Războiul ducesei

COURTNEY MILAN

COURTNEY MILAN
RĂZBOIUL DUCESEI
SERIA FRAŢII TENEBRELOR 1

***The Duchess War* by Courtney Milan**

Traducere din limba engleză Anca Mihăilescu
LITERA
Bucureşti

Pentru Carey, mare iubitoare de câini,
dar nu şi de pâine

Capitolul 1

Leicester, noiembrie 1863

Robert Blaisdell, al nouălea duce de Clermont, nu se ascundea.

Era adevărat că se retrăsese în biblioteca de la etaj din vechiul conac Guildhall, suficient de departe de mulţimea de dedesubt pentru ca zgomotul adunării să se transforme într-un vuiet îndepărtat. Era adevărat şi că nu era nimeni prin jur. De asemenea adevărat: stătea în spatele unor draperii groase din catifea gri-albăstruie, care îl ascundeau vederii. Şi fusese nevoit să mute canapeaua grea din piele maronie, cu nasturi, ca să ajungă acolo.

Dar nu o făcuse pentru a se ascunde, ci pentru că – iar ăsta era punctul-cheie din această logică anume a gândurilor sale – în această clădire veche de secole, din tencuială şi lemn, doar unul dintre panourile de geam se deschidea, iar acesta se întâmpla a fi cel ascuns în spatele sofalei.

Aşa că iată-l acolo cu ţigara în mână, fumul ieşind rotocoale în aerul rece al toamnei. Nu se ascundea, era doar o chestiune de a feri cărţile vechi de fumul tutunului.

Ar fi putut chiar să creadă asta, dacă ar fi fumat.

Cu toate astea, prin panourile vălurite de sticlă veche distingea piatra întunecată a bisericii aflate chiar pe partea cealaltă. Un teanc de broşuri fusese odinioară stivuit de uşi, dar vântul toamnei le ridicase şi le împrăştiase pe drum, aruncându-le prin bălţi.

Făcea mizerie. O afurisită de mizerie, splendidă. Zâmbi şi îşi lovi ţigara neatinsă de deschizătura geamului, trimiţând scrumul spre pietrele din pavaj aflate dedesubt.

Scârţâitul uşor al uşii îl făcu să tresară. Se întoarse de la fereastră, auzind apoi scârţâitul podelei. Cineva urcase scările şi intrase în camera alăturată. Paşii erau uşori – poate o femeie sau un copil. Erau straniu de ezitanţi. Cei mai mulţi oameni care veneau în bibliotecă în mijlocul unei

serate muzicale aveau un motiv să o facă. Poate o întâlnire clandestină sau poate căutarea unui membru al familiei care dispăruse.

Din punctul lui de observaţie din spatele draperiilor, Robert vedea doar o parte a bibliotecii. Oricine ar fi fost, se apropia păşind ezitant. Ea nu era în raza vizuală – cumva era sigur că era o femeie – dar îi putea auzi paşii uşori, ca de felină, oprindu-se destul de des ca să examineze împrejurimile.

Femeia nu strigase pe nimeni şi nici nu căuta în mod decis pe cineva. Nu părea ca şi cum ar fi căutat un iubit ascuns. În schimb, ea înconjură perimetrul camerei. Robert avu nevoie de o jumătate de minut ca să îşi dea seama că aşteptase prea mult ca să îşi facă simţită prezenţa. Îşi imagină cum ar fi putut să exclame ieşind din spatele draperiilor:

— Aha! Tocmai admiram tencuiala. Cât de neted este aplicată aici în spate, ştiaţi asta?

Ar crede că e nebun. Şi deocamdată, nimeni nu ajunsese încă la concluzia asta. Aşa că, în loc să vorbească, bărbatul dădu drumul ţigării pe fereastră. Se rostogoli spre margine şi apoi în jos, cu vârful portocaliu sclipind, până când ateriză într-o baltă unde se stinse.

Tot ce putea vedea din încăpere era o jumătate de raft de cărţi, spatele canapelei şi o masă alături, pe care fusese aranjat un joc de şah. Jocul era în desfăşurare. Din puţinul pe care şi-l amintea din reguli, negrul părea să câştige. Robert se retrase mai mult, sprijinindu-se de fereastră. Ea intră în raza lui vizuală.

Nu era una dintre acele tinere domniţe pe care le întâlnise mai devreme în sala de bal. Acelea fuseseră toate nişte frumuseţi care sperau să îi atragă atenţia. Iar ea, oricine ar fi fost, nu era o frumuseţe. Părul ei negru era strâns într-un coc simplu, fără pretenţii, la ceafă. Buzele îi erau subţiri şi nasul ascuţit şi puţin cam lung. Era îmbrăcată într-o rochie albastru-închis cu margini ivoar – fără dantelă, panglici, doar materialul simplu. Chiar şi croiala era destul de severă: talia aşa de strâmtă încât se întreba cum de

putea să mai respire, mânecile de la umeri până la încheieturi fără niciun pic de material în exces ca să mai îmblânzească imaginea.

Nu îl văzu pe Robert stând în spatele draperiilor. Îşi înclinase capul într-o parte şi se uita la jocul de şah în felul în care un membru al Ligii Abstinenţilor s-ar uita la o ladă cu sticle de coniac, de parcă ar fi fost ceva rău care trebuia alungat cu rugăciuni şi psalmi – iar dacă asta nu funcţiona, cu legea marţială.

Făcu un pas înainte, apoi încă unul. Apoi băgă mâna în săculeţul care îi atârna la încheietură şi scoase o pereche de ochelari. Ochelarii ar fi trebuit să o facă să pară şi mai severă. Dar de îndată ce îi puse, privirea ei păru să se îmblânzească. Bărbatul o apreciase în mod greşit. Ochii ei nu fuseseră mijiţi de supărare, ea pur şi simplu îşi mijea ochii ca să vadă mai bine. Nu era severitate ce văzuse el în privirea ei, ci complet altceva – ceva de care nu reuşea să îşi dea seama. Ea întinse mâna, luă calul negru şi îl întoarse în mână iar şi iar. El nu vedea nimic la acele piese care să merite o asemenea atenţie. Erau din lemn solid, sculptate cu pricepere. Cu toate astea, ea îl studia, cu ochii mari şi luminoşi.

Apoi, inexplicabil, îl duse la buze şi îl sărută. Robert privi scena în tăcere. Se simţea aproape ca şi cum ar fi întrerupt o aventură dintre o femeie şi amantul ei. Aceasta era o lady care avea secrete şi nu voia să le împărtăşească. Uşa de la încăperea îndepărtată scârţâi din nou, deschizându-se.

Ochii femeii se făcură mari şi sălbatici. Se uită frenetic în jur şi se aruncă peste canapea în graba de a se ascunde, aterizând într-un morman jenant la nici două picioare de el. Ea nu îl văzu nici atunci pe Robert. Se făcuse ghem, trăgându-şi fustele în spatele barierei de piele a canapelei, trăgând sacadat şi uşor aer în piept. Era bine că mutase mai devreme canapeaua cu o jumătate de picior mai în faţă. Nu ar fi avut cum să îşi ascundă altfel volumul fustelor în spatele ei.

Avea pumnul strâns în jurul piesei de şah şi împinse

puternic calul sub canapea.

De data asta în încăpere pătrunse o pereche de paşi mult mai apăsaţi.

— Minnie? zise o voce de bărbat. Miss Pursling? Eşti aici?

Ea strâmbă din nas şi se lipi de perete. Nu se strădui să răspundă.

— Doamne, omule, se auzi o altă voce pe care Robert nu o recunoscu – tânără şi uşor împleticită de la băutură. Chiar nu te invidiez pentru asta.

— Nu vorbi de rău despre aproape-logodnica mea, zise prima voce. Ştii că e perfectă pentru mine.

— Şoricelul ăla timid?

— O să ţină o casă bună. Va avea grijă de confortul meu. Se va ocupa de copii şi nu se va plânge de amantele mele.

Se auzi scârţâitul unor balamale – sunetul inconfundabil pe care-l auzeai când deschidea cineva uşile de sticlă, care protejau rafturile de cărţi.

— Ce faci, Gardley? întrebă bărbatul băut. O cauţi printre cărţile în limba germană? Nu cred că s-ar potrivi.

Comentariul fu însoţit de un râs dezagreabil.

Gardley. Acesta nu putea fi bătrânul domn Gardley, proprietarul distileriei – nu cu un glas aşa de tânăr. Acesta trebuia să fie domnul Gardley cel tânăr. Robert îl văzuse de departe – un individ banal, de înălţime medie, păr castaniu banal şi trăsături care îi aminteau vag de cel puţin alte cinci persoane.

— Dimpotrivă, zise tânărul Gardley. Cred că s-ar potrivi foarte bine. Ca soţie, Miss Pursling va fi exact ca aceste cărţi. Când voi vrea să o iau de pe raft şi să o citesc, ea va fi acolo. Când nu, va aştepta răbdătoare, exact acolo unde am lăsat-o. Îmi va fi o soţie confortabilă, Ames. În afară de asta, mamei mele îi place.

Robert nu credea că îl cunoscuse pe acel Ames. Ridică din umeri şi se uită în jos la – Miss Pursling, bănui el – ca să vadă cum reacţionează la această revelaţie.

— Va trebui să te duci în patul ei, să ştii, zise Ames.

— Adevărat. Dar, slavă Domnului, nu foarte des.

— E un şoricel. Ca orice rozătoare, îmi imaginez că va chiţăi dacă e împunsă.

Se auzi o bubuitură uşoară.

— Ce e? ţipă Ames.

— Vorbeşti de viitoarea mea soţie, zise Gardley. Poate că individul nu era chiar aşa de rău. Dar apoi Gardley continuă: Eu sunt singurul care are voie să se gândească la cum va împunge acea rozătoare.

Miss Pursling îşi strânse buzele şi ridică privirea, de parcă ar fi implorat cerurile. Dar în interiorul bibliotecii nu existau ceruri care să fie implorate. Însă când se uită în sus, prin deschizătura draperiilor…

Privirea ei o întâlni pe a lui Robert. Ea făcu ochii mari şi rotunzi. Nu ţipă, nu scoase nici măcar o exclamaţie de surpriză. Nu tresări nici măcar un pic. Pur şi simplu îl fixă cu o privire care era plină de acuzaţie tăcută, veninoasă. Nările îi fremătară.

Robert nu putu face altceva decât să ridice mâna şi să o salute uşor cu un fluturat.

Ea îşi scoase ochelarii şi se întoarse cu spatele, într-un gest dispreţuitor, că el trebui să se uite de două ori ca să îşi amintească de faptul că ea stătea grămadă la picioarele lui. Că din acel unghi ciudat, el putea vedea direct în jos în decolteul ei – direct spre o parte din ea care nu i se părea deloc severă, ci moale…

„Lasă asta pentru mai târziu”, se certă el pe sine şi îşi ridică privirea cu câţiva centimetri. Pentru că ea se întorsese, el văzu pentru prima dată şi cicatricea palidă de pe obrazul ei stâng, ca o pânză albă de păianjen, cu linii întretăiate.

— Oriunde a dispărut şoarecele tău, aici nu e, zise Ames. E foarte posibil să fie în camera de odihnă a doamnelor. Aş zice să ne întoarcem să ne distrăm. Poţi să-i spui mamei tale că te-ai certat cu ea în bibliotecă.

— Adevărat, zise Gardley. Şi nu trebuie să amintesc că ea nu a fost de faţă la discuţie – nu e ca şi cum ar fi spus ceva drept răspuns chiar dacă ar fi fost aici.

Paşii se îndepărtară; uşa mai scârţâi o dată şi bărbaţii ieşiră.

După plecarea lor, Miss Pursling nici măcar nu se uită la ei, nici măcar ca să ia act de prezenţa lui printr-o căutătură supărată. În schimb, se ridică în genunchi, strânse pumnul şi lovi cu el tare în spatele canapelei – o dată, de două ori –, lovind aşa de tare că o împinse în faţă de la forţa loviturii, toată greutatea ei de aproape cincizeci de kilograme.

El îi prinse pumnul înainte să mai lovească şi a treia oară.

— Ei acum, făcu el. Nu merită să vă răniţi din cauza lui. El nu merită.

Ea se uită în sus la el cu ochii mari.

Nu ştia cum putea un bărbat să spună că femeia asta era timidă. Practic, aproape că trosnea de sfidătoare ce era. Îi dădu drumul la braţ înainte ca furia ei să urce spre mâna lui şi să îl consume. Avea suficientă furie a lui acumulată.

— Nu ţineţi cont de mine, zise ea. Se pare că nu prea pot să mă controlez.

El aproape că tresări. Nu era sigur cum se aşteptase să fie vocea ei – tăioasă şi severă, aşa cum sugera apariţia ei? Poate că îşi imaginase că vorbea cu un chiţăit subţire, de parcă ar fi fost rozătoarea de care vorbiseră cei doi. Dar vocea ei era joasă, caldă şi profund senzuală. Era genul de voce care îl făcu dintr-odată să-şi dea seama că ea era în genunchi în faţa lui cu capul la nivelul şliţului său.

Lăsă şi asta pentru mai târziu.

— Sunt o rozătoare. Toate rozătoarele chiţăie când sunt împunse. Bătu din nou canapeaua cu pumnul. Avea să îşi învineţească mâna dacă mai continua. Intenţionaţi să mă împungeţi şi dumneavoastră?

— Nu.

Slavă Domnului, gândurile izolate nu contau. Dacă ar fi făcut-o, bărbaţii ar arde pentru totdeauna în iad.

— Întotdeauna staţi pitit în spatele draperiilor în speranţa de a surprinde conversaţii intime?

Robert simţi cum i se încing urechile.

— Întotdeauna săriţi în spatele canapelei când vă auzi logodnicul venind?

— Da, zise ea sfidător. Nu aţi auzit? Sunt ca o carte care a fost rătăcită. Într-o bună zi, unul dintre servitorii lui mă va găsi acoperită de praf în mijlocul curăţeniei de primăvară. Aha, va spune majordomul, aici a sfârşit Miss Wilhelmina. Uitasem cu totul de ea.

Wilhelmina Pursling? Ce nume îngrozitor!

Trase adânc aer în piept.

— Vă rog să nu spuneţi nimănui despre asta.

Închise ochii şi îşi puse degetele pe degetele lui.

— Vă rog să plecaţi, oricine aţi fi.

Dădu draperiile la o parte şi ocoli canapeaua. De la câţiva paşi distanţă nici nu o putea zări. Şi-o putea doar imagina făcută ghem pe podea, furioasă până la punctul de a izbucni în lacrimi.

— Minnie, zise el.

Nu era politicos să îi spună pe numele aşa de intim. Cu toate astea, voia să îl audă pe limbă.

Ea nu răspunse.

— Vă dau douăzeci de minute, zise el. Dacă nu vă văd la parter până atunci, voi veni sus să vă caut.

Preţ de câteva momente nu veni niciun răspuns.

Apoi:

— Lucrul frumos la căsătorie este dreptul pe care mi-l dă la monogame. Un bărbat care intenţionează să îmi dicteze unde să fiu e de ajuns, nu credeţi?

El se uită nedumerit la canapea înainte să-şi dea seama că ea credea că el ameninţă să o târască afară de acolo.

Robert se pricepea la multe lucruri, dar nu şi să comunice bine cu femeile.

— Nu asta am vrut să spun, bombăni el. Doar că…

El se duse înapoi la canapea şi se uită peste spătarul acesteia.

— Dacă o femeie la care ţin s-ar ascunde în spatele canapelei, aş spera că se găseşte cineva care să îşi facă timp să se asigure că e bine.

Urmă o pauză lungă. Materialul foşni şi ea se uită în sus spre el. Părul începuse să îi scape din cocul sever în care era strâns; îi atârna în jurul feţei, îmblânzindu-i trăsăturile, subliniind paloarea cicatricei ei. Nu era frumoasă… dar era interesantă. Şi ar fi putut să o asculte vorbind toată noaptea.

Se uită confuză la el.

— O, zise ea plat. Încercaţi să fiţi amabil. Vorbi de parcă posibilitatea asta nici mărar nu i-ar fi trecut prin minte. Slobozi un oftat şi îi oferi un scuturat din cap. Dar amabilitatea dumneavoastră e inutilă. Vedeţi, asta – zise ea şi făcu semn cu capul spre uşa unde dispăruse aproape-logodnicul ei – este cel mai bun rezultat la care pot spera. Mi-am dorit aşa ceva de ani buni. Şi de îndată ce voi reuşi şi suport ideea, mă voi căsători cu el.

În glasul ei nu era nici urmă de sarcasm. Se ridică. Cu o mână exersată, îşi netezi părul înapoi în coc şi îşi îndreptă fustele până când înfăţişarea ei era din nou cum se cuvenea.

Doar atunci se lăsă în jos şi pipăi sub canapea, ca să găsească locul unde aruncase calul. Studie tabla de şah, îşi înclină capul şi apoi puse, cu foarte mare grijă, piesa la locul ei.

În timp ce el rămase acolo, privind-o şi încercând să îi înţeleagă vorbele, ea ieşi pe uşă.

*

Minnie coborî scările care duceau de la bibliotecă spre curtea întunecată chiar în faţa Sălii Mari, cu pulsul încă foarte agitat. Preţ de o clipă se gândi că bărbatul va începe să o interogheze. Dar nu, scăpase fără şi i se pună vreo întrebare. Totul era exact aşa cum era mereu: tăcut şi năucitor de plictisitor. Exact de ce avea nevoie. Nimic de care să se teamă aici.

Sunetele slabe de la concertul interpretat prost, cu priceperea indiferentă a cvartetului local de coarde, abia dacă răsunau în curte. Întunericul scălda curtea deschisă

într-o paletă de nuanţe de gri. Nu că ziua ar fi fost foarte multe culori de văzut: doar gri-albastrul dalelor cu care era pavată curtea şi tencuiala veche de pe pereţii din lemn. Câteva buruieni rezistente se iţiseră printre crăpăturile pietrelor din pavaj, dar acum erau doar nişte firicele în nuanţă de sepia. Abia dacă aveau un pic de culoare în albastrul întunecat şi aspru al nopţii. Câteva siluete întunecate stăteau la intrarea în sală cu pahare de punci în mână. Totul era amuţit aici – sunetele, imaginile şi toate emoţiile agitate ale lui Minnie.

Serata muzicală atrăsese surprinzător de multă lume. De ajuns pentru ca încăperea principală să fie plină şi toate locurile ocupate. Erau şi destui oameni înşiraţi pe margine. Straniu că acordurile slabe ale unui Beethoven cântat prost îi atrăseseră pe atât de mulţi, dar mulţimea venise în forţă. O privire aruncată înăuntru, şi Minnie se retrăsese cu stomacul încordat în noduri strânse. Nu putea intra în încăperea aia.

Poate că putea să se prefacă bolnavă.

În realitate, nici măcar nu ar trebui să pretindă.

Dar…

În spatele ei se deschise o uşă.

— Miss Pursling. Aici eraţi.

Minnie tresări la auzul vocii şi se întoarse iute.

Guildhall din Leicester era o clădire veche – una dintre puţinele structuri din lemn din vremuri medievale care nu pierise într-un incendiu sau altul. În decursul secolelor căpătase un talmeş-balmeş de utilităţi. Era o sală de adunări pentru evenimente ca acesta, o sală de audienţe pentru primar şi consilierii săi municipali, depozit pentru cele câteva obiecte de ceremonie ale oraşului. Ba chiar convertiseră una dintre încăperi într-o celulă pentru prizonieri; o parte din curte era din cărămidă şi nu din tencuială şi era locuinţa contabilului-şef.

În seara asta însă, Sala Mare era în folosinţă – de asta nici nu se aşteptase să vadă pe cineva de la birourile primarului.

O siluetă îndesată se apropie de ea cu paşi iuţi şi

siguri.

— Lydia vă caută deja de o jumătate de oră. La fel şi eu.

Minnie răsuflă uşurată. George Stevens era un om decent. Mai bun decât cei doi nesimţiţi de care tocmai scăpase. Era căpitanul poliţiei locale şi logodnicul celei mai bune prietene ale ei.

— Căpitane Stevens. E aşa de înghesuială acolo. Pur şi simplu simţeam nevoia de aer.

— Aşa să fie?

El veni spre ea. La început nu era nimic mai mult decât o umbră. Apoi se apropie destul pentru ca ea să îi vadă trăsăturile în detaliu şi fără ochelari, trăsături familiare: mustaţă jovială şi favoriţi stufoşi.

— Nu vă plac mulţimile, nu-i aşa? vorbi el pe un ton preocupat.

— Nu.

— De ce nu?

— Niciodată nu mi-au plăcut.

Dar ei îi plăcuseră odată. Avea o amintire vagă cu un stol de bărbaţi care o înconjurau, strigând-o pe nume, vrând să vorbească cu ea. Nu exista pe atunci posibilitatea de cochetării – ea avea opt ani şi era îmbrăcată ca un băiat –, dar fusese o vreme când energia unei mulţimi o încânta în loc să îi facă stomacul să se strângă în noduri.

Căpitanul Stevens veni să stea lângă ea.

— Nu-mi place nici zmeura, mărturisi Minnie. Mă gâdilă pe gât neplăcut.

Dar el se uita înspre ea, cu mustaţa lăsată în jos de la greutatea încruntării sale. Se frecă la ochi de parcă nu era sigur de ce vedea.

— Haideţi, zise Minnie cu un zâmbet. Mă cunoaşteţi de atâţia ani şi în tot timpul ăsta nu mi-au plăcut niciodată adunările mari.

„Nu”, zise el gânditor. „Dar vedeţi, Miss Pursling, s-a întâmplat să fiu săptămâna trecută la Manchester cu treabă”.

Să nu reacţionezi. Instinctul ăsta îi era bine

înrădăcinat; Minnie se asigură că zâmbetul îi era la fel de relaxat, că îşi netezea în continuare fustele fără să încremenească de frică. Dar în urechi îi răsuna un vuiet şi inima începu să îi bubuie mult prea repede şi prea tare.

— O? se auzi spunând. Propria voce îi răsună în urechi mult prea veselă şi cam sacadată. Vechiul meu cămin. A trecut prea mult timp. Cum l-aţi găsit?

— Destul de straniu, răspunse el şi făcu un pas spre ea. Am vizitat vechiul cartier al strămătuşii voastre Caroline. Intenţionam doar să fac conversaţie politicoasă şi să le transmit veşti celor care îşi aminteau de dumneavoastră din copilărie. Dar nimeni nu îşi amintea de sora lui Caroline să se fi căsătorit. Iar când am căutat, nu exista nicio însemnare despre naşterea dumneavoastră în registrul parohiei.

— Cât de straniu, zise Minnie şi se uită la pietrele din pavaj. Nu ştiu unde a fost înregistrată naşterea mea. Va trebui să o întrebaţi pe strămătuşa Caroline.

— Nimeni nu a auzit de dumneavoastră. Aţi locuit în acelaşi cartier în care a crescut şi ea, nu-i aşa?

Vântul şfichiuia prin curte cu un fluierat îndurerat pe două tonuri. Inima lui Minnie bubuia într-un ritm de acompaniament.

Nu acum, te rog să nu te pierzi cu firea acum.

— Niciodată nu mi-au plăcut mulţimile, se auzi vorbind. Nici măcar atunci. Nu am fost prea cunoscută în copilărie.

— Hmm.

— Eram aşa de mică atunci când am plecat, încât mă tem că nu vă pot ajuta. Abia dacă îmi amintesc de Manchester. Strămătuşa Caro pe de altă parte…

— Dar eu nu-mi fac griji cu privire la strămătuşa dumneavoastră, zise el încet. Ştiţi că păstrarea păcii este o parte din îndatoririle mele.

Stevens fusese mereu un tip serios. Deşi poliţia fusese chemată o singură dată anul trecut – şi asta ca să ajute la stingerea unui incendiu –, el îşi lua sarcinile foarte în serios.

Femeia nu mai fu nevoită să pretindă că e nedumerită.

— Nu înţeleg. Ce are asta cu păstrarea păcii?

— Astea sunt vremuri periculoase, intonă el. Ba chiar, eu am fost parte a poliţiei care a înăbuşit demonstraţiile chartiste în 1842 şi nu am uitat cum au început.

— Asta tot nu are nimic de a...

— Îmi amintesc de zilele de dinainte să izbucnească violenţele, continuă el pe un ton rece. Ştiu cum încep. Începe cu cineva care le spune muncitorilor că ar trebui să aibă vocea lor, în loc să facă ce li se spune. Întruniri. Discuţii. Fluturaşi. Am auzit ce aţi spus ca parte din Comisia pentru Igiena Muncitorilor, Miss Pursling. Şi nu îmi place. Nu-mi place niciun pic.

Vocea lui devenise foarte rece, într-adevăr, şi Minnie simţi cum îi urcă un fior pe braţe.

— Dar n-am spus decât...

— Ştiu ce aţi spus. La momentul respectiv am crezut că e vorba doar de naivitate. Dar acum ştiu adevărul. Nu sunteţi cine susţineţi că sunteţi. Minţiţi.

Inima ei începu să bată şi mai tare. Se uită spre stânga, spre micul grup aflat la zece picioare distanţă. Una dintre fete bea punci şi chicotea. Cu siguranţă dacă ţipa... Dar să ţipe nu i-ar servi la nimic. Oricât de imposibil păzea, cineva descoperise adevărul.

— Nu pot să fiu sigur, zise el. Dar simt în adâncul meu că ceva nu e în regulă. Sunteţi parte din asta.

Cu aceste vorbe, el împinse o bucată de hârtie spre ea, aproape până la coşul pieptului.

Luă hârtia de la el, gânditoare, şi o ridică în sus ca să o vadă în lumina care se revărsa pe ferestre. Preţ de o secundă se întrebă la ce se uita – era un articol de ziar? Fuseseră destule, dar hârtia nu era ca aceea de ziar. Sau poate că era certificatul ei de naştere. Asta ar fi destul de rău. Îşi scoase ochelarii din buzunar.

Când reuşi să citească în sfârşit, ea aproape că izbucni în râs de uşurare.

Dintre toate acuzaţiile pe care el i le-ar fi putut aduce

– dintre toate minciunile pe care ea le spusese, începând cu propriul nume el credea că ea era implicată în asta?

MUNCITORI, scria în rândul de sus cu litere mari. Şi apoi dedesubt: ORGANIZAŢI-VĂ, ORGANIZAŢI-VĂ, ORGANIZAŢI-VĂ!!!!!!

— O, nu, protestă ea. N-am văzut asta niciodată în viaţa mea. Şi chiar nu e genul meu de lucru.

În primul rând, era destul de sigură că orice propoziţie care folosea mai multe semne de exclamare decât cuvinte era o abominaţie.

— Sunt peste tot în oraş, mârâi el. Cineva e răspunzător pentru ele. El ridică un degete. V-aţi oferit să faceţi fluturaşi pentru Comisia pentru Igiena Muncitorilor. Asta vă oferă scuza de a vizita fiecare tipografie din oraş.

— Dar…

El ridică un al doilea deget.

— Aţi sugerat ca muncitorii să fie implicaţi în comisie.

— Am spus doar că are sens să îi întrebăm pe muncitori cu privire la accesul lor la apă de fântână! Dacă nu întrebăm, facem toată treaba doar ca să descoperim că sănătatea lor nu s-a schimbat în bine. E cale lungă de aici la a sugera să se organizeze.

Al treilea deget.

— Strămătuşile dumneavoastră sunt implicate într-o îngrozitoare cooperativă de hrană şi se întâmplă să ştiu că aţi fost principalul artizan al acesteia.

— E o tranzacţie comercială! Ce contează unde ne vindem varza?

Stevens arătă cu cele trei degete spre ea.

— E un stil de lucru. Sunteţi înţelegătoare faţă de muncitori şi nu sunteţi cine susţineţi că sunteţi. Cineva îi ajută să tipărească fluturaşii. Trebuie să credeţi că sunt prost ca să le semnaţi aşa.

El făcu semn spre partea de jos a fluturaşului. Era un nume acolo la final. Ea îşi miji ochii prin ochelari.

Nu era un nume. Un pseudonim.

De *minimis,* citi ea. Nu învăţase niciodată latină, dar ştia puţină italiană şi destulă franceză şi se gândi că

însemna ceva de genul „fleacuri”.

— Nu înţeleg, scutură ea din cap nedumerită. Ce are asta de a face cu mine?

— De. *Minnie. Mis.* El rosti cele trei silabe separat, dând numelui ei un înţeles sălbatic. Trebuie să credeţi că sunt prost, Miss Minnie.

Era o logică oribilă, aşa de sucită că ea ar fi putut izbucni în râs. Doar că nu era deloc amuzantă de consecinţa acestei glume.

— Nu am dovezi, zise el. Iar cum prietenia dumneavoastră cu viitoarea mea soţie e cunoscută, nu-mi doresc să vă văd umilită în public şi acuzată de răzvrătire criminală.

— Răzvrătire criminală! făcu ea fără să-i vină să creadă.

— Aşa că ăsta e un avertisment. Dacă veţi continua cu această… el plesni hârtia din mâinile ei –, voi descoperi de unde veniţi şi cine sunteţi. Voi dovedi că sunteţi în spatele acestei acţiuni. Şi asta vă va distruge.

— Eu n-am nicio legătură cu asta! protestă ea, dar era inutil.

Bărbatul se întorcea deja să plece.

Strânse fluturaşul în pumn. Ce întorsătură afurisită a evenimentelor! Stevens pornise de la o premisă falsă, dar nu conta cum găsise calea. Dacă o urma, avea să descopere totul. Trecutul lui Minnie. Numele ei adevărat. Şi mai ales, păcatele ei… de mult îngropate dar nu moarte.

De minimis.

Diferenţa dintre ruină şi siguranţă era un lucru mic. Un lucru foarte mic, dar ea nu avea să îl piardă.

Capitolul 2

— Minnie!

De data asta vocea care răsună în curte nu o făcu pe Minnie să tresară. Şi nici inima nu i-o luă la galop. În

schimb, constată că deveni mai calmă şi pe faţă îi apăru un zâmbet adevărat. Se întoarse spre cea care o strigase cu mâinile întinse.

— Lydia, zise ea cu căldură. Mă bucur să te văd.

— Unde ai fost? întrebă Lydia. Te-am căutat peste tot.

Ar fi putut să mintă pe oricine altcineva. Dar Lydia…

— Mă ascundeam, răspunse Minnie. În spatele canapelei din bibliotecă.

Oricine altcineva ar fi considerat că era ceva în neregulă. Lydia însă o ştia pe Minnie cât de bine o putea şti cineva. Pufni doar şi scutură din cap.

— Asta e aşa de… aşa de…

— Ridicol?

— Deloc surprinzător, răspunse prietena ei. Dar mi bucur că te-am găsit. E timpul.

— Timpul? Timpul pentru ce?

Astăzi nu se cânta nimic în afară de Beethoven.

Dar prietena ei nu spuse nimic. O luă pur şi simplu pe Minnie de cot şi o conduse pe uşa spre salonul primarului.

Minnie se propti pe picioare.

— Lydia, vorbeam serios. E timpul pentru ce?

— Ştiam că nu vei suporta să fii prezentată în Sala Mare cu toţi oamenii aceia în jur, zise Lydia cu un zâmbet. Aşa că l-am rugat pe *papa* şi stea de pază în salon. E timpul să fii prezentată.

— Prezentată? Curtea era aproape goală în spatele lor. Cui să fiu prezentată?

Prietena ei o dojeni cu degetul.

— Trebuie şi fii la curent cu bârfele. Cum e posibil şi nu ştii? Are doar douăzeci şi opt de ani, ştii, şi are reputaţie de om de stat – este considerat de multă lume autorul Compromisului Comercial din 1860.

Lydia spuse asta de parcă ar fi ştiut ce era – de parcă toată lumea ştia ce era Compromisul Comercial din 1860. Minnie nu mai auzise de asta până acum şi era destul de sigură că nici Lydia nu auzise.

Lydia slobozi un oftat încântat.

— Şi el e aici.

— Da, dar cine e el? întrebă Minnie şi îi mai aruncă prietenei ei o privire. Şi ce vrei să sugerezi cu acest oftat. Doar eşti logodită.

— Da, zise Lydia. Şi chiar foarte, foarte fericită.

Cam mulţi de foarte ca să fie credibilă, dar cum Minnie argumentase de prea multe ori pe subiectul ăsta, nu avea rost să mai deschidă discuţia acum.

— Dar tu nu eşti logodită, o trase Lydia de mână. Nu încă. Şi în orice caz, ce are realitatea de-a face cu imaginaţia? Nu poţi să visezi că eşti îmbrăcată în mătase roşie superbă, coborând spre masele adoratoare cu un bărbat chipeş alături de tine?

Minnie îşi putea imagina, dar masele din imaginaţia ei nu erau adoratoare. Ele strigau. Şi aruncau cu lucruri. Îi aruncau insulte şi ea trebuia doar să aştepte un coşmar ca să retrăiască aceste scene.

— Nu spun că trebuie să rezervi fonduri pentru un mic dejun de nuntă în clipa asta. Doar visează. Un pic.

Zicând asta, Lydia deschise uşa.

În încăpere se aflau doar câţiva oameni. Domnul Charingford stătea chiar lângă uşă, aşteptându-le. Îşi salută fiica cu o înclinare a capului. Încăperea era mică, dar pereţii erau placaţi cu lemn şi ferestrele erau cu vitralii, iar şemineul avea decoraţiuni sculptate. Stema oraşului Leicester stătea mândră pe peretele îndepărtat şi fotoliul greu al primarului stătea în partea din faţă a camerei.

Acolo se adunaseră cele câteva persoane – primarul, soţia lui, Stevens, un bărbat pe care nu-l cunoştea şi… lui Minnie i se opri răsuflarea.

Era el. Bărbatul cu părul blond şi ochi albaştri care îi vorbise în bibliotecă. Arăta mult prea tânăr să fie cineva important. Ba mai mult, părea mult prea drăguţ pentru asta. Să îl vadă pe primar învârtindu-se în jurul lui ca să-i facă pe plac…

— Vezi? zise Lydia cu voce joasă. Cred că până şi tu ai putea visa.

Chipeş, şi bun, şi important.

Imaginaţia i se declanşă aproape ca un lucru visceral,

conducând-o pe cărări pavate cu fantezii la lumina lunii.

— Uneori, zise Minnie, dacă crezi în imposibil…

Era foarte tânără când tatăl ei fusese destul de admirat ca să fie invitat peste tot. Viena, Paris, Roma. Nu avea alt credit în afară de vechiul nume al familiei, un stil relaxat de a face conversaţie şi un talent pentru jocul de şah care era aproape neîntrecut. El visase la imposibil şi o contaminase şi pe ea cu nebunia lui.

„Nu trebuie decât să crezi, îi spusese el când avea doar cinci ani. Nu avem nevoie de avere. Nu avem nevoie de bogăţii. Noi, cei din familia Lane, credem doar mult mai tare decât oricine altcineva, şi lucrurile bune ni se întâmplă."

Aşa că ea crezuse. Crezuse în el aşa de tare încât nu mai rămăsese cu altceva în afară de credinţa goală când toate schemele lui se sfărâmaseră.

— Dacă crezi în imposibil, zise Lydia şi se întoarse în prezent, s-ar putea să se întâmple.

— Dacă crezi în imposibil, zise Minnie acru, dai drumul la ce ai deja.

Nu existau cărări sub razele de lună care duceau spre acest bărbat. Exista doar un domn care îi vorbise cu bunătate. Asta era tot. Fără visuri. Fără fantezii.

— Şi ai aşa de multe de pierdut, rosti Lydia pe un ton ironic.

— Am multe de pierdut, într-adevăr. Nimeni nu mă arată cu degetul şi nu şopteşte despre mine când merg pe stradă. Mulţimi furioase nu mă urmează căutând răzbunare. Nimeni nu aruncă cu pietre.

Şi bărbaţi străini încă îi mai arătau bunătate. El era destul de chipeş – fără îndoială că asta explica sclipirea din ochii Lydiei. Din ce spusese Lydia despre importuri comerciale, era implicat în politică. Un membru al parlamentului, poate? Părea prea tânăr pentru asta.

— Aşa de serioasă, zise Lydia şi făcu o grimasă. Da, ai dreptate. Ai putea fi scuipată şi considerată un monstru. Şi poate că ai putea fi mâncată de dragoni. Fii rezonabilă! Nimic din toate astea nu e nici pe departe posibil. Cum nu

poţi să îţi imaginezi asta pentru tine, o voi face ei. Pentru următorul minut o să-mi imaginez că el se va întoarce, se va uita o dată la tine…

Nu era nevoie să-şi imagineze asta. El, oricine era, se întoarse fix în acel moment. Se uită la Lydia, care era agitată de încântare. Făcu o reverenţă adâncă. Apoi ochii ei se opriră asupra lui Minnie.

Iată-te, păru să spună privirea lui. Sau ceva de genul ăsta. Pentru că scânteia recunoaşterii pătrunse prin ea. Nu era ceva aşa de simplu ca a-i vedea faţa şi a ţi se părea familiară. Era un sentiment care le spunea că se cunoşteau, că se cunoşteau mai profund decât ar fi permis cele câteva clipe petrecute împreună în spatele canapelei.

Ochii bărbatului se mutară spre dreapta, aprinzându-se la vederea tatălui Lydiei, care stătea lângă ele.

El făcu câţiva paşi în faţă, abandonând persoanele care stăteau în jurul lui.

— Domnul Charingford, nu-i aşa? întrebă el.

În timp ce se apropia, el îi surprinse privirea lui Minnie şi îi aruncă un zâmbet uşor chinuit – unul care îi stârni o amintire de mult ascunsă.

Dacă agitaţia domnului Charingford nu i-ar fi fost de ajuns, zâmbetul ar fi convins-o. Bărbatul ăsta era cineva important. Avu nevoie de o clipă ca să plaseze expresia ciudată de pe chipul lui – zâmbetul acela mic, dimpreună cu ochii care se încreţeau în ceva care aducea a tristeţe.

Ea mai văzuse expresia cu opt ani în urmă pe faţa lui Willy Jenkins. Willy Jenkins era mai mare decât alţi băieţi de vârsta lui, avea peste un metru şi optzeci de centimetri şi aproape 83 de kilograme. Avea şi forţa corespunzătoare staturii sale. Îl văzuse ridicându-şi cei doi fraţi mai tineri, unul în fiecare mână.

Willy Jenkins era mare şi puternic şi ceilalţi băieţi ar fi fost speriaţi de el dacă nu ar fi fost zâmbetul lui.

Domnul Charingford făcu o plecăciune umilă, aşa de adâncă încât aproape că se plie. Abia dacă reuşi să vorbească.

— Îmi permiteţi să vă prezint…?

Domnul Charingford nici măcar nu presupuse că acest bărbat va permite prezentările – părea să creadă că era cât se poate de în ordine să spună nu.

— Desigur, răspunse bărbatul şi îi întâlni privirea lui Minnie, care se uită iute în altă parte. Cercul meu de cunoştinţe nu e aşa de mare încât să nu poată include încă două tinere.

Din nou zâmbetul ca de scuză – zâmbetul lui Willy. Era cel pe care-l oferea Willy când câştiga un joc de skandenberg iar el câştiga mereu la jocurile astea. Era cel care spunea: „Îmi pare rău că sunt mai mare şi mai puternic decât tine. O să câştig mereu, dar voi încerca să nu-ţi fac rău când o fac”.

Era zâmbetul unui bărbat care ştia că poseda o putere incredibilă şi găsea asta uşor jenant.

— Aşa de amabil, făcu domnul Charingford. Aceasta este fiica mea, Miss Lydia Charingford şi prietena ei, Miss Wilhelmina Pursling.

Bărbatul blond făcu o plecăciune peste mâna Lydiei – o înclinare uşoară a capului şi se întinse să ia degetele lui Minnie.

— Tinere domnişoare, zise domnul Charingford, acesta este Robert Alan Graydon Blaisdell.

Ochii lui – un albastru aşa de lipsit de culoare încât îi amintea de apele unui lac iarna – îi întâlniră pe ai ei.

Zâmbetul se curbă în sus la colţuri, mai întristat ca oricând. Degetele lui le atinseră pe ale ei şi chiar şi prin mănuşă îi simţi căldura intensă. În ciuda fiecărui gram de raţiune, Minnie nu se putu abţine să nu reacţioneze. Zâmbetul ei se accentuă ca să semene cu al lui. În imaginaţia ei, cel puţin pentru o clipă, chiar apărură cărări sub clar de lună. Şi lumina argintie picta fiecare aspect întunecat al vieţii ei cu magie.

Alături de ea, domnul Charingford înghiţi în sec.

— El este, desigur, Înălţimea Sa, ducele de Clermont.

Minnie aproape că îşi trase degetele. Un duce? Un afurisit de duce o găsise în spatele canapelei? Nu. Nu. Imposibil.

Charingford indică spre celălalt bărbat de lângă el.

— Iar acesta este omul de afaceri…

— Prietenul meu, îl întrerupse ducele.

— Da, înghiţi Charingford. Desigur. Prietenul său, domnul Oliver Marshall.

— Miss Charingford. Miss Pursling, zise ducele făcând un semn din cap spre Lydia peste umărul lui Minnie.

— Toată plăcerea prezentării este cu siguranţă a mea.

Minnie îşi înclină capul uşor.

— Excelenţă, reuşi ea să rostească gâtuit.

Întreaga noapte conspira să o distrugă. Logodnicul celei mai bune prietene ale ei credea că se ocupă de revolte, iar ducele de Clermont putea să o distrugă cu un singur cuvânt. Cam asta despre imaginaţia ei trădătoare. Cam asta despre cărări sub raze de lună. Cam asta pentru chiar şi un moment în care să se gândească la romantism. Visuri eşuate, când fugeau lăsau în urmă o realitate tot mai rece.

Excelenţa Sa se uită la ea înainte ca Minnie să se scuze şi să plece. Şi din nou el îi oferi zâmbetul acela jenat. De data asta, ea ştiu ce însemna.

Ea nu era nimic. El avea totul. Şi oricât de puţin ar fi însemnat, el era jenat de propria putere.

*

Trăsura se legănă, nu foarte uşor, ci cu mişcări grele de înainte şi înapoi. Pe vremuri, presupuse Minnie, arcurile fuseseră noi şi fiecare denivelare din drumul înapoi la ferma strămătuşilor ei nu ar fi fost amplificată în zdruncinăturile care îi scuturau maxilarul. Dar banii erau puţini şi reparaţiile erau un lux pe care strămătuşile ei nu şi le puteau permite.

Strămătuşa ei Caroline şedea pe bancă vizavi de Minnie, cu bastonul sprijinit pe genunchi. Alături de ea şedea Elizabeth, mai puţin adusă de spate, dar mai încărunţită. Nu puteau arăta mai diferit nici dacă ar fi fost alese la întâmplare dintr-o mulţime. Caro era înaltă şi

durdulie, în vreme ce Eliza era mică şi colţuroasă. Părul lui Caro era neted şi negru, cu doar câteva şuviţe albe, părul odinioară blond al Elizei devenise alb şi înfoiat.

La vârsta lor ar fi trebuit să se odihnească acasă lângă foc într-o noapte rece de noiembrie, nu să iasă să participe la serate muzicale. Dar veniseră cu ea şi acum aveau amândouă aceeaşi expresie de încruntare nemulţumită.

În întunericul nopţii, ascunse de vederea bărbatului care conducea trăsura, ele se luaseră de mână în căutare de consolare.

— Strămătuşă Caro. Strămătuşă Eliza.

Vocea ei era înceată în noaptea de catifea, aproape acoperită de zgomotul roţilor.

— Trebuie să vă spun ceva. Este despre căpitanul Stevens.

Cele două femei schimbară o privire lungă.

— Ştim, zise strămătuşă Caro. Ne întrebam dacă să îţi spunem sau nu.

— Îmi investighează trecutul.

Cele două femei mai schimbară o privire lungă. Dar Caro fu cea care vorbi în cele din urmă.

— E un pas în spate, cu siguranţă, dar am trecut peste momente mai dificile.

Minnie scutură din cap.

— Ştie. Sau va şti. Curând. Nu ştiu ce să fac.

Eliza se întinse şi o bătu pe Minnie pe genunchi.

— Intri în panică, zise ea uşor. Nu intra niciodată în panică, asta le spune celorlalţi că e ceva în neregulă. Aminteşte-ţi că adevărul este mult prea ieşit din comun ca să fie luat în considerare. Nimeni nu va ghici vreodată.

Minnie luă o înghiţitură de aer şi apoi încă una.

— Dar…

— Ca să descopere adevărul, zise Eliza, ar trebui să pună întrebările corecte. Şi crede-mă, draga mea, nimeni, dar nimeni nu o să întrebe dacă tatăl tău te-a prezentat drept băiat în primii tăi doisprezece ani de viaţă.

— Chiar şi aşa, el trebuie doar să bănuiască…

— Încetează, Minnie. Respiră. Nu are rost să te agiţi, pentru că aşa nu rezolvi nimic

Era uşor să vorbească. Cu ochii închişi, aproape că vedea mulţimea apropiindu-se de est, înconjurând-o, strigătele aspre, discordante emanând de pe chipuri schimonosite de furie…

— Nu e nimic, zise Eliza, rearanjându-se neîndemânatică în trăsură ca să stea lângă Minnie.

Îşi puse o mână pe umărul lui Minnie.

— Nu e nimic. Nu e nimic.

Cu fiecare repetiţie, ea îi netezea părul lui Minnie. Fiecare şoaptă aducea şi mai mult calm, până când Minnie reuşi să îşi oprească panica tot mai puternici. Ascunse amintirea undeva în trecut, unde îi era locul, o ţinu acolo până când vederea încetă să îi mai fie înceţoşată şi respiraţia îi reveni la un ritm normal.

— Aşa e mai bine, zise Eliza. O să rezolvăm asta. Stevens a vorbit şi cu mine. El crede că ne minţi – de fapt, a sugerat că s-ar putea să nu fii cine susţii că eşti şi că profiţi de bunătatea noastră.

— O, Doamne, zise Minnie şi îşi luă capul în mâini.

— Nu, nu, zise Caro. Povestea asta e uşor de combătut pentru că este aşa de evident falsă. Nu e nici măcar nevoie să minţim. Am spus că am fost acolo în ziua în care te-ai născut şi i-am promis mamei tale pe patul de moarte că mă voi ocupa de bunăstarea ta şi că nu apreciez că îşi bagă nasul unde nu îi fierbe oala. Când i-am spus că nu eşti un pui de cuc care ne-a fost pus în cuib fără să ne dăm seama, m-a crezut.

Caro dădu din cap hotărâtă.

— Ştie că eşti strănepoata mea – nu există niciun semn de întrebare în privinţa asta. Bănuieşte că ceva nu e în regulă, dar l-am făcut să fie foarte nesigur. Nu va face nimic.

— Dar nu sunt, făcu Minnie şi trase aer în piept. Nu sunt strănepoata ta. Eu sunt…

Caro se întinse cu bastonul şi o bătu pe Minnie iute pe picior.

— Să nu vorbeşti aşa. Ştii cum stă treaba.

Ea ştia. De când îşi putea aminti Minnie, ea le spusese lui Caro şi Elizei strămătuşi, deşi doar Eliza era ruda ei de sânge.

Cu aproape cincizeci de ani în urmă, cele două femei fuseseră la şcoală împreună. Debutaseră în acelaşi timp în societatea londoneză. Iar când, după mai multe sezoane, nu reuşiră să găsească bărbaţi pe care să-i iubească, refuzaseră să se mărite din convenienţă. În schimb, se retrăseseră împreună la mica fermă pe care Caro o deţinea la marginea oraşului Leicester – prietene şi fete bătrâne pentru restul vieţii. Erau la fel de apropiate ca două surori. Ba chiar mai apropiate, bănuia Minnie.

— Să nu îţi faci griji, zise Eliza. Chiar i-am promis mamei tale. Amândouă i-am promis. Vocea îi tremură. Am greşit o dată faţă de ea, spre marea mea ruşine. Nu se va repeta.

Minnie întinse mâna şi îşi atinse cicatricea de pe obraz. Când era mică, se credea invulnerabilă. Alţi oameni puteau să ezite şi să greşească, dar ea nu. Îndrăzneala a ceea ce realizase era pe măsura căderii pe care o suferise după aceea. Încă îşi mai amintea cum zăcea în întuneric, întrebându-se dacă îşi va mai putea folosi ochiul vreodată. Atunci veniseră strămătuşile ei după ea.

— Dacă vii cu noi, îi spusese Caro, vei avea o şansă.

Ele nu îi oferiseră viaţa sclipitoare la care visau cele mai multe dintre fete. Dacă mergea cu mătuşile ei, se putea aştepta la o viaţă frugală. La un nume fals. Ar avea încă nişte ani ai copilăriei, urmaţi de un pic de timp ca să cunoască bărbaţii din oraş. Ar putea să se mărite şi să aibă copii. Nu ar exista faimă sau adulaţie. Dar puteau să-i ofere un singur avantaj: un viitor fără mulţimi furioase.

Strămătuşile ei sacrificaseră foarte multe ca să îi ofere această şansă. Strânseseră fiecare bănuţ ca să îi ofere o garderobă respectabilă de îndată ce ajunsese la vârsta la care să iasă în companie mixtă. Nu s-au plâns niciodată, dar Minnie ştia de ce nu era zahăr în ceaiul lor. Ea ştia de ce nu îşi mai reînnoiseră – din păcate –

abonamentul la bibliotecă. Sacrificaseră orice confort la bătrâneţe pentru Minnie.

Iar ea nici măcar nu avea bunăvoinţa de a vrea ceea ce câştigaseră ele cu atâta generozitate pentru ea.

— Poate, sugeră ea, poate dacă îi spunem adevărul căpitanului Stevens...

Mătuşile ei se uitară la ea şocate.

— Minnie, zise Eliza încet. Draga mea. După tot acest timp! Ştii că nu trebuie să faci asta niciodată.

Caro reluă acolo unde se oprise Eliza.

— Aceste reguli au fost făcute pentru tine, dar nu sunt menite să fie îngrădiri. Sau pedepse. Le-am făcut pentru că te iubim. Pentru că vrem să ai un viitor. Nu îi place lui Walter Gardley de tine? Pentru că dacă l-ai putea prinde şi să te căsătoreşti iute cu el... asta ar fi o idee bună.

— Da, zise şi Caro dând din cap. Asta ar fi o idee foarte bună. Toate ideile nebuneşti ale lui Stevens îşi vor pierde din forţă dacă te căsătoreşti cu băiatul proprietarului distileriei. Căsătoria ţi-ar asigura nu doar viitorul, dar şi referinţele.

Nimic la ce nu se gândise şi ea mai devreme.

Ea ştiuse ce realizare era să obţină chiar şi asta. Pentru o fată fără zestre şi cu un aspect mediocru, orice bărbat era o realizare. Chiar dacă el o voia pentru că se gândea că ea îi va suporta comportamentul nesimţit în tăcere. Şi ea nu reuşea să se entuziasmeze nici măcar un pic cu privire la perspectiva asta.

— L-am auzit vorbind, reuşi să rostească Minnie gâtuit. A zis că sunt un şoarece... şi că nu o să protestez dacă îşi ia amantă.

Caro şi Eliza se uitară una la alta.

— Nu trebuie să te măriţi cu el, zise Eliza încet. Sigur că nu, dacă asta te va face nefericită. Dar înainte să refuzi, te rog să te gândeşti care ar fi opţiunile. Te-aş sfătui să aştepţi.

Asta fu rostit cu o încruntare îndoită, care spunea că o a doua cerere, preferabilă, nu o să apară pe măsură ce Minnie îmbătrânea.

— Dacă există cea mai mică şansă ca Stevens să descopere adevărul…

Se opri.

Nu era nevoie să rostească la ce se gândea. Dacă ieşea adevărul la iveală, nu avea să mai existe o a doua cerere.

Minnie nu îl minţise pe ducele de Clermont. Gardley era cel mai bun lucru la care putea spera – un bărbat care ştia doar că ea devenea tăcută în mulţime. Un bărbat care prefera ca ea să fie tăcută. Nu se ostenise să afle absolut nimic despre ea: culoarea ei preferată, mâncarea preferată. Dar, pe de altă parte, ar fi mai sigur să se mărite cu un bărbat care nu voia să ştie nimic despre ea.

Miss Wilhelmina Pursling ar fi patetic de recunoscătoare lui Gardley pentru oferta de căsătorie. Dar Minerva Lane, pe de altă parte…

— El nici măcar nu ştie cine sunt, zise ea. M-a numit o rozătoare mică. Minerva Lane nu a fost niciodată o rozătoare.

— Nu rosti numele ăla, se auzi vocea Elizei înceată, dar alarmată.

Mâna ei o apăsă pe Minnie pe genunchi şi o strânse.

— Taci, zise Caro. Nu e bine să rosteşti adevărul.

Să taci. Să nu intri în panică. Să nu spui nimănui adevărul. Ea trăise doisprezece ani după regulile lor şi pentru ce? Ca să aibă norocul într-o bună zi să fie uitată complet.

Amintirea Minervei Lane – a ceea ce fusese, ce făcuse – se simţea ca un cărbune fierbinte acoperit de cenuşă rece. Fumega încă mult timp după ce focul fusese stins. Uneori, toată acea dogoare se ridica în ea şi ea simţea nevoia să fluiere ca un ceainic. Până când voia să facă scrum resturile cenuşii ale personalităţii ei distruse. Se ridica din nou în ea acea rebeliune înfocată. Partea din ea care încă mai era Minerva – partea care nu fusese netezită până la dispariţie – îi şoptea tentaţii în ureche. „Nu trebuie să păstrezi tăcerea. Ai nevoie de o strategie.”

Fără strategii. Strămătuşile ei chiar ar protesta dacă

ar şti că ea se gândea să acţioneze. Trecuseră ani de când îşi permisese să facă aşa ceva.

„Stevens crede că scrii pamflete. Tu ştii că nu o faci. Aşa că trebuie să afli cine o face.”

Era o prostie. O nebunie. O tâmpenie. Imposibil.

Dar nu conta cum se certa în sinea ei; gândul insidios nu era de alungat. Cum putea să afle cine o făcuse? Ar putea fi oricine.

„Nu, nu putea. Ştii că nu e căpitanul Stevens. Nu sunt mătuşile. Nu eşti tu.”

Dacă putea să-şi dea seama cine n-ar fi putut să o facă, atunci ar rămâne doar cei vinovaţi. Prin procesul de eliminare…

„Nu, proasto! Sunt sute care ar putea fi de vină. Mii.”

Dar cum îşi dăduse o treabă de făcut, gândurile îi erau imposibil de oprit. Erau acele majuscule, semnele de exclamare. Paragrafe de text descriind proprietari de fabrici şi progeniturile lor. Ceva era ciudat aici.

Iar apoi, fără niciun motiv, ea se gândi la complet altceva. Minnie ştia de ce se ascunsese în spatele canapelei. Ea evita mulţimea şi cererea lui Gardley.

Dar de ce naiba fusese ducele de Clermont acolo?

ORGANIZAŢI-VĂ, ORGANIZAŢI-VĂ, ORGANIZAŢI-VĂ!!!!

Şi ce straniu era acel zâmbet al lui – acel zâmbet prietenos, uşor jenat? Când să fi învăţat vreodată un duce să se scuze pentru ceea ce era? Nu, aici era în mod evident ceva ciudat. Ceva… înţelegerea o izbi cu o forţă aşa de orbitoare, că trăsura păru să dispară într-un fulger de lumină. Momentele ca acestea erau unul dintre motivele pentru care fusese aşa de minunat să fie Minerva Lane. Erau momente în care simţea că vorbele erau doar nişte fire, complet nepotrivite pentru a reţine enormitatea gândurilor ei. Peisajul din mintea ei se rearanjă, adunându-se laolaltă cu o certitudine care era mai mare decât abilitatea ei de a explica.

Şi exact aşa, deşi ea ştia că nu ar trebui – deşi ştia cât de periculos era să conceapă strategii –, Minnie ştiu ce trebuia să facă. Planul îi năvăli în braţe cu putere.

Nu era genul de lucru pe care l-ar face rozătoarea de Miss Pursling. Dar Minerva Lane – ei bine, ea ştia ce era de făcut.

Şi, slavă Domnului, ea nu trebuia să se mărite imediat cu Walter Gardley.

Poate că, într-o bună zi, o va face. Dar dacă putea să îl împiedice pe Stevens să o suspecteze, ar putea să îl evite luni la rând. Şi poate – doar poate – ar putea apărea ceva mai bun în calea ei.

Capitolul 3

Era aproape nedrept, se gândi Minnie când ducele de Clermont intră în salon, cât era el de chipeş. Lumina soarelui de dimineaţă pătrundea prin ferestre şi se reflecta în părul lui blond, care ar fi fost prea lung dacă nu ar fi avut tendinţa puţin dezordonată de a se cârlionţa. Se opri în prag şi îşi trecu mâna prin păr, în timp ce o studia, căzut pe gânduri. Dar orice expresie de blândeţe pe care părul său ciufulit o geneza era contracarată de ochii lui. Erau tăioşi şi reci, de un albastru pătrunzător, ca un pârâu inundat de apele îngheţate ale primăverii. Ochii acela aterizară asupra ei, adăstată câteva secunde, iar apoi fugiră spre Lydia, care stătea lângă ea.

Lydia chicotise când o auzise pe Minnie că intenţiona să îi facă o vizită ducelui de Clermont – şi ea nu bătuse nici măcar din gene când Minnie îi explicase că trebuia să vorbească în privat cu el. Doar în imaginaţia lui Minnie privirea ducelui străpunse prin faţada pe care ea o prezenta restului lumii. El arăta doar de parcă ar fi ştiut totul. Nu avea cum să ştie totul, pentru că în timp ce se uita la ea, el zâmbi cu expresie ca de plăcere. Doar o uşoară curbare a buzelor, dar mai era şi o schimbare subtilă în privire – o trecere de la albastrul palid al apei îngheţate la albastrul-deschis al cerului de vară. Aspectul său de bărbat chipeş avea ceva băieţesc: o urmă de timiditate, o siluetă zveltă.

Sau poate că era felul în care îşi feri iute privirea de la ea şi apoi se uită din nou.

Dacă nu l-ar fi auzit pe Packerly, membru al parlamentului, vorbind cu o seară în urmă şi descriind eforturile tânărului duce în parlament, ea ar fi putut să creadă că e o păcăleală. Chipeş, tânăr, modest? Prea bun ca să fie adevărat. Ducii erau în realitate burtoşi, bătrâni şi pretenţioşi.

— Miss Pursling, zise el. Ce plăcere neaşteptată!

Neaşteptată, asta putea să creadă. Plăcere – ei bine, avea să se răzgândească după ce terminau.

— Excelenţă, zise Minnie.

El îi luă scurt mâna într-a lui – prin mănuşile lor ea simţi o senzaţie de căldură – şi îşi înclină capul spre ea.

— Miss Charingford.

Clermont făcu o plecăciune peste mâna prietenei ei, de parcă era cea mai importantă lady.

În timpul ăsta, Lydia îi aruncă o privire piezişă lui Minnie şi strânse buzele de parcă şi-ar fi înăbuşit un chicotit.

— Ce vă aduce aici, domnişoarelor? întrebă el.

Lydia aruncă o privire sugestivă spre Minnie, aşteptând ca totul să fie dezvăluit.

— Dacă întreabă cineva, zise Minnie, am venit să cerem donaţii pentru Comisia pentru Igiena Muncitorilor.

Ea îşi ţinu răsuflarea, întrebându-se cât de repede va pricepe. Ducele cumpăni câteva minute.

— Consider că am primit cererea, zise el. Voi face cu siguranţă o donaţie, dacă îmi daţi detaliile necesare. Cât despre restul… dacă e vorba de seara trecută, puteţi să staţi liniştită pentru că voi fi cât se poate de discret.

Lydia ridică din sprâncene la sugestia că vorbiseră mai înainte, iar Minnie scutură din cap.

— Nu, Excelenţă. Trebuie să discut altceva cu dumneavoastră. Mă tem că Miss Charingford a venit doar ca însoţitoare, dar ce trebuie să vă spun nu este pentru urechile ei.

— Adevărat, zise Lydia veselă. Nu am idee despre ce

e vorba.

— Înţeleg.

Zâmbetul lui se transformă într-o răceală prevăzătoare.

Fără îndoială că îşi imagina ceva neplăcut şi scandalos – vreun plan ca să îl prindă în capcana căsătoriei. El era un duce chipeş cu o avere considerabilă; probabil că se întâlnea cu asemenea planuri în mod regulat. Dar nu o dădu afară.

În schimb, îşi frecă bărbia şi se uită prin încăpere.

— Ei bine, dacă puteţi conversa mai încet, Miss Charingford poate să stea aici. El făcu semn spre un scaun de lângă uşă. Vom lăsa uşa deschisă şi ne putem aşeza lângă fereastră. Ea va putea să vadă totul, să asigure buna-cuviinţă şi nu va auzi nimic.

El pregăti un scaun pentru Lydia. Era un gentleman perfect, manierele lui erau aşa de fireşti încât ea aproape că se îndoi de instinctele ei. Ducele sună dintr-un clopoţel – ceru ceai pe două tăvi când o servitoare băgă capul pe uşă. În timp ce aşteptau, el puse o mână pe spatele lui Minnie şi o conduse la fereastră. Era un punct de contact minuscul – doar căldura mânii lângă coloana ei, estompată de straturi de material −, dar ea tot o simţi până la pulsul care începu să îi bubuie în gât.

Era aşa de nedrept încât ea ar fi putut ţipa de frustrare. El era bogat, chipeş şi în stare să îi facă inima să bată mai tare doar din atingerea unui deget. Ea era aici ca să îl şantajeze, nu să flirteze cu el. Dincolo de fereastra din faţă putea să vadă piaţa de afară.

Pieţele erau mai puţin obişnuite în Leicester ca la Londra. Asta era foarte prost întreţinută. Exista un copac, aşa de subţire că nici nu merita numit astfel. Iarba murise demult şi făcuse loc pietrişului cenuşiu. Dar, pe de altă parte, asta era una dintre puţinele zone din Leicester unde erau pieţe. Cei mai de succes negustori îşi construiseră casele la mică distanţă pe drumul Londrei în Stoneygate. Mica nobilime locuia pe terenuri mari, pe domenii aflate în apropierea oraşului. Toată lumea cu avere reală şi poziţie

importantă îşi construia sau alegea casele în afara oraşului.

Dar ducele nu o făcuse. Minnie pipăi bucata de hârtie din buzunarul ei şi adăugă asta pe lista de lucruri stranii cu privire la el. Când ducii veneau în regiune, ei se instalau în Quorn sau Melton-Mowbray pentru vânătoarea de vulpi. El, în schimb, închiriase o reşedinţă aflată la doar câteva străzi distanţă de fabrici.

— Cum aş putea să vă fiu de folos? întrebă el.

Erau prea multe lucruri care nu se potriveau. El minţea. Trebuia să mintă. Ea doar nu ştia de ce. O tablă de şah era aşezată pe o masă laterală. Minnie încercă să nu se uite la ea, să nu simtă atracţia inevitabilă. Dar… Albul câştiga. Mai erau şase mutări până la şah-mat, poate doar trei. Ea putea vedea finalul, cleştii formaţi din tură şi nebun, linia formată din trei pioni albi care tăiau tabla în două.

— Jucaţi şah? întrebă ea.

— Nu, făcu el şi flutură din mână. Pierd la şah. Rău de tot. Dar… unul dintre bărbaţii de aici joacă şah prin corespondenţă cu tatăl său. Aici îşi ţine tabla de şah. Doar nu o să mă provocaţi la o partidă, nu-i aşa?

El îi zâmbi spunând asta.

Minnie scutură din cap.

— Nu. Era o întrebare pusă într-o doară.

Servitoarele veniră cu ceaiul. Minnie aşteptă până plecară. Apoi duse mâna în buzunarul rochiei şi scoase fluturaşul pe care Stevens i-l îndesase în mână cu o seară înainte. Marginile, ude de la ploaia de seara trecută se răsuciseră şi se îngălbeniseră la uscare, dar ea i-l întinse oricum.

El nu-l luă. Se uită curios la hârtie – suficient de mult cât să citească titlul cu majuscule care ocupa primul sfert al paginii – şi apoi se uită din nou la ea.

— Ar trebui să mă intereseze fluturaşi cu pamflete radicale?

— Nu, Excelenţă. Ei nu-i venea să creadă că putea fi aşa de îndrăzneaţă. Nu vă interesează pamfletele radicale. Doar le scrieţi.

El se uită la hârtie. Încet, îşi mută privirea asupra ei şi

ridică din sprâncene. Minnie îşi feri privirea, interiorul ei se strânse tot la cercetarea lui intensă. În cele din urmă, el luă o chiflă şi o rupse în două. Aburul se ridică din ea, dar căldura nu păru să-l deranjeze.

Nici măcar nu trebuia să răspundă. Acuzaţia ei era caraghios de absurdă. Stătea în fotoliul lui confortabil, înconjurat de mobila care era ceruită şi lustruită în fiecare zi de servitori care nu aveau altceva de făcut decât să sară pe cocoloşi de praf de îndată ce îndrăzneau să apară. Ducele de Clermont închiriase o casă şi angajase doisprezece servitori pe o perioadă de două luni. Domeniile lui erau răspândite prin întreaga Anglie şi avea o avere despre care ziarele de scandal puteau vorbi doar cu răsuflarea tăiată ca despre zeci, dacă nu sute sau milioane. Un bărbat ca el nu avea niciun motiv să publice pamflete radicale care să fie răspândite pe fluturaşi.

Dar, pe de altă parte, ea deja ştia că el nu era ce părea.

De parcă ar fi vrut să sublinieze toate astea, el luă relaxat o înghiţitură mare din chiflă şi îi făcu semn să facă şi ea la fel.

Nu exista nici o şansă să facă asta. Stomacul i se strângea doar la gândul de a sorbi ceai. Exact când ea se gândea că el va îngheţa acuzaţia ei, ducând-o în uitare refuzând pur şi simplu să vorbească despre ea, el se întinse şi netezi hârtia.

— Muncitori, citi el. Organizaţi-vă, organizaţi-vă, organizaţi-vă, totul urmat de multe semne de exclamare. Ducele scoase un sunet dispreţuitor. Urăsc semnele de exclamare excesive. De ce credeţi că aş avea ceva de a face cu asta. Minnie nu avea o dovadă sigură de oferit, doar senzaţia felului în care toate piesele se potriveau. Dar chiar şi aşa era sigură de ea. În cel mai rău caz se înşela. Asta însemna că s-ar face de râs în faţa unui bărbat pe care nu-l va mai vedea vreodată. Ea îşi împreună mâinile în poală şi aşteptă. Dacă el putea să o facă să se simtă prost prin tăcere, atunci putea şi ea să facă acelaşi lucru.

Şi, într-adevăr, el vorbi primul.

— Este pentru că tocmai am ajuns în oraş şi nu vreţi ca vina să cadă pe vreunul dintre prietenii dumneavoastră?

Ea tăcu în continuare.

— Pentru că arăt ca un agent provocator?

Ducele arăta – şi suna – complet diferit. Vocea lui era netedă şi fluidă, tărăgănând silabele în cea mai frumoasă engleză a reginei. Avea un zâmbet uşor pe faţă, o expresie condescendentă, care îi transmitea că îi făcea pe plac.

— Sau pentru că aţi auzit poveşti despre înclinaţiile mele radicale?

Nu existau astfel de poveşti. Reputaţia lui era aceea a unui om de stat, un bărbat care era în acelaşi timp viclean şi blând.

— Atunci de ce aţi venit? întrebă Minnie în schimb. Am auzit ce aţi spus, dar un bărbat de rangul dumneavoastră, care doreşte să investească în industria din Leicester, şi-ar trimite expertul în afaceri, în loc să vină el însuşi, ca să uimească pe toată lumea.

— Am prieteni în apropiere.

— Dacă ar fi prieteni aşa de buni, care trebuie vizitaţi, atunci aţi locui la ei.

El ridică din umeri.

— Nu-mi place să deranjez lumea.

— Sunteţi duce. Deranjaţi mereu.

El făcu o grimasă, părând uşor jenat.

— Asta, Miss Pursling, este ceea ce urăsc să fac. Aveţi vreo dovadă pentru acuzaţiile dumneavoastră?

Ea luă hârtia.

— Dacă trebuie să ştiţi, sunt două paragrafe în acest fluturaş care m-au convins că pamfletul a fost scris de dumneavoastră.

— Vă rog.

El întinse mâna cu palma în sus.

— Citiţi-le şi dezvăluiţi-mi identitatea.

Minnie îşi scoase ochelarii din buzunar şi găsi locul exact în text.

— De ce câştigă stăpânii partea leului din roadele afacerii? Ei supervizează. Deţin. Şi pentru această sarcină –

pentru ea nu e nevoie de gândire sau de muncă – sunt plătiţi cu sume aşa de mari că nu mai trebuie să mişte un deget de la vârsta de paisprezece ani, sunt liberi să facă ce vor; fiii lor trebuie să se îngrijească doar de nivelul lor de desfrâu.

Nici o reacţie de niciun fel din partea ducelui. El rămase pur şi simplu aşezat în fotoliu şi se uită la ea cu acei ochi albaştri, ca de gheaţă, bătând uşor cu degetele pe braţ.

— Credeţi că un duce a scris asta? întrebă el în cele din urmă pe un ton uşor amuzat.

— Nu a fost un muncitor.

— Aţi fi surprinsă de gradul de cultură al…

— Sunt implicată în Comisia pentru Igiena Muncitorilor, îl întrerupse Minnie. Nu subestimez pe nimeni. E un bărbat cu o memorie ca o enciclopedie, care citeşte cele mai recente foiletoane Dickens în fiecare seară şi le recită apoi prietenilor a doua zi. Nu e vorba doar de primul paragraf, şi al doilea vă trădează. E vorba de îmbinarea celor două paragrafe.

— O, zise el încă zâmbind. Un al doilea paragraf, care e şi mai clar. Sigur, pamfletul nu are decât două paragrafe. Aşa că, vă rog, citiţi.

— Nu pot să fac asta, zise Minnie şi puse hârtia jos, la fel şi ochelarii. Al doilea paragraf, Excelenţă, este cel pe care nu aţi reuşit să-l scrieţi. Aţi scris tot ce nu fac stăpânii. Niciodată nu aţi amintit ce fac muncitorii. Un muncitor s-ar fi concentrat pe cum îşi petrece el ziua – ce a făcut, cine a beneficiat de pe urma muncii lui –, nu cum îşi petrece altcineva ziua. Textul a fost scris de cineva care, indiferent de intenţiile sale, gândea ca un stăpân.

Clermont făcu o pauză şi-şi înclină capul. Apoi se întinse, luă hârtia şi o citi pe toată. Când începu, buzele îi erau aranjate într-o expresie încruntată. Citi iute, ochii scrutând pagina. Dar ea văzu cum i se schimbă expresia – de la uluială la surpriză. Încet, gura i se curbă într-un zâmbet. Când îşi ridică privirea, ochii lui – mai devreme aşa de întunecaţi şi de reci – sclipeau.

— Ei bine, zise el în cele din urmă. Fir-aş să fiu! Aveţi dreptate.

— Ştiind asta, e doar o chestiune de logică simplă.

Minnie îşi împreună mâinile.

— Un stăpân nu ar scrie asta – are prea multe în joc. Vă ascundeaţi aseară în spatele draperiilor. Nu sunteţi ce păreţi a fi. Sunteţi singura posibilitate care are sens bazat pe dovezile existente.

Ea se aştepta ca el să nege în continuare că el ar fi autorul. Ce îi prezentase ea erau dovezi cât se poate de slabe.

Dar el nu intră cu ea în dispută. Se uită în partea cealaltă a camerei la Lydia care îşi sorbea ceaiul şi arunca priviri încărcate de curiozitate în direcţia lor. Apoi vorbi cu voce chiar mai joasă.

— Dacă intenţionaţi să mă denunţaţi public, aţi fi spus magistratului, care ar fi venit aici urmat de câţiva stăpâni furioşi să ceară să nu îi mai aţâţ pe muncitori. Nu aţi făcut-o. De fapt… el îşi înclină capul spre Lydia… v-aţi asigurat să ascundeţi adevăratul scop al vizitei dumneavoastră faţă de toată lumea. Ce doriţi, exact, de la mine?

Mâna îl rămăsese în buzunarul vestei, unde bărbaţii îşi ţineau de obicei punga cu bani.

— Vreau să încetaţi.

El o sfredeli cu privirea.

— Vă rog. Ea înghiţi în sec. – Vedeţi, fluturaşii ăştia întărâtă pe toată lumea. Oamenii se pândesc între ei. Eu sunt implicată în distribuirea fluturaşilor pentru societatea de binefacere pentru muncitori – nu conţin nimic radical, sunt doar despre holeră. Totuşi, bănuiala ar putea cădea asupra mea.

— Cu siguranţă dacă aţi ajunge să fiţi bănuită, v-ar şterge iute de pe listă. El făcu o pauză. Doar dacă nu aveţi altceva de ascuns. Poate că nu vreţi ca toată lumea să întrebe de ce o tânără lady pe cale să se mărite sare în spatele unei canapele de îndată ce îi apare peţitorul.

El ridică din sprâncene.

Minnie nu mai reuşi să îl privească în ochi.

— Aşa stau lucrurile, şopti ea, privind în ceaşca de ceai.

— Ce surpriză, făcu el cu voce joasă, tachinatoare. Să nu spuneţi că dumneavoastră aveţi ceva în trecut ce doriţi să ascundeţi.

Ea se uită la lichidul maroniu din ceaşcă.

— E uşor pentru dumneavoastră să găsiţi totul aşa de amuzant. Dar viitorul meu nu e o joacă. Am muncit din greu să ajung unde sunt şi mă voi lupta să păstrez puţinul confort pe care mi l-am câştigat, oricât de mic ar părea. Nu vreau să mi se examineze prea îndeaproape acţiunile. Bănuiesc că nici dumneavoastră. Dacă vă opriţi, amândoi vom fi în siguranţă.

— Siguranţă, rosti el cuvântul tărăgănat, parcă l-ar fi savurat. Nu prea ţin foarte mult la siguranţă, eu. Şi v-aş face un favor dacă v-aş despărţi de peţitorul dumneavoastră.

Ea nu prea putea nega asta. Dar scutură din cap.

— Nu e o favoare să faceţi imposibil să îmi găsesc altul. Trăiesc din mila sorţii, Excelenţă. Când va muri strămătuşa mea, ferma va trece în proprietatea vărului ei. Strămătuşa Elizabeth şi eu nu vom avea unde să mergem. Trebuie să mă mărit. Ea îşi ridică privirea acum spre el, privindu-l direct în ochi. Nu am de ales.

Privirea lui se îmblânzi.

— Trecutul dumneavoastră… e aşa de rău că vă îngrijoraţi că cineva ar putea să scormonească în el din pricina unui fluturaş?

Îi trecu prin cap să îi spună toată povestea. El arăta aşa de deschis, cu capul înclinat într-o manieră primitoare, captivantă. Cu siguranţă ar putea… Chiar şi gândul unei mărturisiri aduse răcoare în aer şi îi încordă plămânii.

Ea se uită din nou la ceai.

— Ştiţi ce înseamnă să fii femeie în aceste vremuri moderne? Gentlemenii se căsătoresc tot mai rar în zilele noastre. Am citit că treizeci şi patru la sută din tinerele lady ajung la douăzeci şi şapte de ani fără să se mărite. Nu am nevoie de ceva ruşinos în trecut. Orice e dincolo de banal,

indiferent cât de nevinovat poate părea, e o catastrofă.

El se aşeză mai bine în scaun şi analiză cele spuse de ea.

— Atunci văd o soluţie alternativă la problema noastră comună. Se pare că şi eu am nevoie de un motiv mai credibil ca să rămân în oraş. Dacă nu aţi crezut ce am spus, alţii nu vor crede nici ei. Aveţi nevoie oricum să fiţi în cele şaizeci şi şase de procente de femei care ajung să se mărite. El ridică din umeri. Aşa că voi începe un flirt cu dumneavoastră cât voi sta aici. Mă puteţi respinge. O să stau bosumflat şi întristat. Toată treaba va face minuni pentru reputaţia dumneavoastră. Eu continui să scriu, dumneavoastră câştigaţi un soţ.

Ducele o spusese aşa de firesc, dar la imaginea care îi apăru în minte – el dansând cu ea, mâna lui peste a ei la vals –, stomacul începu să i se agite nesigur. Ea scutură sălbatic din cap.

— E o idee foarte proastă. Nimeni nu va crede că prezint interes pentru dumneavoastră.

— Aş putea să-i fac să creadă. Niciunul din zece mii nu şi-ar fi dat seama ce am făcut. Nimeni. Aş putea să fac pe toată lumea să creadă că fata tăcută, şi da, poate un pic timidă în societate…

Minnie scoase un sunet nepoliticos, dar el o făcu să tacă.

— Aveţi oţel în coloana vertebrală şi rarul talent de a vedea ce e direct în faţa dumneavoastră. Aş putea face pe toată lumea să vadă asta.

Ochii lui erau intenşi, sfredelitori. Nu aveai unde să scapi de ei se părea. El vorbi cu voce mai joasă.

— Aş putea face pe toată lumea să vă vadă.

Oare stomacul i se agita? Nu. Întregul ei corp părea gata să înceapă să tremure. Trecuseră ani întregi de când cineva pretinsese că era interesat de ea. Să simtă atenţia lui astfel asupra ei, într-o manieră aşa de concentrată… era prea mult.

Dar el nu terminase.

— Mai e şi părul dumneavoastră. Părul nu ar trebui să-

şi schimbe culoarea doar cârlionţându-se, dar marginile par să capteze lumina şi nu sunt sigur dacă e blond sau castaniu, ori chiar roşcat când se întâmplă. Aş putea să stau să mă uit ore întregi, încercând să-mi dau seama.

Inima îi tresări în piept. Nu bătea mai repede, doar mai tare, de parcă sângele ei ar necesita mai multă muncă pentru a se mişca.

Dar acesta a fost un exerciţiu de ipoteze, iar Minnie era prea disperată pentru a fi altceva decât a fi practică.

— Continuaţi cu dumneavoastră, zise ea.

Îşi dorise ca aceste cuvinte să fie respingătoare, dar vocea îi tremura.

— Ce aţi spune când sunt doar bărbaţi în jur? Când v-ar întreba ce naiba aţi găsit în acea cenuşie domnişoară Pursling? Îndrăznesc să spun că nu le veţi spune niciodată că v-au fascinat buclele mele. Acesta este genul de lucruri pe care le spune un bărbat pentru a convinge o femeie, dar bărbaţii nu vorbesc aşa între ei.

Evident, se aşteptase ca ea să-i înghită acele vrăjeli despre păr, pentru că se opri, uşor uimit. Dar apoi îi făcu semn din cap şi zâmbi.

— Haide, Miss Pursling, spuse el. Bărbaţii nu ar întreba aşa ceva. Ştiu deja ce mi-a atras atenţia.

Se aplecă spre ea.

— E vorba de ţâţe, şopti el pe un ton conspirativ.

Ea rămase cu gura căscată. Dintr-odată, fu foarte conştientă de ţâţele menţionate – calde şi furnicături provocate de nerăbdare, chiar dacă el nu era nicăieri lângă ele.

— Sunt magnifice, murmură el.

El nici măcar nu se uita la ele, dar pe Minnie o mâncau palmele să se acopere – nu pentru a-i bloca vederea, ci pentru a-şi explora propriile rotunjimi. Pentru a vedea dacă, poate, pieptul ei era magnific – dacă fusese magnific în toţi aceşti ani şi pur şi simplu nu observase niciodată.

Dacă un alt bărbat ar fi spus că ţâţele ei erau magnifice, ar fi făcut-o într-un mod pasional – unul care i-ar

fi făcut pielea să se încreţească. Dar ducele de Clermont era zâmbitor şi vesel şi îl aruncase acolo, ca şi când ar fi fost doar un fapt de mai mult de povestit. *Vremea este frumoasă. Străzile sunt pavate cu pietriş. Ţâţele tale sunt magnifice.*

*

— Nu protestaţi, îi spuse el. Aţi întrebat într-adevăr şi, după ce ne-aţi apropiat prin acest mic şantaj, nu este nevoie să dăm dovadă de falsă modestie.

Minnie se îndreptă de umeri, foarte conştientă de faptul că actul de a face acest lucru îi ridică sânii uşor.

— Uitaţi-vă din când în când în oglindă, sugeră el. Priviţi dincolo de asta. El îi atinse obrazul, pe locul de unde se întindea cicatricea. Uitaţi-vă uneori la dumneavoastră, aşa cum sunteţi acum, tot foc şi pară, gata să luptaţi cu mine. Dacă v-aţi fi uitat vreodată la propria persoană aşa, nu aţi pune la îndoială că vreau să flirtăm. Aţi şti că vreau să o fac.

Întregul ei corp se simţea în flăcări – o flacără rece, sclipitoare, scânteietoare. Nu fusese niciodată atât de conştientă de propria sa piele – fiecare centimetru din ea, de la vârfurile sânilor ei, care ar fi putut sau nu să fie magnifici, până la călcâie. Ochii lui o sfredeleau.

Ea înghiţi în sec.

— Nu e frumos din partea dumneavoastră să încercaţi să mă zăpăciţi înainte de a fi de acord cu planul dumneavoastră.

Şi chiar dacă s-ar fi gândit o clipă să o facă, mica demonstraţie o îndemnă să se răzgândească. Un bărbat care putea flirta aşa nu avea nicio treabă să flirteze cu ea.

Se încruntă, apoi îşi frecă fruntea.

— Haideţi, Miss Pursling, îi spuse el rânjind. Sunteţi cea mai interesantă persoană pe care am întâlnit-o de când am ajuns. Ar fi o plăcere să petrec mai mult timp în compania voastră.

Pentru el, asta însemna că putea apoi să plece spre

alte oraşe. Pentru ea… Pentru ea însemna o perioadă scurtă în care acest bărbat să o curteze şi să-i facă pe plac. O lună de complimente ale lui şi câteva săptămâni de zâmbete ameţitoare. Ar însemna zi după zi minunată în care să cadă pradă farmecelor lui. Şi uite ce îi făcuse doar în zece minute.

Minnie scutură din cap, alungând pânzele de păianjen pe care el le răspândise cu atâta artă. Ar însemna ca toată lumea să se uite la ea la orice eveniment. Nu putea suporta o asemenea cercetare.

— Nu ar fi nimic în beneficiul meu în acest plan, Excelenţă. Dacă eu vă ajut şi suntem descoperiţi, dumneavoastră veţi fi scuzat ca fiind bogat, şi excentric, şi puternic. Eu voi fi femeia – trădătoarea! − care a renunţat la tot pentru dumneavoastră. Şi dacă veţi flirta ca mine, toată lumea va crede că am fost iubita dumneavoastră. Aş fi distrusă. Iar când…

Fu cuprinsă de un val de tristeţe şi nu reuşi să termine propoziţia.

Nici nu voia să se gândească la dispariţia strămătuşii Caroline. Trase adânc aer în piept.

— Până la urmă, eu voi fi pe drumuri şi dumneavoastră veţi fi tot duce.

— Îmi tratez iubitele mai bine de atât. Chiar şi pe cele inventate.

Ea îşi ridică bărbia şi îi oferi o privire lipsită de expresie.

— Viitorul meu nu e un subiect de glumă, Excelenţă.

El scânci.

— Abordez chestiunea absolut prost. Uitaţi, Miss Pursling, oftă el. Nu încerc să mă amuz pe seama situaţiei dumneavoastră. Dar nu sunt aici în Leicester dintr-o toană. Tatăl meu a făcut nişte greşeli pe care eu trebuie să le îndrept. Nu vreau să vă fac rău, dar nici nu voi înceta doar pentru că m-aţi rugat. Nu are rost să fim certaţi.

— Iar eu nu doresc să tot fac sugestii discrete şi să adun o sumedenie de dovezi care vă vor indica inevitabil drept autor, zise ea. Dar o voi face dacă e nevoie. Dacă o

fac în felul meu, oamenii vor spune, ei bine, Minnie şi-a păstrat calmul chiar şi cu un duce prin preajmă.

— Iar bărbaţii vor vrea să se însoare cu dumneavoastră din cauza asta? întrebă el cu îndoială.

— Am nevoie ca doar un bărbat să o facă, îi replică Minnie. Mai mulţi ar fi ilegal.

Lui îi reapăru zâmbetul pe faţă.

— Nu rataţi prea multe, nu-i aşa? Nu-mi vine să cred că Gardley v-a numit rozătoare. Sunteţi cel mai impresionant şoarece pe care l-am întâlnit.

El puse degetul arătător pe mâna ei. Nu era o dezmierdare. Nu avea cum să fie o dezmierdare. Cu toate astea, întreaga ei fiinţă îngheţă, fixată pe acel singular punct de contact.

— Draga mea, zise el. Vă dau cuvântul meu că veţi avea o cerere în căsătorie înainte să plec. Chiar dacă va trebui să mi-o asum eu.

Minnie sări în picioare şi se îndepărtă de el.

— Asta nu e amuzant, zise ea, fără să se ostenească a-şi controla tonul. Nu e o glumă, indiferent ce credeţi dumneavoastră şi v-aş ruga să nu o trataţi ca atare.

Răsturnase ceaşca de ceai de pe masă şi pe picior în încercarea de a scăpa de el şi de propunerea lui oribilă. Simţea lichidul cum i se scurgea în ciorap. Dar el nu făcu niciun comentariu; pur şi simplu îndreptă tava de ceai pe masă. În spatele lor, Lydia încruntase din sprâncene şi îi privea neliniştită.

— Ei bine, atunci, zise el cu voce joasă, eu o voi face în felul meu, dumneavoastră veţi încerca metoda dumneavoastră – şi vom vedea cine câştigă.

— Asta e imposibil, zise ea plat. Nu puteţi flirta cu mine. O să fiu în război cu dumneavoastră.

— Ba nu, nu veţi fi, zise el politicos. Încercaţi să fiţi în război cu cineva care e combatant de bunăvoie. Nu cred că veţi reuşi aşa ceva.

— Nu ştiţi ce pot.

— Nu.

El îi oferi un zâmbet larg care îi aprinse scântei în

abdomen.

Iar apoi se ridică şi îi luă mâna. De data asta se aplecă asupra ei – se aplecă aşa de jos, că buzele îi atinseră curbura palmei. Ea îşi dăduse jos mânuşile şi simţi sărutul uşor care îi atinse pielea din cap până-n picioare.

— Nu ştiu, zise el. Dar abia aştept să aflu.

Capitolul 4

Ploaia bătea în fereastra biroului de la etaj al lui Robert, dizolvând lumea de afară în rotocoale noroioase. Cele două femei de pe stradă păreau ca nişte pete cu fuste fluturânde sub umbrele întunecate. Albastru-deschis – asta era Miss Charingford – şi maro-închis – asta era inimitabila Miss Pursling. De sus, nimic nu o diferenţia pe Miss Pursling de celelalte umbrele de pe stradă. Dacă nu i-ar fi văzut rochia cu câteva minute în urmă, el nici nu şi-ar fi dat seama cine era.

Se simţea de parcă tocmai s-ar fi trezit, slăbit şi confuz, doar ca să i se spună că petrecuse ultimele trei săptămâni la pat, cu febră – şi că în timpul bolii sale, regina Victoria abdicase de pe tron şi fugise cu un îmblânzitor de lei din Birmingham.

Lumea păzea un loc complet diferit.

Cu toate astea, iat-o pe Miss Pursling oprindu-se sub o copertină de la colţ, întorcându-se spre prietena ei şi răsucind umbrela de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

De parcă ea nu i-ar fi răscolit toate aşteptările.

Uşa se deschise încet în spatele lui şi se auziră paşi apropiindu-se. Nu trebui să vadă cine venea, servitorii din casa asta erau încă prea intimidaţi de el ca să se apropie fără să ceară permisiunea.

Asta lăsa doar o singură posibilitate – domnul Oliver Marshall.

— Deci, zise Oliver din spatele lui. A fost aşa de rău cum te-ai temut?

Robert bătu darabana pe pervazul ferestrei şi cântări cum să răspundă.

— Două tinere lady au venit să solicite o contribuţie pentru Comisia… O, la naiba, nu-mi amintesc. A, da – Comisia pentru Igiena Muncitorilor.

Existau destul de puţine secrete pe care Robert le păstra faţă de Oliver. Nu o amintise pe Miss Pursling seara trecută. În primul rând pentru că nu păruse important şi în al doilea rând, dacă era un secret aici, acesta îi aparţinea ei, nu lui. Asta însă… Asta avea legătură cu unul dintre puţinele secrete pe care nu avea de ales decât să le ascundă de Oliver.

— Înţeleg. Au venit să caşte gura la tine.

În glasul bărbatului mai în vârstă se simţea o urmă de umor, iar acesta veni să stea lângă el. Se uită şi el pe fereastră, încruntându-se când nu văzu nimic interesant.

*

— Nu, de fapt nu.

Pe cealaltă parte a străzii, Miss Pursling şi prietena ei trecuseră de copertină, cu capetele înclinate una spre cealaltă, cu umerii atingându-li-se.

Ploaia se revărsa pe pământ în valuri murdare de apă de vase. Oliver credea că erau aici doar ca să vorbească rezidenţilor oraşului despre perspectiva unei reforme electorale.

Miss Pursling ameninţase că va dezvălui adevărul despre celelalte activităţi ale lui aici, şi asta era mult mai enervant decât căscatul gurii.

Pe de altă parte…

Robert se întoarse spre bărbatul de lângă el.

— Oliver, zise el, cum ai ajuns vreodată la concluzia că sunt o fiinţă umană merituoasă?

Oliver îşi dădu jos ochelarii şi îi curăţă cu batista.

— Ce te face să crezi că am ajuns la concluzia asta?

— Vorbesc serios. Până să te cunosc pe tine, nimeni nu s-a uitat la mine şi a văzut o persoană reală. Doar fiul

unui duce.

Dar nici de când o făcuse Oliver nu o mai făcuse nimeni. Văzuseră în el doar un vot în Camera Lorzilor, o avere moştenită de la bunicul său. Văzuseră doar posibilităţile pe care le reprezenta.

Miss Pursling dispăru după colţ şi Robert scutură din cap. Ea era o problemă – şi o plăcere – de care să se ocupe cu altă ocazie.

Oliver îşi mai şterse o dată ochelarii şi apoi se uită spre el.

— Ei bine, zise el, poate că a fost pentru că ştiam exact cât de mult valorează să fii fiu de duce. Nu erai singurul.

— Dar când te-am cunoscut eram îngrozitor de nesimţit.

— Adevărat, zise Oliver.

Prietenia lor – sau orice era ce împărţeau ei – nu se născuse uşor. Când îl cunoscuse prima dată pe Oliver, reuşise să şi-l facă duşman, încurajându-i pe ceilalţi băieţi să îl calce pe nervi. Nu că Oliver ar fi avut nevoie de prea multă încurajare în materie de asta.

Într-o bună zi, Oliver îi spuse – tăcut şi foarte raţional – că erau fraţi. Şi întreaga lume a lui Robert se răsturnă cu susul în jos.

— Ce e cu atâta introspecţie? întrebă Oliver. A fost simplu. Ne-am certat, fraţii o fac adesea. Am avut nevoie de un pic de timp ca să ne cunoaştem. Apoi…

Ridică din umeri.

— Memoria ta e mizerabilă. Nu am avut nevoie de timp ca să ne cunoaştem, zise Robert. I-am tot râcâit pe băieţi, încurajându-i să se ia de tine. Şi chiar şi după ce am declarat pace, am avut nevoie de destul de mult timp ca să mă împac cu ceea ce îmi spuseseşi.

Petrecuse luni întregi cântărind inevitabila, teribila aritmetică, pentru a scădea nouă luni din vârsta fratelui său şi ajungând la o dată cu două luni înainte de căsătoria părinţilor lui Robert. Mintea lui tot încerca să fabrice un motiv perfect valabil pentru care tatăl său concepuse un fiu

în afara căsătoriei şi apoi îl abandonase fără susţinere financiară. Robert construise explicaţii elaborate bazate pe mesaje care se rătăciseră, minciuni care fuseseră rostite, servitori care se întâmplau să fie plecaţi…

— Am încetat să mai scuz comportamentul tatălui meu pentru că l-am întrebat ce s-a întâmplat.

„Nu-mi pasă ce spune, mârâise tatăl său. Ea a vrut-o. Ele o vor mereu.”

Negarea asta reflexivă a faptei de care nu fusese acuzat făcuse ca totul să fie cât se poate de clar.

Robert îl găsise pe Oliver imediat după vacanţă.

„Eu nu sunt tatăl meu, zisese el cu vocea tremurând. Nu sunt tatăl meu, indiferent de ce spune oricine altcineva.”

Iar Oliver pur şi simplu îi zâmbise.

„Ştiu asta, răspunsese el cu tupeu. Aşteptam să îţi dai şi tu seama. Ştiu că nu eşti ca tatăl tău.”

În decursul anilor, acele cuvinte însemnaseră mai mult pentru el decât orice linguşeală pe care o auzea destul de des. Un profesor de la Cambridge se uitase în ochii lui şi îi spusese: „Doamne, eşti el, bucăţică ruptă”. Când ajunsese la maturitate, bărbaţii îl loveau pe spate şi îi spuneau cât de mult semăna cu bătrânul duce de Clermont. De fiecare dată când îl complimentau cu privire la moştenirea lui, el auzea lamentaţia plângăcioasă a tatălui său. „Ea a vrut-o. Ele o vor mereu.”

Robert era mai înalt decât fratele său cu vreo cinci centimetri. El era mai mare cu trei luni. Şi – singurul lucru care conta cu adevărat – el era copilul legitim, singurul copil care moştenise ducatul de la tatăl său şi o avere imensă din partea mamei sale. Nimeni nu ar fi clipit dacă l-ar fi pus pe fratele lui la locul lui – undeva departe, departe în urma lui.

De aceea, Robert nici nu avea să o facă vreodată. „Eu am câştigat lozul, prin urmare voi câştiga şi totul de acum înainte”, nu era un strigăt de luptă satisfăcător. Mai ales când el câştigase prima rundă doar pentru tatăl său înşelase.

Din ziua aceea, fiecare lucru care îi amintea de privilegiul său – de averea tatălui, de rangul tatălui – îl duruse.

Îi amintise de momentul în care descoperise ce însemna că tatăl său era duce. Însemna că nimeni nu-l lua la întrebări, indiferent cât de greşite ar fi fost acţiunile lui. Însemna că nu trebuia să răspundă pentru faptele sale, indiferent cine plătea preţul. Însemna că dacă Robert urma exemplul tatălui său, nimeni nu ar fi clipit măcar.

La urma urmei, bărbaţii aveau nevoie. Iar femeile o voiau. Ele o voiau întotdeauna.

În toată viaţa lui, o singură persoană se uitase vreodată la el şi îi spusese: Nu trebuie să fii ca tatăl tău. Una singură şi… Robert îşi lăsă privirea să alunece din nou pe fereastră. Una şi jumătate.

Pentru că Miss Pursling tocmai intrase în casa lui, îi întinsese un pamflet şi îi spusese că el îl scrisese.

Avusese nevoie de toată voinţa lui să nu lucească de mândrie şi să o întrebe ce părere avea. Era prea persuasiv? Îi plăcuse?

În schimb, strâmbă din nas.

— Tatăl nostru a fost un nesimţit.

Oliver schiţă o grimasă.

— Tatăl tău, zise el tăios. Ducele de Clermont nu m-a crescut. Nu m-a dus la pescuit. El e doar tatăl meu biologic, dar nu tatăl meu adevărat. Nu a fost niciodată tatăl meu.

Dar după standardele astea, Robert fusese crescut de linguriţe şi de fire de iarbă.

— Nu vorbeam de o chestiune istorică, zise Robert rigid. Ci doar biologică.

Oliver scutură din cap.

— Familia nu e o chestiune de istorie sau de biologie, zise el blând. E o chestiune de alegere. Şi nu mai arăta aşa de încruntat. Ştiu ce voiai să spui. Doar pentru că eu refuz să-l las pe omul ăla să fie tatăl meu, nu înseamnă că nu poţi fi fratele meu.

— Măcar dacă ar fi aşa de uşor, zise Robert şi-şi puse mâinile în buzunare, mutându-şi privirea. Am primit un

mesaj de la mama în dimineaţa asta.

— Ah, zise Oliver şi se întinse să îl atingă pe umăr. Într-adevăr.

— Ştiu, spuse Robert cu o urmă din ce spera că părea un amuzament sec. Şi am văzut-o la Londra doar cu două luni în urmă.

Fratele lui se uită la auzul vorbelor lui – cu o privire rapidă din coada ochiului, dar care avea prea multă milă în ea.

Robert flutură din mână.

— Nu face asta, zise el brusc. Vine încoace.

„Clermont”, scrisese ea. „Voi ocupa camere la hotelul Trei Coroane din Leicester pentru o vreme. Cum sunt informată că te afli în vecinătate, vom lua cina împreună pe nouăsprezece noiembrie.”

— Nu a spus de ce şi nu înţeleg ce o atrage aici, zise Robert, evitând cu grijă să se uite la fratele lui.

Dacă familia e o chestiune de alegere, ea a ales pe oricine altceva în afară de mine cu mult timp în urmă. De ce să se mai ostenească acum cu mine când în trecut nu s-a obosit să mă bage în seamă…

— Poate, zise Oliver, poate că vrea…

— Nu vrea, se răsti Robert. Nu vrea niciodată.

Oliver şi Robert se cunoşteau de mai mult de jumătate din vieţile lor. Fuseseră împreună la Eton şi apoi la Cambridge. În timpul acesta, Oliver fusese copleşit mereu de scrisori de la familia lui. El nu putea să nu observe că Robert nu primea mai deloc corespondenţă de la părinţii lui.

Ochii lui Oliver se uitară în sus şi spre dreapta, de parcă voia să îşi aleagă cu grijă următoarele cuvinte.

— Aşadar, ce ai de gând să faci?

— I-am răspuns deja că la data respectivă voi fi plecat – că i-am promis lui Sebastian că îl voi însoţi.

— Ah, făcu Oliver plat.

— Iar apoi i-am scris lui Sebastian şi l-am implorat să vină, admise Robert. Orice îşi doreşte nu poate fi foarte important. În afară de asta, noi trei nu am mai fost laolaltă în acelaşi loc de mai bine de un an. Dacă noi, fraţii *Sinister,*

în toată ticăloşia noastră, nu suntem de ajuns să o alungăm…

Oliver zâmbi.

— Ne spuneau aşa la Eton doar pentru că eram toţi stângaci. Zilele astea eu sunt practic respectabil. Tu eşti duce. Iar Sebastian e… Se încruntă. Să zicem că e bine văzut printre persoanele inteligente. Măcar printre unele din ele.

Robert izbucni în râs.

— O curajoasă încercare, dar nu o să ţină. Mama crede că existenţa ta e o insultă personală. Şi e sigură că Sebastian e un renegat – şi de când a flirtat cu ea anul trecut, şi un afemeiat.

— Ce a făcut? se înecă Oliver.

— L-am rugat să mă salveze la un eveniment. Şi a făcut-o, zise Robert şi scutură din cap. În felul său.

Oliver scânci.

— Nu intenţiona să facă nimic, zise Robert. Dar totul se reduce la acelaşi lucru. Dacă insistă să mă vadă, în ciuda schimbării datei şi a prezenţei a două persoane pe care le urăşte, atunci situaţia e gravă.

Cândva, Robert ar fi visat cu ochii deschişi la cum ar alerga mama lui cu ochii în lacrimi spre el, disperată după ajutor. El ar fi salvat-o cu ajutorul unei combinaţii ingenioase de inteligenţă şi bun-simţ. Şi ea şi-ar fi cerut scuze în lacrimi că îl evitase.

În tinereţe, când îşi imagina regretele ei sincere, el îi spunea mereu să nu plângă.

— Nu te teme, îşi imagina că va spune. Mai avem ani întregi înaintea noastră.

El nu rămăsese fără timp, dar speranţele nu puteau fi năruite decât de câteva ori înainte să lase loc oboselii. Trecuse mai bine de un deceniu de când îşi permisese să viseze la o lume în care mama lui să dea măcar un semn că îi păsa de el şi nu avea de gând să înceapă din nou acum.

Oricât de improbabil pitea, ea avea mai mult ca sigur ceva afaceri în Leicester – afaceri care aveau să o ducă în altă parte înainte să sosească el. Amândoi ar fi mai fericiţi

dacă nu ar încerca.

— Şi ce vei face, zise Oliver, dacă situaţia e gravă?

Robert scutură din cap.

— O să fac ce am făcut mereu. Orice trebuie, Oliver, Orice trebuie.

*

Întrebarea despre ce să faci în privinţa lui Miss Pursling trebui să aştepte, evident, până când Robert o revăzu. Asta se întâmplă trei zile mai târziu, la reşedinţa Charingford, unde Robert şi Oliver fuseseră invitaţi la cină.

Se gândise la ea în timpul ăsta, desigur. Ceva cu privire la ea îl captivase. Inteligenţa ei sclipitoare, stilul întreprinzător – toate astea îl atrăgeau. Se trezise într-o noapte dintr-un vis în care ea era satisfăcător de îndrăzneaţă.

Dar fanteziile din timpul nopţii nu se transpuneau în realitate. Se îndoia că ea intenţiona să îi ofere vreo plăcere de vreun fel. În realitate, bănuia că el va fi subiectul unei avalanşe de activităţi detectivistice. Deghizări proaste, întrebări previzibile, încercări de a fi scormoni prin gunoaie în căutare de indicii. Miss Pursling era fără îndoială genul de tânără lady impulsivă care s-ar abandona fără să pregete în astfel de cercetări.

Aşa că nu fu surprins să o vadă la cină. Deja se instalase confortabil când sosi el, dar fu doar o chestiune de timp până când îl căută. O privi cu coada ochiului înainte să se aşeze toţi la masă, aşteptând ca ea să îi asculte conversaţia.

În schimb, ea îl ignoră.

Îl ignoră aşa de bine încât, înainte să fie chemaţi la masă, el se trezi că se apleacă pentru a asculta conversaţia pe care o purta cu alte trei tinere lady. Era sigur că ea întreba despre el. Dar nu o făcea. Abia dacă vorbi. Iar când o făcu, vocea îi era aşa de tăcută, încât el trebui să se încordeze ca să îi audă vorbele. Îşi aminti un ton senzual în vorba ei, o lumină care îi deschidea trăsăturile, făcând-o

drăguţă. Acum nu era nici urmă de asta. Purta o rochie dintr-un maroniu rigid, închisă până la gât, decorată cu o împletitură militară la manşete şi la gât. Ochelarii probabil că îi erau ascunşi într-un săculeţ simplu pe care îl purta la încheietură. Păstra distanţa faţă de el şi nici nu spuse nimic inteligent. Abia dacă spunea ceva oricum.

El aproape că i-o arătă lui Oliver ca pe o fată inteligentă. Când se aşezară la masă, ea se puse mai departe, în lungul mesei, de fratele lui. Minnie intră în conversaţie cu Oliver. Nici măcar nu-şi ridică privirea de pe farfurie, cu excepţia unor ocheade aruncate uneori nivelului vinului diluat cu apă din paharul ei. Îi murmură ceva lui Oliver o dată – dar cum el răspunse dându-i solniţa, Robert bănui că era absolut inofensiv.

Femeia asta îl ameninţase că îl va dezvălui ca autor al pamfletelor? Incredibil.

Oliver îi adresă câteva întrebări pe parcursul mesei. Ca răspuns, ea murmură ceva ininteligibil în direcţia cărnii de pe farfuria ei. Treptat, fratele lui renunţă să mai încerce să facă conversaţie.

Orice urmă a femeii pe care o văzuse el dispăruse în spatele unei umbre cu ţinută perfectă şi fără conversaţie. Avea dreptate. Toată lumea s-ar mira dacă el ar flirta cu ea. Nici nu ar şti cum să facă asta. Nu puteai să flirtezi cu un cucui. Cu toate astea, după ce domnii se alăturară din nou doamnelor, el îşi făcu datoria – aceea de a se opri să vorbească cu toată lumea prezentă, să le înveţe numele şi să se intereseze de starea lor de sănătate.

Ar fi făcut asta oricum – nu avea rost să fii duce dacă nu îţi puteai folosi rangul pentru a-i face pe oameni să zâmbească –, dar de data asta avea un motiv în plus. Făcu circuitul în jurul camerei, ajungând inevitabil şi la ea. Era aşezată pe un scaun la marginea încăperii, privind spre celelalte persoane care discutau. Nu reuşea să-şi dea seama dacă se uita la vreo persoană anume.

— Miss Pursling. Ce drăguţ să vă revăd!

Ea ridică privirea, dar nu spre el. Privi în schimb dincolo de umărul lui.

— Excelenţă, zise ea.

Vocea îi era molcomă, dar era în continuare aşa cum şi-o amintea el, catifelată, joasă şi răguşită. Cel puţin nu îşi imaginase asta.

— Aş putea să stau lângă dumneavoastră un pic?

Încă nu se uita la el. Se uită în jos spre covor şi îi făcu semn cu mâna spre un scaun de lângă ea. Robert se aşeză pe el şi aşteptă ca ea să vorbească.

După ce trecu un minut de tăcere, Robert îşi dădu seama că ea nu avea să spună nimic. Se lăsă pe spate în scaun.

— Văd cum o să fie. Lăsăm toată grija conversaţiei în cârca lui Robert – el e duce, aşa că trebuie să se priceapă la asta.

— O, nu, zise ea şi colţurile gurii îi tresăriră uşor. Nu aş presupune că aveţi un talent anume în sensul ăsta.

Era primul semn pe care-l dădea că mai era şi altceva la ea în afară de timiditate excesivă. Robert începuse să se îndoiască de propriile amintiri. Cu siguranţă această femeie nu venise la el în casă şi nu încercase să-l şantajeze. Sau?

— Spuneţi-mi, insistă el, cum se ajunge la Minnie de la Wilhelmina? Minnie mă face să mă gândesc la o miniatură şi nimic la dumneavoastră nu îmi sugerează aşa ceva.

Ea îşi studie mănuşile cu mare atenţie.

— Vine de la a treia silabă, Excelenţă.

Devenise din nou greu de descifrat. Oare îşi imaginase conversaţia? Poate că începuse să înnebunească.

— Dar ce au prima sau a doua silabă? încercă el.

Minnie ridică privirea. Pentru prima dată în toată seara, ea i se uită în ochi. El ar fi putut jura că acolo era un fel de scânteie – o indicaţie asupra inteligenţei. Dar dacă ochii erau ferestrele sufletului, ale ei fuseseră zidite ca să evite să fie descoperită. Nu reuşea să vadă nimic în ei.

— Cu siguranţă, zise ea pe un ton plăcut, vă puteţi da seama de problemă şi singur. Willy nu s-ar potrivi. E prea masculin.

— Asta e adevărat, murmură el.

— Cât despre a doua silabă… ea se uită din nou peste umărul lui, evitându-i privirea. Gândiţi-vă numai. Excelenţă. Ce aş putea să spun? Numele meu e Wilhelmina Pursling, dar puteţi să-mi spuneţi Hell.

El râse, copleşit de uimire. Ea încă mai arăta ca un cucui, răsucindu-şi timid degetele, refuzând să se uite la el. Dar era acea voce. Vocea care îl făcea să se gândească la fumul de lemne dintr-o seară de toamnă, la mătase întinsă peste un pat luxos. La părul ei, scăpat de chingile agrafelor şi răspândit pe pernă, vârfurile de culoarea mierii revărsându-i-se peste sâni.

Înghiţi în sec şi îşi drese glasul.

— Nu la asta mă aşteptam când aţi zis că veţi porni un război împotriva mea.

— Lăsaţi-mă să ghicesc. Minnie se juca atent cu mănuşa, iar el observă că umbla la o mică gaură din vârf. Aţi crezut că o să mă topesc dacă îmi zâmbiţi. Aţi presupus că atunci când am zis că voi dovedi tuturor ce faceţi că intenţionam să mă implic într-o investigaţie neelegantă şi incompetentă cu privire la activităţile dumneavoastră de suprafaţă.

— Eu… nu. Sigur că nu.

Dar Robert simţi cum îi ardeau obrajii. Pentru că exact asta crezuse că se va întâmpla.

Minnie îşi muşcă buza de jos, întruchiparea timidităţii. Dar cuvintele ei numai timide nu erau.

— Acum, şopti ea, sunteţi surprins să descoperiţi că vă depăşesc.

— Serios? făcu el şi se uită la ea. Mă depăşiţi?

— Sigur că va depăşesc, zise ea şi vorbi de parcă chestiunea era deja lămurită. Sunteţi un duce bine educat – unul dintre cei mai bogaţi bărbaţi din Anglia. Personalul dumneavoastră numără sute de persoane pe numeroase domenii. Dacă e nevoie, puteţi să folosiţi resurse de zeci de mii de lire.

Minnie ridică acum colţul gurii, zâmbind uşor, şi alungă iluzia fetei simple şi tăcute. Pe obraz îi apăru o gropiţă. Ea se uită spre el – o dată – şi lui aproape că i se

tăie respiraţia.

Asta, asta era femeia care îl ameninţase.

— Aveţi toate acele lucruri, zise ea, dar pe de altă parte, eu am un lucru pe care dumneavoastră nu-l aveţi.

Robert se aplecă spre ea nevrând să scape vreun cuvânt.

— Eu, zise ea, am un simţ al tacticii.

El avu parte doar de o sclipire de zâmbet din partea ei, un mic moment când îşi ţinu răsuflarea – apoi totul dispăru. Chipul ei se netezi şi îşi coborî din nou privirea. Miss Pursling arăta complet banală. Un alt bărbat ar fi putut fi surprins şi să se conformeze Dar Robert nu îşi putea imagina cum ar fi să cedeze acum, nu când ea îşi plecase capul şi se uita în podea. Nu, voia să o scoată din nou la iveală.

— Nu aţi făcut nimic, zise el.

Expresia ei nu se schimbă.

— Eu câştig, anunţă el şi nu mă puteţi face să capitulez.

— Probabil că aveţi impresia că luptele se câştigă cu tunuri şi cu discursuri curajoase şi atacuri neînfricate. Minnie îşi netezi fusta în timp ce vorbea. Nu aşa se întâmplă. Războaiele se câştigă cu pantofi potriviţi. Sunt câştigate cu băieţii care fac gloanţe în fabricile de muniţie, prin legături de aprovizionare ascunse de ochii inamicului. Războaiele se câştigă cu atenţie maximă la toate detaliile plicticoase. Dacă aşteptaţi să vedeţi atacul cavaleriei, Excelenţă, veţi vedea că aţi pierdut deja.

Robert clipi.

— Încercaţi să mă faceţi să cedez. Nu o să funcţioneze.

— Asta e frumuseţea strategiei. Tot ce fac conţine o dublă ameninţare. Dacă nu renunţaţi la cuvintele vorbite, vă dezvăluiţi caracterul. Tot ce spuneţi, tot ce faceţi, fiecare zâmbet fermecător şi fiecare protest drăguţ – nu puteţi decât spera să schimbaţi maniera victoriei mele. Fapt este că asta e o concluzie evident.

Minnie arăta aşa de mică şi de fragilă aşezată pe

scaunul ei. Doar când îşi închise ochii şi şterse imaginea arzătoare a unei fete bătrâne diferite, reuşi să înţeleagă evidenţa a ce auzeau urechile lui. Miss Pursling nici măcar nu i se uita în ochi. Dar vocea ei părea neîmblânzită.

— Deci, zise el, credeţi că sunt fermecător. Nu aţi enumerat asta printre atuurile mele mai devreme.

— Sigur că sunteţi fermecător, zise ea fără să ridice privirea. Eu sunt fermecată. Sunt fermecată până în creştet.

Era o notă în glasul ei care suna atât de amară încât avea gust aproape dulce.

— Sunteţi o forţă a naturii, Excelenţă, zise ea. Dar aşa sunt şi eu. Aşa sunt şi eu.

Nu spusese că e fermecătoare… şi, de fapt, nu era. Nu în sensul obişnuit. Dar avea ceva absolut convingător. Robert mai avea idee cine era ea. Crezuse la început că e o femeie inteligentă şi plină de viaţă. Se întrebase apoi dacă e o mironosiţă. Dar în momentul ăsta părea imposibil de categorisit, mai mare şi mai complexă decât oricine întâlnise până atunci.

— Dacă vreţi să renunţ, zise el încet, nu ar trebui şi fiţi aşa de interesantă.

Minnie îşi strânse buzele.

Dar, înainte să poată răspunde, se auzi un sunet din partea cealaltă a camerei. Robert îşi întoarse capul la timp ca să vadă o femeie – Miss Charingford, fiica gazdei, dacă îşi amintea corect, prietena cu care Miss Pursling venise zilele trecute la el – ridicându-se aşa de abrupt că scaunul ei se răsturnă.

— Haide acum, Lydia, zise bărbatul care stătea lângă ea. Nu vrei să spui cu adevărat…

— Ba vreau, se răsti Miss Charingford.

Zicând asta, ea luă un pahar de punci de pe o tavă de lângă ea. Înainte ca oricine să poată interveni, i-l aruncă individului în faţă. Licoarea roşie i se prelinse pe nas şi pe bărbie, pătându-i cravata. Se auziră exclamaţii de uimire de jur-împrejur.

— Nu poţi să faci asta! zise el ridicându-se de pe

scaun.

Bărbatul era George Stevens. Robert vorbise cu el de două ori până acum, suficient cât să-şi aducă aminte că era şeful poliţiei. Un bărbat important, după cum erau judecate lucrurile pe aici.

— Nu pot? se răsti Miss Charingford. Priveşte numai!

Apucă un al doilea pahar de punci dintre degetele vecinului ei şi i-l aruncă şi pe ăsta în faţă.

— Vezi? Se pare că pot.

Şi spunând asta, îşi ridică nasul şi ieşi pe uşă ca o furtună.

Robert se întoarse spre Miss Pursling.

— Este cumva…

Dar Miss Pursling nu mai era lângă el. Era deja la jumătatea încăperii. Nu îşi ceruse scuze şi nici nu spusese altceva. Pur şi simplu plecase grăbită în urma prietenei ei. Uşa se închise după ea câteva momente mai târziu.

El fusese aşa de uimit de postura, de expresia de pe faţa ei care rămăsese aşa de ştearsă pe tot parcursul conversaţiei lor. Îi făcuse semn să stea pe un scaun de unde să vorbească cu ea în timp ce ea putea să o ţină pe prietena ei sub observaţie. Robert crezuse că ea nu se uita la el, pretinzând timiditate. În schimb, ea îl privise pe Stevens.

Totul conţine o dublă ameninţare.

Asta nu fusese o lăudăroşenie. Chiar discutase cu el doar pe jumătate atentă, ţinându-i prelegeri despre strategie şi pretinzând că era un cucui pentru oricine privea. Şi în timp ce făcea asta, ea urmărise şi escaladarea dramei prietenei ei în partea cealaltă a camerei.

Doamne sfinte! Îl lua durerea de cap gândindu-se doar câte fire de gândire fusese nevoit să ţină concomitent în minte în timp ce-i vorbea.

— Excelenţă.

Robert se întoarse din reveria lui ca să se uite la bărbatul de lângă el. Era George Stevens, care stătea lângă el cu o expresie încruntată şi dezaprobatoare. Îşi ştersese mare parte din punci de pe el, dar cravata îi era în

continuare pătată cu roz, iar fruntea avea un luciu care îl făcu pe Robert să-l apuce mâncărimile ca reacţie de empatie.

— Căpitane Stevens, zise Robert.

— Dacă aş putea să vă deranjez o clipă?

Robert se uită din nou spre uşa pe care dispăruse Miss Pursling.

— Desigur.

Stevens îi făcu o plecăciune rigidă şi se aşeză pe scaunul pe care tocmai îl eliberase Miss Pursling.

— Este admirabil, zise el, absolut admirabil că o persoană în poziţia dumneavoastră se coboară să vorbească cu toată lumea merituoasă de la o astfel de adunare, zise el şi îşi frecă palmele. Dar, cum să vă spun? El vorbi cu voce joasă. Nu toate femeile sunt aşa de merituoase. Iar Miss Pursling nu este ceea ce pare.

— O? făcu Robert care era încă destul de uimit ca să facă altceva în afară de a înregistra informaţia. În ce fel diferă realitatea lui Miss Pursling de apariţia ei?

Stevens păru să se relaxeze.

— Am motive să cred că ea nu este cine susţine că este.

— Motive? Ce motive?

Celălalt bărbat clipi, de parcă nu ar fi fost obişnuit să i se pună asemenea întrebări.

— Ei bine. Am vorbit cu cineva care este foarte familiarizat cu strămătuşa ei. Acea femeie nu are cunoştinţă de existenţa lui Miss Pursling.

— Era foarte familiarizată, ziceţi? făcu Robert pe un ton blând. Cu cât timp în urmă a cunoscut-o acea persoană pe strămătuşa ei?

Stevens începea să se foiască asemenea unui şcolar prins cu minciuna.

— Tehnic, o cunoştea înainte ca ea să se mute la Leicester. Adică…

— Tehnic? zise Robert şi ridică din sprâncene. Iertaţi-mă, dar nu cunosc familiile din zonă la fel de bine ca dumneavoastră. Dar strămătuşa lui Miss Pursling nu s-a

mutat aici acum cincizeci de ani?

— Dar, făcu Stevens şi se lăsă mai jos în scaun. Dar ea cunoştea toată familia şi… la naiba! Stevens se opri să-şi tragă brusc suflul. Ea ar fi trebuit să o ştie pe tânăra Miss Elvira Pursling şi dacă s-a căsătorit – femeia care se presupune că e mama lui Miss Wilhelmina. Oamenii vorbesc, Excelenţă, mai ales despre evenimente fericite. Dar nu există nicio informaţie. Am motive să cred că Miss Pursling s-ar putea să nu fie legitimă.

Ar putea să fie adevărat. Asta ar explica insistenţa ei că ea nu voia pe nimeni care să îi cerceteze trecutul. Un pic diferită într-adevăr.

Dacă era ceva adevărat în ce spunea Stevens, Robert putea rezolva asta o dată pentru totdeauna. O mică ameninţare, când ea deja adusese şantajul în joc… Dar nu. El era un gentleman şi unul dintre cei mai puternici bărbaţi din regat. Bărbaţii puternici nu îşi foloseau prerogativele ca să rănească femei – cei care o făceau erau nişte mizerabili.

Robert afişă o expresie rece, de gheaţă. Nu se uită urât. Îl privi pur şi simplu pe celălalt bărbat fără să clipească, până când bărbatul îşi lăsă privirea în jos şi gemu uşor.

— Stevens, zise Robert fără să se ostenească cu vreun titlu. Există poate ceva ce ai auzit despre mine care te-a făcut să crezi că vreau să ascult asemenea bârfe?

— Dar, Excelenţă. Miss Pursling nu vă este cunoscută. Voiam doar…

— Ai crezut că ar fi bine să îmi furnizezi informaţii din bârfe doar pentru că nu sunt îndreptate împotriva cuiva cunoscut?

Stevens scrâşni din dinţi.

— Voiam doar să vă spun…

— Nu mai vreau să aud speculaţiile dumitale. Dacă mai aud că te-ai preocupat în continuare de asta, voi avea grijă ca Leicester să primească alt căpitan.

Stevens se albi.

— Nu puteţi…

Dar omul nu avea nicio îndoială că Robert putea. Nu

direct, nu, dar era suficient doar să şoptească o vorbă în urechile cui trebuia.

Robert nu şi-ar fi folosit niciodată influenţa fără vreun motiv serios şi, având în vedere ce se aştepta să găsească aici, avea nevoie să îşi conserve puterea cât de bine putea.

Cu toate astea, ameninţările nu costau nimic.

Bărbatul îşi plecă fruntea.

— Mă iertaţi, Excelenţă. Femeia nu are importanţă. Am greşit. N-am crezut niciodată că v-ar interesa o persoană aşa de mult sub rangul dumneavoastră?

— Ce rost are să fiu duce, dacă nu o fac?

Întrebarea îi ieşi pe gură înainte să apuce să se oprească – dar nu ar fi făcut-o nici dacă ar fi putut.

Stevens clipi confuz şi Robert scutură din cap. Era o nebunie să dai unui bărbat aşa de multă putere şi să nu ai aşteptări despre cum o va folosi. El ar putea să o zdrobească pe Miss Pursling cu o propoziţie. Ar fi putut să o strivească prin tăcere. Dar asta ar fi fost o greşeală.

— Excelenţă, zise Stevens în cele din urmă, grija dumneavoastră este lăudabilă.

Linguşeala omului nu îl impresionă. Robert se uită în ochii lui Stevens.

— Nu, nu este. Se cheamă o minimă decenţă umană şi nu merit să fiu lăudat pentru ce ar trebui să facă orice om.

Stevens tresări din nou şi îşi duse mâna la frunte – fruntea lipicioasă, dacă urmele de degete erau o indicaţie.

— Acum, zise Robert, vă rog să mă scuzaţi, mai trebuie să vorbesc şi cu alţi oameni.

Fu conştient de privirea sfredelitoare a omului în spatele lui în timp ce traversa camera. Robert îşi notă în minte că omul ăsta trebuia supravegheat.

Capitolul 5

— Lydia, strigă Minnie alergând pe coridor. Lydia,

aşteaptă! Ce faci?

Lydia se opri pe coridor cu braţele în lateral şi cu pumnii strânşi.

— Mă duc sus, zise ea fără să se întoarcă. Ce ţi se pare că fac?

Minnie ajunse lângă ea.

— Nu e prea târziu. Du-te înapoi şi cere-ţi scuze – Stevens te va ierta. Ştiu că o va face.

— Ei bine, eu nu îl voi ierta pe el, zise Lydia. El mi-a povestit cel mai oribil zvon despre tine – că nu eşti legitimă. Ticălosul, să-mi spună mie aşa ceva.

Minnie o apucă pe Lydia de umeri.

— Lydia, ascultă-mă. Du-te înapoi. Scuză-te. Spune că îţi pare rău. Că ai greşit. Că te-ai îmbătat cu punci şi sunt sigură că te va primi înapoi.

— Ei bine, eu nu-l mai vreau, bătu Lydia din picior. Nu vreau. Nu vreau un bărbat care poate să vorbească aşa despre cea mai dragă prietenă a mea. Nu mă voi căsători cu cineva care poate să râdă despre asta şi să se aştepte să aprob din cap. Nu o fac.

— Ştii ce se va întâmpla dacă moare tatăl tău. Fratele tău primeşte moara şi tu…

— Voi avea partea mea, zise Lydia cu bărbia ridicată.

Nu era de ajuns ca să poată trăi din asta, Minnie ştia asta prea bine. Şi după ce rupsese relaţia cu Stevens într-o manieră atât de necivilizată, Lydia nu mai putea probabil să găsească pe altcineva, în afară de asta…

— Dacă data viitoare zvonul e despre tine? insistă Minnie.

Ea nu trebuia să spună că ar putea fi. Prea multă lume cunoştea secretul Lydiei. Doctorul care o diagnosticase. Oricine o văzuse în Cornwall în timpul acelor luni îngrozitoare. Lydia trăia cu posibilitatea ruinării reputaţiei la fel de mult ca şi Minnie.

— Ce contează cine ştie? zise Lydia, ferindu-şi privirea. Separe că adevărul nu blochează zvonurile. La urma urmei, Stevens răspândeşte zvonul acela mizerabil despre tine.

Să explice sursa zvonului ar ridica întrebări – întrebări la care Minnie nu putea răspunde. Întrebări cum ar fi de ce nu existau o înregistrare a naşterii Wilhelminei Pursling? Cum o chemase odinioară şi de ce fusese nevoie să îşi schimbe numele?

Minnie scutură din cap.

— Părinţii mei au fost căsătoriţi, te asigur de asta. Atât şi nimic mai mult. Dar, Lydia, nu trebuie să îţi neglijezi astfel viitorul. Să renunţi la un logodnic doar pentru că a spus ceva ce nu îţi place? Nimeni nu e perfect.

Lydia îşi strânse braţele şi scutură din cap.

— Cum poţi să întrebi? Cum pot să tac?

— Dar el a fost… Ea se poticni. Ai spus…

Lydia spusese că Stevens o va face fericită. Ea spusese asta iar şi iar de parcă ar fi încercat să o creadă chiar ea. Aşa era felul Lydiei. Ea credea în tot ce era bun. Voia ca toată lumea să fie fericită. Ar fi putut găsi şi partea luminoasă a eclipsei solare.

Lydia se întoarse acum la Minnie.

— Uneori, zise ea încet, te confrunţi cu alegeri. Când ceva e inevitabil – când, bunăoară, căsătoria cu un bărbat ar fi favorabilă tatălui meu – când el e un bărbat decent care mă place… Ei bine, nu părea să existe perspectiva de a găsi o partidă mai bună. Are sens.

Ea se încruntă teribil.

— Avea sens.

— Atunci du-te înapoi şi cere-ţi scuze.

Trăsăturile Lydiei se înăspriră.

— După ce a spus despre tine? Mi-a spus că nu ar trebui să mai am de a face cu tine. Nu pot să cred că lumea asta este aşa de crudă încât să-mi ceară să-mi sacrific cea mai bună şi dragă prietenă doar ca să fac o partidă bună.

O, Lydia. Minnie simţea cum o doare inima pentru prietena ei. Chiar şi cu tot ce i se întâmplase prietenei ei, tot mai credea asta.

— Poate fi aşa de crudă, şopti Minnie şi apoi, pentru că ştia cât de crudă putea fi, adăugă: Este aşa de crudă.

— Nu este.

Lydia îşi desfăcu braţele doar atât cât să o cuprindă pe Minnie şi să o tragă lângă ea.

— Nu o să permit asta.

Minnie aproape că lăsă căldura îmbrăţişării să o prostească. Aproape.

Într-o bună zi…

Într-o bună zi, Lydia avea să descopere tot ce îi ascunsese Minnie. Prietenia lor nu putea supravieţui dezvăluirii. Nu era vorba de adevărul a ceea ce se întâmplase, care urma să le distrugă intimitatea, ci faptul că ea îl ţinuse secret atât de mulţi ani. Că ea fusese păstrătoarea celor mai întunecate secrete ale prietenei ei, în timp ce pe ale ei le ţinea cu egoism strâns la piept.

Nu se punea problema dacă încetau să mai fie prietene. Era întrebarea când avea să se întâmple asta. Şi, cu toate astea, Minnie nu fusese în stare să renunţe la ea. Lydia era caldă şi plină de speranţă şi veselă, şi uneori, în ciuda gândirii logice a lui Minnie, Lydia reuşea să o molipsească de optimismul ei pur.

Uneori, ea credea că vor fi fericite. Că nu vor mai exista temeri în viitor. Că totul se va rezolva cu bine şi ele vor fi prietene pentru totdeauna.

Dintre toate fanteziile prosteşti care o bântuiau pe Minnie, asta era cea care o marca cel mai tare, cea căreia nu putea să-i dea drumul. Aşa că îşi ţinu pur şi simplu prietena în braţe şi se rugă ca să nu i se adeverească temerile prea repede.

— Deci, zise Lydia. Ducele de Clermont a vorbit cu tine destul de mult. Ce a spus?

— Nimic, zâmbi Minnie în ciuda îngrijorării ei. Absolut nimic.

*

Locuinţa – dacă puteai să-i spui aşa, iar Robert nu era sigur că merita titlul – era mizerabilă. Tencuiala care rămăsese pe pereţi era crăpată şi murdară în ultimul hal. Singura încăpere mirosea a oţet acru şi a varză veche.

Scaunul pe care stătea era inconfortabil de aproape de podea, de parcă un picior s-ar fi rupt şi le tăiaseră şi pe celelalte ca să se potrivească. Dacă se apleca prea mult într-o parte sau alta, scaunul scârţâia şi se legăna. Această clădire insalubră pentru chiriaşi reprezenta tot ce tatăl lui Robert greşise în Leicester, iar el venise să îndrepte lucrurile.

Robert avusese nevoie de prea multă vreme ca să repare lucrurile. Dar, în apărarea lui, abia de curând descoperise ce se întâmplase aici. În faţa lui, locatarul – un bărbat subţire şi care tuşea, pe nume Finney – îşi trase haina mai strâns în jurul lui.

— Graydon Boots.

Finney îşi dădu scaunul în spate şi se uită spre tavan.

— Ei, ăsta e un nume la care nu mi-am permis să mă gândesc în ani de zile. Ultima oară am lucrat cu el în… ’58, oare să fi fost?

— Asta spun şi arhivele, îi răspunse Robert.

Bărbatul arătă cu pipa spre Robert.

— Şi îmi spuneţi că după toţi aceşti ani, după ce Graydon Boots nu mai e de mai bine de un deceniu, un grangur mare vrea să îmi dea o pensie. Mie.

Robert aprobă din cap.

— Domnule Blaisdell, am petrecut patru ani în închisoare. Mi-a distrus sănătatea, dar mintea încă-mi funcţionează. Nu am cum să cred aşa ceva. Nu am cum. E vreo înşelătorie.

Nu era nicio înşelătorie. Bunicul lui Robert îi dăduse fabrica tatălui lui ca parte a unui pariu. Tatăl său – care nu ştia nimic despre industrie – dăduse fabrica pe mâna unui supraveghetor şi îi poruncise să facă cât de mult profit putea scoate din ea. Robert descoperise locul abia când luase la mână arhive vechi de zeci de ani de-ale bunicului său. Arhivele tatălui său, incomplete cum erau în general, nici măcar nu amintiseră locul.

— Domnule Finney, spuse Robert, nu vă spun că Graydon Boots vă oferă pensia. Asta ar fi absurd. Societatea de caritate pe care o reprezint a analizat

evenimentele din anul acela şi a decis că aţi fost închis pe nedrept.

— Asta spun de ani întregi.

— De fapt, Leicester are o istorie stranie în privinţa asta, zise Robert. Ştiaţi că mai mulţi oameni au fost condamnaţi pentru revolte criminale în Leicester în ultima decadă decât în întreaga Anglie?

Un alt lucru pe care supraveghetorul angajat de tatăl său îl declanşase, din câte îşi putea da Robert seama şi care nu se terminase când fabrica dăduse faliment.

— Noi spunem ce gândim aici.

Robert puse hârtiile pe masă.

— Să spui ce gândeşti e ilegal doar când cuvintele sunt intenţionate să creeze probleme guvernului. Nu cu stăpânii. Cu guvernul.

La început, Robert încercase doar să repare ce stricase tatăl său. Dar cu cât studia mai îndeaproape înregistrările din acel proces, cu atât era mai limpede că juriul nu fusese corect însărcinat cu aplicarea legii.

— Nu ar fi trebuit să fiţi niciodată condamnat doar pentru că aţi înfiinţat un sindicat.

Finney se uită la el şi scutură din cap.

— După cum spui. Dar stăpânii obţin ceea ce vor. Nu mă interesează să mă mai implic. Am destul de făcut cu Cooperativa.

De parcă ar fi vrut să sublinieze asta, uşa micii încăperi se deschise. Două femei stăteau în cadrul ei. Una, o femeie mai în vârstă, subţire, într-o rochie maro, largă, ducea un sac cu alimente. Ea îşi împinse şapca galbenă care îi aluneca de pe cap şi făcu semn spre tovarăşa ei.

— Pur şi simplu nu cred că va funcţiona, asta e tot.

Tovarăşa ei era Miss Pursling. Părea întruchiparea severităţii, cu părul castaniu ca mierea strâns bine la spate, doar câteva bucle îi încadrau ceafa.

Cele două femei erau complet concentrate una asupra celeilalte.

— Doamnă Finney, spuse Miss Pursling. Am vorbit cu toţi farmaciştii din oraş. Sunteţi ultima mea speranţă.

Doamna Finney îşi despachetă lopata.

— Dar Cooperativa vinde mâncare. Nu orice fel de alte prostii…

— Dar reclama…

— Miss Pursling, îmi place de dumneavoastră, dar cum pot să prezint asta în faţa Comitetului?

Miss Pursling se uită în jos.

— Nu aveţi idee cum mă va certa restul comisiei dacă mă întorc să raportez un eşec.

Ea se pricepea să fie umilă, cu capul plecat şi mâinile strânse în faţa ei.

— Vă rog.

— Ei bine, zise doamna Finney şi-i puse şalul pe masa de la intrare. Presupun că aş putea. Poate. Aş putea să spun ceva.

— Vă mulţumesc, zise Miss Pursling. Mulţumesc.

Acesta fu momentul în care soţul ei interveni.

— Doamnă Finney, strigă el. Avem un oaspete. Nu o să-ţi vină să crezi ce spune.

Cele două femei se întoarseră spre domnul Finney. Privirea lui Miss Pursling se opri asupra lui Robert. Făcu ochii mari şi un pas în spate.

— E un domn de la Londra, zise domnul Finney. Domnule Blaisdell, soţia mea. Şi Miss Pursling. Domnul e un avocat, cred.

Miss Pursling nici nu clipi la asta.

— Un avocat, repetă ea. Ce ciudat, domnule Blaisdell!

— Doar un reprezentant, zise Robert.

— Domnul Blaisdell aici de faţă zice că există un fond care plăteşte pensii celor care s-au dedicat sindicatelor şi care se găsesc într-o situaţie proastă din pricina asta, râse domnul Finney.

Doamna Finney se încruntă doar.

— Ei bine, ce ar dori cu noi? zise ea şi se uită în jur. Suntem doar noi doi în camera asta mare şi largă şi avem carne pe masă de trei ori pe săptămână. Nu stăm rău.

Robert clipi la auzul acestei afirmaţii şi se uită prin cameră, încercând să vadă lucrurile prin ochii ei. Nu stăteau

rău?

— Mi-au oferit o pensie! râse Finney. Mie! Când singurul serviciu pe care l-am făcut pentru Graydon Boots a fost să fac pe toată lumea să plece după ce a murit Jimmy otrăvit.

Robert îşi feri privirea. Unul dintre primele mecanisme de tăiere a costurilor aplicat de supraveghetor fusese să înlocuiască sistemul original de înnegrire a cizmelor cu o formulă mai ieftină – dar mult mai periculoasă pentru cei care trebuiau să stea cu mâinile adâncite în ea în fiecare zi. Banii nu puteau compensa asta, dar trebuia să încerce.

— Da, zise Robert. Şi i-am explicat că asta nu este pentru munca de la Graydon Boots, ci pentru experienţa în organizare.

Finney scutură din cap cu tristeţe.

— Eşti băiat tânăr. Nu ai avea cum să înţelegi. Nu mai există asociaţii şi chestii din astea. Mai ales acum. Aud că ducele de Clermont e în oraş.

— Aşa este, interveni Miss Pursling.

Finney scuipă pe jos.

— Totul a început când a achiziţionat Graydon Boots.

Mâinile lui, pătate de la vârstă, tremurară.

— Mai multe ore de muncă pentru mai puţini bani. Apoi au venit spărgătorii de grevă, condamnările. El e o bestie de om şi eu n-o să…

— Nathan Finney, îl întrerupse doamna Finney, astea sunt vorbe periculoase. Mi te-au luat o dată de lângă mine. Nu ai învăţat să gândeşti înainte să vorbeşti?

— Nu, nu, zise Robert. Nu trebuie să tăceţi din pricina mea. Sunt perfect de acord.

Miss Pursling făcu doi paşi în cameră.

— Sunteţi, domnule?

Ea credea în mod evident că era aici dintr-o toană.

El se întoarse spre ea.

— Am trecut în revistă tot ce a făcut Clermont, zise el încet. E aşa de greşit să vrei să repari lucrurile?

Ea îşi întoarse capul.

— Am îndoieli cu privire la metodă, zise ea şi o umbră

de încruntare trecu peste faţa ei. Motivele dumneavoastră… pe ele încă nu le înţeleg.

— Motivele mele sunt simple, cred că privilegiile sunt irosite pe aristocraţi, răspunse Robert. Au dreptul să fie judecaţi în Camera Lorzilor. Gândiţi-vă, domnule Finney, ce ar fi însemnat asta pentru dumneavoastră. Lorzii nu ar fi acceptat niciodată un caz de sediţiune criminală bazat pe dovezile prezentate împotriva dumneavoastră. Legea e foarte clară; îi protejează pe ai lor.

— Foarte adevărat, foarte adevărat, răsună vocea lui Finney.

— Cred, zise Robert şi se întoarse spre Miss Pursling, că dacă ducele de Clermont, de pildă, ar fi să scrie pamflete în care să spună ce a spus Finney în ’58 – acum, el ar putea rosti adevărul şi nimeni nu ar putea să-l oprească cu ameninţări cu închisoarea bazat pe o pervertire a legii.

Miss Pursling îşi înclină capul spre el.

— Ar putea? întrebă ea.

Finney aprobă din cap.

— Prea adevărat, domnule Blaisdell.

— Dar aristocraţii folosesc privilegiul acesta nu ca să rostească adevărul, ci să îl înăbuşe. Gândiţi-vă, domnule Finney, ce aţi putea face cu un loc în Camera Lorzilor.

— Eu, să stau printre lorzi? râse Finney. Aş vrea să o mai văd şi pe asta.

— Şi eu aş vrea să o văd, zise Robert. Dacă aş avea o şansă să fac parte din conducerea acestei ţări, nu aş irosi-o apărându-mi prerogativele şi interesele. Nu. Aş găsi fiecare situaţie care să permită ca oamenii precum Clermont să otrăvească lucrători şi să-i pedepsească când se plâng de asta. Şi i-aş eradica pe toţi.

El fu surprins de vehemenţa din glasul lui.

— Ei bine, asta, zise doamna Finney, asta e revoltă şi e mai bine să nu rosteşti cuvintele astea, indiferent cât de sigur crezi că eşti. Sunteţi tânăr. Am fost cu toţii tineri odată. Dar trageţi adânc aer în piept şi lăsaţi astfel de vorbe. Nu fac nimănui nici un bine.

Ea se uită prevenitoare la Miss Pursling.

— În afară de asta, Miss Pursling, nu l-aţi cunoscut pe ducele de Clermont? Doar vă învârtiţi prin acele cercuri. Uneori.

Domnul Finney se retrăsese pe scaunul lui, uşor jenat.

Miss Pursling îşi feri privirea de Robert.

— L-am cunoscut.

— Şi cum se simte bătrânul afurisit? întrebă Finney. Pot doar să sper…

— Taci, domnule Finney.

— Cred, zise Miss Pursling, că acesta este fiul acelui duce.

Finney nu luă în seamă informaţia.

— Ai văzut un duce şi i-ai văzut pe toţi. Am dreptate, domnule Blaisdell, am dreptate?

Robert nu răspunse. El se uita pur şi simplu la Miss Pursling.

Ea abia dacă arătase vreo emoţie când vorbise el, nici măcar o urmă de concentrare în sprâncene.

Ea scutură din cap acum.

— E înalt. E bogat. E chipeş şi astfel de lucruri nu sunt foarte bune pentru caracterul unei persoane.

Robert scânci. Dar ea nu terminase.

— Mă îndoiesc foarte tare că înţelege ce înseamnă să fii un muncitor şi bănuiesc că toată viaţa a primit tot ce şi-a dorit, doar pentru că şi-a dorit.

Era o judecată aspră, făcută mai aspră din pricina faptului că era adevărată.

Robert simţea că ia foc în scaunul lui.

— Bărbaţii care nu au avut decât viaţă uşoară adesea nu înţeleg viaţa grea a altora, zise Miss Pursling.

Era uimitor cum faptele profunde puteau durea. Robert nici măcar nu putea să se supere pe ea. Era mai mult decât se certa pe sine seara.

— Cu toate astea… ea se opri şi scutură din cap şi Robert se aplecă, disperat să audă ce ar putea spune despre el.

Vocea ei era aşa de înceată, şi totuşi, încăperea devenise şi mai tăcută, aşteptând-o parcă să umple

tăcerea.

— Cu toate astea, zise ea fără să se uite spre Robert, cred că nu e deloc ca tatăl său. Nu ştiu cum să-l categorisesc.

El se simţi ţintuit pe loc, incapabil să se mişte. Ea nu se uitase spre el când vorbise. Nu îşi ridicase vocea. Şi totuşi, acele cuvinte, rostite aproape ca o şoaptă, păreau ca o binecuvântare peste capul său.

Nu e deloc ca tatăl său.

El respiră sacadat.

— Deci veţi povesti magistraţilor despre această conversaţie, Miss Pursling?

— Şi să implic familia Finney? Nu prea cred.

Ea îşi muşcă buza.

— Spuneţi-mi domnule Blaisdell. Această societate de caritate pe care o reprezentaţi. Oferiţi pensii tuturor celor care au lucrat la Graydon Boots?

Nu tuturor. Nu ar crede aşa ceva în primul rând. Jumătate dintre ei muriseră, mai mulţi plecaseră din oraş.

— Doar celor cărora li s-a făcut o nedreptate, zise el încordat, ferindu-şi privirea.

— Doamnă Finney, zise Miss Pursling, sunt cât se poate de recunoscătoare pentru că aţi fost de acord să prezentaţi Comitetului Cooperativei propunerea.

— Desigur, răspunse cealaltă femeie.

— Domnule Finney, domnule Blaisdell.

Miss Pursling îşi înclină capul, îşi atinse fustele într-o reverenţă schiţată şi se retrase.

El o considerase neatrăgătoare în apariţia asta, cu capul plecat, vocea tăcută. Dar nu o mai făcea. Unele femei străluceau pline de lumină şi energie. Miss Pursling îi amintea de primele raze ale zorilor care se strecurau pe sub uşă după o noapte foarte lungă. Avea o graţie tăcută, ca un tigru care se plimba prin cuşcă. Exista o anume graţie în ghearele nefolosite, în muşchii pregătiţi pentru o acţiune care nu mai venea. O bestie în cuşcă avea o frumuseţe sumbră.

El voia să o elibereze de melancolia asta. Voia ca ea

să se uite cu acei ochi cunoscători la el şi să îi spună că el nu era precum tatăl său şi că nu va fi ca el.

Ce stătea între ei devenise infinit mai simplu şi absolut complicat dintr-odată.

Nu e deloc precum tatăl său.

El voia ca ea să spună asta din nou şi voia ca ea să fie sinceră când o spunea.

Capitolul 6

Visul lui Robert din noaptea aceea era încărcat de dorinţă sexuală – aşa cum erau multe dintre visele din ultima vreme.

În visul său, el o avea pe Minnie acolo unde o întâlnise prima dată: în spatele canapelei din biblioteca Guildhall. De data asta însă, în loc să asculte conversaţia altcuiva, auzeau murmurul blând al valurilor oceanului. Niciunul nu era deranjat de ciudăţenia de a avea oceanul în bibliotecă. În loc să fie complet îmbrăcat, Robert nu purta nimic – şi ea era dezbrăcată până în talie. Versiunea din vis a lui Minnie îi zâmbi cu un zâmbet atrăgător. Părul ei castaniu de culoarea mierii era despletit şi i se răsucea în bucle pe umeri în jos şi îi încadra sânii goi cu sfârcuri roz.

Acei sâni îi atinseră genunchii când se lăsă în jos în faţa lui şi îi luă mădularul în gură.

Detaliile visului erau întotdeauna frustrant de vagi. El nu putea simţi căldura umedă a gurii ei sau presiunea limbii. Era doar focul dorinţei lui aprinse şi senzaţia estompată de a vrea ceva. Dar măcar în vise nu era nimic în afară de adevărul fizic al dorinţei, şi asta îl ţinea ferm în strânsoarea ei.

În visul lui, ea era foarte, foarte bună. El ştia asta, deşi nu putea chiar să o simtă. Indiferent cum se sucea, indiferent cum o ţinea, el nu o putea atinge. Doar forţa propriei dorinţe înflăcărate creştea cu fiecare dezmierdare. El putea doar tânji, iar şi iar.

— Doamne, Minnie, cerşea el în vis, dă-mi ce îmi doresc.

În schimb, în loc să îl primească mai adânc sau să îşi schimbe poziţia ca să se afunde în ea, Minnie cea din vis se uita la el şi se aşeza pe călcâie.

— Dacă insişti, zicea ea cu un zâmbet cochet.

Se apleca şi, dintr-odată, aşa cum se întâmplau aceste lucruri în vis, ea îi şoptea în ureche.

— Ştiu cine eşti.

Şocul fu aşa de mare, încât îl trezi. Clipi, ameţit. Era în miez de noapte şi peste tot domnea tăcerea. Dormitorul lui era întunecat.

Deşi dăduse jos de pe el cea mai mare parte din plapumă, simţea că arde ca la febră. Mădularul îi era tare, corpul tremurând de tensiune cerând eliberare. Şi el nu putea alunga imaginea din visul său. Miss Pursling, fără haine, cu părul până la umeri, uitându-se în sus spre el cu acel zâmbet strălucitor.

Doamne!

Se gândi că ar fi fost greu să explice prietenilor lui ce vedea în ea. Nu era o frumuseţe clasică, nu era nici măcar izbitoare. Şi în timp ce silueta ei avea multe care o recomandau, îşi dădea seama că existau femei mai frumoase.

Poate că era pur şi simplu asta: când ea îl văzuse prima dată, nu văzuse un duce, ci un bărbat care scria pamflete radicale.

„Ştiu cine eşti”.

Mâna stângă îi alunecă spre erecţie.

Robert credea în reţinere. Încerca foarte tare să nu îşi imite tatăl. Refuza să fie genul de bărbat care îşi lua o femeie doar pentru că îi plăcea. Dar, la naiba, uneori îşi dorea să fi fost. Îşi dorea să fi fost cu toată fiinţa lui.

Dădu restul aşternuturilor care încă îl acopereau la o parte şi lăsă aerul rece să îl scalde. Nu era de niciun folos.

Niciodată nu era de niciun folos, nu de la sine. În schimb, îşi lăsă palma să alunece în jos pe mădular, foarte încet, lăsându-se pradă ritmului familiar. Derulă în minte

încă o dată visul – Minnie în genunchi, Minnie zâmbind în sus spre el în timp ce buzele îi cuprindeau membrul. Se masturbă cu mişcări scurte, sacadate, lăsându-le să vină mai repede şi mai grăbite până la momentul ejaculării.

Iar în acel moment şi-o imagină pe Minnie oferindu-i acel zâmbet – un zâmbet care nu reţinea nimic – şi spunându-i cine era. Îşi muşcă buza când valul de plăcere sălbatică îl copleşi.

Avu nevoie de câteva minute apoi pentru ca raţiunea să îl regăsească, să admită că se găsea într-o stare care era neobişnuit de fixată pe o persoană. Asta nu era prima dată când o visase. Nu era prima dată când se trezise plin de dorinţă şi se satisfăcuse singur. În mintea lui, el o ţintuise de pereţi şi o iubise şi în pat. Frumuseţea masturbării era că el obţinea mereu ce voia, cum voia. Nimeni nu era rănit şi nu existau efecte pe termen lung.

„Ştiu cine eşti”.

Se uită în întunericul nopţii. Fusese doar un vis, desigur. Lucrurile care se întâmplau în vis nu aveau nici o legătură cu realitatea. Dacă visele lui ar fi avut o legătură cu realitatea, ar fi fost exilat din societatea decentă cu mulţi ani în urmă deja. Cu toate astea, visele serveau ca o pârghie pentru dorinţa lui. Se trezea ca într-o febră, se gândea la imaginile din visul său în timp ce se masturba şi combinaţia dintre vis şi propriile eforturi îi uşura cele mai rele dintre frustrări.

Dar nu existau destule orgasme în lume ca să-i uşureze tensiunea care se acumulase acum în el. Până în acel moment, avusese minte suficientă încât să nu îşi satisfacă decât dorinţe care puteau fi îndeplinite uşor. Nu avea sens să schimbe asta acum.

Ştiu cine eşti.

Se uită din nou în întuneric şi îşi dori ca acele cuvinte să dispară, în schimb, ele adăstau în mintea lui, nerostite şi totuşi răsunându-i în urechi.

Ea nu credea că el era precum tatăl lui. Şi voia să o cunoască şi el pe ea.

*

În ciuda celor mai bune eforturi din partea lui Robert, trecu o săptămână până când reuşi să o revadă pe Miss Pursling – iar asta era întâlnire pe care fusese nevoit să o provoace.

Făcuse o donaţie de o sută de lire pentru Comisia pentru Igiena Muncitorilor. Asta îl transformă într-unul dintre patronii lor – şi avea sens să afle cum vor fi cheltuiţi banii, nu-i aşa?

Comisia, însă, nu se întâlnea într-o încăpere privată, respectabilă de la hotelul Trei Coroane sau în camera din faţă de la Bell. Se întrunea la marginea oraşului vechi, o clădire dărăpănată numită Hanul Bătrânei Vrăjitoare.

Robert sosi cu zece minute întârziere şi nu atrase nici o privire când se strecură în încăpere în spatele chelneriţei. Ea se agita prin încăpere cu pricepere iute, umplând ceştile doamnelor cu ceva care părea apă de orz, turnând bere slabă pentru domni şi ştergând petele inevitabile cu un ştergar mare şi murdar care atârna de şorţul ei

Nimeni nu îi acordă vreo atenţie, fiind deja aşa de prinşi în disputa lor.

Îşi croi drum spre un scaun şi se aşeză.

Nu doar că întrunirile acestei comisii se ţineau într-un loc ciudat, dar şi componenţa era surprinzătoare. El era membru în destule comitete caritabile ca să ştie la ce să se aştepte – câţiva oameni bogaţi, care fuseseră rugaţi să participe din pricina banilor şi a conexiunilor lor, nu neapărat pentru cunoştinţele lor, amestecaţi cu oameni de diverse profesii. Dar aici era un bărbat despre care îşi amintea că era doctor. Mai erau căpitanul Stevens şi Miss Pursling, desigur, aşezată lângă o femeie mai în vârstă care părea bogată. Aceştia erau genul obişnuit al membrilor unui astfel de comisii. Dar de partea cealaltă a mesei şedea o tânără femeie, poate de vârsta lui Miss Pursling, îmbrăcată într-o cămaşă de lucru. Alături de ea şedea un bărbat cărunt, mai în vârstă, cu un costum de tweed bine peticit. Pe un scaun mai încolo şedea o femeie rotofeie, într-o

rochie de lână neagră şi cu un guler rotund, negru – genul de uniformă care sugera că era servitoare undeva. Jumătate dintre participanţi păreau să fie oameni ai muncii.

Asta era o comisie de caritate cum Robert nu mai văzuse. Se aplecă interesat în faţă.

Stevens scutura din cap.

— O să ne gândim mai târziu la asta. Miss Pursling, aveţi raportul despre dezinfectant?

Miss Pursling aprobă din cap. Era cu spatele la el şi putea să vadă cum buclele i se loveau de ceafă. Erau foarte interesante buclele ei, nu erau genul de cârnăciori graşi construiţi cu grijă de cameriste cu fierul încins.

Buclele erau o mascaradă – prea ca nişte tirbuşoane, prea sălbatice. El bănuia că părul ei era ondulat natural, iar acesta nu putea fi domolit cu fierul încins în bucle regulate.

— Comitetul Cooperativei s-a întrunit ieri-seară.

El trebui să se încordeze ca să o audă vorbind. Vocea îi era clară, dar înceată.

— Au fost de acord să vândă soluţia dezinfectantă pe socoteala lor − doar dacă amintim de cooperativă în fluturaşi. Au fost la un moment dat convinşi că reclama e suficientă compensaţie.

Era un mod ciudat de a formula – au fost la un moment dat convinşi.

O altă persoană ar fi spus „I-am convins”, revendicând succesul pentru sine. Robert îşi îndoi degetele.

Tot ce putea vedea din ea era spatele capului, talia frumoasă şi mică şi curbura şoldurilor înainte ca crinolinele şi turnura să ascundă curburile naturale.

În timp ce vorbea, ea întoarse capul. Era încă pe trei sferturi întoarsă de la el. Nu îi putea vedea privirea – doar obrazul şi urma slabă a cicatricei. Dar purta ochelari şi citea de pe foile din faţa ei.

O, da. El se gândise la ea în săptămâna care trecuse. Se gândise la ea aşa de mult încât nu mai era deranjat de vorba înceată şi de privirea plecată. Indiferent cât prea de improbabil Miss Pursling convinsese pe toată lumea că ea era absolut neînsemnată. Adevărul competenţei ei părea să

fie un secret intim între ei doi.

— Care ar fi atunci costul soluţiei? întrebă una dintre muncitoare.

Vocea ei era normală, dar pe lângă cea înceată a lui Miss Pursling, părea să vorbească aproape tare.

— Un şiling pe sticlă. Dacă e folosită cu grijă, cantitatea ar trebui să ajungă unei gospodării şase sau şapte luni pline. Miss Peters, asta e o sumă rezonabilă de aşteptat de la o familie de muncitori sau trebuie să găsim alte metode de a finanţa costurile?

Miss Pursling îşi înclină capul spre cea mai tânără dintre muncitoare.

Cealaltă fată se apleacă asupra carneţelului său şi îl răsfoi.

— Mmm, făcu ea. Asta… ar trebui să fie de ajuns.

— Ce prostie! interveni Stevens. E o prostie aşa cum am spus – instrucţiuni pentru dezinfectare, soluţii, fluturaşi.

El aruncă o privire dură spre Miss Pursling.

Era o privire care spunea că nu ţinea cont de nimic din ce spusese Robert, că încă mai gândea urât despre ea.

— Cu siguranţă nu totul e o prostie, interveni Miss Peters. La urma urmei…

Robert se apleacă în faţă.

Stevens bătu cu palma în masă.

— Nu ar fi nevoie de dezinfectare, dacă maimuţele alea infernale de muncitori şi-ar vaccina copiii aşa cum cere legea.

Bărbatul cu haina de tweed peticit sări în picioare.

— Afurisit să fiu, dacă las vreun doctor să îmi înţepe copiii cu ace făcute din cine ştie ce boală!

— Mama mea, ea a fost inoculată şi a murit săptămâna următoare.

Femeia rotofeie se aplecă peste masă.

— Ei bine, eu l-am lăsat pe Jess al meu să fie vaccinat şi tot s-a îmbolnăvit de pojar şi şi-a pierdut vederea. Se pare că medicul nu mai avea vaccin când a ajuns şi a folosit doar spirt şi a cerut aceiaşi bani!

Jumătate dintre oamenii de la masă se ridicaseră în

picioare; se uitau urât la căpitan. Un cuvânt greşit, şi toată treaba putea exploda într-un acces de violenţă.

În acea atmosferă încordată, Miss Pursling alunecă în spate în scaunul ei, cu spatele complet drept. Mâna i se duse la cicatricea de pe faţă, atingând-o de parcă ar fi fost un talisman care să o ferească de rău.

— Stevens, zise un bărbat cu un accent tărăgănat şi voce joasă, cu siguranţă am acelaşi interes în vaccinare ca şi tine.

Asta se auzi de la bărbatul cu părul brunet care şedea aproape de piciorul mesei – doctor Grantham, un tânăr care avea cabinet pe Belvoir Street. Cuvintele lui tăiară prin tensiunea acumulată şi Miss Pursling slobozi un mic oftat sprijinindu-se de spătar.

Grantham se jucă alene cu stiloul său.

— Dar în cabinet am învăţat că trebuie să tratez pacienţii pe care îi am, nu pe cei pe care mi-aş dori să îi am.

Stevens se încruntă.

— Ce vrea să zică asta?

Grantham ridică din umeri.

— Aş vrea să am pacienţi care au carne şi legume la fiecare masă, apă curată cu care să se spele şi ferestre în fiecare încăpere. Aş vrea să am pacienţi care să nu stea aplecaţi când muncesc. Se bătu cu stiloul peste degete în timp ce vorbea. E greu pentru spinare şi pentru organele interne când stai prea mult aplecat. El ridică din umeri. Aş vrea să am pacienţi care câştigă de două ori mai mult în fabrici. Dar, din păcate, accept pacienţii pe care îi am.

— Spuneţi-i, doctore, murmură văduva.

— Să îi laşi să ia astfel de decizii duce la gânduri de autoadministrare, şuieră Stevens. La discuţii despre propriile reguli. După aia iar ne trezim că avem un episod de chartişti pe care trebuie să-l înăbuşim. Deja oamenii vorbesc despre vot. Oraşul ăsta e un butoi cu pulbere plin de agitaţie şi voi toţi fluturaţi o torţă.

Prin gestul lui, Stevens îl incluse nu doar pe Grantham, ci şi pe Miss Pursling.

— Toată vorbăria asta nu face decât să le dea idei.

Grantham zâmbi şi se aplecă în faţă.

— Pe parcursul studiilor mele medicale, ştii că am învăţat că toţi oamenii îşi folosesc creierele? Chiar şi cerşetorii şi lucrătorii. Nu au nevoie de o persoană bogată care să le dea idei. Ele le vin şi singure.

— Domnilor.

Miss Pursling bătu cu degetele în masă, primul sunet mai puternic pe care îl făcea.

— Întrebarea cu privire la vaccinare trebuie să o amânăm pentru mai târziu. Subiectul în momentul ăsta este dezinfectantul – şi aş vrea să vă amintesc amândurora că dezinfectantul ajută la prevenirea holerei şi a gripei, două boli împotriva cărora nu există vaccin.

— A, Miss Pursling, zise Grantham blând. Să folosiţi fapte ca să opriţi dispute. Cât de îndrăzneţ din partea dumneavoastră.

Miss Pursling nu clipi ca răspuns, dar Robert bănui că ea era tulburată chiar şi de atâta recunoaştere.

— Atunci e stabilit, zise ea. Eu şi Marybeth Peters vom posta afişele şi fluturaşii…

— Două femei care se plimbă singure pe străzi? zise Stevens. Nu prea cred.

— Dacă e nevoie, interveni Grantham, voi merge şi eu. Şi, Miss Pursling, poate că o puteţi aduce şi pe prietena dumneavoastră, Miss Charingford, nu-i aşa?

Asta era femeia care îl botezase de curând pe Stevens cu băutura ei. La aceea împunsătura, faţa lui Stevens deveni aproape roşie ca punciul care îi fusese aruncat în faţă cu mai mult de o săptămână în urmă.

— Voi trei postând afişe şi fluturaşi despre cooperativă? rânji el. Nu voi permite o astfel de adunare de radicali în oraşul meu. Nu sub nasul meu. Nu, eu le voi însoţi – şi spuneţi-i lui Miss Charingford să stea acasă, unde îi e locul.

— Cum se pare că te temi de o singură femeie, zise Grantham pe un ton catifelat, mă îndoiesc că vei putea să le oferi domnişoarelor protecţia de care au nevoie. O să le

însoţesc eu.

— La n… Hades cu tine! se răsti Stevens. De fapt, la Hades cu această întreagă…

— O să o fac eu, zise Robert.

La sunetul vocii lui, toţi se întoarseră să-l privească. Miss Pursling făcu ochii mari. Doctorul Grantham se uită la el cercetător. Dar Stevens se albi la faţă.

— Cu siguranţă, zise Robert, că nu mă suspectaţi pe mine de tendinţe radicale, nu-i aşa, Stevens?

— Excelenţă! făcu Stevens sărind în picioare. Sigur că nu, Excelenţă. Dar nici n-aş visa să vă incomodez astfel. Şi… şi ce faceţi aici?

Robert flutură mâna la întrebare.

— Nu e niciun inconvenient, îmi va da ocazia să văd oraşul pe jos.

Miss Pursling îi aruncă o privire represivă.

— Miss Pursling s-a străduit aşa de mult să convingă cooperativa să vândă soluţia la un preţ bun, zise Robert. Ar fi plăcerea mea să văd că munca ei este răsplătită.

Dar Miss Pursling păru mai degrabă deranjată de lauda adusă.

Dar…

— De acord, zise doctorul Grantham.

— De acord, mârâi Stevens.

Iar asta însemna că mai trebuia doar să lămurească detaliile cu Miss Pursling. Ea îi aruncă o singură privire veninoasă înainte să îşi îndrepte privirea în altă parte şi să-şi împreuneze mâinile. Nu se mai uită la el cât dură discuţia – nici măcar ca să se încrunte. Nu îl băgă în seamă când se ridicară. În schimb, începu să-şi adune lucrurile.

El veni lângă ea înainte să aibă ocazia să dispară.

— Să vă trimit un bilet ca să stabilim care e cel mai potrivit moment pentru distribuirea fluturaşilor?

Minnie nu îl privi, punând hârtiile şi creionul într-un săculeţ îngust.

— Dacă aşa doriţi, Excelenţă.

— Am putea decide chiar acum.

— Dacă asta doriţi, Excelenţă.

Ea îi oferea anume profilul – din nou partea cu cicatricea.

În mod obiectiv, cicatricea era genul de eşec al unei simetrii perfecte care ar fi făcut pe orice bărbat să îşi ia privirea de la ea, fără să dorească să vadă semnul. Dar pe el nu-l deranja. Ea o purta ca pe o mască la bal, de parcă ar fi putut să o folosească pentru a-l respinge.

— O să plec pentru câteva zile din oraş, îi spuse el. Am fost de acord să-mi însoţesc vărul... ei bine, nu contează.

Miss Pursling îşi plecă fruntea.

— După cum aveţi nevoie, Excelenţă. Oricum, fluturaşii corectaţi nu vor fi tipăriţi decât peste câteva zile.

— Să zicem atunci joi?

— Orice e mai uşor pentru dumneavoastră.

— Atunci să ne întâlnim la două dimineaţa, sugeră el, când ies urşii să se joace.

Ea îşi ridică în sfârşit privirea la asta, cu o sclipire iute de supărare care fu însă repede înăbuşită.

Robert oftă. Minnie făcea tot ce putea ca să nu atragă atenţia asupra ei – vocea înceată, felul umil în care discuta despre realizările ei. El se întrebă dacă era o legătură dintre semnul de pe obrazul ei şi reticenţa de care dădea dovadă. Fata nu era o fire timidă de la natură, la urma urmei, dar tăcerea avea altă calitate la ea.

— Haide, Miss Pursling, zise el. Puteţi mai bine de atât. Nu credeam că sunteţi genul să faceţi ameninţări lipsite de conţinut.

— Nu ştiu la ce vă referiţi.

Minnie se întoarse uşor de la el. Şi oare îşi ridicase uşor nasul?

Da, într-adevăr. Chiar afişa o atitudine ţâfnoasă faţă de el.

Robert îşi înăbuşi un rânjet.

— Am avut o înţelegere, zise el.

Vorbi pe un ton jos, aşa de încet încât doctorul Grantham care stătea acum la uşă şi îşi aranja haina, să nu poată auzi.

— Eu flirtez cu dumneavoastră, şi dumneavoastră încercaţi să îmi distrugeţi reputaţia. Nu vă ţineţi de partea de înţelegere. Nu mi-aţi făcut absolut nimic. Nu am crezut că sunteţi o farsoare.

Ea îşi înclină capul şi se uită pieziş la el.

— Mii de scuze, Excelenţă.

Tonul ei nu era nicidecum de scuză.

— Chiar vă aşteptaţi să vă ofer rapoarte cu privire la progresele mele? zise ea în timp ce închidea cataramele de la săculeţ.

— M-am gândit că veţi marca măcar câteva înţepături de început, da.

Ea îi aruncă o privire rece.

— Evident că aveţi standarde foarte joase. Oricare ar fi defectele dumneavoastră, eu nu înţep prematur.

El se înecă într-un acces de râs uşor revoltat şi se uită în jur. Dar nu mai era nimeni în jur care să audă mica remarcă.

Ea împachetă fluturaşul-mostră pe care îl adusese cu ea, acum adnotat cu observaţiile comisiei şi îl puse în buzunarul de la fustă.

— Cu siguranţă nu fac paradă cu strategia mea în faţa inamicilor. Asta ar fi o tâmpenie.

— Ce vreţi să spuneţi este că nu aţi descoperit încă nici o dovadă.

Ea îi aruncă o privire serioasă şi scutură din cap.

— Ce vreau să spun este că nu sunt aşa de stupid de îngâmfată ca să dezvălui tot ce am învăţat doar pentru că aţi încercat să mă zgândăriţi absolut nepriceput.

— Au, zise el întristat. Mă acuzaţi mai întâi că înţep prematur şi apoi de zgândăreală nepricepută. Aveţi milă de orgoliul masculin.

Minnie zâmbi un pic la asta şi se aplecă pentru a-l bate pe mână.

— Îmi pare rău, zise ea dulce. Nu aveam idee că aţi fi aşa de susceptibil la ofilirea… mândriei dumneavoastră.

Spuse asta pe un ton jos, sigur, iar aşa de mult subînţeles îi provocă ducelui un val de fierbinţeală. Ofilirea

era opusul a ceea ce făcea el. Îşi puse săculeţul pe umăr şi se îndreptă spre uşă. Făcu doar doi paşi înainte să se întoarcă şi îi oferi un zâmbet mic, care păru să îl împungă direct în abdomen.

— Sunt sigură că mădularul vă e masiv pe cât de mare şi gros vă e capul.

El făcu trei paşi după ea şi îşi puse mâna pe mâneca ei.

— Aşteptaţi.

Dar ea nu o făcu, aşa că se trezi urmând-o în tăcere în timp ce ieşeau din han afară pe stradă.

Când ajunseră în lumina zilei şi se îndepărtaseră destul ca să nu fie nimeni prin preajmă care să îi audă, Robert vorbi din nou.

— Ce voiam să spun – ştiu că nu aţi descoperit nimic. Sub pretextul de a obţine oferte pentru micuţul dumneavoastră fluturaş, aţi fost la toţi tipografii din oraş, căutând dovezi că lucrează pentru mine. Şi nu aţi găsit nimic.

Ea făcu o pauză la asta, cu capul înclinat, şi se întoarse spre el.

— M-aţi supravegheat, zise ea în cele din urmă.

— Nu direct. Asta ar fi destul de sordid, să pun să vă urmărească Dar am întrebat câteva cunoştinţe din lumea afacerilor şi i-am rugat să mă informeze dacă puneţi întrebări.

Robert îi zâmbi.

— Pentru că nu mă aşteptam să îmi daţi raportul în privinţa progreselor.

Minnie ridică din umeri.

— Ar fi sordid dacă aţi pune să fie urmărită o iubită într-o criză de gelozie. Dar suntem duşmani, după cum vă amintiţi. Să mă ţineţi sub supraveghere e doar prudent şi vă laud pentru asta.

Ea începu din nou să meargă. Robert se uită în urma ei cu nedumerire.

Încercase să fie cinstit cu sine însuşi. Trebuia să fie, pentru că foarte puţini alţii erau. Prietenul său Sebastian

putea să farmece pantalonaşii de pe aproape toate matroanele din lumea bună – şi chiar o făcuse uneori. Fratele său avea o inteligenţă tăioasă pe de o parte şi un fel de a-i face pe ceilalţi să se simtă confortabil. Oliver le putea face pe doamne să râdă.

El însuşi… Doar arareori putea să se gândească cum să răspundă când era implicat într-un schimb de replici. Uneori se gândea la chestii inteligente de spus, dar abia ore mai târziu. De regulă, comitea cel mai rău dintre păcatele posibile: spunea ce gândea cu adevărat.

De asta prezenta giuvaiere precum „Îmi plac ţâţele tale”. Nu unul dintre cele mai bune momente ale sale.

— Nu, zise el, scuturând din cap şi păşind alături de ea. De ce trebuie să fim duşmani? Am putea fi… aliaţi.

Minnie îşi miji ochii la el, bănuitoare.

— De ce? Pentru că mai aveţi nevoie de câteva fete bătrâne pe jumătate oarbe de partea dumneavoastră?

Robert scânci, iar Minnie schiţă un zâmbet.

— Nu contează. O să ne vedem la familia Finney. În mod evident aveţi nevoie.

El ignoră comentariul.

— Pentru că atunci când aţi pornit să dovediţi că eu sunt autorul pamfletelor, mai întâi aţi făcut o listă cu toate tipografiile din oraş pe care apoi le-aţi vizitat sistematic. Aveţi un sens al… tacticii. Apreciez asta.

Ea se bătu cu degetul înmănuşat pe buze.

— Tot spuneţi că nu am găsit nimic, zise ea gânditoare. Dar vă înşelaţi. Am descoperit că fluturaşii cu pamflete nu au fost tipăriţi în Leicester. Cum există un singur suspect care nu e de aici, cred că am făcut destule progrese.

El clipi. Avea sentimentul că se pierduse în acei ochi cenuşii, tăcuţi, de la care nu-şi putea smulge privirea. Era duce. Ea era o… cum îşi spusese ea? O fată bătrână pe jumătate oarbă. Nici măcar nu ar fi trebuit să fie o luptă dreaptă.

— Credeţi, zise ea, că pentru că aţi identificat unul dintre scopurile mele ştiţi ce fac. Dar întrebările puse

tipografilor au fost ceva de genul unui atac descoperit

Stând foarte aproape de ea, el începu să vadă diferenţa. Ea încă se uita în jos, tot se mai prefăcea timidă şi tăcută pentru ca oricine de la trei paşi distanţă să nu aibă idee ce spunea. Dar în mâinile ei era ceva mai multă agitaţie. Iar buzele îi tresăltau, pe punctul de a zâmbi.

— Ce vreţi să spuneţi cu un atac descoperit.

— E un termen de tactică, zise ea şi îşi atinse degetele unele de altele. Când faci o mişcare, faci două lucruri. Mai întâi te mişti înainte – iar spaţiul pe care acum îl ocupi are valoare. Dar eliberezi şi locul unde ai fost înainte, descoperind flancul inamicului pentru atacuri cu bătaie lungă. Fiţi atent la locul unde sunteţi şi la ce lăsaţi în urmă.

— Asta nu e doar un simţ al tacticii pe care îl aveţi, zise el clipind spre ea. Asta sună a antrenamente şi lecţii de tactică. Unde ar învăţa o fată bătrână, pe jumătate oarbă, aşa ceva?

Unde ar învăţa o femeie oare aşa ceva? Dar Miss Pursling nu păru deranjată.

— Am adunat un teanc de hârtii care vă va indica drept vinovat. Ce aţi obţinut, Excelenţă? Aţi pretins că flirtaţi cu mine.

El clipi, absolut năucit. Ea nu se uita la el. Desigur că nu se uita la el. Studia pavajul de sub picioarele ei de parcă ar fi fost încă o femeie palidă, asuprită, care nu era în stare să i se uite în ochi.

— Pretins? Robert se simţi aproape periculos. Nu vă uitaţi în ochii mei. Vă şoptiţi răspunsurile inteligente. Vă feriţi de orice urmă de dovadă că aţi fi o femeie inteligentă. Dumneavoastră sunteţi cea care pretinde, draga mea.

Ea făcu ochii uşor mari.

— Asta… asta e doar conformarea faţă de presiunile societăţii.

— Serios? Ridică privirea, Minnie. Uită-te în ochii mei. Lasă pe toată lumea de pe stradă să vadă ce ştim amândoi că e adevărat. Nu te arăţi supusă faţă de mine. Mă provoci. Ridică privirea.

Ea nu o făcu. Capul ei rămase plecat cu încăpăţânare

în faţa lui. Aproape că îi venea să o apuce şi să o scuture. Voia să îi ridice bărbia şi să se uite în ochii ei.

Ducele mai voia o sumedenie de lucruri după asta, niciunul din ele nu avea să şi-l impună însă prin forţă în faţa ei.

— Eu nu pretind că flirtez cu tine, zise el în schimb. Nu e nici o prefăcătorie. Te vreau. Doamne, te vreau!

Ea scoase o mică exclamaţie de surpriză şi apoi – aproape involuntar – se uită în sus.

Preţ de doar o clipă, el văzu ceva ce i se păru că nu era prefăcătorie – un dor fără speranţă în felul în care faţa ei se ridică spre a lui, un tremur în respiraţia ei sacadată. Buzele i se întredeschiseră, iar ea păru dintr-odată devastator de frumoasă.

Dar apoi îşi închise ochii şi lăsă privirea din nou în jos. Respiraţia ei se auzea un pic mai tare, avea pumnii strânşi pe lângă corp. Scutură din cap.

— Ce norocos sunteţi! zise ea amar. Norocos că puteţi face planuri şi gândi şi pune lucruri la cale fără prefăcătorie. Că puteţi să doriţi în mod deschis, că nu trebuie să strângeţi totul şi să ţineţi pentru altă dată. Ce norocos sunteţi că vă puteţi îndrepta privirea spre cer fără să vă pârliţi aripile! Ce norocos că vă puteţi gândi fără groază la viitor!

Mâinile ei începură să tremure.

— M-am uitat în sus, zise ea cu o şoaptă grăbită. Şi am căzut mai mult decât v-aţi putea imagina. Aşa că nu-mi ţineţi predici. Tot ce vreau este să pretind că asta e de ajuns – că pot să mă mulţumesc cu resturile care îmi rămân.

El avu din nou acea senzaţie – a unei enorme bestii care se plimba închisă în cuşcă. Voia să îi atingă obrazul, să îi ridice faţa spre a lui. Voia să îşi şoptească faptul că totul va fi bine.

— Minnie, zise el în schimb.

Ea scânci.

— Nu-mi rostiţi numele aşa. Vă rog, Excelenţă. Dacă ţineţi cât de cât la mine – atunci pretindeţi că flirtaţi. Dar nu

o faceţi cu adevărat.

— Minnie, repetă el în schimb. Cine ai fi dacă nu ţi-ai dedica trei sferturi din atenţie ca să ascunzi ce poţi realiza?

Ea scutură din cap.

— Nu-mi spuneţi să ridic privirea. Nu îmi cereţi să vreau. Dacă o fac, nu voi supravieţui.

Vocea îi tremura. El credea aproape că ea era în pragul lacrimilor după sunetul vocii. Dar ochii îi erau uscaţi şi limpezi şi ţintuiau pavajul.

În acel moment tânjea să o ia în braţe şi să o ţină lângă el, să o ţină în siguranţă de orice s-ar fi temut. Dacă ea ar fi ridicat privirea spre el măcar pentru o secundă, el ar fi sărutat-o şi la naiba cu toţi cei din preajma ei.

Dar ea nu o făcu. În schimb, păru să îşi adune acel calm nefiresc şi graţios cu fiecare respiraţie.

— Marybeth Peters mă aşteaptă la fântână, zise ea cu voce plată din nou. Îmi permiteţi să mă retrag, Excelenţă?

Nu era o întrebare. El nu avea de ales.

Aşa că o privi cum pleca, lăsând-o să se întoarcă în cuşca ei în care să se plimbe încordată.

Capitolul 7

Când Minnie se întoarse acasă, strămătuşile o întâmpinară la uşă, foarte agitate. Motivul entuziasmului deveni limpede când îi spuseră că Walter Gardley o aştepta în camera din faţă. Singur.

Gardley! Taman acum!

Minnie îşi puse mâna pe abdomen. Simţea de parcă un focar dogori înlăuntrul ei, de parcă el s-ar fi aţâţat de la toate lucrurile pe care le spusese ducele.

„Eşti o femeie inteligentă, strălucită.”

„Ridică privirea.”

„Te vreau. Doamne, te vreau.”

Nu se putea duce la Gardley simţindu-se aşa. Dar ea nu prea avea de ales. Dacă îi spunea să plece, el doar s-ar

întoarce. Iar dacă nu o făcea…

Îşi netezi fustele şi intră să îl vadă.

El se ridică atunci când ea intră în cameră.

— Iată-te, zise el, de parcă ar fi rătăcit-o, doar ca să descopere că se afla printre ghemotoacele de praf de sub divan.

Ea încercă să se convingă de faptul că el nu era chiar aşa de rău. Era destul de chipeş, dacă stăteai să te gândeşti. Era doar cu câţiva ani mai mare ca ea şi nu părea că o să-şi piardă părul.

„Tu eşti cea care se preface”, îl putea auzi pe duce şoptind în spatele ei.

— Domnule Gardley, se forţă să rostească cu toată căldura pe care o putea aduna. Cum pot să vă ajut?

El îi aruncă o privire nonşalantă.

— Ei bine, Minnie, zise el. Mama mă îndeamnă să rezolv lucrurile. Am făcut ce e drăguţ. O să dau proclamaţiile de căsătorie duminica asta pentru o nuntă în decembrie.

El era aşa de sigur de ea încât nici măcar nu se osteni să aştepte răspunsul ei. Îşi ajustă haina şi se aşeză din nou. Înainte ca ea să apuce să ia loc.

— La mijlocul lunii cred că ar fi cel mai bine pentru noi.

„Cine ai fi dacă nu ţi-ai dedica trei sferturi din atenţie ca să ascunzi ce poţi realiza?”

Era o prostie să compari pe mereu posibilul Walter Gardley cu ducele de Clermont, care era de neatins. Cu toate astea, Minnie nu se putu stăpâni să nu o facă. Gardley pălea la orice comparaţie. Era o urmă de burtă chiar deasupra cingătorii, vizibil când se aşezase în felul în care se tolănise în scaun, fără să aştepte ca Minnie să se aşeze mai întâi. Mai era şi ce spusese despre ea. El o credea un şoricel tăcut care şedea acolo unde era pusă. Care nu s-ar plânge de amantele lui.

Dar apoi mai erau şi lucrurile pe care el nu le făcea.

Nu îi făcea abdomenul să tresară. Nu o făcea să-şi ţină răsuflarea. Niciodată nu pretinsese să flirteze cu ea.

„Asta nu e doar simţ al tacticii. Asta sună a antrenamente şi a lecţii de tactică.”

Era în joc întregul ei viitor. Nu putea să-şi permită să fie iraţională.

Orice femeie în situaţia ei trebuia să suporte imperfecţiunile unui partener. Un pic de burtă, câteva femei ca iubite – astea nu erau lucruri de care să te necăjeşti. El o voia pentru că avea impresia că ea ar fi patetic de recunoscătoare. Şi nu se înşela. Era recunoscătoare. Era patetică. Nu era, oare?

— Nu, se auzi Minnie spunând.

Gardley ridică din umeri.

— Atunci după Crăciun – presupun că vrei să-ţi petreci sărbătorile cu strămătuşile? Bănuiesc că pot să fiu de acord cu asta.

Ea vorbise cu voce tare în răspuns la propria întrebare – Nu, nu era patetică. Dar rostirea acelor cuvinte îi aduse claritate acţiunii. El o voia pentru că avea impresia că era jalnică. Iar dacă se mărita cu el, avea să fie.

— Îmi permiteţi să îmi aleg data propriei căsătorii? zise ea încet. Cât de permisiv din partea dumneavoastră!

El ridică privirea la asta.

— Permisiv? Să nu crezi că pentru că îţi permit asta o să fiu un soţ înţelegător. Nu voi fi, nici pe departe. Dacă încerci şmecherii cu mine după ce ne căsătorim, Minnie, te arunc în stradă. Şi ştim amândoi că nu ai unde să te duci.

Ea nu putea respira.

Doamne, nu putea respira.

Nimic din ce spunea el nu era o surpriză. Dar îşi imaginase că o căsătorie – chiar şi cu un bărbat care îi făcea pielea să se încreţească – i-ar aduce siguranţă şi securitate. În mintea ei, căsătoria dura pentru totdeauna. Nu îi trecuse niciodată prin cap că altcineva ar vedea lucrurile diferit.

Dacă se mărita cu el, ar deveni doar mai disperată, nu mai puţin. Dacă adevărul despre ea s-ar afla, el ar da-o afară şi nu ar ţine cont de căsătorie.

Minnie îşi trecu mâinile peste fuste.

— Domnule Gardley, acesta a fost un nu la toată propunerea, nu doar la data căsătoriei. Vă mulţumesc, dar nu.

El se încruntă şi îşi frecă fruntea.

— De ce ai zice nu?

După micul lui discurs, mai întreba?

— Credeţi că sunt tăcută, umilă şi obedientă.

Chiar şi acum, vocea îi era joasă, abia suficient de tare cât să umple un colţ al camerei.

El se mişcă, scaunul lui scârţâi tare. Ea simţi cum se îneacă în zgomotul lui.

Gardley slobozi un mic râset forţat.

— Caracterul dumneavoastră feminin, Miss Pursling, este cea mai mare recomandare a dumneavoastră. El se aplecă spre ea. Să nu vă consideraţi slabă doar pentru că sunteţi maleabilă.

— Domnule Gardley, nu mă ascultaţi.

— Femeia se apleacă asemenea unei sălcii în furtună, continuă el vorbind peste ea. Bărbatul se frânge ca un stejar. El se încruntă.

— Sau e vorba de fag? Da, asta e. În vântul puternic, bărbatul se frânge ca un fag. El se întinse după mâna ei. V-am ales, pentru că îmi veţi înţelege necesităţile şi cred că aveţi abilitatea de a le executa.

Să se uite în sus? Nu, ducele de Clermont greşea. Ea trebuia să se uite în jos. Îşi permisese să creadă că acest bărbat îi oferea o anume siguranţă. Suferea de prea mult optimism, nu de prea puţin. Gardley o lămurise perfect că nu simţea niciun fel de loialitate faţă de ea. Unde era siguranţa în asta?

— Asta e ridicol, zise Minnie. Femeile se frâng şi ele asemenea fagilor. De ce Dumnezeu, v-aţi imagina că sunt aşa de flexibilă când refuz să mă mărit cu dumneavoastră?

— Ref… Refuzaţi? El se încruntă. Nu puteţi refuza. Ăsta a fost motivul pentru care…

El tuşi şi făcu o grimasă.

— Ăsta a fost motivul pentru care i-aţi spus mamei dumneavoastră că mă curtaţi? termină Minnie propoziţia

pentru el. Că veţi alege pe cineva care are aprobarea ei. Care e aşa de disperată încât nu va spune nu, chiar dacă nu vă osteniţi să o curtaţi şi să o convingeţi?

El rămase tăcut. Nu era nici măcar suficient de bărbat ca să o privească în ochi şi să recunoască. În cele din urmă, el ridică din umeri.

— Ce doriţi? Să vă scot la plimbare de câteva ori?

Stevens încă o bănuia. Ameninţarea dezvăluirii lui era la fel de mare ca şi până acum. Dar dacă se mărita cu Gardley, ea nu era niciodată în siguranţă. Realizarea asta o îngrozea mai mult ca niciodată. Pentru aşa de mult timp, căsătoria i se păruse ca un talisman. Dar nu era de ajuns. Nu era sigură ce mai era de ajuns acum.

Se întinse şi întoarse faţa lui Walter Gardley spre ea. El nu o privea în ochi, şi cum privirea lui se tot ferea de cicatricea ei, îl lăsă uitându-se la partea de jos a obrazului ei.

— Nu, zise ea încet. Nu mă voi mărita cu dumneavoastră.

El părea complet bulversat.

— Dar… dar… ce veţi face? întrebă el.

*

— Dar ce vei face? întrebă mătuşa Eliza nici treizeci de minute mai târziu.

Minnie şedea în salonul din faţă, cu mătuşile aşezate pe canapea în faţa ei. Andrelele Elizei zornăiau uşor în timp ce tricota cu grijă o şosetă.

Caro o privea pur şi simplu cu braţele încrucişate.

„Să ştii mereu care e calea dinaintea ta.” Asta fusese una dintre regulile tatălui ei. De ce se agăţa acum de ele, după tot ce îi făcuse el, nu ştia să spună. Poate pentru că să le uite însemna că toată copilăria ei ar fi nu doar un rezultat al minciunilor, ci şi falsă complet. Cu toate astea, Minnie scutură din cap.

— Vrem să fii fericită, zise Caro. Şi nu ţi-aş spune niciodată să nu ai ambiţii. Dar şmecheria e să vrei doar o

cantitate potrivită. Dacă aş tânji să fiu regina Angliei, vezi tu, n-aş fi niciodată mulţumită

— Nu vreau să fiu regina Angliei, zise Minnie şi îşi strânse braţele în jurul ei.

— Nu, nu, zise Caro zâmbindu-i cu tristeţe. Tot ce vreau să spun este că ar trebui să vrei suficient cât să-ţi întinzi braţele un pic. Mai mult decât asta ar însemna să te răneşti singură.

Minnie se ridică.

— Nu l-am refuzat pe Gardley pentru că voiam prea mult. Nu a fost vorba că aş putea să găsesc ceva mai bun. A fost pur şi simplu că nu puteam găsi ceva mai rău.

Caro încercă să-şi înăbuşe un oftat, dar nu reuşi de tot.

— Gândiţi-vă logic la asta, zise Minnie. Pentru că ar fi trebuit să o fac înainte. Dacă mă mărit cu cineva care vrea o soţie tăcută şi îndatoritoare, va renunţa la mine dacă îmi descoperă trecutul.

Andrelele Elizei se opriră din zornăit.

Era periculos să vorbească despre asta, şi ele ştiau că aşa era.

„Ridică privirea.”

Dar nu o va face. Dacă se uita în sus, i s-ar părea că lângă ea stă un bărbat cu soarele sclipind în părul său blond în timp ce îi spune cât este de isteaţă.

— Eşti tăcută, Minnie, zise Eliza. Nu vreau să îţi înăbuşi firea adevărată.

Tăcută, da. Vocea ei nu era făcută să se audă departe. Nu îi plăcea să atragă atenţia asupra sa. Nu ar putea fi niciodată fericită, decât la marginea unei adunări. Dar îndatoritoare…

Aproape că îl vedea pe Clermont cu coada ochiului de parcă încă ar fi stat lângă ea. Avea ochi strălucitori şi un zâmbet care îi încreţea la colţuri când o vedea. Ea se gândi la mâna lui cuprinzându-i încheietura înainte ca ea să poată lovi din nou canapeaua. La timbrul bogat al vocii lui în timp ce stătea lângă ea şi spunea…

„Te vreau”.

Ea scutură din cap. Dacă se întindea după soare, se ardea cu siguranţă.

Voia doar un pic de siguranţă.

— Bărbaţii caută tot felul de soţii, zise Eliza în cele din urmă. Soţii drăguţe şi vivace. Bogate şi indulgente. De viţă nobilă şi mândre.

Ea îşi muşcă buza.

— Nu vreau să te rănesc, Minnie. Dar e datoria mea să te fac să vezi adevărul. Nimeni nu caută o fată timidă şi isteaţă, al cărei tată a murit la jumătatea sentinţei sale de muncă silnică.

Minnie îşi cuprinse rădăcina nasului între degete, apăsând ca să încerce să facă durerea să dispară. Nu ajuta. Limitele vieţii ei o apăsau ca zidurile unei închisori. Să se uite în sus? Cu pietre aspre sub picioare, să se uite în sus însemna să se poticnească.

— Înşiră ceea ce eşti, zise Eliza, şi întreabă-te ce bărbat te-ar vrea.

„Te vreau.” Dar nici Clermont nu o cunoştea.

— Alegerile sunt ale tale, intonă Eliza. Nu o să ţi le furăm.

Nu. Ele nu îi furau niciodată alegerile. Ele doar indicau – blând, dulce, implacabil – că avea de la bun început foarte puţine.

Lui Minnie îi tremurau mâinile. Singurul lucru cu care greşiseră era să îi permită să creadă că ar avea măcar o alegere în loc de zero alegeri.

Minnie nu vedea nici o cale înainte. Nu vedea nici un fel de viitor. Se simţea sufocant de oarbă.

Exista un singur lucru pe care putea să-l facă, şi asta era să meargă în direcţia în care pornise. Să evite ruina încă o săptămână, să se roage pentru adăpost, unde nu fusese până acum. Şi asta însemna că avea nevoie de dovezi a ceea ce făcuse Clermont. Trebuia să facă pasul următor şi să spere la un viitor.

Iar asta însemna…

— Mâine mă duc la Londra, anunţă ea.

Ochii mătuşilor se făcură mari şi clipiră.

Eliza se îndreptă de spate.

— Dar…

— Ai…

— E vorba de un serviciu?

Mătuşile ei vorbiră de-a valma. Mâinile li se întâlniră pe canapea, între ele.

— Ai grijă, zise Caro. Am citit de înşelăciunile din ziar – *madame* fără milă care fac reclamă la serviciu bun, cu salariu excelent doar casă…

— Nu îmi caut serviciu, zise Minnie. Aveţi dreptate. Nu pot să privesc în sus. Nu pot să visez. Nu îndrăznesc să o fac. Pot doar să fac următorul pas înainte.

Caro se încruntă.

— Iar următorul pas e… Londra?

— Următorul pas înainte, zise ea, e să câştig jocul pe care-l joc. Iar asta înseamnă că trebuie să vorbesc cu nişte vânzători de ziar. Mă voi întoarce în trei zile.

Strămătuşile făcură schimb de priviri – priviri îngrijorate din cele care îi apăsau sufletul. Dar nu putea nici să explice şi nici să cedeze. Şi chiar dacă nu se cădea ca o tânără femeie de vârsta ei să călătorească singură cu trenul, nu era nici o debutantă care să trebuiască să dea socoteală pentru fiecare minut din zi.

— Ei bine, zise Caro în cele din urmă. Dacă asta crezi că trebuie să faci? Ai… bani?

— Da.

Ea avea banii de ouă. Deşi era impropriu să spună asta. Când ajunsese la majorat, mătuşile îi dăduseră responsabilitatea găinilor şi îi alocaseră toţi banii care îi aduceau ele. Un cadou, pentru că ar fi putut să îi păstreze pe toţi. Dar nu fusese doar un dar de bani de la ele, ci şi cadoul independenţei. Era una pe care nu şi-o prea puteau permite.

O lăsară pe Minnie să se ducă în camera ei şi să se pregătească de drum. Dar, în loc să împacheteze, ea se trezi atrasă de un joc de şah pe care îl lăsase să zacă într-un cufăr din camera ei. Doisprezece ani trecuseră de când se uitase ultima oară la el şi tot se apropie de el cu

prevedere încruntată. Îngenunche în faţa cufărului din lemn, dădu la o parte pânza care îl acoperea şi desfăcu cataramele. Metalul opuse rezistenţă la mişcare, aşa că trebui să împingă zdravăn cu palma ca să se deschidă.

Jocul de şah era pe fund, ascuns sub haine vechi şi mai multe tăieturi din ziar, fragile. Iată-l. Piesele erau din fildeş şi abanos, ambele straniu de familiare şi ciudat de străine. Primele ei amintiri erau cu acea tablă – ridicând piesele care păreau mari şi grele. Acum putea să strângă pionii în palmă şi să îi ascundă complet.

Scoase tabla şi apoi piesele din săculeţul lor de catifea. Le puse pe masa ei de scris. După toţi aceşti ani, tot nu trebuia să se gândească la cum să le aranjeze. Regina, regele şi o suită de pioni care se aşezară la locurile lor. Dacă ar fi fost o piesă dintr-un joc de şah, ar fi… Nu, nu ar fi nici măcar un pion. Ea devenise prea mică chiar şi pentru asta.

Să aranjeze piesele o făcu să se simtă mai bine. Începutul oricărui joc era plin de posibilităţi. Orice se putea întâmpla. Toate alegerile erau deschise. Astăzi nu simţea absolut nimic. Se uită la piese şi îşi dădu seama că nu se afla la începutul acestui joc, ci aproape de final. Acum erau brazde întregi pe tablă care nu erau de atins, piese care fuseseră furate, mişcări pe care nu le putea face niciodată.

Nu mai era aproape nimic rămas pe tablă. Cu toate astea, ea îşi scoase ochelarii, şi-i puse şi studie lucrurile.

— Există un punct în aproape oricare joc, îi spusese o dată tatăl ei, când victoria e inevitabilă. Când fiecare mişcare a ta îl forţează pe adversar să reacţioneze, să îşi sape propria groapă.

Ce ciudat! Nu îşi mai amintea cum arăta, dar putea vedea tabla exact aşa cum se prezenta ea în clipa aceea. Mătură piesele de pe tablă, lăsându-le doar pe cele care fuseseră acolo în momentul acela. Nebunul şi calul ei, care ţineau departe tura lui; regina ei în faţa a doi pioni care serveau ca singura lui apărare fragilă împotriva atacului ei.

— Am ajuns în punctul acela? o întrebase el. Plănuieşte lucrurile. Să ştii întotdeauna care e drumul

înainte.

Ea se uitase la tablă cu ochii mijiţi – şi apoi văzuse pentru prima dată. Putea să forţeze îndepărtarea pionilor lui. Ar putea fi îndepărtaţi cu nebunul şi calul în timp ce tura intra să lovească regele de nicovala nebunului ei.

— Da, zise ea mirată. Suntem acolo.

— Atunci, la următoarea mişcare, când îţi alegi piesa, dă-i un sărut. Aşa, iubire.

Ea se întinse după nebunul ei. În amintirea ei, piesa era mare, mâinile ei grăsuţe. Nu putea să fi avut mai mult de şase ani atunci.

— De ce? întrebase ea.

— Tradiţie a familiei Lane, zâmbi tatăl ei. Când l-ai împins pe adversar într-un colţ, îi dai o sărutare ca să arăţi că nu e cu supărare.

După asta, ori de câte ori jucau – când unul dintre ei se apropia de şah-mat – râdeau şi spuneau că îi aşteaptă un sărut chiar după colţ. Ea voia să şi-l amintească pe tatăl ei aşa, pentru că alternativa era să şi-l amintească aşa cum fusese la final.

Să se uite în sus? Tatăl ei nu îi spusese doar să se uite în sus. El o învăţase să zboare. Iar apoi, când ea ajunsese în vârful lumii, el o smulsese de pe cer.

Capitolul 8

Până la urmă fu nevoie de zile întregi pentru ca Robert să îl aducă pe Sebastian – în mare parte pentru că Violet, contesa de Cambury, recent devenită văduvă, insistase să vină şi ea.

— În primul rând, îi spusese Violet, străpungându-l pe Robert cu privirea, am obosit să stau la conac în Cambridgeshire fără nimic de făcut. În al doilea rând, ai nevoie de cineva care să-l ţină pe Sebastian în lesă.

Ea făcu un semn de cap spre acesta, iar Sebastian se strădui să pară nevinovat.

Era un oarecare adevăr în asta. Violet îl putea face pe Sebastian să se poarte frumos – şi anume când voia ea. Violet era cu doi ani mai mare decât Robert şi Sebastian. Crescuse pe domeniul învecinat de al lui Sebastian şi până când fusese considerată prea mare ca să se joace cu băieţi, ea îi însoţise în aventurile lor de vară.

Dar Robert avea mult mai multe amintiri cu Violet ciupindu-l pe Sebastian şi trimiţându-l să se caţăre în copaci după ouă de ulii într-o criză de furie decât amintiri cu Violet făcându-l pe Sebastian să se poate frumos.

— Şi mai ales, zise Violet, pentru că mama ta mă place şi dacă vrem să îi distragem atenţia, o abordare din două direcţii e cea mai bună. Sebastian poate să o alunge, dar eu o voi ademeni de la tine.

Dar Sebastian fusese cel care livrase ultimul imbold, după ce Violet dispăruse în acea primă seară.

— Uite, îi spuse el lui Robert. Ea e în doliu după un bărbat pe care l-a urât. Dă-i o şansă să iasă din casă.

Aşa că Robert cedase – şi adusese asupra sa un anturaj de servitori şi de cameriste şi croitori, de mesaje trimise să rezerve camere la un hotel, pentru că Violet nu putea sta în apartamentul de burlac al lui Robert.

Trecură mai bine de patruzeci şi opt de ore înainte ca Robert să se găsească împreună cu vărul lui, contesa de Cambury, nouă servitori, două pisici şi o bufniţă pe platforma din Euston Square din Londra.

Servitorii erau ocupaţi să se lupte cu bagajele şi să le urce în compartimentele care trebuiau şi Robert folosi timpul ca să se plimbe cu vărul său. Era un pic de vânt, de ajuns ca să ţină aerul de pe platformă destul de proaspăt şi plăcut. Înţepătura tutunului aprins – asta era scuza lui Robert ca să nu stea în staţie alături de Violet – contracara mirosul acru al frunzelor de toamnă.

El păşea alături de vărul său şi toate miriadele sale de griji păreau să fi devenit mai mici.

— Deci, îi zise lui Sebastian, chiar se ocupă să creeze un fel de poziţie pentru tine la Cambridge. Având în vedere ce au spus despre tine când erai student acolo, mi-aş

imagina că era ultimul lucru la care te aşteptai. Nu ai murit încă de şoc?

Sebastian îi aruncă o privire lungă.

— Ştii că nu mai sunt student, da?

— Nu pretinde acum că te-ai maturizat.

Asta provocă un zâmbet buclucaş.

— Aşteaptă numai până când o să refuz, zise vărul său. Asta va şoca pe toată lumea.

Robert clipi şi se uită mai atent la bărbatul de lângă el.

Sebastian era cunoscut ca un farsor, dar munca şi-o lua întotdeauna foarte în serios.

— O să refuzi?

— Mă tem că va trebui, zise Sebastian şi îşi puse mâinile în buzunare. Chiar şi Newton a trebuit să primească dispensă de la Carol al II-lea, pentru că nu credea în Trinitate. Oxford a devenit mai liberal, dar Cambridge…

El ridică din umeri.

— Încă e Evul întunecat acolo. Insistă pe aderarea la doctrina Bisericii Anglicane. Jumătate dintre cercetătorii naturalişti mă doresc pentru că sunt de părere că fac treabă interesantă. Cealaltă jumătate crede că dacă sunt numit membru, mă va obliga să tac.

— Aşa ar fi? se uită Robert la el. Nu te-am văzut niciodată făcând asta, pe niciun subiect. Şi eşti un necredincios? Ţi-am citit toate lucrările, chiar şi cele care mă depăşeau, dar nu-mi amintesc să fi luat poziţie pe subiectul ăsta.

Sebastian ridică din umeri.

— Nu ai auzit? Sunt un om de ştiinţă fără Dumnezeu, un apostol al lui Darwin.

— Nici măcar domnul Darwin nu e necredincios.

Sebastian nu răspunse la întrebare.

În schimb, ridică resemnat din umeri.

— Nu cred doar că speciile au evoluat, pot să dovedesc că trăsăturile sunt transmise de la părinte la copii într-o manieră ştiinţifică şi de încredere. Nu prin graţia unei fiinţe divine. Prin operarea unor principii naturale, simple. El

îi aruncă lui Robert o privire. Dar asta mă face necredincios în ochii a jumătate din societate. Cine sunt eu să mă cert cu ei?

— Consider că e o întrebare retorică, pentru că tu te cerţi cu ei la fiecare ocazie.

Sebastian zâmbi încântat şi scutură din cap.

— Cred că doar îţi place să fii un paria.

— Asta trebuie să fie, făcu Sebastian şi ridică din umeri.

— Şi ai reuşit să îmi distragi atenţia. Nu mi-ai răspuns la întrebare. Crezi în Dumnezeu?

— Ţi-am oferit un răspuns suficient pe care l-aş da oricui. Cred că e o ruşine că domnul Darwin trebuie să dea socoteală cu privire la religia lui pe baza muncii pe care o face. Credinţa unui om ar trebui să fie între el şi orice zeitate venerează sau nu. Nimeni nu întreabă un dogar dacă are credinţă în Dumnezeu. De ce ar trebui să răspund? De ce ar trebui cuiva să-i pese.

Faima lui Sebastian venise foarte repede. Aşa de repede încât încă mai era un şoc să descopere că Sebastian – cel cu mintea iute şi gură spurcată, Sebastian Malheur, vărul lui şi coconspiratorul de odinioară – devenise un om de ştiinţă renumit. Nu că Sebastian nu ar fi avut minte pentru asta, fusese dintotdeauna isteţ şi iute. Era doar mai uşor să-şi vadă vărul ca pe farsorul care fusese în copilărie decât ca pe un adult serios cum era acum.

— În afară de asta, zise Sebastian, e mult mai distractiv să zgândări pe toată lumea. Pentru că refuz să răspund la întrebare, toate babele sunt şocate şi mă taie de pe lista lor de invitaţi.

Poate că asta era pentru că Sebastian nu devenise într-adevăr un adult serios. Lui Robert îi fusese dor de el.

Conductorul trenului fluieră şi oamenii începură să urce în tren. Robert şi Sebastian aşteptau la capătul platformei pentru ca prima mulţime să se disipeze şi apoi se întoarseră. Trecură de vagoanele de bagaje, apoi de cabinele de clasa a doua, în drum spre locurile lor.

Dar în timp ce treceau de un vagon, Robert clipi. *Nu*

putea să fi văzut… Se întoarse iute şi se duse înapoi.

— O, făcu Sebastian, mergi în direcţia greşită.

Robert îi făcu semn cu mâna să-l lase în pace. Avusese cea mai stranie iluzie când trecuse pe acolo – că femeia pe care o văzuse cu coada ochiului nu era alta decât Miss Pursling.

Nu se putea.

Când ajunse în dreptul ferestrei, văzu că ochii nu-l înşelaseră. Femeia îşi ridică privirea din cartea pe care o citea ca să se uite pe fereastra de pe partea cealaltă. Soarele sclipea prin praful adunat pe fereastră, iluminând nasul pe care îl ştia aşa de bine – şi buzele.

Miss Pursling şedea în acel compartiment. Stătea acolo tot drumul spre Leicester, timp de mai multe ore, fără cineva cu care să poată vorbi. Asta dacă nu…

Violet apăru şi ea pe platformă ca să dea ordine hamalului.

Robert o bătu pe umăr.

— Violet, zise el, aş putea să-ţi împrumut camerista?

Ochii lui Violet se mijiră bănuitori.

— Să îmi împrumuţi camerista? Nu, nu poţi să o împrumuţi pe Matilda. Pentru ce ai avea nevoie de ea?

— Eu… încercă să nu se uite în direcţia lui Miss Pursling. Ah.

— E o femeie, zise Sebastian intervenind. Poţi să-ţi dai seama după expresia de anticipare agitată de pe faţa lui – e o femeie.

— O? Violet se uită în jur cochetă. Este… Nu. Nu-mi spune. Lasă-mă să ghicesc.

Violet era în stare de o privire sfioasă în jur. Dar Sebastian îşi întinse gâtul, privind dintr-o parte într-alta cu mişcări exagerate.

Robert gemu.

— Opreşte-te, opreşte-te. Trebuie să fii aşa de evident?

— Ştiam eu că e o femeie! exclamă Sebastian triumfător. Îl facem să se jeneze – aşa că trebuie să fie o femeie.

Doar cu o clipă în urmă, Robert se gândise cât era de minunat să fie în preajma unor oameni care să îl înţeleagă. Nu mai credea asta. Obrajii i se înroşiseră.

— Dacă admit că e o femeie, o să încetezi să te holbezi şi te prefaci că eşti om normal?

Violet îşi trase nasul.

— Tot nu înţeleg ce are o femeie de a face cu faptul că ai nevoie de Matilda.

— Călătoreşte singură într-un compartiment de clasa a doua, admise Robert. Vreau să stau cu ea.

Afirmaţia asta fu întâmpinată de o tăcere rigidă. Sebastian se uită la Violet; Violet se uită la Sebastian. Cei doi ar fi putut la fel de bine să ridice din sprâncene a acuzare.

— Eşti interesat de o femeie care călătoreşte cu clasa a doua, zise Sebastian în cele din urmă.

Violet îi oferi o privire aproape identică.

— Eşti interesat de o femeie care călătoreşte cu clasa a doua şi interesul tău e aşa de mare încât îţi pasă de reputaţia ei.

Sebastian îşi frecă mâinile de încântare.

— O, zise el fericit, mamei tale o să-i placă mult asta.

— Urăsc când voi doi faceţi asta, bombăni Robert, ceea ce era o minciună.

De regulă îi plăcea când vorbeau aşa, gândurile lui Violet aşternându-se peste cele ale lui Sebastian şi făcând un maldăr dizgraţios din conversaţie. Trebuia să scape de ei înainte ca ei să spună ceva îngrozitor.

Violet se uită la el.

— Ei bine, îmi pare rău, Robert, nu poţi să-mi împrumuţi camerista.

— Dar…

— Dar, zise ea şi-şi frecă iute mâinile, sunt bucuroasă să te însoţesc chiar eu.

Robert înghiţi în sec. Încercă să-şi imagineze cum ar putea să poarte o conversaţie cu Miss Pursling în timp ce contesa de Cambury privea cu interes avid.

— Clasa a doua, zise Sebastian. Nu am călătorit

niciodată la clasa a doua. Asta o să fie distractiv.

Robert tuşi zdravăn în pumn.

— Nu, nu voi amândoi. Categoric nu amândoi.

— Ai nevoie de amândoi, zise Sebastian. Sunt patru locuri. Dacă o iei doar pe Violet, altcineva ar putea veni şi s-ar aşeza în compartiment cu voi. Sunt patru locuri. Cu siguranţă nu ai vrea să rămâi fără şansa de a face conversaţie.

— Dar…

— Mă cunoşti, zise Sebastian. Sunt discreţia personificată.

— Ba nu eşti. Eşti exact opusul.

Sebastian rânji.

— Sunt priceput să te tachinez doar când nu e nimeni prin preajmă să mă audă. Şi, în afară de asta, dacă nu şezi lângă această femeie misterioasă, o să mă duc eu lângă ea. Cred că am văzut unde stătea.

Era condamnat. Ar fi fost aproape mult mai simplu să plece şi să nu vorbească deloc cu ea. Dar…

Se uită înapoi spre compartimentul ei. Ea se uita pe fereastră, în zare, dincolo de gară, iar degetele îi erau lipite pe sticlă. Nu se uita la nimeni; se uita în depărtare, dincolo de coloanele gării, de parcă obiectul dorului ei era undeva foarte departe.

— Să nu spuneţi nimic jenant, zise el.

— Cine, eu? făcu Sebastian. Ar fi contraproductiv să o fac. Nu studiez comportamentul uman, dar ca o chestiune ştiinţifică, nu trebuie să intervii atunci când observi ritualurile primitive de împerechere…

O, Doamne. Asta avea să fie îngrozitor. El nu ar fi trebuit să spună nimic.

— Vorbesc serios, zise Robert. Dacă veniţi amândoi, nu vreau să aud niciun sunet de la voi. Niciun cuvânt toată călătoria.

— Serios? zise Violet. Ştii că poţi avea încredere în mine să fiu circumspectă.

— Nu sunt îngrijorat din cauza ta, zise Robert, ceea ce într-un anume fel era adevărat. Sebastian?

— Poţi să fii sigur că nu îmi voi încălca jurământul tăcerii până nu îmi dai permisiunea, altminteri, mi-ar fi în joc sufletul nemuritor.

O promisiune mai puţin grandilocventă ar fi inspirat mai multă încredere. Mai ales de la Sebastian, care refuza să admită dacă credea sau nu în nemurirea sufletului. Cu toate astea, Robert îşi plecă fruntea şi speră – cu ardoare – că asta nu va ieşi aşa de prost pe cât se temea.

*

Conductorul tocmai anunţa lumea să se îmbarce pentru trenul care pleca din Euston Square, iar Minnie se ascunsese în compartimentul ei de clasa a doua. Compartimentele erau aproape goale, iar ea îşi trăsese gluga mantiei în sus ca să-i acopere faţa. O privire de profundă dezaprobare alunga de regulă orice potenţiali companioni de călătorie în compartimentele următoare.

Aşa că atunci când mânerul se scutură, ea afişă o expresie încruntată, neprimitoare pe faţă. Balamalele scârţâiră, uşa se deschise şi o femeie păşi în compartiment.

Nu era doar o femeie, era o lady. Era îmbrăcată în cenuşiul întunecat al doliului, cu panglici şi funde de un violet aşa de palid că erau aproape lipsite de culoare. Minnie nu avu nevoie să vadă şirurile de perle de la manşete ca să ştie că femeia era bogată şi importantă. Ar fi ghicit şi după faldurile îngrijite şi volanele rochiei şi materialul în cantitate generoasă care se legăna în jurul ei, iar croiala rochiei era clar că fusese perfecţionată în numeroase vizite la modistă.

Ce făcea o femeie ca ea aici, într-un compartiment de clasa a doua?

Se încruntă, se uită la bancheta din faţa lui Minnie, bătând-o uşor, de parcă nu era sigură de faptul că era aşa de tare cum părea. Ridică apoi resemnată din umeri.

Înainte ca ea să se poată uita la Minnie, un domn – un gentleman, după cum se părea, cu pantaloni călcaţi şi cu dungă, veston roşu, peste care purta o haină lungă de

călătorie – băgă capul înăuntru.

— Cobber a pierdut din nou căruciorul, zise el. Iar Matilda spune că hamalul insistă să îţi încarce al doilea cufăr la fund, indiferent ce scrie pe el.

— O, la naiba! zise femeia.

Bărbatul nici nu clipi la înjurătura ei. Se dădu pur şi simplu la o parte şi o lăsă să iasă pe uşă.

În mod ciudat, gentlemanul – cu părul şi cu ochi negri – se uită la Minnie. Era probabil prea târziu să îi alunge pe oamenii ăştia, dar tot se încruntă la el.

Ca răspuns, el îi făcu cu ochiul.

— Clasa întâi e în direcţia aceea, zise ea şi îi arătă.

El ridică din umeri, îşi aruncă haina grea pe un alt loc şi apoi o urmă pe femeie.

Deci tot va avea tovarăşi de călătorie până la urmă, unii ciudaţi, după cum se părea.

Uşa se *scutură* din nou. Ea ridică privirea, aşteptându-se să îi vadă pe aceşti stranii tovarăşi de *călătorie,* dar nu. Inima i se prăbuşi. Mâinile i se încinseră brusc.

— Miss Pursling, zise ducele de Clermont. Cât de încântător să vă revăd!

Ultima oară când îl văzuse, el îi spusese să se uite în sus. Ea chiar voise să o facă. Iar apoi…

Apoi descoperise că avea chiar mai puţine opţiuni decât presupusese iniţial. Să se uite la el o făcea să vrea să uite totul. Sperase că va putea să-şi scoată din minte acele dorinţe pentru totdeauna, dar la vederea lui, amintirile se întorceau neabătute, aşteptând la suprafaţa pielii ei, revenind la viaţă cu fiecare respiraţie care ieşea de pe buzele ei.

„Te vreau.”

Acele cuvinte îi cuprinseseră imaginaţia şi, chiar dacă mintea ei ştia că nu se întâmplase niciodată nimic între ei, pielea ei nu părea convinsă. Era cuprinsă de fiori la vederea lui. Se uită în jos.

— Aveţi o călătorie plăcută? întrebă el şi puse o sacoşă pe raftul de deasupra şi se aşeză în faţa ei.

— Da, zise ea un pic cam rigid. Am fost la un fabricant

de hârtie din Londra ca să aflu de unde vă aprovizionaţi cu materiale.

Ea aruncă vorbele spre el ca să ştie cum stăteau – cât *de* departe putea ea să-i împingă.

El îşi încreţi nasul.

— Un raport despre progrese, făcu el bucuros. Vedeţi, chiar am avansat în ochii dumneavoastră. Ce drăguţ!

Apoi îi zâmbi.

Nu era loc de el şi de dorinţele lui în viaţa ei. Nu era loc sub nicio formă. Din fericire, uşa se deschise din nou şi femeia cu bagajele impresionante îşi făcu din nou apariţia.

— Robert, zise ea, nu putem pleca încă. Mi-au rătăcit o valiză şi conductorul ameninţă că va pleca oricum. Ce contează dacă întârzie trenul? Trebuie să îi opreşti pentru că stratagemele mele nu o să mai ţină prea mult.

— Stratageme? Ducele de Clermont se îndreptă de spate şi vocea îi deveni mai întunecată. Ce ai făcut?

Femeia îi arătă un fluier placat cu argint.

— Al conductorului, zise ea simplu.

Ducele se holbă la ea, apoi gemu şi îşi frecă fruntea.

— O, Doamne.

Îşi atinse pălăria şi se întoarse spre Minnie.

— Aşteptaţi. Mă întorc imediat.

Uşa se închise din nou şi ea rămase iarăşi singură. Minnie se gândi scurt dacă să schimbe compartimentele. Dar dacă o făcea, el ar găsi-o din nou. În afară de asta, conductorul îi bifase biletul pe locul acesta şi ea nu era sigură că îşi va aminti dacă se muta în alt compartiment.

Următoarea tentaţie apăru pe dată. El îşi pusese geanta pe scaunul de lângă ea. O singură cataramă de metal o despărţea de hârtiile lui. Hârtiile lui care îl puteau condamna.

Trebuia să importe hârtia de fluturaşi de undeva. Poate că avea o chitanţă sau un bilet în geantă.

Dar… ar însemna o încălcare teribilă a intimităţii.

Şi ce ar face chiar dacă ar găsi ceva? Cuvântul lui împotriva cuvântului ei tot ar lăsa-o ruinată. Ea analiză chestiunea pe faţă şi pe dos până când trecerea timpului

rezolvă chestiunea pentru ea.

Uşa se deschise. Era ducele. El se uită la geantă şi apoi scutură din cap.

— Serios? făcu el. Nu aţi umblat în ea.

— Serios, scrâşni Minnie din dinţi. Nu am umblat în ea.

— Dar nu sunt eu duşmanul? Nu suntem în război?

— Nu ştiu cine sunteţi. Cu siguranţă nu ştiu ce facem. Ea îşi încreţi nasul. Dar aş avea mari greutăţi să dovedesc provenienţa unor astfel de hârtii. Chiar dacă aş găsi un teanc de pamflete radicale în geanta dumneavoastră, ce aş putea să fac? Să le duc şi să i le arăt magistratului? N-aş avea dovezi că au fost ale dumneavoastră.

El luă geanta şi se uită la ea.

— Mă surprindeţi de fiecare dată. Trebuie să-mi reamintesc că orice puneţi la cale va fi gândit mult mai temeinic decât orice altceva aş contempla eu.

El desfăcu catarama de piele şi scoase un teanc de hârtii.

— Iată, dacă aţi fi cercetat geanta, aţi fi găsit asta. Am scris-o pentru dumneavoastră oricum.

El îi întinse o hârtie.

Minnie nu o luă.

— Aţi spus că sunteţi îngrozită de viitor, aşa aţi spus ultima dată când am vorbit. Vreau un armistiţiu. Asta e cea mai bună ofertă a mea.

El îi zâmbi şi, o, Doamne, ea simţi forţa zâmbetului lui până în vârfurile degetelor de la picioare.

Se întinse şi apucă foaia cu grijă. Avea dreptate, scrisoarea avea numele ei trecut în partea de sus.

— Pace pentru restul călătoriei?

— Nu ştiu…

— Câteva ore, Miss Pursling. Asta e tot ce vă cer.

Zâmbetul lui deveni strâmb.

— A, ceilalţi doi pasageri…

Uşa se deschise şi el făcu o grimasă, încrucişându-şi braţele peste piept.

Cele două persoane de mai devreme intrară din nou.

Ochii celeilalte femei se opriră asupra lui Minnie şi ea îşi miji ochii suficient cât Minnie să-şi dea seama că această femeie calmă şi impresionantă auzise ceva despre ea de la duce. Suficient cât să observe rochia simplă a lui Minnie, cicatricea de pe obraz şi să-şi încline cap într-o parte. În spate stătea domnul care îi făcuse cu ochiul, cu părul său negru şi cravata albă.

Ducele de Clermont zâmbi cam trist.

— Ăă, făcu el şi-şi muşcă buza, da, Violet, Sebastian, permiteţi-mi să vi-o prezint pe Miss Pursling? Miss Pursling, aceasta este Violet Waterfield, contesă de Cambury.

— Mă bucur, desigur, zise contesa cu o voce care sugera fix contrariul.

— Iar în spatele ei se află domnul Sebastian Malheur.

Minnie uită să mai fie tăcută. Rămase cu gura căscată.

— Acel Sebastian Malheur? se trezi exclamând. Cel care a scris acea apărare pasională a domnului Darwin?

Dumnezeule. Dacă poveştile despre el erau măcar de departe adevărate, el era un adevărat destrăbălat. Se zvonea şi că nu era doar un dizident religios, ci chiar ateu. Un afemeiat. Un cuceritor. Dar domnul Malheur ridică pur şi simplu din umeri şi duse două degete la buze într-un gest exagerat.

— Da, făcu ducele după o pauză uşor afectată. E exact acel individ needucat. Toate zvonurile pe care le-aţi auzit sunt adevărate. De asemenea, mai e şi vărul meu.

Ducele oftă prelung.

— Ei bine, voi doi aţi face bine să intraţi şi să staţi jos, zise el în cele din urmă. Nu e ca şi cum aţi putea înrăutăţi lucrurile.

Minnie nu avea habar la ce se referea el, dacă vorbea despre ei sau despre ea. Dar cei doi intrară în compartiment. Fără să spună vreun cuvânt sau măcar să se uite la Minnie, se aşezară pe locurile lor.

Capitolul 9

Afară se auzi un fluier.

Trenul se cutremură în timp ce uşile se scuturară pe toată lungimea lui. Iar Robert aşteptă nefericit pentru ce ştia că va urma.

Pentru moment, totul părea bine. Violet băgă mâna în geanta ei şi scoase nişte lână şi nişte andrele de tricotat. Sebastian şedea şi se uita ţintă înainte, fără să spună nimic.

Miss Pursling îşi ţinea privirea aţintită pe scândurile din lemn care compuneau podeaua. Pusese scrisoarea în buzunar şi nici măcar nu atinsese materialul. Trenul se puse în mişcare, legănându-se dintr-o parte în cealaltă, iar ea tot nu zise nimic.

Pe Robert asta nu ar fi trebuit să îl surprindă – ea făcea asta de fiecare dată când o vedea –, dar Violet ridică privirea spre el şi apoi spre Miss Pursling. Sprâncenele ei se ridicară într-o expresie de confuzie. Schimbă o privire îngrijorată cu Sebastian.

— Deci, zise Robert, Miss Pursling, veniţi de la Londra?

Miss Pursling se uită la el şi apoi îşi feri privirea.

— Da, Excelenţă.

— Ce v-a dus acolo?

Ea îşi înclină capul ca să nu existe nicio şansă să îi poată întâlni privirea.

— Am avut ceva de rezolvat, Excelenţă. De natură personală.

Dacă aşa arăta pacea… Robert oftă.

Nu putea să vorbească despre pamflete. Nici Sebastian şi nici Violet nu ştiau de ele pentru că nu aveau protecţia de care se bucura Robert, iar el prefera să ţină lucrurile aşa. Tăcerea se lăsă în compartiment, iar ce părea o tăcere amiabilă între doi dintre călători devenise ciudată între patru călători care se priveau în tăcere. Asta avea

potenţialul de a deveni cea mai dureroasă călătorie cu trenul din istorie.

— Deci, încercă el din nou. Comisia pentru Igiena Muncitorilor. De ce vă interesează subiectul.

Ea îşi înclină capul uşor şi se uită la el. Buzele i se subţiară de parcă şi-ar fi reţinut un zâmbet.

— Pentru că, zise ea, igiena e importantă. Nu credeţi, Excelenţă?

— Sigur că da, dar multe lucruri sunt importante. Toţi facem diverse alegeri despre cum ne petrecem timpul. Violet face voluntariat la Grădina Botanică din Cambridge, probabil pentru că îi plac plantele. Sebastian…

Sebastian ridică privirea cu o expresie interesată pe figură.

— Da, zise Miss Pursling, mi-ar plăcea să aflu cum îşi petrece domnul Malheur timpul.

— Ah…

Chiar şi o descriere clinică a muncii lui Sebastian era suspectă în companie mixtă.

— Pentru că am auzit, zise Miss Pursling, că a ameninţat că va institui un program de procreare umană la facultatea din Cambridge ca să îşi dovedească teoria despre moştenirea sexuală a trăsăturilor.

Da. De asta era dificil să vorbească despre ceea ce făcea Sebastian. Pentru că, pentru a face asta, trebuia să spui „moştenire sexuală” fără să roşeşti – ceva ce Miss Pursling reuşea să facă anormal de bine.

Sebastian o fixă cu o privire foarte serioasă, iar Robert îşi aminti, destul de târziu că vărul lui avea un talent aparte de a fascina femeile. La ce se gândise, oare, când îl adusese în apropierea lui Miss Pursling? Până la finalul călătoriei, avea să fie fascinată.

De fapt, era deja probabil fascinată.

Dar Sebastian ridică din umeri încă o dată, duse mâna la gură într-o manieră exagerată, iar apoi făcu o plecăciune şi un gest spre Robert.

Robert traduse asta prin: „Îmi pare foarte rău, dar cum i-am promis vărului meu că nu voi scoate o vorbă,

acum trebuie să-l fac de râs cât de bine pot prin gesturi”.

— O, pentru numele lui Dumnezeu, bombăni Robert şi-şi apăsă degetele pe frunte.

Trenul scârţâi când intră într-o curbă.

Sebastian scutură din deget spre el într-o invocare de ruşine şi apoi făcu un gest de înainte şi înapoi cu mâna fără să invoce absolut nimic.

— Sunteţi… rănit? Bolnav? ghici Miss Pursling. Nu puteţi vorbi dintr-un anume motiv?

Chipul lui Sebastian se lumină şi el arătă cu un deget spre ea.

— Aţi încercat ceai? întrebă ea. Cu miere – este foarte bun pentru gât.

Un alt gest fără sens din partea lui Sebastian – acesta cu braţele aruncate în sus spre ceruri şi apoi lăsate iute în jos.

— Măcar străduieşte-te să nu mă loveşti în faţă, Sebastian, zise Violet. Şi, pentru Dumnezeu, ştim amândoi că Robert nu a vorbit literal. Voia doar să nu îl facem de râs - dar tu reuşeşti asta foarte bine şi fără vorbe.

Ochii lui Miss Pursling fugiră de la unul la celălalt. Dacă exista o femeie care să înţeleagă ce se vorbise, ea era aceea. El îşi imagina deja cum ea reconstruia în minte ce trebuie să le fi spus celorlalţi doi.

— Nu e prea târziu să te arunc din compartiment, zise Robert.

Trenul se legăna încolo şi încoace, mişcându-se pe şine.

Nu ajunsese încă la viteza maximă – la urma urmei, abia dacă ieşiseră din Londra.

— Vedeţi, zise Sebastian către Miss Pursling, vărul meu tocmai şi-a dat arama pe faţă: neiertător, crud şi violent.

Robert se strădui foarte tare să nu geamă şi nu era sigur dacă reuşise.

— A, şi în treacăt fie spus, i se adresă Sebastian lui Minnie, nu am ameninţat să creez un program de procreare umană la Cambridge ca să îmi dovedesc teoria. În primul

rând, nu poţi dovedi o teorie în acel sens al cuvântului. În al doilea rand, povestea aceea a fost mult exagerată la repovestire. Am observat pur şi simplu că poţi folosi principii simple ca să stabileşti clar că soţia unui anume aristocrat…

— Ha, da, interveni Robert în conversaţie înainte să se ajungă prea departe. Poate că există nişte lucruri despre care ne-am bucura cu toţii să nu fie discutate.

— Vă rog să îl iertaţi pe vărul meu, zise Sebastian şi ridică încet din umeri, pentru că e cam pudic. Dar, scuzele mele, m-am băgat peste încântătoarea voastră conversaţie. Vă rog, continuaţi cu orice vă spuneaţi unul altuia, zise şi se lăsă pe spate.

— Într-adevăr, făcu Violet. Nu ne băgaţi în seamă. Nici nu suntem aici. Puteţi fi siguri că dacă vreţi să vorbiţi despre secrete, nu voi repeta niciunul. Se ştie că sunt de încredere.

— E adevărat, interveni Sebastian. Contesa de Cambury este ca o gaură neagră, adâncă – secretele intră, dar niciunul nu mai iese.

— Sebastian, făcu Violet tricotând calmă cu andrelele ei, nu e nici politicos şi nici respectuos să îi spui unei femei că nu o consideri altceva decât o gaură.

Miss Pursling se înecă şi apoi tuşi, iar Robert se făcu mai mic pe locul lui, dorindu-şi să nu îşi fi pus pălăria pe raftul de deasupra capului. Avea nevoie de ceva cu care să-şi acopere obrajii care se înroşiseră violent. Nu ar fi trebuit să-i lase pe niciunul dintre ei în preajma ei, iar dacă vor continua în felul ăsta, el nu avea să-i ierte niciodată.

Chipul lui Violet era impasibil, iar ea continuă să tricoteze.

Sebastian flutură din mână.

— Îmi cer iertare, contesa este, desigur, cea mai dulce floare a feminităţii.

„Taci din gură, taci din gură."

Din fericire, Sebastian nu duse scuzele mai departe de atât.

Violet păru să accepte asta fără niciun comentariu.

— Nu mă băgaţi în seamă, zise ea. De fapt, nu ne băgaţi pe niciunul în seamă.

Ea clipi şi îşi ridică andrelele în faţă, de parcă ar fi înălţat un zid.

— Cred că am început prost conversaţia, zise Robert în cele din urmă.

De fapt, dacă conversaţia fusese animată, atunci cel mai bun şi milos lucru pe care puteai să-l faci era să o duci în spatele hambarului şi să o împuşti.

— Serios? făcu Miss Pursling privind pe fereastră

— Am crezut că poate dacă putem să vorbim cinstit unul cu celălalt într-o după-amiază, atunci am putea…

— O, să nu-l credeţi niciodată când vorbeşte aşa! îl întrerupse Violet pretinzând în continuare că se concentra asupra tricotatului. El ar putea să îi dea înainte cât vrea despre dreptate şi egalitate, dar e singurul care refuză să se joace de-a prinţesa.

Zâmbetul lui Robert părea cam chinuit. Ăsta era exact lucrul de care se temea. Să împuşte conversaţia? Voia să o lovească în cap şi să o arunce într-un mormânt necunoscut.

Miss Pursling se uită la cealaltă femeie cu sprâncenele ridicate a confuzie.

— Să se joace de-a prinţesa?

— Da, zise Violet. O făceam când eram mici. Verile, tatăl lui pleca în vizite şi îl lăsa pe Robert cu sora lui – mama lui Sebastian. Eu, Robert şi Sebastian jucam un joc care se chema „Cavaleri şi dragoni” şi pe care eu îl numeam „extrem de plicticos”. Ei erau cavaleri, dar eu trebuia să stau şi să fiu prinţesă şi să aştept ca ei să mă salveze.

— Înţeleg.

— Aşa că, într-o bună zi, continuă contesa senină, în timp ce tot atacau şi se prefăceau că se luptă cu dragonul, eu am scris un bilet că am fugit de acasă să mă fac actriţă.

Sebastian pufni.

— Cred că ai adăugat şi că intenţionai să îţi oferi mai întâi virtutea unui întreg grup de bandiţi.

Contesa nu păru deloc ofensată de remarcă.

— La momentul respectiv nu aveam habar ce însemna asta, dar guvernanta mea mă avertiza mereu să îmi păzesc virtutea cu preţul vieţii. Părea cea mai rea ameninţare la care mă puteam gândi.

Miss Pursling se aplecă în faţa cu un zâmbet pe chip. Ea îşi ridică privirea spre Violet.

— Ce au făcut vajnicii dumneavoastră cavaleri când au descoperit fuga?

— Au decis că e de datoria lor să mă vâneze şi să mă dea hrană dragonului drept pedeapsă.

Violet se încruntă la dezastrul pe care îl făcea din tricotaj şi apoi începu calmă să desfacă ultimul rând.

— Nu au reuşit. În orice caz, jocul a fost mult mai amuzant.

— A fost implicat şi nişte noroi, zise Sebastian.

— După aceea, continuă Violet, am stabilit că era foarte nedrept faţă de mine să fiu de fiecare dată prinţesa. Aşa că am dat cu banul. Dar Robert nu voia să fie niciodată prinţesa – nici măcar când era rândul lui.

Contesa se încruntă spre Robert şi el pretinse că se uita în altă parte.

— O monedă are două feţe, zise el. Nu aveai cum să îmi aloci mie o faţă.

— Cu excepţia…

Robert ridică mâna.

— Acum nu e momentul să discutăm despre metode prin care datul cu banul poate să fie echilibrat între trei persoane. Ajunge să spunem că aş fi fost o prinţesă foarte nereuşită.

— Înţeleg, zise Minnie încetişor.

— Ba nu înţelegeţi, interveni Sebastian. Vă gândiţi că Violet ar putea fi o prinţesă rezonabilă. Dar ea era exact aşa când era mică – drăgălaşă şi aranjată pe afară şi un mic diavol când nu erau adulţi prin preajmă. Pare doar respectabilă. Nu ştiu cum o făcea, dar eu şi Robert ne întorceam mereu acasă acoperiţi de noroi şi Violet arăta proaspătă ca o zi de primăvară.

— Există un lucru minunat care se numeşte apă,

replică Violet. Băieţii nu par să ştie de existenţa ei.

Ea îi aruncă lui Minnie o privire peste andrele.

— Igiena e importantă.

Miss Pursling zâmbi şi îşi plecă privirea.

— În treacăt fie spus, trebuie să vă informez, de dragul demnităţii mele, Miss Pursling, făcu Sebastian, că mi se spunea prinţ. Nu prinţesă.

— Îţi spuneai singur prinţ, zise Robert. Noi restul îţi spuneam prinţesă. Nu are sens altminteri. Dragonii vor să devoreze prinţese. Nu le pasă de prinţi.

— Ai multe de învăţat despre dragoni. Gândeşte-te numai: de la tauri avem mai mult carne decât de la vaci. E bine cunoscut faptul că masculul speciei produce mai multă carne.

— Credeam, zise Miss Pursling, că nu mâncăm vacile, pentru că preferăm să le ţinem pentru lapte.

Nu argumentul ăsta. Cu ăsta putea ajunge în iad. Robert se lăsă pe spate şi aşteptă momentul inevitabil în care Sebastian o va şoca pe Miss Pursling.

Sebastian îi făcu cu ochiul lui Miss Pursling.

— Dragonilor le place brânza.

— Dar dragonii nu pot mulge prinţese, răspunse Miss Pursling. Nu au degete opozabile.

Sebastian ridică privirea.

— Foarte isteţ şi aproape că aţi avea dreptate. Dar dragonii au minioni. În orice caz, e foarte clar că femela rasei umane are carne inferioară. Sunt pricopsite cu depozitele alea nefericite de grăsime în faţă şi în spate. În vreme ce flancurile de carne de mascul sunt macre, moi şi suculente.

El demonstra asta ridicându-se şi punând o mână pe turul pantalonilor.

Contesa îşi dădu ochii peste cap.

— Cu cât vorbim mai puţin despre carnea de mascul, cu atât vom fi mai fericiţi. În afară de asta, am crezut că îţi plăceau acele nefericite depozite de grăsime din faţă. Petreci suficient timp…

Robert tuşi destul de tare.

— Preferinţele mele sunt irelevante, reuşi Sebastian să rostească destul de îngâmfat. Eu nu sunt dragon.

— Adevărat, făcu Robert. Eşti un păun – care îşi prezintă penajul în faţa femelelor speciei.

— Dacă funcţionează… zâmbi Sebastian şi îşi întoarse capul ca să privească la penele imaginare din spatele său. Şi da, este una dintre trăsăturile mele mai reuşite, mulţumesc frumos.

Contesa slobozi un oftat de capitulare.

— Iarăşi vorbim de posteriorul lui Sebastian? Nu are alte părţi ale corpului?

Acela fu momentul în care Robert îşi dădu seama că Miss Pursling nu se uita în podea şi nu o mai făcuse de ceva vreme. Avea un zâmbet mic pe faţă şi se uita de la unul la altul cu ochii rotunzi de uimire şi obrajii rozii.

Robert arătă cu degetul spre Sebastian.

— Vedeţi? făcu el acuzator. Ştiam că o să o faci. M-ai momit să ajung aici, aşa ai făcut. Nu o să mai cred niciodată un cuvânt din ce spui.

— Să-ţi fie de bine, făcu Sebastian cu o plecăciune. Toată aceea stânjeneală… Se cutremură prefăcut… să îmi primesc mulţumirile mai târziu.

— Ah, vă urăsc pe amândoi.

De regulă, îi plăcea să-şi treacă timpul aşa, ascultându-şi prietenii cum îşi aruncau mingea conversaţiei unul altuia ca nişte pisici nebune. Dar Miss Pursling avea să creadă că era nebun pentru că petrecea timp cu ei doi. La naiba, el era şi înrudit cu Sebastian. Veri primari. La fel de bine putea anunţa că avea o ramură întreagă a familiei la Bedlam, la spitalul de nebuni.

— O, Doamne, zise Sebastian, nu ar fi trebuit să spunem nimic din toate astea?

— Sigur că trebuia, zise Violet. Am menţionat anume că el nu a vrut să fie prinţesă. Asta îl face bărbat adevărat. Credeţi că e bărbat adevărat, Miss Pursling, sau nu?

— Cred că e foarte important să nu comentez, zise Miss Pursling cu privirea în pământ, dar cu ochi sclipitori.

— Ştiţi, făcu Sebastian, trebuie să obiectez la genul

ăsta de logică. E nevoie de încredere de sine foarte mare ca să joci rolul de prinţesă. Poate că l-am făcut să pară nesigur.

— Poate, zise Violet mult prea tare, că dacă nu menţionăm asta, ea nu va observa.

Miss Pursling zâmbi.

— Nu mă băgaţi în seamă, zise ea şi îşi lăsă privirea în pământ. Eu nu observ niciodată nimic.

— Ei bine, atunci, zise Violet pe tonul ei de totul e bine, când se termină cu bine. Nu văd ce motiv ai avea să fii supărat. Încetează să mai stai îmbufnat, Robert.

Robert îşi închise ochii, înfrânt.

Când trenul se opri, el aşteptă până când Sebastian îşi luă lucrurile şi plecă, până când Violet îl urmă să vadă de bufniţa ei. Abia apoi se întoarse spre Miss Pursling. Ea stătea în uşa compartimentului, punându-şi şalul la gât.

El se întoarse cu pălăria în mână.

— Uitaţi, zise el, în privinţa acestei conversaţii…

Dar ce scuză putea să rostească?

„De obicei nu sunt aşa.”

Asta era o minciună.

„Trebuie să înţelegeţi. Glumele lui Sebastian m-au ajutat să trec prin multe momente grele. Îl iubesc mai mult decât îmi doresc să-l ucid.”

Dar adevărul era prea mult. El se lupta să găsească un mod de a-şi cere scuze – şi nu era foarte sigur dacă ar trebui să-şi ceară scuze.

Dar ea îşi aranjă mănuşile, privind în jos înainte să îşi ridice ochii ca să se uite la el.

— Excelenţă.

— Miss Pursling.

Ochii ei erau cenuşii, luminoşi şi limpezi şi păreau să vadă direct prin disperarea lui că nu găsea un mod de a explica lucrurile.

— Întotdeauna am fost de părere că poţi judeca un om după compania pe care o are.

— Au, gemu el şi adăugă: Sebastian a fost întotdeauna exagerat. Poate să fie cam mult de suportat la

început. Dar e un om bun.

Era. Într-un fel.

Miss Pursling se încruntă.

— Despre ce vorbiţi? Îmi plac prietenii dumneavoastră.

— Eu… Trase aer în piept. Asta sună aşa de parcă m-aţi plăcea pe mine.

Ea dădu din cap.

— Logica, Excelenţă, zise ea, e un lucru minunat. Asta este exact ce am spus. Îmi doresc doar să nu fie adevărat.

Minnie răsuci mânerul şi ieşi pe uşă.

— Aşteptaţi, zise el şi se întinse după ea.

Dar uşa se trântise deja în urma ei. Ducele încă se mai holba la spaţiul pe care-l ocupase ea când conductorul suflă în fluier. Îşi apucă geanta şi fugi.

Îi plăceau prietenii lui. Îi plăceau prietenii lui? Era straniu să simtă cum toată acea jenă era răsturnată. Se trezi că rânjeşte ca un nebun, vesel, în timp ce ajunse lângă Sebastian şi Violet şi restul anturajului lor. Erau înghesuiţi, aplecaţi peste jurnalul lui Violet uitându-se la pagini.

— Despre ce chicotiţi voi doi? întrebă el bănuitor.

Violet închise jurnalul cu un pocnet.

— Ţineam socoteala, zise ea. Îmi pare rău să te informez, dar Miss Pursling a ta a câştigat conversaţia.

El încă mai avea un rânjet prostesc pe faţă, şi nu dădea semne că va dispărea.

— Da, fu el de acord. Nu e minunat?

Capitolul 10

Trăsura o lăsă pe Minnie la un kilometru distanţă de ferma mătuşilor ei. Ea îşi luă valiza la subsuoară şi porni să parcurgă restul drumului până acasă pe jos.

Când lăsă cele câteva case grupate în urma ei, scoase scrisoarea din buzunar şi o deschise neîndemânatic – avea doar o mână liberă, la urma urmei −, rupând sigiliul de

ceară.

Scrisoarea era datată cu două zile în urmă.

Dragă Miss Pursling, scrisese el. *Vreau să lămuresc ce am vrut să spun zilele trecute când ne-am întâlnit la casa familiei Finney. Să ştiţi că scrierea de pamflete nu e doar o toană din partea mea.*

Mi-aţi spus zilele trecute că v-aţi uitat în sus, dar că aţi fost lovită şi doborâtă la pământ. Nu sunteţi singura. E natura societăţii engleze să facă fix asta: să ţină clasele de jos cât mai jos şi să ridice clasele de sus cât mai sus. E un mare noroc al meu, într-adevăr, că pot să mă uit în ce direcţie vreau.

Cea mai înflăcărată dorinţă a mea este ca toată lumea ca dumneavoastră să poată privi în sus. Să puteţi face asta fără să fiţi doborâtă din nou. Scriu pamflete pentru că pot scrie aceste cuvinte, fără teama de represalii – pentru că dacă voi fi descoperit, Camera Lorzilor nu mă va condamna niciodată. Scriu pentru că aceste cuvinte trebuie scrise. Scriu deoarece să nu scriu şi să nu vorbesc ar însemna să irosesc ce mi s-a dat. Ţin totul secret, pentru că, altminteri, oricine e asociat cu mine poate deveni tinta unei investigaţii

Sunteţi, fără îndoială, superioară mie în materie de tactică. Ca dovadă, aici aveţi scrisoarea scrisă de mâna mea în care admit ce am făcut. Folosiţi-o ca să mă daţi de gol, dacă asta credeţi că vă va ajuta să obţineţi un mariaj bun cu un bărbat obişnuit care nu doreşte nimic mai mult decât o soţie tăcută. Folosiţi-o dacă e nevoie sau păstraţi-o şi nu spuneţi nimic. Mi-aţi spus că viitorul vă îngrozeşte. Nu pot să-l schimb pe tot, dar pot să schimb măcar atât.

Sau puteţi să vă uitaţi în sus. Vă puteţi pune intelectul superior la treabă şi să vă creaţi un loc complet diferit pentru dumneavoastră. Puteţi face mai mult. Puteţi fi mai mult, mult mai mult. Orice altceva ar fi o irosire teribilă a talentelor voastre.

Servitorul dumneavoastră,
Robert Alan Graydon Blaisdell

Fără titlu. Dar, pe de altă parte, singurul titlu pe care şi-l alesese singur era în scrierile sale – *De minimis.* Un lucru mărunt. Nu aşa de mărunt, totuşi. Minnie simţea că valul speranţei creştea cu fiecare pas al ei.

„Aţi putea fi mai mult.”

Ea gustă din nou – o îmbucătură mică, dar suficient cât să îi facă viaţa să pară mult mai sumbră. Era ca şi cum n-ai mânca decât terci nesărat la fiecare masă, dar miroşi cârnaţi şi patiserie toată ziua. După tot acest timp petrecut înghiţind cu greu o mâncare fără gust, cineva îi oferea carne.

Ea nu putea gândi logic. Nu putea analiza. Nu se putea gândi la nimic în afară de foamea ei.

„Aş putea fi mai mult.”

Minnie nu avea idee ce îi rezerva viitorul, dar chiar şi mica umbră de uşurare pe care o simţise la mărturisirea lui – un lucru mai puţin de care să se teamă, o grijă mai puţin după aceste zile de groază – părea să uşureze povara.

Senzaţia aceasta de fals confort rămase cu ea pe tot drumul spre casă.

Îi făcea fiecare pas mai sprinten, îi uşura fiecare respiraţie. Vibră prin ea în timp ce îşi salută mătuşile şi se duse să se spele şi să se pregătească pentru cină. Şi nu schimba nimic. Făcea doar ca povara realităţii să pară mai grea când greutatea ei completă descinse pe umerii ei.

La vremea cinei, Minnie simţi că nu poate nici gusta supa.

Mătuşile ei stăteau în faţa ei, mâncând susţinut, conversând ca două prietene care petrecuseră decenii una în compania celeilalte.

Conversaţia se întindea de la producţia de napi la utilizarea câmpului celui mai îndepărtat în primăvara următoare.

Ele continuară să sporovăiască, de parcă nu s-ar fi schimbat nimic, iar ea le urî pentru că nimic nu se schimbase. Pentru că în acea zi fatală, când viaţa ei se răsturnase cu susul în jos, ele fuseseră cele care veniseră

să o ia de la Londra. Ele o puseseră pe calea asta.

„Dacă vii cu noi, spusese strămătuşa Caro, Minerva Lane va muri pentru totdeauna. Nu îi vei mai rosti numele. Persoana care eşti astăzi? Ea va dispărea pur şi simplu”.

Terci, nimic decât terci – şi teama că într-o zi nu va mai fi nici asta.

— Ştii că Billy deja îi face curte unei fete? zise strămătuşa Caro.

— Nu! Nu poate fi deja aşa de mare.

— Are optsprezece ani, zise Caro. Dumnezeu să mă ajute dacă ştiu când s-a întâmplat. Parcă mai luna trecută abia se născuse.

Ea nu putea participa la conversaţie. Minnie nu îşi luase doar un nume nou când veniseră mătuşile după ea, căpătase şi o nouă personalitate. Nu ştiuse nici măcar să păşească asemenea unei fete la debut. În acel prim an, mătuşile ei îi corectaseră continuu comportamentul. „Nu contrazice. Nu vorbi tare. Nu ieşi în evidenţă.”

Orice atrăgea atenţia era interzis complet. Se trezise că se face tot mai mică şi mai mică, până când o nucă ar fi putut să îi cuprindă personalitatea – şi ar mai fi rămas şi loc în jur ca să zornăie.

Fusese mică şi tăcută. Dar pentru că cunoscuse aşa de multe altele, ambiţia ei frustrată o enerva. Continuă cu munca de caritate care era permisă femeilor, dar nu era de ajuns. Iar acum se confrunta cu o viaţă întreagă aşa – în care să fie obligată să îşi facă sufletul mic şi cât mai lipsit de gust, în speranţa că s-ar potrivi în limitele impuse vieţii ei.

„Trebuie să îţi întăreşti coloana şi rarul talent de a vedea ce e direct în faţa ta. Aş putea să fac pe toată lumea să vadă asta.”

La naiba cu ochii lui. La naiba cu scrisoarea lui. La naiba cu zâmbetul lui, cel care o făcea să vrea să îl sărute şi ea, doar ca să ştie că poate aprinde acea lumină în el.

„Orice altceva ar fi o teribilă irosire.”

La naiba cu el, pentru că, chiar dacă nu vorbea serios, chiar dacă era doar o cale ca să îi ia minţile, o făcuse să

creadă că ea ar putea schimba lucrurile. Iar de data asta, când o va face…

Simţi cum acea dorinţă o loveşte, ca un pumn zdravăn în plexul solar – dureros şi paralizant. Nu doar că voia. Spera. Şi avea nevoie. Visa, de data asta, când va dezvălui mulţimii cine era ea cu adevărat, mulţimea nu o va ocări şi nu va arunca cu pietre. De data asta, nu îi vor spune că e o bestie, copilul diavolului. De data asta, în loc să îi ia totul, cineva o va iubi aşa cum e.

Un dor ca ăsta era prea mare pentru persoana care trebuia ea să fie.

La naiba cu ducele de Clermont, pentru că îi oferise speranţă. La naiba pentru că îi spusese să se uite în sus. La naiba cu el pentru că o făcuse să creadă.

O ardeau ochii.

Duse furculiţa la farfurie şi împunse orbeşte.

— Minnie? zise Eliza cu sprâncenele ridicate de îngrijorare, te simţi bine?

— Sunt…

— Sunt…

„Absolut perfect”

Asta trebuia ea să spună. Să nu ceară nimic, să nu admită niciun disconfort. Aşa trebuia să fie o lady.

Dar minciuna nu îi trecu de buze. Ea era plină până la refuz cu sentimente. Şi cumva, în loc să murmure scuze şi să iasă din încăpere, aşa cum ar fi trebuit să o facă, ea simţi cum îi zboară furculiţa din mână, direct peste masă, lovind peretele îndepărtat cu un clinchet metalic.

— Nu, zise ea. Nu, nu sunt bine.

— Minnie!

— Nu sunt bine, repetă ea. Nu sunt bine. Cum aţi putut să-mi faceţi asta?

Eliza se ridică în picioare şi făcu un pas spre ea.

— Minnie, ce s-a întâmplat?

— Voi mi-aţi făcut asta, repetă ea cu vocea tremurând de atâtea lacrimi nevărsate. Amândouă mi-aţi făcut asta. M-aţi transformat într-un… într-un… Ea găsi lingura pe farfurie şi o aruncă şi pe asta spre peretele îndepărtat. Într-

un nimic, termină ea. Iar acum sunt blocată aici şi nu reuşesc să găsesc o cale de ieşire.

Eliza şi Caro schimbară priviri nefericite.

— Am toate astea în mine – gânduri, dorinţe, ambiţii.

Caro scânci la auzul ultimului cuvânt.

— Şi toate sunt nimic, zise ea. Nimic, nimic, nimic! Aşa ca mine.

— O, Minnie, zise Eliza blând – la *fel de* blând ca un grăjdar care încerca să domolească un cal agitat. Îmi pare aşa de rău. I-am promis mamei tale când a murit că o să am grijă de tine. Dacă mi-aş fi ţinut promisiunea, acum nu te-ai fi simţit aşa. Nu ai fi ştiut niciodată…

Nu cuvintele funcţionară, ci tonul – rece şi liniştitor. Ea simţea cum i se stinge furia ca răspuns. În alte câteva minute va fi din nou placidă, fără să mai amintească nimic de seara asta în afară de câteva urme pe tapet, unde furculiţa se izbise de perete.

Dar ea tot îi mai auzea lui vocea. Tot îi mai vedea ochii, aşa de sclipitor de albaştri, îşi amintea de intensitatea expresiei sale. Scrisoarea aceea putea să fi fost doar un gest neimportant din partea unui om care îşi putea permite aşa ceva. Dar era suficient de mult adevăr în ce spunea el ca să o facă să se agaţe de ea.

„Ai fi putut avea asta, o tachina amintirea, dacă erai altcineva. Ai fi putut să-l ai dacă erai tu însăţi. Dar nu eşti. Nu eşti.”

Eliza traversă distanţa dintre ele şi îi puse mâna pe umăr.

— N-ar fi trebuit să afli niciodată, repetă ea.

Iar amintirea aceea despre ea – despre acea încredere îndrăzneaţă, despre acel entuziasm tineresc – îi păru lui Minnie aşa de distantă încât nu reuşi să simtă nimic.

„Nu eşti nimic. Nimicul nu are sentimente.”

Eliza o apăsă pe umăr şi Minnie se prăbuşi înapoi în scaun.

— Gata, gata, o auzi pe strămătuşa ei şoptind. Nu e nimic. Nu e nimic.

— Sigur că nu e nimic, şopti şi Minnie. Mai mult, nu am fost niciodată.

După aceea nu mai există nici o şansă să îşi reţină fluviul de lacrimi. Plânse până reuşi să elimine toate dorinţele din inimă – dorul ei nefericit după trecutul pe care îl pierduse, împletit cu un viitor pe care nu-l putea contempla.

— Poate, zise strămătuşa ei când lacrimile i se opriră, poate că trebuie să te distanţezi un pic de toată chestiunea asta… cu măritişul. Să stai aici la fermă. Câteva săptămâni. Ce părere ai?

Nu avea timp câteva săptămâni. Avea scrisoarea asta, totuşi – dovada de care avea nevoie. Putea pune capăt bănuielilor lui Stevens cu privire la ea încă de a doua zi.

Aşadar, de ce nu o făcea?

Minnie scutură din cap.

— N-o să ajute, zise ea. Nu ajută niciodată. Nimic nu mai ajută.

*

Masa de la hotel putea fi aranjată şi pentru opt persoane dacă era necesar. Astăzi stăteau la ea Robert şi mama lui la câte un capăt, despărţiţi de şase picioare ce mahon şlefuit. Se părea că toate furculiţele ce argint pe care le deţinea hotelul erau aşezate dinaintea lor, la fel şi lingurile alături. Ar fi putut construi un turn întreg de ceas din toate acele tacâmuri. De partea cealaltă a mesei, mama lui Robert puse uşor jos furculiţa.

Acesta era modul mamei lui de a trimite un semnal. Ea schimbase data. Fusese de acord să se întâlnească, ştiind că Sebastian şi Oliver erau amândoi în oraş. Asta însemna că nu era numai o cină, ci şi o negociere – două tabere independente şi uşor ostile una faţă ce cealaltă se întâlneau ca să discute tarifele dintre naţiunile lor.

Ca întotdeauna, arăta ca scoasă din cutie. Era îmbrăcată după ce presupunea el că era ultima modă, asta dacă s-ar fi ostenit să urmărească subiectul. Rochia ei era

de un albastru-închis, tivurile brodate cu un model lat cu alb şi auriu. Avea o talie subţire, dar nu strânsă prea tare în corsaj. Un şal din dantelă neagră îi acoperea umerii.

Păruse mereu impozantă, ca un fel de turn de castel îndepărtat vizibil la orizont. Chiar şi când îl vizita, în copilărie, ea fusese distantă.

Acum erau cam doi metri între ei. În anii de când ajunsese la majorat, stabiliseră o înţelegere confortabilă. Când erau amândoi în oraş, cinau împreună – niciodată mai mult de o dată – şi vorbeau despre nimicuri. Lucrările lui caritabile, munca lui din parlament. Tot ce spuneau la acele cine putea fi găsit şi în revistele societăţii. El nu mai avea aşteptări în privinţa ei, iar ea nu îl mai dezamăgea.

Dar ca ea să vină să-l vadă… asta era ceva nou.

— Ei bine, Clermont, zise ea şi puse lingura jos în timp ce un servitor îi lua castronaşul de supă. Avea privirea aţintită asupra lui – afabilă, politicoasă şi de neevitat. Probabil că ştii de ce am venit.

— Nu, făcu Robert. Nu ştiu.

Ea ridică din sprâncene.

— Nu îţi aminteşti? Ultima dată când am vorbit ai amintit că intenţionai să te însori.

Ultima dată când vorbiseră fusese cu două luni în urmă. El fusese, de fapt, de acord când ea spusese că el se apropia de treizeci de ani şi că ar trebui să se gândească la însurătoare.

Păruse o declaraţie destul de nevinovată la momentul respectiv. Fusese doar o discuţie absolut neînsemnată.

— Ai fost de acord că e de datoria ta, zise ea calmă.

— Am zis că mă voi însura, zise el cu grijă. Nu cred că am rostit cuvântul datorie.

Ea îşi încreţi nasul şi îşi strânse buzele, de parcă ideea că însurătoarea ar putea fi şi altceva decât o datorie i-ar fi stârnit strănutul. Cu toate astea, ea nu mai spuse nimic până când nu fură serviţi cu felul următor. Apoi, ea aşteptă ca Robert să ia o înghiţitură – şi să nu poată protesta – înainte să vorbească din nou.

— Dacă e să abordăm problema corect, ar putea dura

ani întregi. O astfel de chestiune nu poate fi abordată relaxat. Trebuie cercetate istorii de familie, obţinute informaţii.

Ducesa ridică furculiţa.

— Trebuie să facem liste. Am început deja trei.

Robert înghiţi bucata de peşte, deşi tocmai i se uscase gâtul. Chiar dacă femeia care stătea acolo era mama lui, tot o străină era. Abia dacă o văzuse în copilărie. Fusese o vreme când el îşi dorise ca ea să ţină la el. Îşi dorise asta cu disperare; îi găsise scuză după scuză pentru absenţele ei. Dar ea îi transmisese dureros de limpede că nu voia să aibă de a face cu el.

— Mă scuzi, zise el, dându-şi seama că în încăpere se lăsase tăcerea de când vorbise ea ultima dată. Ce vrei să spui cu noi facem liste? Cine suntem noi?

— Nu trebuie să te preocupi de asta. Ea flutură elegant din mână. Pot să îţi arăt ce am până acum. Am organizat numele pe care le-am adunat în trei categorii: fiice de aristocraţi, moştenitoare şi altele. Pufni. Cu un pic de muncă din partea mea, cred că voi putea să te scutesc de nevoia de a lua în considerare femeile din a treia categorie.

Douăzeci şi opt de ani de aproape indiferenţă din partea acestei femei, iar acum asta?

— Deci când spui noi, zise Robert încet, te referi de fapt la tine.

— Ei bine… făcu ea destul de uimită de întrebare. Nu trebuie să pari aşa de deranjat, Clermont. Sigur că dorinţele tale vor fi luate în considerare.

— Dorinţele mele vor fi luate în considerare, repetă el. Câtă generozitate. Şi ce formulare stranie, actori absenţi şi toate astea. Aş putea să întreb de numele persoanei care aşa de amabil se oferă să-mi ia dorinţele în considerare? La urma urmei, e vorba de căsătoria mea.

Mama lui îşi linse buzele şi rămase tăcută. Privirea îi căzu pe farfurie, dar degetele i se strânseră în jurul furculiţei.

— Mulţumesc, ducesă, zise Robert. Dar ajutorul tău nu

va fi necesar deloc în chestiunea asta.

— Clermont, făcu ea, acum cu o urmă de exasperare în glas. Poate să fie căsătoria ta, dar alegerea mă va afecta şi pe mine. Ridică fruntea şi se uită la el cu ochi sălbatici. Dacă mariajul tău va stârni bârfe, toată lumea care are o legătură cu tine va avea de suferit. Am avut decenii de experienţă cu înalta societate. Ar fi o prostie să nu profiţi de ea.

Ducesa se îndreptase de spate, abordând o ţinută rigidă. În obraji îi apăruseră mici pete trandafirii. Fără îndoială că îşi dădea seama că după ce el se va însura, ea va deveni ducesa văduvă de Clermont şi nu voia să cedeze locul în societate unei tinerele care nu o respecta aşa cum voia ea.

— Fără supărare, mamă, zise Robert tărăgănat, dar nu te consider o expertă în căsătorii. Ca să ai experienţă, ar fi trebuit să stai într-un mariaj.

Ea strânse din buze.

— Insulte, făcu şi pufni. Semeni tot mai mult cu tatăl tău, pe zi ce trece. Gândeşte-te la oferta mea, Clermont, şi vino să vorbeşti cu mine când eşti mai puţin emoţional. Nu poţi să umbli aiurea prin Londra până când vezi o candidată care să-ţi placă. Asta e una dintre cele mai importante decizii din viaţa ta. Soţia ta va împărţi viaţa cu tine pentru tot restul zilelor tale.

— Dar nu trebuie, o contrazise Robert. Poate oricând să se mute în altă parte. Se uită peste masă la ea. În caz că va trebui să o facă, o să o trimit la tine. Ai experienţă în privinţa asta, cred.

Nările ei fremătară; ducele aproape că avu impresia că ea va bate din picior ca un taur furios. Dar ducesa îşi întoarse pur şi simplu capul şi mai luă o înghiţitură din mâncare.

Exista un motiv pentru care se străduiau să discute numai despre mărunţişuri. Nu puteau să vorbească despre altceva fără amărăciune. Nu aveau un trecut comun la care să se refere, aproape că nu aveau nici cunoştinţe comune. Mama lui îşi petrecuse mai mult timp vizitând-o pe mama

lui Sebastian – sora soţului ei – decât locuise în aceeaşi casă cu Robert în copilăria acestuia.

Şi alesese să o facă. Ar fi putut să îi ierte asta la un moment dat. La un moment dat, el ar fi putut să îi ierte orice. Ştiind ce ştia despre tatăl lui, i se părea nedrept să îi reproşeze că îi părăsise. Dar când îşi părăsise soţul, nu se uitase în urmă după fiul ei. Indiferent cât de mult îi ceruse, nu se uitase în urmă.

— Măcar, zise ea, în cele din urmă, ţeapănă, măcar ai putea să te foloseşti de listele mele.

— Nu, Excelenţă, zise Robert simţind că era rece ca gheaţa în vorbe. Nu cred că vom avea nevoie de liste.

Ea clipi şi se uită contemplativ la mâncarea din farfuria ei.

— Noi? zise ea apoi. La cine te referi cu acest noi?

— Vai, dar nu am spus? Sebastian Malheur. Robert îi oferi un zâmbet. De ce crezi că l-am invitat?

Ea făcu ochii mari.

— Bărbatul ăla! şuieră ea. A venit deja să mă vadă… Şuieră din nou, supărată. Nu ar şti care sunt bunele maniere nici dacă ar veni să-l scuture de mână. E totul foarte bine pentru tine să te asociezi cu el dintr-un sentiment de loialitate familială, dar chiar să îl tratezi ca pe un prieten inti…

— Nu vă faceţi griji, Excelenţă, interveni Robert. Oliver Marshall e şi el aici şi o să mă ajute…

— Cu oamenii ăştia te asociezi? Un destrăbălat şi un bastard?

Robert aproape că sări din scaun, simţind cum se înfurie. Dar strigătele nu îl ajutaseră niciodată să obţină ceva. Încet el lăsă furia să i se stingă şi să curgă din el până când se întoarse la starea de serenitate îngheţată.

— A, zise el în cele din urmă. Insulte.

Ea pufni.

— Se pare că semăn mai degrabă cu tine, în ciuda a orice. Sper că nu eşti prea oripilată de descoperire.

Dar ea nu părea deranjată. În schimb, pe buze îi apăru un mic zâmbet – primul pe care-l văzuse la mama lui

lui de când sosise.

— Ştiu asta deja, zise ea. De ce crezi că am venit aici?

Capitolul 11

— Unde ai fost în ultimele zile? întrebă Lydia. Am trimis un bilet acum două seri, dar mătuşile tale mi-au răspuns că eşti bolnavă.

Minnie se uită la prietena ei. Lydia zâmbea; nu părea îngrijorată, în schimb, o apucă pe Minnie de braţ şi o conduse spre spatele casei Charingford.

— Nu am fost bolnavă.

— Ştiu asta, prostuţo, o bătu Lydia pe mână. Dacă ar fi fost ceva serios, ai fi insistat să mi se spună. Iar dacă nu a fost ceva serios, mi-ai fi scris chiar tu. Acum, ce s-a întâmplat?

Minnie se uită în jur. Nu erau servitori prin preajmă, nimeni care să audă ce spuneau. Doar peretele cu lambriuri din hol.

— Chiar nu pot să îţi spun tot. Dar sunt implicată într-o altă strategie chiar acum.

Faţa Lydiei se goli de orice expresie.

— Nu aşa, se grăbi Minnie să adauge. Niciodată aşa.

— O, Doamne. M-ai speriat. Uită-te numai la mâinile mele.

Ea le întinse în faţă şi acestea tremurau.

— Dacă te-ar fi implicat pe tine, zise Minnie, ţi-aş fi spus de la bun început. Asta… Făcu o grimasă. E secretul altcuiva.

Lydia acceptă cu o mică ridicare din umeri şi deschise uşa spre salonul din spate.

Acesta era, spre surpriza lui Minnie, ocupat. Ocupat şi foarte, foarte cald.

Trei servitori şedeau la şemineu, în care focul ardea cu flăcări vesele, portocalii, lingând suficient de sus cât să gâdile hornul. Servitorii făceau hârtii ghem şi le aruncau în

foc una câte una ca să ţină flacăra sub control. Aerul era greu de la mirosul fibrelor arzând.

— Ce e asta? întrebă Minnie.

— O. Nu ai auzit? făcu Lydia. Un grup de radicali lasă fluturaşi cu pamflete peste tot în oraş. Au lăsat un teanc întreg la fabrica de ciorapi a lui *papa.* A trebuit să le smulgă din mâinile muncitorilor. Şi-a petrecut toată dimineaţa încercând să le adune.

Minnie se uită la prietena ei.

— Sunt aşa de îngrozitoare?

Lydia îi aruncă un zâmbet obraznic şi păşi în cameră, salvând o hârtie mototolită din mâinile unui servitor înainte ca aceasta să ajungă în foc.

Minnie se uită la pagina pe care i-o întinsese prietena ei. O luă şi o scrută cu privirea…

Şi ajunse la paragraful care o făcu să ducă mâna la gură.

„… A opri lucrul este ceva ca un atac descoperit. Mai întâi dai problemelor tale o voce adevărată, una răcnită puternic din mii de piepturi. Apoi părăseşti fabricile în care munceşti – lăsând în urmă buzunarele mai goale ale proprietarilor, ca un contrapunct vehement. Fii atent unde eşti şi ce spaţiu laşi în urmă.”

— Vorbeşte despre grevă, zise Lydia, nu-i aşa?

„A opri lucrul e ceva ca un atac descoperit.”

Minnie simţi că îi îngheaţă sângele în vene.

— Poate. Se simţea de fapt destul de ameţită. Iar e cale lungă de la vorbă la organizare şi între organizare şi participare.

*

Puse o mână pe perete ca să se susţină.

„Fii atent unde eşti şi ce spaţiu laşi în urmă.”

Acele cuvinte îi erau familiare – prea familiare. Ultima propoziţie era un citat aproape direct din *Despre şah* al lui Tappit, un volum obscur. Ea i-l citase ducelui de Clermont, fără să se gândească la cuvinte. El mărturisise faptul că nu

se pricepea la joc.

Mai folosise aceste cuvinte şi altă dată. Îi spusese ceva identic lui Stevens cu câteva luni în urmă când vorbeau despre pompa de apă de pe Harley Street. Nicio surpriză; cuvintele despre strategia şahului făceau parte din vocabularul ei de când îşi amintea. Prima ei amintire era cum şedea la o tablă de şah, iar tatăl ei în partea cealaltă.

„Ăsta, zicea el, este un atac descoperit. Vezi? O mişcare, două ameninţări. Poţi să îmi arăţi?”

— Dacă nu ar fi adevărat, zise Lydia, tata nu ar fi aşa de furios. Dar nu-şi poate permite să lase fabrica fără producţie.

— Înţeleg, zise Minnie.

Lydia flutură din mâini.

— Plecaţi, făcu ea spre servitori. Putem să terminăm noi astea, zise ea.

Servitoarele se ridicară şi ieşiră din cameră. Lydia se aşeză în faţa focului şi începu să îl alimenteze cu pamflete la intervale regulate.

Bine, arde-le pe toate. Poate că nu le-a văzut nimeni. El folosise cuvintele ei.

— Lydia, l-ai văzut pe Stevens?

— Astăzi doar. După ce astea au fost distribuite, el şi tata s-au închis împreună timp de ore întregi. Dacă va fi o grevă, atunci Stevens va fi cel care o va înăbuşi. Se certau despre ceva. Şi apoi Stevens a plecat şi tata mi-a spus că se duce la Manchester să verifice ceva. Deşi nu ştiu ce ar putea afla la Manchester despre muncitorii noştri. Poate că muncitorii comunică între ei.

Nu, Stevens citise pamfletul. Îşi amintise că Minnie pomenise o dată de atacul descoperit. Şi, ţinându-se de cuvânt, se dusese a Manchester ca să afle informaţii despre ea, pentru că el credea că ea era implicată.

Minnie simţi că ameţeşte.

— Crezi că tata îi plăteşte de ajuns pe muncitori? Stevens spune că dacă cedezi o dată la pretenţiile lor, se vor dovedi şi mai nerezonabili. Dar aş fi dispusă să pariez

că tu ai putea găsi o cale să previi asta. Aşa cum ai făcut cu WHC.

Nu era nimic ce ar fi putut să facă acum. Minnie scutură din cap, alungând teama care îi gonea prin suflet.

— Dar cum…

— Ştiu pentru că mi-a prezentat dovezile lui, zise Minnie. Nu are nici o legătură cu tine. E totul un nonsens – ceva despre mama care n-ar fi fost căsătorită, un zvon pe care l-a auzit de la vreo gâscă proastă şi bătrână, care îşi pierde memoria.

Lydia slobozi un oftat de uşurare.

Dar nu era nici o consolare pentru Minnie. Stevens plecase să cerceteze şi să afle informaţii despre Minnie. Camera părea învelită în bumbac, maldăre şi maldăre de bumbac care o înconjurau. Se auzeau strigăte înfundate de la distanţă. Sunetul unei mulţimi imense, sclipirea, la fel de luminoasă precum soarele îi înghiţi vederea…

— Minnie, te simţi bine?

Vocea îngrijorată a Lydiei o aduse ferm înapoi în prezent, fără ţipete. Fără revolte. Fără gloată.

Nu încă, oricum. Şi poate…

— Mă simt bine, zise ea încet. Mă… gândeam doar.

Lui Stevens îi trebuia măcar o săptămână ca să descopere adevărul – dacă măcar îşi dădea seama la ce se uită când îl vedea. Iar Minnie avea scrisoarea ducelui. Asta, dimpreună cu tot restul descoperirilor ei, ar dovedi că ea nu fusese implicată.

Lydia o privea atent.

— Despre ce ai vrut să vorbeşti cu mine?

Minnie oftă şi se uită la prietena ei.

— La WHC, zilele trecute, doctorul Grantham a cerut să te vadă.

Lydia îşi ridică uşor nasul.

— Aşa, şi?

— Şi… voia să te vadă. Deşi s-ar fi putut să o spună doar ca să-l irite pe Stevens. E chipeş şi tânăr. Îmi place de el.

— Mie nu, zise Lydia plat. Lucra cu doctor Parwine

când s-a întâmplat. Şi de atunci se uită la mine într-un fel foarte ştiutor.

— El se uită la toată lumea aşa, zise Minnie. Cred că nu poate altfel.

— Şi e aşa de sarcastic.

— E sarcastic cu toată lumea.

Lydia îşi feri privirea.

— Nu-mi place să-mi amintesc, iar el mă face să-mi amintesc. De fiecare dată când râd, el se uită la mine, judecându-mă pentru frivolitatea mea. Nu suport să fiu în preajma lui.

— Nu mi-am dat seama, zise Minnie şi se duse să stea lângă prietena ei.

— Muncesc mult pentru frivolitatea mea, zise Lydia cu mâinile tremurând. Cum îndrăzneşte să mă judece pentru ea!

Doar Minnie ştia adevărul acestei afirmaţii.

— Ştiu că uneori ai impresia că nu sunt suficient de serioasă. Că visez prea mult. Că ar trebui să fiu mai raţională, zise Lydia trăgându-şi nasul.

— Nu cred asta.

— Doar tragediile sunt măreţe, zise Lydia. Melancolia e înţelepciune. Suferinţa e putere.

— Lydia…

— Unii oameni au impresia că sunt slabă, pentru că am fost sedusă de un bărbat mai în vârstă.

Minnie se uită în jur – dar camera era goală şi prietena ei vorbea cu voce joasă.

— Pentru că nu am ştiut că era căsătorit. Pentru că nu înţelegeam cu adevărat ce se întâmpla. Unii oameni ar crede că sunt slabă pentru că ţi-am cerut ajutorul.

— Eu nu.

Lydia venise la Minnie, iar Minnie pusese totul la cale. Cum să o scoată pe Lydia din atenţia publică pe perioada sarcinii, cum să facă o călătorie respectabilă, pentru ca nimeni să nu bârfească. Fusese nevoie de puţină strategie – iar în momentul acela, Minnie se bucura să aibă ceva de făcut.

Lydia aruncă un teanc de fluturaşi în foc şi aşteptă până se aprinseră.

— Unii oameni cred că sunt slabă pentru că am plâns când am pierdut sarcina. Şi te-ar crede proastă că m-ai ţinut în braţe şi mi-ai spus că totul va fi bine. Dar mai ales, ar crede că am fost proastă pentru că am învăţat să zâmbesc din nou. Cred că eşti inutilă pentru că nu porţi mătăsuri şi panglici, pentru că trebuie să asculte cu atenţie ca să audă ce spui. Iar acei oameni nu ştiu absolut nimic.

„Nu vă vede nimeni, Miss Pursling?" o ajunseră din urmă vorbele ducelui de Clermont.

„Da, vrusese Minnie să răspundă, cineva o face."

— Măcar o dată, zise Lydia, mi-aş dori ca lumea să te vadă cum te văd eu.

Minnie scutură din cap, cuprinzându-se cu braţele.

— Nu, nu, nu vreau să se uite. Nu suport dacă se uită.

— Ei bine, poate că nu toată lumea. Lydia în oferi un zâmbet viclean. Dar cum ar fi cu…

Minnie slobozi o răsuflare îngrozită.

— Să nu îi spui numele.

— …cu ducele de Clermont, termină Lydia gândul. Iar ăsta e titlul, nu numele lui, aşa că nu te uita aşa de urât la mine. E implicat în ultima ta strategie, nu-i aşa?

— Sigur că nu e, zise Minnie, dar prietena ei doar rânji.

— Vreau să ai o şansă, zise Lydia. Vreau ca toată lumea de aici să ştie cât de prost te-au judecat, imaginându-şi că eşti tăcută şi maleabilă. Vreau să înţeleagă ce ştiu eu foarte bine. Că ai o inimă iubitoare şi o minte ageră.

Minnie îşi trase nasul şi se uită în altă parte.

— Asta se întâmplă doar în basme. Fetele adevărate se descurcă mai bine cu zestre mare şi păr blond.

— Şi ce urăsc cel mai mult este că nu putem spune nimănui dovada a cât de minunată eşti. Dar cred că adevărul va ieşi la lumină. Că într-o bună zi toată lumea te va cunoaşte aşa cum o fac eu.

— Şi crezi că le va plăcea ce vor vedea?

Lydia aprobă ferm din cap.

— Ştiu că aşa va fi.

Nu era nimic naiv în optimismul Lydiei. Ea îl câştigase pe bună dreptate şi nici măcar Minnie nu o putea lăsa fără el. Ce straniu că Lydia putea să fie aşa de fermă în viziunea ei despre viitor, iar Minnie nu putea vedea nimic.

Îşi întoarse capul.

— După cum se arată, mai am ceva pe subiectul ăsta de spus. Doctorul Grantham a vrut să te invit să vii ca să lipim afişe cu mine şi Marybeth Peters.

Ochii Lydiei se îndreptară spre bucata mototolită de hârtie pe care tocmai o aruncase în foc.

— Nu genul ăsta de afişe, zise Minnie cu un zâmbet pe care nu îl simţea. E vorba de unele plicticoase… despre varicelă şi dezinfectante.

— Şi doctorul Grantham va fi acolo?

— Nu, zise Minnie şi mai zâmbi din nou fără să simtă nici urmă de amuzament. Asta e partea pe care o consider aşa de interesantă. Altcineva s-a oferit în locul lui şi nu o să ghiceşti niciodată cine e.

— Prostuţo, o strânse Lydia de mână. Ştiu deja. A fost ca un basm? Minnie oftând disperată – stai, că tu nu faci niciodată asta. Minnie, ţinându-se de baza nasului în timp ce bărbaţii idioţi se ceartă, întrebându-se cum să îi convingă pe toţi să facă ce doreşte ea.

Lydia zâmbi.

— Iar atunci păşi în cameră prinţul de Wales.

Minnie izbucni în râs.

— O, foarte bine, zise Lydia. Asta ar fi neverosimil, presupun. În afară de asta, e căsătorit şi nu mi-ar plăcea să-mi imaginez că îi e necredincios prinţesei Alexandra. Aşa că, în loc de asta, o să-mi imaginez că a fost ducele de Clermont. El a intrat în încăpere, s-a uitat o dată la pieptul tău şi te-a revendicat pentru el.

— Ei bine…

Lydia arătă spre ea.

— Ştiam eu. Ar trebui să vezi cum se uită la tine.

Minnie încercă să nu o facă, dar îşi amintea fără să

vrea. I se încinseră obrajii.

— Să nu îţi vină idei, o avertiză Minnie.

Aşa, şi ce dacă se uita la ea? Asta nu însemna nimic. El vorbea fără să se gândească, nu analiza consecinţele acţiunilor sale. Probabil că se uita la ea fără vreo intenţie anume.

— El doar e…

Se opri, neştiind cum să termine propoziţia.

Gentleman? Enervant.

Înclina spre ultima variantă, având în vedere că el îi folosise cuvintele direct în pamflete.

Dar îşi amintea şi cum se uitase la ea şi după şedinţa Comisiei pentru Igiena Muncitorilor, iar ochii săi erau aşa de intenşi.

Iar acel zâmbet surprins, când ea spusese că îi plăceau prietenii lui. Se simţise la fel de bine-venit ca un răsărit.

— A trimis un mesaj la toată lumea, zise ea. A sugerat să ne întâlnim mâine după-amiază. Vom fi eu, Marybeth Peters…

— Şi ducele de Clermont, zâmbi Lydia. Am aşa un sentiment bun despre asta, Minnie.

„Uită-te în sus.”

Minnie se strânse cu braţele.

— Nu. Să nu ai sentimente. Nu pot să-mi permit.

Lydia scutură doar din cap.

— Sigur că poţi. De asta trebuie să simt eu pentru tine.

Capitolul 12

Minnie nu avu nevoie de prea mult efort a doua zi ca să-l manevreze pe ducele de Clermont într-o conversaţie aproape privată. La urma urmei, fluturaşii erau mai bine distribuiţi în perechi – iar odată ce fusese stabilit asta, Lydia se agăţă de Marybeth Peters şi porni pe partea cealaltă a

drumului cu lipici şi hârtie în mână, lăsând-o pe Minnie singură cu ducele.

Nu chiar singură. În primul rând că se aflau pe o arteră publică, iar Lydia şi Marybeth erau la un strigăt distanţă pe cealaltă parte a Haymarket. Oamenii umblau în toate direcţiile pe străzi. Un bărbat vindea castane la un colţ de stradă; nişte băieţi făcuseră un foc pe pavaj, pe care-l alimentau cu grijă din gunoi.

Iar Minnie nu ştia ce să îi spună. Ce avea el de gând să facă? Îi dăduse scrisoarea aceea. Îi spusese că o voia, iar ea încă simţea fiori pe şira spinării când îşi amintea expresia din ochii lui în timp ce spunea acele cuvinte. Şi apoi el folosise vorbele ei într-un pamflet, întunecând norul de bănuieli care o urma peste tot.

În loc să încerce să lămurească asta, ea îi întinse bolul cu lipici.

— Ce ştii despre munca manuală?

El se uită la ea cu ochi sclipitori.

— Am citit despre asta. Am vizitat fabricile pe care le-am moştenit de la bunicul meu. Am vorbit cu muncitorii de fiecare dată când am avut ocazia.

— Dar nu ai făcut niciodată muncă manuală.

— Nu… chiar.

Minnie îi întinse ducelui un băţ din lemn.

— Felicitări! zise ea. Tocmai a venit momentul să te cobori la adâncimi.

— Abia aştept.

El luă oala din lut nedumerit şi o urmă pe trotuar. Ea se opri la primul colţ şi ridică un fluturaş.

— Ce trebuie să fac? întrebă el.

— Iei din lipici, îi explică ea, şi aplici pe dosul fluturaşului. Apoi eu lipesc afişul pe perete.

— Cam aşa?

El desfăcu capacul oalei, înmuie băţul în lipici şi puse neîndemânatic un boţ alb peste afişul pe care îl ţinea Minnie.

— Eşti un lipitor foarte dezordonat.

Ea se întoarse de la el şi plesni afişul pe cărămidă, iar

apoi porni mai departe.

Nu credea că el intenţionase să îi facă probleme. Se uita la ea de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Iar pentru el nu se schimbase nimic. Îşi zâmbiseră unul altuia în tren şi ea îi spusese că îl place.

Când se întorsese, Minnie îi surprinse zâmbetul la auzul acelor cuvinte ale ei. Zâmbetele lui erau ca nişte sclipiri de fulger în noapte, iuţi şi trecătoare, luminând întreg peisajul preţ de câteva minute înainte să dispară din nou. Zâmbete ca acestea, îşi reaminti ea încruntată, puteau să pară drăgălaşe, dar tot puteau să lase în urmă mormane de moloz fumegând.

— Ei bine, zise el chiar în spatele ei cu voce joasă şi amuzată. Ştii ce se zice. Nu lipeşti, nu pierzi.

Ea clipi.

— Ce amuzant, zise ea. Parafrazele sunt cea mai joasă formă de umor.

— Nu când sunt rostite de un duce.

Ea ridică un alt afiş pentru ca el să aplice lipiciul şi apoi îl aplică pe perete, ţinându-l acolo un moment, ca să fie sigură că s-a lipit.

— Eşti duce? întrebă ea. Am crezut că eşti un om mort.

Excelenţa Sa, ducele de Clermont, nu dădu niciun semn că ar fi auzit-o. În schimb, el ridică oala cu lipici în mână şi zâmbi.

— Să mergem la următorul colţ? Miss Peters şi Miss Charingford ne-au luat-o deja înainte.

Ducele îşi lăsă privirea să alunece spre ea.

— Ne-au lipit deja înainte, se corectă el.

Ea nu avea să fie – absolut deloc – sedusă ca să râdă cu el şi să facă glume nepotrivite despre lipici. Minnie strânse din buze şi porni în jos pe stradă.

El o urmă.

— S-a… întâmplat ceva? Mi-ai citit scrisoarea?

— Da, zise ea. Am citit tot ce ai scris. Şi sunt furioasă pe tine.

— Ei hai acum, o admonesta el, nu fi lipicioasă.

El chicoti uşor - dar chicotitul îi rămase în gât când se întoarse şi îi văzu expresia. Zâmbetul îi dispăru de pe faţă.

— O, chiar eşti furioasă. Am greşit cu ceva?

A greşit cu ceva? Ea voia să-l pocnească.

— Ultima ta capodoperă. Nu-mi vine să cred ce ai scris acolo.

El îşi încreţi nasul.

— De ce? Pentru că o grevă le-ar face rău prietenilor tăi? Pentru că nu-ţi pasă de condiţiile în care lucrează muncitorii? Sau crezi că nu ar fi trebuit să le scriu? Că ar fi trebuit să tac şi să fierb în gândurile mele…

— O, pentru Dumnezeu, zise ea exasperată. Dacă aş fi crezut că nu ar trebui să scrii acele afurisite de pamflete, aş fi arătat deja scrisoarea ta magistraţilor. Uneori îmi vine să ţip şi mie – să ţip cât de tare pot, fără să-mi pese cine mă aude! Sunt furioasă pe tine pentru că în ultima ta operă te-ai folosit de cuvintele mele. Ale mele!

El clipi.

— O, făcu el apoi şi-şi muşcă buza. Ei bine, într-un anume fel, da, presupun că am făcut-o. De ce să nu o fi făcut? Sunt cuvinte bune.

— Nu despica firul în patru. Nu l-ai auzit pe Stevens vorbind? El deja m-a acuzat că am atitudini radicale. De ce ai folosit o frază pe care ai auzit-o la mine? Nu înţelegi cât de imposibilă va fi viaţa mea dacă bănuiala va cădea pe mine?

Cu muncitorii din fabrici până când suna fluierul de seară, străzile erau calme. Erau câteva femei pe ici, pe colo, umblând la aprozare; o spălătoreasă grăbită care umbla cu un sac pe umăr. Vuietul ritmic al maşinăriilor de la câteva străzi distanţă făceau cumva ca străzile să pară tăcute, estompând alte sunete.

— Sunt îngrozită, zise ea, iar tu nu trebuie să te temi de nimic. Nu e drept.

Pe partea cealaltă a drumului, Lydia şi Marybeth aplicau afişe într-un fel metodic.

— Ei bine, vru ea să ştie, scuturând un afiş spre el. Nu pierde vremea. Am nevoie de lipici.

— Miss Pursling, chiar îmi pare rău, zise el pe un ton formal.

El purta haine mai întunecate la culoare şi mai aspre pentru ieşirea asta - pantalonii din lână cenuşie şi o haină asortată, materialul aspru, dar croiala tot perfectă. În jurul gâtului îşi pusese o eşarfă maro, moale. Îmbrăcămintea îl făcea să arate nu ca un duce, ci ca un bandit blond – cuceritor şi poate un pic răutăcios. Genul de bărbat care ar seduce o fată să iasă afară cu el noaptea şi care i-ar oferi să bea alcool dintr-o ploscă de buzunar.

El părea sincer, iar ea voia să-l creadă.

— Îţi pare rău că m-ai pus în pericol?

— Nu, zise el şi cuvintele îi erau serioase, dar ochii îi sclipeau şugubăţ. Nu pentru asta. Pentru asta.

Zicând asta, îşi scutură băţul spre partea din mijloc a corpului ei. Ea abia dacă apucă să ridice afişele ca să se apere. Marginea prinse boţul de lipici zburător, spărgându-l în aer şi împrăştiind lipici peste tot.

Minnie se holbă la el fără să-i vină să creadă.

— Nu mi-am dat seama, zise ea rece, că de-acum permit băieţilor de doisprezece ani să ocupe locuri în Camera Lorzilor.

El îi făcu cu ochiul şi apoi se întoarse spre cele două femei de pe partea cealaltă a străzii şi le făcu semn.

— O să mergem la pompa de pe aleea de acolo, strigă el. Avem un mic accident cu lipiciul aici!

— Accident cu lipiciul! pufni ea. Mai degrabă un atac cu lipiciul, asta am avut.

Dar el o apucase deja de braţ şi o conduse în spaţiul îngust dintre cele două clădiri, într-o curte amărâtă unde se afla o pompă de apă. Îşi scoase jacheta înainte să acţioneze pompa şi ea îi văzu forma muşchilor prin mânecile cămăşii. Era îngrozită, iar el se dădea mare.

— Trebuie să precizez, zise el în timp ce acţiona pompa, că am douăzeci şi opt şi nu doisprezece ani.

— Felicitări!

— Într-adevăr. Am reuşit să fim singuri.

El îi zâmbi din nou şi ea se simţi străpunsă de fulger.

Minnie îşi feri privirea. Pompa scoase un fluierat prelung, semnificând că apa aproape că ajunsese.

— E destul de murdar să flirtez cu tine.

În timp ce vorbea, apa se revărsă prin capul pompei. Ducele o prinse în găleata care era legată de pompă.

— Ei bine? ridică el din sprâncene. Voiai să ţipi la mine. M-am gândit să îţi ofer o şansă mai bună să o faci, fără să provoci o scenă. Aşa că dă-i drumul?

— De ce ai folosit cuvintele mele? Încercai anume să îmi pui în pericol reputaţia? Sau te-ai gândit că dacă vina o să cadă pe mine, tu o să scapi de orice fel de bănuială?

El scutură pur şi simplu din cap.

— Ar fi trebuit să ştiu că nu vei ţipa.

Ridică din umeri şi-şi dădu jos fularul de la gât, înmuindu-l în găleată.

— Ca să îţi răspund la întrebare, nu, nu am intenţionat nimic din toate astea. Am fost poate neatent, nu m-am gândit, dar nu am făcut-o cu răutate.

Spre surprinderea ei, îngenunche şi încercă să îi şteargă o pată de pe fustă cu eşarfa.

— A fost pur şi simplu aşa, zise el cu atenţia îndreptată aparent asupra petei de lipici. M-ai impresionat. Dacă îţi recunoşti cuvintele în ceea ce am scris este pentru că mă gândeam la tine.

El ridică privirea spre ea.

— Adesea.

Nu era drept să îi lase inima fără furie şi plămânii fără aer cu un singur cuvânt. Privirile li se întâlniră şi se uitară îndelung unul în ochii celuilalt.

Nu era drept. Nu era corect. Iată-l aici în genunchi în faţa ei, iar ea era cea care aluneca sub vraja lui.

Minnie se uită în altă parte.

— Asta nu schimbă nimic. Tot mă pune într-o poziţie imposibilă. Nu ştiu ce să fac. Nu poţi doar să-ţi ceri scuze şi să te aştepţi să zâmbesc spre tine.

El îşi lăsă privirea să cadă – nu a capitulare, ci cu un aer nonşalant, de parcă nu ar fi putut fi deranjat – şi frecă o altă pată de lipici.

Ea nu putea nici măcar să-i simtă mâinile prin fuste. Cu toate astea, şi le imagina, îşi imagina că uşoara presiune pe care o aplica el pe fuste se transfera asupra jupelor, de acolo asupra pantalonaşilor şi asupra ciorapilor şi picioarelor ei. Închise ochii în timp ce el urca în sus.

Cu cât ajungea mai sus, cu atât mai mult putea să simtă. Când ajunse la ultima pată de lipici, nu mai era nimic în afară de adevăr.

O atingea pe abdomen. Prin straturi de material şi corset, da – dar asta era mâna lui pe abdomenul ei. Trase aer în piept.

— Nu-mi vine să cred că ai aruncat cu lipici în mine, murmură ea. Asta trebuie să se cel mai stupid lucru…

— Desigur că a fost stupid.

El se uită la marginea udă a eşarfei sale şi apoi ridică din umeri şi o aruncă peste umăr.

— Aşa sunt lucrurile astea.

Se ridică în picioare în timp ce vorbea şi o lăsă pe Minnie să se uite în jos… direct la nasturii vestei sale.

— Aşa sunt lucrurile astea? făcu ea fără să-i vină să creadă. Susţii că eşti prost, Excelenţă?

— În anumite circumstanţe.

Vocea lui deveni un murmur, iar el se aplecă astfel încât aproape că îi şopti în ureche.

— Vezi tu, există femeia asta.

Ea nu avea să se uite la el. Nu avea să o facă.

— În mod normal, ai putea spune că e o femeie frumoasă – dar nu cred că se califică să fie o frumuseţe clasică. Cu toate astea, găsesc că atunci când e prin preajmă, prefer să mă uit la ea în locul oricui altcuiva.

El puse două degete pe obrajii ei, iar Minnie trase aer în piept tare.

Nu avea să se uite la el. El ar vedea altminteri dorul din ochii ei şi apoi…

— Are ceva care-mi atrage privirea. Ceva care sfidează vorbele. Poate că e părul ei, dar am încercat să-i spun asta şi mi-a răspuns că sunt ridicol. Presupun că sunt. Poate că sunt buzele ei. Poate că sunt ochii ei, deşi se uită

doar arareori la mine.

Acele degete pe obrazul ei alunecară în jos spre bărbie. Minnie simţi că încremeneşte.

— E foarte deşteaptă, murmură el. De fiecare dată când o văd, descopăr că i-am subestimat inteligenţa. Mă ţine tot încordat.

Erau doar cuvinte – cuvinte pe care orice bărbat le-ar spune dacă ar vrea să sucească minţile unei femei. Doar cuvinte. Nu însemnau nimic, la urma urmei.

Dar nu erau doar cuvinte. Nimeni nu i le spusese ei vreodată; ea nu ştiuse măcar că voia să le audă înainte ca el să le rostească.

Acum se înfipseseră ca un cuţit între coastele ei. Ea tânjea ca ele să fie adevărate – tânjea după asta aşa de mult că o durea fiecare respiraţie.

— Ce încerci să spui? zise Minnie către nasturii vestonului său. Vocea nu îi tremură şi nici nu se tulbură. Că eşti depăşit? Doar am stabilit deja asta.

— Sigur că sunt depăşit. El îi dezmierda uşor obrazul. Masculul speciei umane are un defect fundamental. În momentul în care dorim cel mai tare să spunem ceva isteţ şi impresionant, tot sângele ne fuge din creier.

— Serios?

— E un fapt fiziologic, zise Excelenţa Sa. Excitarea mă face prost. Mă face să spun lucruri stupide precum „Îmi plac ţâţele tale” şi „Ajutor, am avut un accident cu lipiciul”. Mă face să vreau să stau în preajma ta, deşi ştiu că sunt depăşit, deşi sunt sigur că o să câştigi. Îşi coborî vocea. Vezi tu, vreau să te privesc cum o faci.

Ea înghiţi în sec. Şi preţ de o clipă, îl crezu. Că ea va câştiga, cumva va câştiga pentru un viitor imposibil de senin, încât o orbea doar să se gândească la asta.

— Deşi ştiu că o să spun lucruri stupide, zise el. Şi se pare că o să arunc cu lipici în tine.

— Îmi pare rău de asta, zise el în cele din urmă. Doamne, ce prostie a fost asta!

— Am crezut că erau lucruri… pe care masculul speciei umane le poate face fără neajunsuri fiziologice.

El încă o mai atingea, cele două degete apăsându-i maxilarul. Ea nici nu putea să se uite la el când vorbea. Întreaga ei faţă se încinsese doar gândindu-se ce ar însemna acele lucruri.

— Nu chiar aici, zise el, părând amuzat. Nu acum.

Degetul lui mare şoptea lângă buza ei, amintind vag de un sărut.

— Nu cu tine, din păcate, zise el încetişor.

O, ea se aprinse la asta. Pielea părea să îi ia foc. Simţi cum se umezeşte sub fuste. Dar acea dorinţă umedă nu făcu decât să o întristeze.

Amândoi citiră momentul bine. Minnie era prea de viţă nobilă ca el să se culce cu ea într-o aventură simplă, dar nu suficient de nobilă nobilă ca el să se poată însura cu ea.

Asta însemna că ea nu era nimic pentru ei. O non-entitate în fuste. Orice era ce se întâmpla între ei. Era şi trist de real. Şi imposibil de nonexistentă.

Vocea lui era răguşită când vorbi din nou.

— Atunci bate-mă să-mi meargă fulgii, zise el. Câştigă. Depăşeşte-mă. Minnie. Iar când suntem singuri…

Degetele lui îi atinseră uşor bărbia.

— Când suntem singuri, şopti el, uită-te în sus.

El ar a putut să îi ridice bărbia şi să o forţeze să o facă. Dar degetul lui rămase cald şi nemişcat pe faţa ei. El aşteptă, şi până la urmă, Minnie nu se putu abţine. Ridică privirea şi se uită în sus.

Ochii lui îi întâlniră pe ai ei cu un salut cald.

— Bună, Minnie, zise el fără să zâmbească. El nu se aplecă spre ea. Mi-ar plăcea să-mi spui Robert, şopti el în schimb cu vocea aproape ca o dezmierdare.

— Robert.

— Asta, şopti el pe un ton solemn, e momentul când aş vrea să spun ceva deosebit de deştept, dacă mintea nu mi-ar fi fost transformată în pastă.

— Cum seduci pe cineva dacă în faţă nu poţi vorbi? întrebă ea.

— Eu…

El se opri, scutură din cap şi îşi desfăcu braţele de frustrare.

„E o tradiţie a familiei Lane. Când l-ai manevrat pe celălalt individ într-un colţ, dă-i un sărut ca să îi arăţi că nu e supărare."

— Înţeleg cum e, zise ea blând.

— Serios?

Nu înţelegea. Nu putea vedea absolut nimic. Nu ştia ce să facă în privinţa lui Stevens, ce să facă cu viitorul care părea să se sfărâme sub ochii ei. Asta era exact opusul momentului când ea ar fi sărutat piesa de şah.

Dar, privind în ochii lui, ea nu vedea sfârşituri, nu vedea finalitatea unui mariaj cu un bărbat care nu o cunoştea, nici certitudinea cenuşie a vreunei case de muncă în viitor. Ea vedea începuturi.

Era absolut imposibilă atracţia asta dintre ei.

— Chiar văd, zise Minnie. Tu nu seduci femei.

El îi oferi o jumătate de zâmbet.

— Ei bine, în privinţa asta…

— Ele te seduc pe tine.

Iar apoi, înainte să apuce să gândească până la capăt ce voia să facă şi să stabilească ce nu ar trebui să facă niciodată, se ridică pe vârfuri.

Erau doar câţiva centimetri între ei, iar Minnie închise distanţa fără să se gândească. El scoase un mic oftat de surpriză. Buzele lui erau calde peste ale ei şi, după primul moment de şoc, braţele lui se strânseră în jurul ei.

— Aşa, murmură el şi apoi buzele lui nu se apăsară doar peste ale ei, ci se mişcară peste gura ei, smulgându-i un sărut.

Sărutul nu era un sfârşit nici el, ci un lucru nou, vibrant, strălucitor şi plin de posibilităţi. Buzele lui le atinseră pe ale ei, le capturară, iar şi iar. Când limbile li se întâlniră, mâinile lui îi cuprinseră faţa şi o ţinură aproape, aducând-o spre el aşa de aspru, că ea se temu că s-ar putea sparge.

O sărută, şi ea se lipi de el, mâinile ei pe pieptul lui, nasturii vestonului apăsând în ea. Degetele îi alunecară sub

eşarfă şi îl traseră mai aproape.

Iar apoi el se îndepărtă. Minnie deschise ochii să vadă curtea şi pompa de apă.

— Cred că e prima dată când ţi-am acaparat toată atenţia, zâmbi el.

— Robert, zise ea şi înghiţi jenată.

— Ca răspuns la ce ai spus… ai dreptate. Nu doar că îţi datorez scuze. Pot doar să repet ce am spus mai devreme. Nu te voi lăsa într-o situaţie mai rea decât atunci când te-am cunoscut. Ştiu ca eşti îngrijorată, ştiu că pot să fiu neglijent. Dar nu rămân neglijent, Miss Pursling. Pot să fac foarte multe lucruri şi nu voi permite nimănui să-ţi facă rău. Ai cuvântul meu.

Nu ar fi trebuit să îl creadă. Era imposibil ca el să afirme aşa ceva. Deja o distrusese în interior, o făcuse să pună sub semnul întrebării tristul peisaj al vieţii ei.

O făcuse să spere. Se simţea ca şi cum ar fi plutit pe nori acum. Iar asta însemna că pământul era foarte, foarte departe, undeva jos.

— Nu ar trebui să-ţi dau crezare, zise ea şi-şi trecu mâinile peste faţă. Ar trebui să îi dau scrisoarea ta domnului Charingford chiar acum.

— Ar fi trebuit să o faci cu două zile în urmă.

Ea simţi cum pe faţă îi apare un zâmbet timid.

— Ştiu.

Îi întinse din nou oala cu lipici. Degetele li se întâlniră când o făcu şi întregul ei corp cântă drept răspuns. Şi pentru prima dată, Minnie îşi dădu seama că el era de departe mult mai deştept. Ea nu îl depăşise. El îi întinsese cheia pentru căderea lui… şi făcuse să-i fie aproape imposibil ca ea să o folosească.

Capitolul 13

Până când Minnie îşi stinse lumânarea în seara aceea şi se băgă în pat, se eliberase de toate emoţiile zilei. Se

simţea de parcă ar fi stat în urmele unui incendiu de pădure, cu terenul din jurul ei înnegrit şi ars cât vedea cu ochii. Aproape că putea simţi focul, putea simţi cărbunii încă aprinşi ascunşi în ea, care încă nu se făcuseră cenuşă rece.

— Să nu te îndrăgosteşti de el, Minnie, se avertiză ea.

Dar încăperea era întunecată, iar cearşafurile încă nu se încălziseră de la căldura corpului ei.

Măcar dacă nu ar fi fost aşa de chipeş, de bogat… şi deloc un duce. Un fierar sau un vânzător de cărţi. Altcineva cu mintea aceea ageră, cu ochii aceia pătrunzători, acel zâmbet sclipitor care părea să fie făcut doar pentru ea. În schimb, era unul dintre cei mai importanţi aristocraţi din regat. Ar fi putut alege dintre mii de femei. De fapt, probabil că îşi alegea chiar acum o femeie – ăsta era genul de lucruri pe care le făcea un duce, nu-i aşa? Ducii ţineau femei ca amante, alegeau dintre blonde, brune sau cu părul negru, depinzând de toanele de fiecare seară, luând ce îşi doreau şi lăsând ca amintire un pumn de arginţi. Să fii duce însemna că aveai mereu la îndemână un harem. Trebuia doar să întrebi de el.

Gândul ar fi trebuit să o dezguste, dar din cine ştie ce motiv, ea şi-l imagina pe Robert – nu, nu se gândea la el ca la un duce, nu ca un nume, nu ca o persoană – analizând un şir de fete oferite de o matroană cu faţă lungă.

Îşi imagina cum i se oprea privirea asupra unei fete cu părul castaniu şi un piept mai generos ca al altora.

— Hei, ar spune el. Pe ea o vreau în seara asta.

„Te vreau.”

Ce prostie, prostie, prostie, să-şi imagineze că dorinţa lui – oricâtă ar fi avut – va persista suficient de mult pentru ca el să cumpere un substitut.

Se foi în pat.

Dar nu-şi putea scoate ideea din minte.

Putea fi în pat cu ea în clipa asta. Mâinile lui s-ar atinge de sânii ei, cam aşa. Buzele lui nu ar găsi palma mâinii ei, ci gâtul, buzele. Nu ar exista ezitare, nu ar exista reţinere.

Nu ar exista nimic în afară de dorinţa lui, tare ca piatra.

Corpul lui l-ar acoperi pe al ei, iar ea ar capitula în faţa lui. Ea şi-ar desface picioarele, cuprinzându-l cu ele…

Aceste gânduri erau de ajuns să încălzească patul, dar odată ce începu cu imaginaţia, ea nu mai putea să o oprească. Erau propriile degete între picioare, mâna ei peste sfârcuri. Dar îşi imagină că el o voia la fel de mult cum îl voia ea, luând-o în imaginaţie aşa cum ea nu ar putea permite niciodată în viaţa reală. El se afunda în ea, tare; ea tremura în timp ce se aducea la marginea orgasmului. Iar când îşi dădu drumul, muşcându-şi buzele ca să nu ţipe, în faţa ochilor îi apăru chipul lui.

După aceea, patul deveni prea fierbinte, aşa că dădu plapuma la o parte şi lăsă aerul rece să o scalde, întărindu-i sfârcurile din nou. Dar frigul nu aduse cu el claritatea de care avea disperată nevoie.

Se ridică, traversă camera la ligheanul cu apă şi turnă din carafă. Apa era rece ca gheaţa, iar cârpa pentru spălat aspră pe pielea ei.

Poate că el îşi alesese în seara asta o femeie care arăta ca ea. Poate că nu şi-a ales o femeie şi stătea în camera lui şi se satisfăcea exact aşa cum făcuse ea. Gândul îi provocă o melancolie profundă.

Măcar dacă…

— Dar nu există dacă, îşi spuse ea tăios. Există doar realitatea.

Şi anume realitatea pe care trebuia să o accepte: ce tocmai se întâmplase – era cât de aproape putea să ajungă să facă dragoste cu ducele de Clermont. Într-o noapte se putea gândi la el, iar dacă avea noroc, el putea să îi ofere un gând de răspuns. Gâtul i se strânse de dor.

Dar nu conta.

Învăţase cu mult timp în urmă că propriile sentimente nu contau niciodată. Lucrurile erau cum erau, indiferent ce simţea pentru ele. Iar acest sentiment anume… Acesta o făcuse să se abată mult prea mult de la traseu.

Cu toate astea, deschise draperiile. Într-o altă seară

ar fi putut să se uite în jos – în jos spre câmpurile cu varză, spre semicercul de pietriş din faţa căsuţei mătuşilor ei.

Dar în seara asta, pentru foarte scurtul timp de care avu nevoie inima ei ca să bată din nou normal, se uită în sus.

Se uită în sus la semiluna care sclipea prin norii zdrenţuiţi, la stelele care clipeau pentru regină şi ţărani deopotrivă. Se uită în sus până când norii acoperiră luna şi făcură lumina să dispară.

*

Era mult mai târziu când Robert se plimba din nou pe străzile din Leicester – de data asta cu Oliver alături. Ceaţa se lăsase, amestecându-se cu fumul de cărbune ca să formeze un fel de supă de mazăre oribilă care se lipea de haina lui. Undeva, un clopot de biserică începu să bată de ora nouă; i se alăturară iute vecinii din stânga şi cei din spatele lui, din faţa lui – un cor de clopote care părea cu atât mai straniu în ghearele tăcute ale ceţii.

— Ce este? întrebă Oliver în cele din urmă.

Merseseră fără să scoată vreun cuvânt de când clopotele bătuseră de jumătate.

Robert îşi strânse pumnii în buzunare.

— Încerc să fac ce e corect, zise el în cele din urmă.

Oraşul era tăcut. Ciudat cât de tăios diviza fluierul fabricilor zilele aici. Într-o clipă nu puteai scăpa de zornăitul maşinăriilor. În cealaltă, era linişte şi tăcere, de parcă un Behemot gălăgios s-ar fi prăbuşit brusc. Lăsa în urma lui o tăcere stranie, mai tare decât liniştea de la ţară. El aproape că putea simţi cum îi vibrează dinţii de la sunetul pe care maşinăriile nu îl scoteau.

— E ceva în neregulă? vru să ştie Oliver şi se uită la el.

— E vorba de femeia asta… zise Robert, slobozind cuvintele cu un pufnet puternic de aer, iar fratele lui izbucni în râs.

— Doamne, tot aştept să îmi povesteşti. Sebastian a

amintit de ea şi a fost şocat că nu ştiam la ce se referea. Cine?

Robert îi povesti. Nu totul – nu putea să-i spună fratelui său despre pamflete, pentru că era un risc pe care insista să şi-l asume singur. Dar despre Minnie – cum părea aşa de tăcută până când vorbea cu el.

Cum îl întorsese pe dos.

— Am sărutat-o. Nu pot să uit, zise el. Nu pot să o fac din nou. Ştiu cum se fac lucrurile astea, iar asta nu e corect.

— Nu e corect? întrebă uşor Oliver.

De-acum tăcerea părea încordată. Ei vorbeau doar arareori despre circumstanţele în care ajunseseră fraţi, dar acestea stăteau între ei. Mama lui Oliver fusese guvernantă când ducele de Clermont vizitase casa unde lucra. Ce putea să facă o guvernantă când era curtată de un duce? Dacă spunea da, el o avea. Dacă spunea nu, el tot o avea.

— Nu ştiu ce e corect, zise el în cele din urmă. Sunt duce. Ea este strănepoata unei femei care abia dacă face parte din nobilime. Dacă greşesc ceva aici, tu eşti singurul în care am încredere să-mi tragă un pumn în burtă.

Oliver scutură din cap.

— N-o să se ajungă la asta.

Ultimele clopote amuţiră undeva în depărtare.

— S-ar putea să se ajungă. Ştii cine e tatăl meu. Ce fel de bărbat era, făcu el şi adăugă cu voce joasă: Şi o vreau.

Iată, rostise asta cu voce tare. O voia. Nu îi voia doar corpul. Aşa de puţini oameni ştiau cine era el, ce îşi dorea. Şi cu toate astea, Minnie îl acceptase aşa cum era. Ea nu se plecase şi nu îl linguşise; în schimb, îi spusese că era mai bună decât el.

Capitolul 14

Minnie nu-l văzu deloc pe duce în zilele care urmară.

Dar îi era imposibil să nu se gândească la el. Studie

hârtia sub lupa de bijutier împrumutată, cercetă cerneala folosită la tipărirea pamfletelor, catalogă variaţiile fontului folosit ca să le creeze. Un e mic avea o fractură subţire în partea de jos; ea o văzuse pe patru pamflete diferite de-acum. Un b era uşor deformat.

Toate acestea erau dovezi care se adunau.

Detalii şi altele asemenea. Acum că ea avea scrisoarea lui, totul era inutil.

Mai important, când se imagina pe sine pe străzile din Leicester, nu se mai vedea adunând conştiincioasă mostre de hârtii, ci plimbându-se la braţ cu ducele de Clermont.

O prostie. Era o proastă.

Îşi spusese asta destul de des, dar găsea că nu se putea opri din a se gândi la el. Îşi amintea senzaţia buzelor lui, expresia din ochii lui. Îşi amintea de mâinile lui, calde pe corpul ei. Îşi amintea de tot ce îi spusese el şi nu se simţea proastă.

Se uită într-o după-amiază la imaginea ei din oglindă.

— Tu, îşi spuse ea sieşi, eşti o idioată.

Ochii ei cenuşii îi întoarseră solemni privirea.

El îi trimisese un mesaj. Vărul lui ţinea o conferinţă în seara aceea la Leicester Mechanical Society şi el o rugase să vină. Minnie bănuia că nu ar trebui să se ducă. Stupiditatea a ceea ce voia era evidentă deja din imaginea din propria oglindă. Purta o rochie simplă, albastră, una pe care el o văzuse deja de două ori. Avea o croială severă şi închisă până sus, mânecile lungi, dar fără decoraţiuni. Abia dacă avea o urmă de turnură, iar fustele nu aveau nici ele înflorituri sau noduri elegante. Materialul era scump, iar panglicile şi mai scumpe. Era logic să te îmbraci aşa când nu prea aveai bani în plus. Îmbrăcată aşa, nimeni nu avea să se uite la ea. Nu voia ca oamenii să se uite la ea.

Dar voia să îl facă să zâmbească.

— O, Minnie, zise ea cu disperare. Serios. El? Ai putea să fii mai lipsită de speranţă? El era duce, iar ea… Uită-te, fir-ar să fie, zise ea.

Şi se forţă să se uite în oglindă. Să nu se concentreze pe părţile plăcute – rotunjimea sânilor ei sau talia frumoasă

–, ci să se uite cu adevărat la cine era. Să se uite la cicatricea de pe obrazul ei. Care nu era doar sub piele. Ea îi marca inclusiv sufletul.

Wilhelmina Pursling era uscată, severă, tăcută, ca un şoricel.

— Miss Pursling, rosti Minnie foarte încet, e o nimeni. Prin design.

Dar aceia erau tot ochii ei care se uitau la ea. Şi indiferent ce îşi spunea sieşi, indiferent de câte ori îşi spunea că e proastă, acea dorinţă sălbatică, nestăvilită se aduna în ea.

— Tu, repetă ea şi împunse cu degetul spre oglindă, eşti o idioată.

Cu toate astea, dacă avea să fie idioată, putea măcar să fie una cu stil. Aşa că se duse jos şi ieşi afară pe câmpurile necultivate. Urcă un deal şi apoi pe celălalt, căutând în părţile sudice, adăpostite până când găsi ceea ce căuta – o porţiune cu panseluţe târzii, ascunse în porumbişte.

Şi le adună pe toate.

*

Dacă stelele sclipeau sub plapuma groasă de ceaţă şi de fum, Robert nu le vedea. Coborî din trăsură şi apoi se întoarse să o ajute şi pe Violet să coboare. Felinarele stradale emiteau o lumină amorţită şi grea, destulă cât să vadă o mulţime de oameni aşteptând pe treptele New Hall. În noapte, toate hainele păreau negre, iar efectul era aproape de înmormântare. Ar fi fost, dacă nu ar fi scandat.

— A, ce bine, zise Sebastian lângă el. O mulţime.

— O gloată, zise Robert.

Sebastian îşi frecă pur şi simplu mâinile de încântare.

— Când vorbesc eu, de regulă e acelaşi lucru. Chestiile alea sunt capre?

Erau. În piaţa din faţa sălii, cineva organizase două ţarcuri provizorii. Erau afişe legate de amândouă, dar el nu le putea citi în întuneric. Cu toate astea, unul dintre ţarcuri

era plin de capre – aproape douăsprezece animale, care se agitau şi behăiau.

În celălalt ţarc însă, în mod ciudat, erau numai copii. Copii mici, mai mulţi decât caprele. Robert se încruntă în timp ce se apropia. Cel mai înalt dintre copii abia dacă îi ajungea la talie, cel mai mic abia dacă umbla, poticnindu-se printre ceilalţi cu încăpăţânare supărată. Niciunul dintre strigăte nu venea de la copii. Toate urletele agitate veneau de la adulţii din jur.

În timp ce se apropiau de ţarcuri, Robert reuşi să citească în sfârşit afişele.

ASTEA SUNT ANIMALE, proclama un afiş supărat de pe ţarcul caprelor. Afişul de pe ţarcul în care se aflau copiii scria: ASTEA NU SUNT.

Robert se uită la Sebastian. Vărul său încă mai zâmbea – întotdeauna îi plăcuse să agite lucrurile –, dar zâmbetul îi era tăios. Sebastian făcu câţiva paşi şi se uită la copii.

Copiii erau mult mai confuzi decât caprele. Un băieţel se ţinea cu mâinile de bara din mijloc a gardului. Purta doar o hăinuţă subţire şi mănuşi la fel de subţiri. Dacă avusese o căciulă, aceasta îi căzuse. Ochii lui păreau luminoşi în frigul nopţii; răsuflarea lui provoca mici norişori de aer rece.

Sebastian se aplecă şi strigătele se dublară.

— Nu suntem animale! zicea o femeie. Nu suntem animale!

Nu strigau la Sebastian, nimeni dintre cei care scandau nu îl cunoştea. În ochii lor, el era încă un gentleman care se uita la spectacol. Doar un alt motiv ca să-şi audă propriile voci. Încetişor, Sebastian îşi dădu jos eşarfa de la gât. Fără să spună un cuvânt, el o puse la gâtul băiatului. Adăugarea eşarfei mari îl făcu pe băiat să pară şi mai mititel. Sebastian aprobă fără cuvinte din cap şi se întoarse să plece.

— Dar ce crezi că faci? urlă o femeie din apropiere. Ăsta e băiatul meu. N-avem nevoie de mila ta.

Sebastian continuă să meargă.

— Dacă îl asculţi pe nebunul care conferenţiază în

seara asta, răcni femeia spre spatele lui, o să-ţi pierzi sufletul nemuritor. Nu vrem să avem de-a face cu învăţăturile acestui diavol.

Sebastian nu se uită în urmă; femeia îl privi plecând cu mâinile în şolduri. Avea buzele ţuguiat şi degetele îi băteau darabana nerăbdătoare.

În cele din urmă se întoarse spre fiul ei.

— Ce făceai acolo, ca un prost? Ea apucă un capăt al eşarfei lui Sebastian şi trase de el.

— Ţi-am spus să scandezi. Vreau să te aud scandând, încearcă acum. Nu sunt un…

Se opri în mijlocul propoziţiei, pe cale să îi dea jos eşarfa lui Sebastian, când Robert veni să stea lângă ea. Ea se uită la cizmele lui, apoi la pantaloni şi la vestă până când îi zări faţa.

— Doamnă, zise Robert, ştiţi cumva ce temperatură e în seara asta?

Ea păru puţin uimită.

— Nu, nu ştiu. Dar cred că este un termometru instalat la…

— Nu sunt nici două grade afară. E aproape de îngheţ şi o să se facă şi mai frig.

Ea îl privi uşor bosumflată.

— Dacă ştiaţi deja, de ce aţi mai întrebat?

El mai aruncă o privire băiatului aflat în faţa lui. Nasul copilului era roşu şi îi curgea de la frig.

— Nu aveţi nici un drept să predicaţi cuiva despre îngrijirea animalelor, zise Robert cu amărăciune. Cu atât mai puţin vărului meu.

Ea se încruntă nedumerită, iar el plecă având pumnii strânşi în spatele lui, scandările continuară:

— Nu suntem animale. Nu suntem animale.

Sebastian era ghiduş. Putea să sâcâie pe cineva până la enervare maximă şi dincolo de ea. Dar nu fusese niciodată aşa de neglijent şi de crud fără inimă cum era femeia aceea faţă de copilul ei. Îl enerva pe Robert că se credea despre vărul lui că-şi va pierde sufletul nemuritor când nu el fusese cel care adunase copiii ca să-i trateze ca

pe vite doar ca să exemplifice ceva.

Era recunoscător că lăsase gloata în urma lui. Interiorul era mai cald şi mai uscat. Când uşile se închiseră, încetă şi zgomotul de afară. O găsi pe Miss Pursling pe unul din rândurile din spate, aşezată aproape de culoar cu prietena ei. Mâinile îi erau încordate pe marginea scaunului. El se opri lângă ea.

— Miss Pursling, zise el. Avem locuri în faţă, dacă dumneavoastră şi Miss Charingford doriţi să vă alăturaţi nouă.

— Nu, mulţumesc, rosti ea cu voce rece. Nu… nu îmi plac mulţimile. Dacă ştiam că e aşa de rău, nu veneam. Dacă aş putea să plec într-un fel…

Ea strânse din buze. Era greu să-şi dea seama de paloarea tenului ei în lumina slabă din spatele încăperii, dar el credea că arată cam palidă.

— Vă simţiţi bine? întrebă el.

— Nu e nimic, zise ea şi înghiţi. Nu e nimic. Nu e nimic. Eu sunt nimic.

— Poftim.

Ea se uită în sus spre el şi apoi îşi feri iute privirea.

— Nu e nimic, repetă ea. Vă rog să nu vă mai uitaţi la mine.

El se aşeză în rândul din spatele ei.

— Iată, nu mă uit. Aveţi flori pe rochie.

Avea. Adevărate chiar. Mici şi galbene, care îi tiveau fustele şi manşetele.

— Mi s-a părut potrivit, având în vedere munca domnului Malheur. El analizează plante, nu-i aşa?

— Aşa este. Şi totuşi, parcă îmi amintesc că el a început cu gura-leului. Astea ce sunt? Panseluţe? Ce ocazie aţi ratat!

El îi aruncă o privire piezişă şi surprinse un zâmbet uşor pe faţa ei.

— Sunt foarte drăguţe.

— Ah, zise ea şi se uită înainte.

— Iată, zise el cu satisfacţie. Acum respiraţi cum trebuie. Aveţi nevoie doar să fiţi puţin distrasă de altceva.

El dădu să se ridice.

— Excelenţă.

— Da?

— Vă mulţumesc.

Ea tot se mai uita înainte. Dar nu se mai agăţa aşa de tare de scaun, de parcă ar fi fost singurul lucru care o ţinea în picioare.

— Nu am purtat florile în onoarea domnului Malheur, Excelenţă.

El zâmbi.

— Ştiu. Ştiu foarte exact pentru cine le purtaţi.

— Ştiţi?

— Le purtaţi pentru că ştiaţi că această culoare va îmblânzi unghiurile rochiei dumneavoastră. Că accentul acela la baza gâtului vă face ochii să arate ca norii de furtună. E un efect minunat, Minnie. Ştiu pentru cine le purtaţi.

Ea rămase complet nemişcată.

— Le purtaţi pentru dumneavoastră, zise el. Foarte bine faceţi.

Ea slobozi o răsuflare.

— Sunteţi un bărbat periculos.

El se ridică.

— Sala e aproape plină. Îmi pare rău că preferaţi să staţi aici. Trebuie să mă duc în faţă şi să îl văd pe vărul meu. Ne vedem după aceea?

— Eu… mulţimea, făcu ea şi se uită în jur. S-ar putea să plec mai repede, Excelenţă, ca să nu fiu prinsă în mulţime.

Ea se uită în poală când vorbi, dar faţa începuse să i se albească din nou.

— Chiar nu vă simţiţi bine.

— Nu e nimic.

Minnie vorbi tăios de data asta, iar domnul din faţă se ridică, părând a fi pe cale de a-l prezenta pe Sebastian. Robert nu avu de ales decât să plece de lângă ea. Până când îşi găsi locul, bărbatul trecea deja în revistă realizările lui Sebastian.

— …după un început remarcabil la Cambridge, zicea bărbatul, domnul Sebastian Malheur s-a afirmat prin…

Început remarcabil? Ha! El abia reuşise să treacă de examenele din primul an. Întotdeauna fusese în pragul de a fi dat afară, făcând o sumedenie de farse de băieţi de colegiu. Nimeni nu fusese mai şocat de bruscul succes al lui Sebastian decât bătrânii care pe vremuri îl examinaseră.

Într-un fel, succesul pe care l-a avut Sebastian apoi – natura acestuia, la fel ca şi maniera – fuseseră farsa cea mai mare a lui Sebastian. Iar el ştia asta.

Veni pe podium cu mers uşor legănat şi un zâmbet pe faţă.

— Mulţumesc, mulţumesc, zise el, pentru primirea foarte amabilă.

Zâmbetul strâmb din colţul gurii era singurul care admitea că jumătate dintre cei care îl întâmpinaseră veniseră să-l insulte.

— Stau acum în faţa dumneavoastră ca să vă spun despre ştiinţa trăsăturilor moştenite – subiect de ani întregi de studii din partea mea. Pe parcursul studiilor mele, am ajuns la mai multe concluzii. Una e că trăsăturile – cum ar fi culoarea ochilor, înălţimea, numărul petalelor unei flori sau forma unei ridichi – sunt moştenite de la părinţi conform unor reguli stricte, inviolabile. În al doilea rând, regulile transmiterii trăsăturilor par să fie constante la animale şi la plante, de la legume la copaci, de la pisici la oi sau capre şi desigur la omul animal.

O, se distra în mod evident. Avea o lucire în ochi în timp ce vorbea şi un zâmbet slab care se întinse la auzul exclamaţiilor mici din sală.

— În al treilea rând, vă voi explica modul cum regulile trăsăturilor moştenite merg mână în mână cu descoperirile domnului Darwin despre originile speciilor. Ştiu că mulţi dintre dumneavoastră aşteaptă mai ales partea asta, aşa că o să vă explic legătura şi modul în care am ajuns la concluziile mele, folosind…

— Folosind uneltele diavolului! strigă cineva din spate.

Sebastian făcu doar o pauză scurtă.

— Folosind fapte, logică şi experimente de reproducere, zise el blând. Toate acestea pot părea multora dintre dumneavoastră plictisitoare. Dar colegii mei obiectează de regulă la dovezi ale unei influenţe diabolice.

Pe faţa lui apăru altă sclipire de zâmbet şi îşi desfăcu braţele larg, ducându-se la un şevalet pe care-l instalase în faţă.

— Încep cu culoarea gurii-leului.

El puse mâna pe materialul care acoperea şevaletul. În momentul acela însă, uşile din spate se deschiseră brusc. Capetele se întoarseră. Preţ de un moment, nu se zări decât întuneric.

Apoi:

— Haide! strigă cineva şi caprele care fuseseră în piaţă acum intrară în sală.

Se uitară în jur, uşor nedumerite.

— Dacă tot ziceţi că nu există diferenţe dintre animale şi oameni, iată aici câteva pentru audienţa voastră, strigă cineva.

Începură să se audă exclamaţii.

Oi, se gândi Robert anapoda, ele ar fi fost o alegere mai bună. Oile se speriau şi fugeau la fluturatul unei haine. S-ar fi panicat instantaneu. Caprele, pe de altă parte... Caprele vedeau o adunare de oameni ca pe o ocazie. Intrară pe culoar dând din capete.

— Primesc orice creatură suficient de inteligentă ca să stea în picioare, zise Sebastian cu generozitate. Nu te teme, om bun. Sunt sigur că după ce termin, animalele tale vor putea să-ţi explice principiile, folosind doar cuvinte foarte simple, genul pe care le-ai putea pricepe.

La asta se auzi o explozie de hohote.

Capra şefă mai făcu un pas leneş în faţă. Apoi se opri. Îşi întoarse capul contemplativ... şi se întinse să ia o muşcătură din florile de pe tivul lui Minnie.

Robert se ridică pe jumătate din scaunul lui, întinzându-se în spate, deşi era mult prea departe. Ea împinse capul caprei. Putea vedea cum i se mişcă buzele, o

văzu cum o bătea pe umăr, dar nu reuşea să audă ce spunea.

— Haide, acum, strigă căprarul. Nu te atinge de animal! Ai auzit ce a spus omul, că ele sunt ca noi. O să te dau în judecată pentru atac dacă mai pui mâna pe ea.

Râse gros din burtă.

O altă capră veni la ea, încercând pe furiş să îşi întindă gâtul. Miss Pursling luă o umbrelă de la o femeie din apropiere şi o pocni.

— Atac! Atac şi bătaie!

Iarăşi valuri de hohote de râs. O altă lovitură cu umbrela; încă o capră se alătură hoaţelor. Asta se întinse şi muşcă din tivul ei. Materialul subţire se rupse, arătând un pic din jupa de dedesubt.

— Animal sau om? strigă căprarul. Ah, vedeţi – putem face până la urmă diferenţa.

Oamenii din jurul ei râdeau prosteşte, dar reţinut, în vreme ce Miss Pursling trebuia să se descurce singură cu atacul. Robert îşi făcu loc prin mulţime şi îşi croi drum spre bărbat.

— Crezi că ăla e un atac? mârâi el.

Bărbatul nu se uită în spatele lui să vadă cine vorbeşte.

— Poftim?

Robert îi puse mâna pe umăr şi-l întoarse pe individ cu forţa spre el.

— Asta, zise el, e un afurisit de asalt, zise el şi îl pocni pe bărbat direct în barbă.

Individul făcu ochii mari de surpriză. Păru să se clatine pe picioare un moment, apoi îşi dădu ochii peste cap şi se prăbuşi. Robert se întoarse.

— Ce ruşine! se răsti el. Ruşine, voi toţi! Luaţi caprele alea de lângă femeie. Acum.

Minnie ridică privirea. Fusese aşa de ocupată să se apere de capre că nu observase mulţimea care se adunase în jurul ei. Dar în loc să arate uşurată că bărbaţii se apropiau să prindă caprele, capul ei se mişcă iute dintr-o parte în cealaltă. Se făcu albă ca hârtia. Robert văzu cum

îşi dă ochii peste cap.

Dacă l-ar fi întrebat oricine înainte de noaptea asta, ar fi putut paria pe orice că ea avea nervi de oţel. Ducele porni prin mulţime, dar era prea târziu.

Minnie leşină şi se prăbuşi grămadă înainte ca el să poată ajunge la ea.

Capitolul 15

Lumea era făcută din oţet, şi sinusurile lui Minnie luaseră foc. Tuşi şi îşi dădu seama că era întinsă pe o suprafaţă deloc confortabilă – tare, şi denivelată, şi caldă, toate în acelaşi timp.

Deschise ochii.

Lydia se uita la ea şi flutura un flacon de săruri volatile pe sub nasul ei.

Minnie tuşi puternic şi dădu la o parte sărurile de mirosit.

— Iată, zise prietena ei voioasă. Asta a rezolvat lucrurile. Te doare tare capul?

Totul îi reveni în minte. Florile. Şi caprele. Mulţimea.

— O, Doamne, gemu ea. Lydia, te rog spune-mi că nu am leşinat în faţa tuturor.

— Ba da.

Ea voia să-şi închidă ochii din nou. Robert fusese acolo. Ce crezuse oare despre ea?

— Mi-au mâncat caprele toată rochia?

— Nimic din părţile bune, zise altă voce, asta direct deasupra ei.

Şi atunci îşi dădu Minnie seama că nu îşi ţinea capul pe o pernă. Glodurile neconfortabile erau coapsele lui. Stătea cu capul în poala ducelui de Clermont. Se ridică brusc, ignorând bubuiturile din spatele pleoapelor şi se desprinse de el. Stătuse întinsă pe o bancă tare din lemn. În faţă erau o masă şi câteva scaune în lateral. Era probabil

într-una din sălile de şedinţă ale negustorilor de la etaj din New Hall, bănui ea.

Împreună cu ducele de Clermont.

— Lydia, gemu ea, cum ai putut?

Dar Lydia nu răspunse imediat. Ea se uită la duce şi se îmbujoră şi apoi se uită în altă parte.

— Cineva trebuia să te care, zise el în cele din urmă şi, după cum s-a dovedit, eu am fost primul care s-a oferit.

Simţea că i se face rău doar imaginându-şi. Toţi o priviseră probabil când leşinase. Şi ca ducele de Clermont să intervină – asta făcuse precis pe toată lumea să fie atentă. Fără îndoială că bârfele circulau deja.

— Acum, zise Lydia foarte grijulie şi vorbind răspicat, mă voi duce să aduc un pahar de apă…

— Să nu îndrăzneşti să mă laşi singură cu…

Dar Lydia se retrăgea deja.

— Lydia!

Uşa se închise în urma ei.

Minnie sări în picioare fără alt gând decât să pună distanţă între ea şi el. Dacă nu o atingea…

Ducele se ridică odată cu ea. Când ea se clătină, el o apucă de braţ.

— Stai jos, Minnie.

— Oamenii ştiu probabil că suntem aici împreună, zise ea frenetic. O să o vadă. O să creadă că suntem singuri. Toată lumea va crede…

— Toată lumea, zise el distinct, crede deja. Prietena ta ne-a lăsat singuri pentru că ştia ce o să spun. Te rog să stai jos şi să mă asculţi.

Minnie se uită în ochii lui. Robert părea foarte impunător şi ea se simţea ameţită. Se aşeză din nou.

— Când te-au înconjurat caprele alea, zise el, l-am pocnit pe cioban. De faţă cu toată lumea. Şi apoi, când ai leşinat, te-am luat în braţe şi te-am scos din cameră. Orice bârfă crezi că ai putea să opreşti ieşind acum din cameră – crede-mă, cineva o răspândeşte deja.

O, Doamne. Se întâmplase. Chiar se întâmplase. Era ruinată; Stevens se va întoarce cu dovezile lui şi nu va

conta. Minnie trase aer în piept.

— Îmi pare rău, zise el. Nu m-am gândit. Ţi-am spus că pot fi cam prost. Când te-am văzut acolo, nu am mai gândit. Voiam doar să fiu lângă tine.

Minnie scutură din cap, ceea ce o făcu să se simtă şi mai ameţită.

— E la fel de mult şi vina mea.

Dacă ăsta era un dezastru, era un dezastru cu care cochetase. Ştia că există atracţie între ei. El îi spusese destul de clar că nu va avea nici o finalitate. Iar ea îl sărutase oricum şi voise ca el să se uite la ea. Asta era consecinţa când îţi puneai propria persoană pe primul loc.

— O să rezolv asta cumva.

Trebuia să existe o explicaţie pe care să o dea, un fel în care putea să repare lucrurile. Poate că dacă mai leşina cineva şi el o lua şi pe acea femeie? Atunci putea fi văzut ca un gest cavaleresc din partea lui.

Dar nu i se părea în regulă. Era prea forţat. Prea nefiresc. Minnie se frecă nefericită pe frunte.

El se aşeză lângă ea şi îi luă mâna.

— Minnie, zise el blând, îţi aminteşti de ziua în care ai venit la mine în casă şi m-ai ameninţat?

— Cum aş putea uita, se încruntă ea. Presupun că aş putea folosi asta. Să te trădez şi să explic că ai încercat să mă faci să tac. Tot nu pare în regulă. Nu cred că ar funcţiona.

— În momentul acela am zis că dacă se va întâmpla ceva, mă voi asigura că ai o cerere în căsătorie. Cred că am zis mai exact: „Mă voi asigura că o vei avea, chiar dacă va trebui să o fac eu”.

Toate planurile ei se opriră brusc. Minnie se uită în ochii lui. Ar fi fost un lucru urât să glumească despre asta şi el nu dăduse niciodată dovadă de cruzime. Cu toate astea, era mai uşor să-şi imagineze că e cinic decât că e universul bun cu ea.

— Nu ai vorbit serios, zise ea. Ai spus asta doar în glumă.

El ridică din umeri.

— Am spus asta din prostie, nu din glumă. Spun o sumedenie de prostii când eşti tu prin preajmă. El îşi trecu mâna prin păr şi oftă. Dar oricât de prost am fost, e şi adevărat. Am vorbit serios, Minnie. Vreau să te măriţi cu mine. Robert se uită la ea. Chiar şi fără asta, tot te-aş fi cerut. Nu mă gândesc la altceva de zile întregi. Te rog, mărită-te cu mine.

Ea nu putea pricepe. În schimb, se ridică şi se duse la fereastra îngustă. De acolo vedea piaţa care se întindea dinaintea lor. Mulţimea se risipise în mare parte şi îşi luaseră şi caprele cu ei. Nu, ce spunea el nu avea sens.

— Excelenţă, zise ea. E o nebunie. Nu vă puteţi însura cu cineva ca mine.

El se prefăcu că nu înţelege la ce se referea ea.

— Asta spune toată lumea, zise el şi se uită la ea. Şi trebuie să recunosc că nu m-am gândit la posibilitatea asta înainte să te cunosc pe tine. Dar când am luat-o în calcul, a început să aibă tot mai mult sens. Ştii de ce nu m-am însurat încă?

— N-ai nici treizeci de ani. Ai ani întregi înaintea ta…

Ea se opri, simţindu-se nesigură dintr-odată. Ochii lui o ţintuiau într-un fel care îi făcea inima să bată fără nici o legătură cu vârsta lui. Simţi cum i se umezesc palmele.

— Minnie, zise el, ai idee măcar ce sper să realizez eu? Trebuie să fi înţeles că tata a preluat o fabrică aici şi a distrus-o – iar eu sper să compensez asta cumva. Am un frate vitreg care contează mai mult decât oricine pe lumea asta pentru mine şi care e privit pe sus din pricina originii sale. Nu ţin la prerogativele mele.

Minnie abia dacă mai putea să respire.

— Dar asta e doar o parte din ce sper să văd în viaţa mea. Dacă ar fi după mine, aş aboli aristocraţia pe bază de ereditate în întregime.

Ea scoase o exclamaţie şocată.

— Fiecare aspect al său, zise el sălbatic. Lorzii ar trebui să fie acuzaţi la fel ca oamenii obişnuiţi şi judecaţi cu juriu. Nu ar trebui să avem dreptul de a respinge legile propuse de oamenii obişnuiţi din Camera Comunelor. De

fapt, nu cred că ar trebui să existe deloc o Cameră a Lorzilor. Mi-aş dori ca naiba să fiu doar domnul Blaisdell. Tatăl meu… nu ai idee cât de oribil a fost.

El îşi strânse pumnii pe lângă corp. Ochii îi sclipeau cu o lumină pe care nu o mai văzuse la el de când vorbise cu Finney.

— Mi-aş putea cere scuze pentru beneficiile pe care le-am moştenit de la el, zise Robert. Dar am învăţat cu mult timp în urmă că scuzele nu schimbă nimic. Aşa că intenţionez, în schimb, să le folosesc – să le folosesc ca să mă asigur că ceea ce a făcut tatăl meu nu i se va mai permite nici unui lord să facă vreodată.

Asta nu se putea întâmpla. Nu avea cum să spună lucrurile astea.

Dar nu aducea nimic dacă îşi spunea asta sieşi. Minnie era la fel de sigură că ea vedea acum esenţa lui.

— Dintre toate beneficiile pe care intenţionez să le anulez, prima va fi şansa de a mă căsători cu o aristocrată. Gândeşte-te ce ar însemna dacă aş cere în căsătorie o astfel de fată? Ce ar crede ea dacă ar descoperi că scopul vieţii mele este să îi dezbrac pe tatăl, fraţii ei de prerogativele lor? Părinţii mei s-au certat în fiecare clipă când erau împreună. Nu vreau un astfel de mariaj. Chiar nu vreau

Ea nu avea ce să spună în privinţa asta.

— În al doilea rând, zise el. Nu mă aştept la dragoste în căsătorie. În cel mai bun caz sper să găsesc un aliat. Cineva care să mă susţină în ceea ce va veni. El se uită la ea. Tu eşti mai bună decât mine la tactică. Ai fi o soţie teribilă pentru un duce, dar pentru un bărbat care nu mai vrea să fie duce? Nu-mi pot imagina pe cineva mai potrivit.

Ea nu-şi putea imagina pe cineva mai nepotrivit. El nu ştia nimic despre ea. El nu ştia.

— În al treilea rând, zise el, te vreau. Te vreau foarte tare. Te vreau aşa de tare încât atunci când cazi la jumătate de sală departe de mine sunt alături de tine înainte ca să se clintească cineva. Te vreau aşa de mult încât sunt nopţi în care nu mă gândesc decât cum să te

posed.

Ea simţi cuvintele, le simţi în adâncul ei, într-un fulger de dogoare şi dorinţă care cuprindea toate nopţile singuratice pe care le petrecuse. Din punctul ăsta de vedere erau o pereche bună. Dar…

— Cum rămâne cu fidelitatea? întrebă ea. Aş vrea să ştiu la ce să mă aştept. O să ai amante? Am voie să îmi iau amanţi?

El se uită la ea.

— Ultimul lucru în mintea mea acum sunt alte femei, bombăni el.

— Răspunde, te rog, la întrebare, zise ea cu voce tremurată.

— Asta îţi doreşti, ca amândoi să avem amante, amanţi dintr-o toană?

— Ai spus că nu mă iubeşti, zise ea cu voce surprinzător de sigură. Dacă ar fi după mine, aş vrea ca jurămintele mele să însemne ceva. Mă gândeam mai degrabă la nevoile tale. Nu vreau să fiu nepregătită.

— Ah, oftă el şi îi oferi un mic zâmbet.

Ea traversă spre el.

— Ai spus că am fi aliaţi, că ne vom gândi unul la celălalt. Îmi pot imagina ce înseamnă să fii duce. Deocamdată, ai tot avut de ales dintre femei.

Şi chiar dintre multe, nu se îndoia de asta.

— Să nu faci promisiuni pe care nu le vei putea ţine mai târziu. Aş prefera onestitate directă decât infidelitate şi complimente false în momentul ăsta.

— Onestitate directă?

Ea aprobă din cap.

— Atunci, draga mea, o vei avea. Nu sunt aşa de disperat după relaţii sexuale cum ţi-ai putea imagina. Nu am nevoie să mă hârjonesc cu femei în pat ca să obţin orgasme regulate. Dumnezeu mi-a oferit o mână stângă puternică şi au existat multe nopţi în care am preferat-o unei femei.

El nu se uita la ea. Doar nu era jenat de mărturisirea asta?

Dar mărturisirea lui trimise alt fulger de fierbinţeală prin ea – ideea de a-l vedea gol şi cu mădularul ca piatra, cu mâna pe el. Cum arăta oare când se dezmierda singur? I-ar plăcea mişcări lungi, aspre sau unele mai blânde, lente?

— Nu pot să stric reputaţia mâinii mele, zise el, sau să îi rănesc sentimentele şi nici să o las însărcinată. Până acum s-a dovedit cea mai sigură opţiune pentru mine. Aşa că, spune-mi Minnie. Crezi că ai nevoie să îţi iei amanţi?

— Nu m-am gândit la asta niciodată.

Era adevărat, nu se gândise niciodată să fie necredincioasă în căsnicie. Nici măcar dacă se mărita cu un bărbat care îşi lua amante.

— Pentru că mi se pare că trebuie să stabilesc clar un lucru, zise el. Nu vreau să existe neînţelegeri între noi. Iar dacă… se va întâmpla ca să nu îţi mai placă de mine, te voi lăsa să pleci. Fără mici stratageme de a te face să te întorci. Fără să îţi tai finanţarea. Nimic din toate astea. El înghiţi în sec. Ştiu că lucrurile se schimbă. Nu e nimic mai rău decât o căsnicie în care soţul îşi foloseşte puterea ca să îşi oblige soţia să facă ce vrea el. Nu o s-o fac.

— Robert, făcu Minnie şi se întoarse spre el. Nu există niciun pericol ca eu să nu te mai plac.

Nu era sigură care dintre ei se mişcase primul. Poate că ea făcuse un pas spre el. Poate că el se aplecase spre ea. Poate că se mişcaseră amândoi şi poate că existase o adiere în aer care îi apropiase. Ea îl apucă de umeri cu mâinile, el o cuprinse cu braţele de talie.

Erau complet îmbrăcaţi şi cu toate astea sărutul lui părea carnal într-un fel în care ultimul lor sărut nu fusese. Acesta nu era un preludiu a ceva ce ar putea veni dacă ea spunea da. Mâinile lui explorau, alunecând în jos pe ea, apucându-i sânii şi strângându-i şoldurile. Asta era un preludiu al unei partide de amor.

El fu primul care întrerupse sărutul, zâmbind pe jumătate.

— Mai trebuie să spun un singur lucru, zise cu răsuflarea tăiată. Când părinţii mei s-au căsătorit, tatăl meu

a jurat că o iubeşte pe mama. A fost o minciună şi a făcut mai mult rău decât adevărul. Nu mă voi căsători cu aşteptări false.

Degetele lui se flexară şi ea ridică privirea ca să se uite la el.

— Înţeleg perfect ce însemnăm unul pentru celălalt. Nu mă aştept să mă iubeşti.

— Ce însemnăm unul pentru celălalt? întrebă ea.

— Vreau copii. Oricâţi vom reuşi să facem şi să îţi păstrezi sănătatea.

— Excelenţă, zise ea punând deliberat accentul pe titlu. Ăsta nu e un răspuns.

El ridică din umeri şi îşi feri privirea.

— Nu ştiu cum să explic. Te-ai uitat la mine şi, în loc să vezi un duce, ai văzut un bărbat care poate scrie pamflete radicale. Tu ştii cine sunt.

Iar asta aduse din nou realitatea în capul lui Minnie. El prezentase un tablou minunat. Dacă nu ar fi trebuit decât să stea în spatele său în parlament şi să îi şoptească sfaturi în ureche, la figurat vorbind, ea ar fi spus da.

Dar asta…

Ducesele mergeau la petreceri – petreceri mari cu sute de oameni prezenţi. Când mergeau să se plimbe prin parc, oamenii arătau spre ele şi priveau. Iar Minnie… Minnie începea să intre în panică dacă doar câţiva oameni se uitau spre ea. Leşinase când douăzeci de oameni o înconjuraseră.

— O, Doamne, zise ea şi se îndepărtă de el, cuprinzându-se cu braţele. Asta chiar nu o să funcţioneze.

— Minnie?

Se întoarse spre el.

— Ce crezi că s-a întâmplat acolo afară?

El clipi.

— Acolo, afară? Există un acolo, afară?

— De ce crezi că am leşinat?

— Ăă, făcu el şi îşi trecu mâinile prin păr. Caprele?

— Locuiesc la o fermă, Robert. Sunt obişnuită cu caprele.

El se încruntă.

— Ai dreptate. S-a întâmplat după ce caprele au fost mânate de acolo. Toată lumea s-a adunat în jurul tău.

De regulă nu încerca să îşi amintească de acele momente care o aruncau într-o spirală a terorii; alunga amintirea de îndată ce se trezea. Dar îi putea vedea acum, un zid de chipuri şi stofe, toţi uitându-se curioşi la ea. Stomacul i se strângea doar amintindu-şi. Inima îi bubuia cu o intensitate rece.

— Mă tem de mulţimi, zise ea. Cuvintele ieşiră aproape chiţăite, dar ieşiră. Nu teamă, de fapt, ci groază de mulţimi.

El o apucă de mână.

— Mai ales de mulţimi în care toată lumea se uită la mine. Am fost într-o gloată când aveam doisprezece ani. Ea îşi atinse cicatricea de pe obraz. De acolo am asta. Aruncau cu pietre.

El ridică mâna spre faţa ei. Avea mănuşi din piele neagră, putea să le miroasă, aşa de aproape era de ea. Îşi puse vârful degetului pe cicatricea ei şi o trasă pe obraz, mai întâi mai uşor, apoi cu un pic mai multă forţă.

Nu rostise ultimele două cuvinte din propoziţie. Nu aruncau doar cu pietre. Aruncau cu pietre în ea.

— Asta a fost o lovitură urâtă.

Aprobă din cap.

Îi trasă din nou cicatricea, apăsând de data asta.

— Pot să simt o fractură în craniul tău. Aşa de aproape de ochi…

— În primele zile, când era totul învineţit, se punea întrebarea dacă o să mai văd cu ochiul ăsta după ce se vindeca.

Nu îşi luase mâna de pe obrazul ei.

— Iar acum nu pot să suport grupuri mari de oameni. Dacă se uită la mine, atunci devine chiar imposibil. Nu pot să gândesc. Nu pot să vorbesc. Vreau doar să fug.

— Aşa că stai tăcută. Ascunzi tot ce e bun la tine şi speri ca nimeni să nu se uite.

Minnie se uită la fustele ei.

— Da.

Cuvântul era plin de spaimă. Ea se făcu şi mai mică.

O vreme, destul de mult, el nu zise nimic. Apoi încet ducele îi ridică fruntea spre el.

— Foarte rău, murmură el. Dar eu te-am văzut deja.

Buzele lui se atinseră de ale ei. Nu era un sărut. Nu chiar. Sărutările erau mai mult decât atingeri uşoare ale gurilor, un schimb de parfumuri. Dacă ar fi fost un sărut, el nu s-ar fi retras aşa de iute.

Ea se trezi că se uită în sus spre el. Mâna lui îi cuprinsese obrazul.

— Ce a fost asta? întrebă ea.

— Dacă nu ţi-ai dat seama, probabil că n-am făcut-o bine.

Iar apoi, mai încet, deliberat, el se aplecă spre ea. De data asta buzele nu se atinseră doar de ale ei; se întâlniră cu ale ei. Gura lui era caldă şi uscată; în locul unei presiuni scurte, el o ronţăi. Mâna îi cuprinse obrazul, o trase mai aproape, iar acel sărut…

Minnie se întoarse, dar asta nu făcu decât să îi atingă umărul cu fruntea. Se sprijini de el, învăţând să respire din nou.

— Nu pot să mă mărit cu tine, zise ea. Cum aş putea să fiu ducesă?

— E simplu, îi răspunse el. Spui da. Eu îi pun pe avocaţi să pregătească contractele. Asta va dura trei sau patru zile şi până atunci va fi sosit şi licenţa specială.

O, Doamne! Versiunea lui despre căsătorie începea cu avocaţi. Dacă ea avea nevoie de dovezi despre cât de departe erau unul de celălalt, cât de diferite erau lumile în care trăiau ei…

Mâna lui rămase pe a ei, iar fiecare muşchi din corpul ei încremeni – plămânii ei nu mai traseră aer, gura îi încremeni pe jumătate deschisă. Iar degetele ei – ei bine, ea nu îndrăznea să-şi mişte degetele nici măcar un centimetru. Doar inima ei continua să îi bubuie în piept, în ritm de staccato.

— După asta, zise el, o să te pot duce în pat.

Asta cel puţin era la fel. Minnie zâmbi.

El îşi trecu degetul peste marginea mâinii ei într-o dezmierdare.

— Ce o să mă fac cu tine, Minnie? întrebă el.

Ea îşi trase mâna în timp ce inima îi cânta cu o emoţie pe care ea nu reuşea să o identifice.

— Opreşte-te. Opreşte-te şi nu mai face nimic.

El îşi înclină capul spre ea. Profilul lui era curat şi perfect. Lumina lămpii îi săruta vârful nasului, iar Minnie simţi o gelozie iraţională – că lumina putea să îl atingă fără probleme, iar ea abia putea suporta presiunea degetelor lui.

— Excelenţă, rosti ea foarte clar. Trebuie să mă fac mai bine înţeleasă. Ţi-am spus că e ceva în trecutul meu. Ceva a nu vreau să iasă la lumină.

El nu se opri de la a-i dezmierda mâna.

— Pot să ghicesc ce vrei să spui, zise el uşor. Şi chiar nu-mi pasă de asta.

Lui Minnie începură să-i transpire palmele. Începea să simtă şi primele valuri de greaţă. Trecuse aşa de mult de când povestise cuiva, aşa de mult de când rostise cuvintele cu voce tare.

— Până la vârsta de doisprezece ani, zise ea şi începu să tremure, iar el se îndreptă de spate şi se uită îngrijorat la ea. Până la vârsta de doisprezece ani, zise ea grăbită, tatăl meu m-a îmbrăcat în pantaloni şi m-a prezentat tuturor ca pe un băiat.

El clipi, iar ochii i se măriră de surpriză.

— Eu… în mod clar nu aş fi ghicit asta.

— S-a aflat, desigur, zise ea. Şi s-a aflat foarte urât. Ea îşi frecă palmele şi încercă să se oprească din tremurat. Toată Londra ştia. A fost în ziare. Gloata aia de care ţi-am spus? Mă urmăreau pe mine. Voiau să mă pedepsească pentru că îndrăznisem să mă prefac aşa de mult. Pentru că eram aşa de nefirească.

— Ha!

Se încruntase uşor privind-o. Ochii îi alunecară peste tot corpul ei, de parcă ar fi văzut-o din nou, de data asta ca pe un lucru care nu ieşise aşa de bine. Poate că citise

despre scandal la vremea respectivă. Poate că încerca să-şi amintească detalii. Poate că fusese parte din mulţime, parte din grupul care aruncase cu pietre.

Nu. Asta nu. Nu îi dădu drumul la mână, iar ea nu-şi putea imagina că el ar arunca cu pietre în cineva, cu atât mai puţin într-un copil.

— A fost aşa de rău, încât a trebuit să renunţ complet la viaţa mea. Mi-am schimbat numele. M-am născut Minerva Lane. Când… când mă prefăceam, tata îmi spunea Maximilian.

— Ha, făcu el.

Maxilarul i se mişcă, dar nu vorbi.

— Spune ceva, zise ea. Spune orice. Nu ştiai de asta când m-ai cerut de soţie. Nu o să-ţi fac o vină dacă pleci. Ea se uită în ochii lui. Dar spune ceva.

El îi cercetă faţa preţ de o clipă, iar apoi ridică din umeri

— Îţi plăcea să fii băiat?

— Eu… în fine.

Nu era o întrebare care să i se fi pus vreodată, iar asta o scoase din starea de frică.

— A fost tot ce am ştiut la început. Înşelătoria a început când eram foarte mică. Începuse să îmi placă de unul dintre prietenii mei. Asta a fost… foarte straniu.

— Aşa aş zice, clipi el spre ea. Asta explică multe despre tine.

— A trebuit să învăţ să fiu din nou fată după aceea. Cum să păşesc. Cum să vorbesc. Erau aşa de multe lucruri la care puteam greşi. Era doar… mai simplu să fiu mică şi tăcută. Aşa nu puteam să fac greşeli.

— Mă face să mă gândesc că va trebui să port o discuţie foarte lungă cu tine despre subiectele potrivite pentru educaţia feminină, zise el cu un zâmbet brusc. După ce ne căsătorim.

— Nu eşti serios, Excelenţă. Sunt un scandal care aşteaptă să izbucnească.

— Minnie, vreau să desfiinţez aristocraţia. Scriu pamflete radicale în secret. Nu o să strig acum: Vai, un

scandal! şi o să fug. Nu mă deranjează scandalul.

Minnie se uită în ochii lui.

— Ba da, ba da.

Uşa se scutură o dată, apoi din nou. Câteva minute mai târziu, după ce umblă foarte zgomotos la mâner, Lydia deschise uşa.

Veni ducând o carafă cu apă.

— Asta, zise Minnie, trebuie să fie apă adusă tot drumul de la Bath. Te-ai dus pe jos acolo sau ai luat trenul?

Lydia îi oferi un zâmbet obraznic.

— Ei bine, e totul lămurit?

— Exact asta e şi întrebarea mea, zise Robert ridicând din sprâncene.

Iar Minnie constată că nu putea răspunde. Îl voia. Îi plăcea de el. Dacă ar fi fost oricare alt bărbat, l-ar îi acceptat. Dar să se căsătorească cu el însemna să stea în faţa a nu doar câtorva persoane, ci a întregii ţări. Iar cu el alături, toţi se vor uita la el. Ea simţea că i se face rău doar la gândul ăsta.

— Am nevoie de mai mult timp, zise ea şi-şi feri privirea.

— Timp? Timp pentru ce? vru să ştie Lydia.

Dar Robert ridică mâna.

— Atunci o să primeşti timp, zise el. Gândeşte-te şi analizează lucrurile din toate unghiurile. Gândeşte-te la strategii, dacă e nevoie, şi apoi schimbă liniile de aprovizionare. Orice trebuie să faci ca să te simţi sigură. Robert îi aruncă un zâmbet sclipitor, încrezător. Un zâmbet care-i spunea că ştia că ea nu avea să îl refuze. Ia-ţi timp, zise el şi se apropie de ea, aplecându-se. Iar apoi, Minnie, acceptă-mă.

Capitolul 16

Robert ar fi trebuit să ghicească ce avea să aducă bârfa, dar vizitatorul de a doua zi de dimineaţă fu o surpriză

pentru el.

Era pe punctul de a ieşi – tocmai ieşise pe uşă, de fapt, – când o trăsură trase în faţa casei. Un servitor sări din spate şi puse un scăunaş pe pavaj.

Uşa se deschise şi mama lui coborî din trăsură. Ochii ei poposiră asupra lui Robert. Ea nu se încruntă. Nu îşi miji ochii. De fapt, ducesa nu arătă nici urmă de emoţie. În schimb, păşi pur şi simplu pe pavaj şi pluti în sus pe scări.

— Clermont, zise ea drept salut.

El îşi înclină capul o jumătate de centimetru.

— Ducesă.

Ea intră pe uşa deschisă, de parcă el ar fi ţinut-o pentru ea. Fără să ceară permisiunea, acostă prima servitoare care trecea şi îi porunci să aducă ceai. El o urmă nedumerit. Două minute mai târziu, era aşezată în salonul lui din faţă. Îi făcu semn propriei cameriste să plece şi se întoarse spre el.

— Înţeleg, zise ea, că nu ţi-ai făcut un obicei generalizat din a distruge tinere femei din clasa de mijloc.

Rosti cuvintele „clasă de mijloc” de parcă ar fi mirosit ouă stricate.

— Te referi la evenimentele de seara trecută? zise el şi îi imită tonul. Am obiceiul să distrug măcar două înainte de cină. Găsesc că anticiparea face orele dimineţii să treacă cu o vioiciune încântătoare.

Ea îşi trase nasul.

— Asta e genul de glumă pe care ar fi făcut-o tatăl tău.

Robert îşi încordă mâna în mănuşă.

— Nu, zise el, ăsta era genul de lucru pe care tatăl meu l-ar fi făcut. El nu ar fi glumit despre asta, nu în companie mixtă.

Ea flutură mâna fiind de acord.

— Nu e prima dată când aud numele tău împreună cu al domnişoarei Pursling. Spune-mi că nu te gândeşti la nimic nepotrivit.

— Nu văd de ce ţi-ar păsa. Nu ţi-a păsat niciodată.

Ducesa de Clermont ridică pur şi simplu din umeri.

— Acţiunile tale, aşa cum sunt, se reflectă asupra mea.

Desigur. Nu se interesa de el, nu o făcuse niciodată. Avea pur şi simplu grijă de propria-i reputaţie, îngrijorându-se de dificultăţile pe care i le-ar putea el provoca. El aşteptase toată viaţa ca ea să îl observe.

Studiase mult când se dusese prima dată la şcoală, primind laude de la toţi profesorii. Îi scrisese plin de entuziasm, sperând ca ea va citi scrisoarea şi că el va fi făcut destul pentru ca ea să fie mândră de el.

Dar prima scrisoare nu primi nici un răspuns. Aşa că încercă iar. Dacă nu era doar bun, ci foarte bun... Cu siguranţă mama lui va fi mândră de el. Aşa că studie şi mai mult, realiză şi mai multe. Îi scrise din nou după patru luni, prezentându-i timid realizările sale.

Scrisoarea nu generă nici o reacţie.

Neabătut, el munci şi mai mult. Îi trimise a treia scrisoare la finalul anului, informând-o că era primul în clasă. Timp de o săptămână în vara aceea, îşi ţinuse de fiecare dată răsuflarea când sosea poşta. Timp de o săptămână fu dezamăgit.

Iar apoi, într-o bună zi, el primi un răspuns compus dintr-un singur rând.

„Spune-i tatălui tău că nici această strategie nu va funcţiona.”

Fusese o chestiune de principiu să continue aşa cum o făcuse până atunci – ca să îi dovedească faptul că eforturile fuseseră pentru ea. Chiar şi aşa, avu nevoie de încă un an ca să renunţe la obiceiul de a mai spera.

— Ei bine? făcu ea studiindu-l acum. Ce ai de gând să faci cu fata asta?

Robert porni să traverseze camera.

— Cred, zise el încet, că un fiu ar trebui să fie respectuos cu mama lui. Să răspundă la întrebări pentru că el îi datorează respect pentru toată grija pe care ea i-a oferit-o.

Întregul ei corp se încorda.

— Mă simt generos. O să îţi răspund la o întrebare

pentru fiecare lună pe care ai petrecut-o în compania mea în copilărie.

El se uită la ea. Buzele ei se subţiaseră, iar degetele îi băteau darabana pe farfurie.

Robert se ridică.

— După cum îţi dai desigur seama, zise el, asta nu îţi permite nicio întrebare. Acest interviu s-a încheiat.

Zicând asta, se ridică şi ieşi din încăpere.

*

O cerere în căsătorie, îşi dădu Minnie seama, nu ar trebui să o facă să se simtă rău. Mai ales când ea de fapt îl plăcea pe Robert. Dar nu putea să se certe cu adevărul corpului ei. Stomacul i se strângea când se gândea la ce însemna căsătoria. Nu era o minciună când le spusese mătuşilor de dimineaţă că trebuia să se întindă.

Promisese să se gândească la avantajele propunerii, dar toate încercările de a face asta dispărură sub viziuni de chipuri furioase care o înconjurau.

— Mincinoasă! strigau ei. Copilul diavolului!

Ducesele atrăgeau mulţimi. Ducesele se duceau la petreceri. Ducesele nu leşinau când se uitau prea mulţi oameni la ele. Dacă ar fi aşa, ar leşina mereu. Îşi putea imagina foarte bine partea privată din relaţia lor. Pielea îi ardea cu speranţa ei. Împărţiseră prea multe sărutări între ei de-acum ca ea să pretindă că nu îl dorea. Dar chiar dacă ea ar fi fost bună ca iubită a lui Robert, gândul de a fi soţia unui duce îi făcea rău. Şi la un moment dat, oricât s-ar înţelege în viaţa intimă, asta ar fi umbrită de dezastrul public inevitabil.

Reveria ei fu întreruptă după-amiază de zgomotul roţilor de trăsură pe alee. Se ridică într-un cot ca să vadă pe fereastră şi privi uimită când patru cai negri asemănători aduseră o trăsură în faţa căsuţei mătuşilor ei. Un servitor sări jos din spate şi deschise uşa trăsurii, punând jos un taburet tapiţat cu culori vii. Şi afară păşi ducesa de Clermont. Ea se uită în jur în toate direcţiile, cu nasul pe

sus. Fără îndoială uitându-se la câmpurile de verze de dincolo de casă, la vopseaua care se desprindea de pe hambarul din stânga, rugina de pe balamale… toate semne de sărăcie aşteptând doar o privire.

Purta o rochie de un roz palid, tivită cu dantelă la manşete şi la poale de parcă ar fi fost un tort elegant din vitrina unui cofetar. Ducesa scutură din cap de parcă ar fi vrut să alunge imaginea banală a casei din faţa ei şi urcă pe alee. Unul dintre servitori plutea în faţa ei şi bătu la uşă.

Asta începuse deja. Mulţimile. Privirile întrebătoare. Acuzaţiile. Minnie nu fu deloc surprinsă când strămătuşa Caro veni să o vadă câteva minute mai târziu.

— Minnie, zise ea pe un ton uimit, ştiu că te simţi rău, dar ducesa de Clermont doreşte foarte mult să te vadă. Să îi spun să plece?

În mod evident, ducesa aflase veştile de la fiul ei.

— Nu, zise Minnie. Mai bine mă duc să o văd.

Caro o ajută să-şi închidă rochia şi să-şi strângă părul într-un coc. Minnie nu zise nimic în timp ce lucra. Nu o întrebă de ce ducesa de Clermont venise în vizită, nici nu puse la îndoială starea de rău a lui Minnie. Minnie putea să le reproşeze mătuşilor multe, dar ele o lăsau în pace şi aveau încredere că lua propriile decizii.

— Minnie, zise ea în cele din urmă, când puse jos peria şi decise că rochia era prezentabilă, dacă ai nevoie de ceva – orice mi-ai spune, nu-i aşa?

Strămătuşa ei purta o rochie al cărei material fusese întors pentru a cincea oară. Jumătate dintre ridurile de pe chipul ei erau vina lui Minnie. Dacă se întâmpla ceva cu Eliza, Caro nu ar avea unde să se ducă. Şi, cu toate astea, ea avea încredere în Minnie.

Nu conta ce s-ar întâmpla dacă Minnie ar deveni ducesă. Nu conta că ea ar fi foarte neîndemânatecă într-o astfel de întreprindere. Alegerile fuseseră respinse toate, una câte una şi existau lucruri mai rele decât să fii obligată să te măriţi cu un bărbat de care îţi plăcea.

— Nu, zise Minnie, nu ţi-aş spune. A trecut de mult vremea când trebuia să depind de voi. Tu ar trebui să poţi

avea încredere în mine.

Ochii strămătuşii ei se umbriră.

— O, Minnie, zise ea cu voce gâtuită.

Minnie o strânse de mână.

— Să nu-ţi faci griji din pricina mea.

Trase adânc aer în piept şi coborî la parter ca să intre în luptă.

De aproape, rochia ducesei era chiar mai spectaculoasă. Patru straturi din cea mai fină dantelă îi înconjurau mâinile. Materialul era imprimat cu flori delicate, croit frumos şi brodat apoi pus în straturi cu o cusătură dincolo cu mult de priceperea lui Minnie. Nu vedea nici urmă de Robert pe chipul femeii. Nasul ei era mic şi curbat în sus. Iar gura părea să îi fi încremenit într-o eternă grimasă.

Minnie îşi plecă fruntea şi făcu o reverenţă adâncă în cadrul uşii, foarte conştientă de propria-i rochie deja uzată: un cenuşiu simplu, practic, cu manşete negre şi care fuseseră întoarse o dată ca să ascundă părţile tocite.

Ducesa o studie în tăcere, fără îndoială catalogând fiecare deficienţă a ei. Ea nu avea nevoie să zică nimic. Sprânceana aceea ridicată, uşoara lărgire a ochilor a surpriză – toate spuneau acelaşi lucru. Cum îndrăzneşti să te măriţi cu fiul meu?

Indiferent care avea să fie decizia lui Minnie, ea nu se va face mică în faţa acestei femei. Întâlni privirea acesteia direct, refuzând să şi-o plece pe a ei.

— Ei bine, zise ducesa într-un târziu, înţeleg ce vede el la tine.

Cuvintele erau aşa de surprinzătoare, încât Minnie aproape că-şi uită decizia.

— Vedeţi?

Ducesa se ridică şi se duse spre Minnie.

— Săracă, zise ea şi bătu pe manşetele uzate ale mânecilor lui Minnie. Marcată, continuă ea spre obraz. Fără ţinută, comportament, fără maniere adecvate. Eşti proiectul lui de caritate.

După agitaţia din ultimele zile, era o uşurare să simtă

o furie rece, simplă.
Minnie ridică bărbia.
— Cu toate astea, nu mi-a oferit nici măcar o singură liră.
— Căsătoria cu el ar face mai mult decât doar câteva guinee.
Minnie îşi puse o mână în şold.
— Dacă aveţi impresia că interesul fiului dumneavoastră în mine reprezintă doar milă, atunci nu-l cunoaşteţi foarte bine. Există cu siguranţă victime mai merituoase decât mine.
Ducesa scutură din cap.
— Îmi cunosc fiul, zise ea cu un mârâit profund. Arată aşa de mult ca tatăl său încât am avut nevoie de ani întregi ca să-mi dau seama de adevăr. El seamănă mult prea mult cu mine.
— Cu dumneavoastră?
Minnie se uită din nou la femeie. În afară de culoarea palidă a părului ei, nu era nimic din ea în fiul ei. Ducesa nu putea să aibă mai mult de cincizeci de ani, dar deja încruntarea săpase riduri adânci pe fruntea ei. Gura îi era fixată într-o expresie de permanentă neplăcere.
— Nu seamănă deloc cu dumneavoastră.
Perlele sclipiră pe încheietura ducesei când aceasta îşi flutură mâna alungând afirmaţia.
— Aşa cum obişnuiam să fiu, zise ea. Blândă, maleabilă. Buzele ei căpătară o expresie şi mai dură. Încrezătoare. El e un romantic desăvârşit – să nu negi asta. Trebuie să fie dacă a cerut o femeie ca tine de soţie.
— O femeie ca mine. Minnie simţi cum i se curbează şi ei gura de neplăcere. Ce vreţi să spuneţi cu o femeie ca mine?
— Pentru restul vieţii sale, toată lumea se va uita la el şi se va întreba de ce s-a însurat cu tine, şoptind despre cât de mult a fost pângărit numele familiei Blaisdell.
— Ar trebui ca aceasta să fie părerea lui, nu a dumneavoastră.
Ochii celeilalte femei sclipiră.

— Ştii la câte am renunţat eu pentru ca copilul meu să se nască cu toate avantajele? Ani întregi am suferit un mariaj cu cretinul şi adulterul de tată al lui. A trebuit să îl suport pe bastardul lui. A trebuit să…

Ea se opri şi scutură din cap.

— Nu contează. Am renunţat la orice pentru ca fiul meu să poată avea viaţa asta. Totul. Nu poţi să-ţi imaginezi ce a trebuit să suport. Nu am făcut acest sacrificiu al întregii mele vieţi pentru ca el să arunce totul de dragul unei nimeni.

Din asta, Minnie deduse că mama lui Robert nu ştia despre speranţa sa cu abolirea nobilimii.

Dar tirada ducesei continuă:

— Nu aduci nimic în această partidă – nici o familie, nici bani, nici pământ, nici putere.

— Sunt conştientă de ce am, Excelenţă.

— Şi tot o să te măriţi cu el, zise ducesa supărată. Îmi cunosc fiul. El ţine la bine şi la rău. Vrea cu atâta disperare să aparţină de ceva. O să se năpustească în orice cauză pe care o alege orbeşte, indiferent la ce rău şi-ar putea face.

Poate că ducesa îl ştia pe Robert mai bine decât presupusese Minnie iniţial.

Ducesa îşi trase nasul.

— El probabil e de părere că te salvează de la o viaţă de mizerie. Obrajii lui Minnie se îmbujorară în timp ce cealaltă femeie se uită din nou la rochia ei mult prea simplă. Privirea ducesei se îndreptă spre mănuşile lui Minnie şi apoi din nou în sus spre cocul simplu în care îi strânsese Caro părul. Minnie stătu cu spatele drept, întorcându-i privirea.

— El chiar te salvează de la o viaţă de mizerie, trase ducesa concluzia. Nu pot să-ţi fac o vină pentru faptul că îl laşi să o facă.

— Cine zice că îl las să o facă? se răsti Minnie. Nu vreau să mă găsesc vreodată în locul dumneavoastră. Nu pentru oricare dintre rochiile dumneavoastră ridicol de scumpe.

În mod surprinzător, replica provocă un zâmbet – unul

care încălzi chipul celeilalte femei, făcând-o să pară cu zeci de ani mai tânără.

— Serios? Atunci poate că ai un pic de minte. Femeia îşi puse reticulul pe masă. Ştiu că sună dur, dar e singurul meu copil. Aşa cum suntem. Ea slobozi un oftat. Nu sunt complet nesimţitoare. M-am găsit şi eu o dată în poziţia ta.

Buzele i se curbară în sus, dar nu exista niciun zâmbet pe faţa ei, ci doar un fel de rânjet.

— Te ameţeşte când eşti curtată de un duce. Un duce tânăr şi chipeş. Ştiam că tatăl lui Robert avea o reputaţie neagră, dar eram sigură că pot să-l vindec de toate păcatele lui. Avea să înceteze să mai joace jocuri de noroc, să bea excesiv, iar dacă mă avea pe mine… ei bine, nu se mai uita vreodată la o altă femeie.

Ducesa îşi scoase doar o mănuşă şi o împături înainte să se uite în ochii lui Minnie.

— Dar toate noţiunile romantice mi-au fost alungate până când am împlinit douăzeci de ani. Dar nu a fost doar vina ducelui. A fost a tuturor celor pe care i-am întâlnit. A întregii înalte societăţi care m-a văzut doar ca pe un fel de portofel al ducelui de Clermont. Mi s-a spus în fiecare zi, timp de ani şi ani de zile, în şoapte care nu erau chiar pe la spatele meu că eu nu eram egala soţului meu. Nu conta că el nu avea nici minte şi nici bani. Eu eram sub el şi faptul că îndrăzneam să-l sfidez… Nimic din ce făcea soţul meu nu provoca vreo şoaptă, dar insistenţa mea de a fi tratată cu respect? Asta era un scandal. Când el se ducea la prostituate, pentru societate asta nu însemna nimic. M-a lovit pentru că am insistat pe fidelitatea matrimonială, dar singurul lucru considerat de înalta societate scandalos era că am îndrăznit să îl pun la îndoială.

Vocea ducesei tremura.

— Măcar aveam bani. Cum crezi că ar fi pentru tine?

Minnie înghiţi în sec.

— Robert nu e aşa.

Mâinile ducesei se strânseră în jurul mănuşii solitare.

— Am citit *Mândrie şi prejudecată.* Ştiu exact în ce rol mă vezi – cel al scorţoasei Lady Catherine, care se

amestecă prosteşte şi are impresia că Darcy trebuie să se însoare cu fiica ei amărâtă.

Ea strânse din buze.

— Poate că ăsta e rolul meu. Ar trebui să stau aici şi să strig la tine: „Umbrele de la Clermont House urmează să fie aşa de pângărite?”

Minnie clipi de uimire, iar femeia zâmbi.

— Ţi-am spus că am fost odinioară romantică, zise ea. Aşa că poate că sunt Lady Catherine. Dar văd aşa de mult din mine tânără şi nesăbuită în el – galanteria, certitudinea iubirii, speranţa de viitor. Nu aş dori viaţa mea nimănui.

Conversaţia nu se derula aşa cum îşi imaginase Minnie prima dată. În loc să o înfurie, cuvintele ducesei îi aduceau un fel de claritate situaţiei în care se afla.

— Probabil că îl iubiţi foarte mult, zise ea.

— Nu, făcu cealaltă femeie blând. Presupun că aş fi putut să o fac, pe vremuri. Dar un băiat poate să-ţi implânte cuţitul în inimă doar de câteva ori înainte să încetezi să mai simţi ceva. Nu am avut de ales, iar… Ridică din umeri. Nu mai pot să te intimidez prea mult sau să implor. Te voi ruga cât de frumos pot. Ea se uită în ochii lui Minnie. Te rog să nu-i faci asta fiului meu.

Ducesa, decise Minnie, era o femeie foarte ciudată. Extrem de ciudată. Simţi o înţepătură de compasiune pentru ea.

— E un băiat mai blând decât a fost tatăl lui, zise ea şi strânse din buze. Când va vedea cum te tratează ceilalţi, se va simţi mizerabil. El nu suportă nedreptatea.

— Totul e foarte bine, zise Minnie. Dacă aş fi o persoană mai bună probabil că aş fi de acord şi aş refuza cererea pentru binele lui. Dar aţi spus-o chiar dumneavoastră. Fără avere, familie sau viitor.

Ea zâmbi strâmb.

— Aţi auzit de zvonuri care fac legatara dintre mine şi fiul dumneavoastră. Cum credeţi că ar supravieţui reputaţia mea în absenţa lui?

Ochii ducesei se mijiră.

— A încercat…

— Nu sunt ruinată, continuă Minnie, e doar o bârfă. Dar doar o umbră a unei pete negre e tot ce trebuie. Amabilitatea de principiu e un lux pentru cei bogaţi. Eu nu mi-l permit. Scutură din cap. Ştiu cât de dezastruos ar fi să mă mărit cu el. Mai mult decât vă imaginaţi.

Gândul de a fi ducesă – de a suporta acele şoapte, de a simţi greutatea privirilor tuturor oriunde se ducea – o făcea pe Minnie să ameţească. Dar acum avea ocazia de a avea grijă de ea şi de mătuşile ei o dată pentru totdeauna. Ea scutură din cap.

— Ştiu că va fi un dezastru, zise ea. Dar nu am de ales. Trebuie să o fac.

Ridică privirea să descopere că ducesa chiar îi zâmbea.

— Ce reconfortant, zise cealaltă femeie. Şi eu care credeam că va trecui să mă văicăresc şi să te conving printre proteste de iubire. Dar tu eşti complet lipsită de romantism.

Minnie scutură brusc din cap a negaţie.

— Îmi pot imagina castele şi duci la fel de mult ca oricare altă femele.

Dar nu şi l-ar fi putut imagina pe Robert. El era mai bun decât oricare prinţ. Vedea sclipirea din ochii lui când vorbea despre abolirea aristocraţiei. Dacă ar fi fost doar ei doi, s-ar fi îndrăgostit de el. Era un miracol, având în vedere trecutul ei, că întâlnise pe cineva pe care să-l poată iubi – şi care părea că îi întorcea sentimentele într-o formă oarecare. Să îl respingă părea primejdios. Unele daruri nu veneau de două ori.

Şi totuşi, să se proclame soţie de duce? Era genul de mândrie care venea înainte nu doar de decădere, ci înainte de prăbuşirea de pe o stâncă abruptă.

Putea să vadă fiecare piatră zimţată care o aştepta în partea de jos.

Era foarte bine prinsă între speranţă şi aroganţă.

— Pot să fiu romantică, zise ea încet. Dar romantismul e un lux pe care nu mi-l pot permite.

— Cât de ironic, zise cealaltă femeie şi se uită ţintă la

ea. Chiar cred că ai fi bună pentru el dacă ai fi complet altcineva.

Minnie râse şi închise ochii.

Ducesa se aplecă în faţă.

— Aşa că haide să vedem cum funcţionează principiile tale când ai de ales. Îţi dau cinci mii de lire.

Minnie făcu brusc ochii mari. Se uită la femeie – era sigură că glumea.

Dar ducesa o privea cât se putea de serios.

— Chiar o s-o faceţi, zise Minnie uluită.

Cinci mii de lire – părea o sumă imposibilă. Suficient ca să aibă din ce să trăiască. Suficient ca să asigure viitorul mătuşilor. Suficient ca să aibă o zestre rezonabilă, dacă asta voia, sau ca să se mute pe continent. Erau mult prea mulţi bani.

Dar apoi se gândi la rochia pe care o purta ducesa – tot acel material şi metri întregi de dantelă, cusătura îngrijită. Rochia aceea probabil costa peste o sută de lire.

— Va trebui să îi refuz, presupun.

Ducesa ridică din umeri.

— Nu pot să pretind că îţi ofer destul ca să compenseze că nu te măriţi cu el. El probabil că ţi-ar da mai mult într-o căsnicie decât cinci mii de lire. Dar… ţi-am spus, îl cunosc. E prea insistent pentru un refuz simplu. Femeia se uită în depărtare, amintindu-şi ceva parcă. Buzele ei se strânseră de neplăcere. Încearcă şi încearcă şi apoi mai încearcă o dată. Robert nu va ceda până când nu-l plesneşti peste faţă cât de tare poţi. Dacă îl trădezi o dată, nu se va mai uita niciodată spre tine.

Ducesa spunea că nu-şi iubeşte fiul. Dar era o femeie ciudată – rece şi colţuroasă într-o clipă şi fragilă în următoarea. Era un ciob dintr-un vitraliu, aruncând culori în încăpere şi totuşi capabilă să taie tot ce atingea. Într-o clipă, ea părea să ţină la fiul ei. În cealaltă…

— Nu cred că vreţi să îi fac rău lui Robert, zise ea. Nu puteţi să-mi cereţi asta.

Ducesa ridică din umeri.

— Va fi bine pentru el, cred. El e prea romantic aşa

cum e. Prea încrezător.

Se uită la Minnie şi ridică din umeri fără nicio urmă de scuză.

O femeie ciudată, dură. Poate că Robert putea fi transformat într-o creatură ca ea…

— Nu ştiu dacă pot face asta, zise Minnie răguşit. Să îi fac aşa de rău încât…

Dar ea deja se gândea la cum putea să o facă.

— Pari o femeie capabilă, zise ducesa uşor încruntată.

Secretele lui Minnie fuseseră o dată aruncate spre întreaga lume. Cum putea să o facă ea altcuiva? Cum putea să i-o facă lui?

Dar cum putea să se mărite cu el.

Minnie îi întâlni privirea.

— Nu ştiu, repetă ea, dacă pot face asta.

După ce ducesa plecă, după ce Minnie scăpă de întrebările bine intenţionate ale lui Caro şi ale Elizei, se duse sus în camera ei. Casa de la fermă nu era foarte mare, Minnie avea o cameră mică în partea din faţă, chiar deasupra salonului de la parter. De acolo putea vedea acri de câmpuri de varză, culeasă în pregătirea iernii, aşteptând să fie arate. Dar priveliştea îi era obturată de hambar. În zilele reci, căldura de la vite slobozea abur când se deschideau uşile. Astăzi, doar câteva firicele de abur ieşiră din hambar, abia vizibile în ploaia care începuse.

Proprietatea fusese odinioară o cabană de vânătoare cu ceva pământ alăturat. Caro şi Elizabeth o transformaseră în fermă. Puseseră laolaltă puţinii bani pe care îi aveau şi angajaseră bărbaţi care să are şi să însămânţeze pământul an după an. Chiar şi cu toată munca, pământul nu era cu adevărat al lor. Caro primise cabana de vânătoare doar pentru cât trăia. După ce murea, proprietatea trecea pe numele unui văr îndepărtat.

Cu cinci mii de lire, Minnie ar putea să cumpere ferma strămătuşilor când venea vremea.

Cu cinci mii de lire, putea să facă asta şi să plece foarte departe. Wilhelmina Pursling ar putea să dispară. Ar putea să se ducă undeva unde nu a auzit nimeni de ea.

Undeva unde nu va trebui să se facă mică şi să încerce să mulţumească un bărbat. Tot ce trebuia să facă pentru a obţine acea siguranţă era ce îi promisese lui Robert de la început. Va trebui să fie duşmanul lui.

Dar alternativa…

Ea putea pur şi simplu să-i spună ducesei nu. Pentru că, oricât spunea femeia că îşi cunoştea fiul, Minnie nu credea că ea avea habar cine era el. Robert nu avea să fie fericit cu o fiică cuminte de aristocrat. Văzuse cum i se aprinsese lumina în ochi când vorbise despre planurile lui de viitor. Dacă ea făcea asta, nu putea pretinde că era în beneficiul lui.

Era în beneficiul ei. Pentru că ea ar trăda mai degrabă un bărbat pe care l-ar putea iubi decât să mai înfrunte o dată acea mulţime.

Îşi vedea reflexia palidă în sticla de la fereastră, suprapusă peste fermă. Se uită la imaginea ei – doi obraji palizi, cicatricea de pe faţă. Ochii care se mişcau de colo colo, refuzând să se oprească într-un loc. Minnie ridică mâna şi văzu că îi tremura.

— Te gândeşti la asta doar pentru că ţi-e frică, îşi spuse ea.

Dar asta nu era chiar adevărat. Era pentru că era îngrozită.

Capitolul 17

Înserarea veni, dar Minnie nu ajunsese încă la o decizie. Se plimba prin camera ei când auzi bubuituri în uşa de dedesubt. Se auziră paşi târşiţi şi apoi un ţipăt de la intrarea de sub picioarele ei.

— Minnie! Minnie! se auzi vocea Lydiei.

Minnie se grăbi spre uşă.

De la vizita ducesei, avusese loc o furtună şi ploaia bătea şiroaie în ferestre.

Minnie nu se opri să-şi pună papucii. Deschise iute uşa şi alergă pe scări în jos. Prietena ei stătea în uşă, şiroind de apă. Părul i se lăsase, nu mai avea bucle şi îi

stătea pleoştit pe umeri. Fustele şi jupele erau murdare.

— Minnie, zise ea din nou, înainte ca măcar Minnie să apuce să coboare scările. S-a întors Stevens şi nu-ţi vine să crezi ce îi spune lui papa. El zice că…

Minnie duse un deget la buze.

— Şşş.

Îşi înclină capul spre locul unde stătea servitoarea lor, privind nedumerită.

„Nu spune nimic. Ar putea să bârfească”.

— El zice, zise Lydia pe un ton mai încet, urcând scările, că tu eşti autoarea acelor pamflete.

Minnie simţi cum îi bubuie inima în piept.

— Aşa zice? Are vreo dovadă?

— El zice că eşti o mincinoasă şi o prefăcută – că are dovezi că mama ta n-a fost niciodată căsătorită, niciodată, şi că eşti născută din păcat. Zice că numele tău adevărat e Minerva Lane…

Minnie îi puse Lydiei mâna pe gură.

— Şşş, repetă ea uşor. Ştiu ce zice, nu e nevoie să repeţi. Cine crede el că e Minerva Lane?

Lydia se încruntă la auzul întrebării.

— Doar… doar o altă femeie. Stevens crede că e numele care ţi-a fost dat la naştere ca să ascundă făptui că eşti ilegitimă.

Aşa. Stevens descoperise numele ei real – chiar locuise în Manchester când era micuţă şi cineva trebuia să-şi fi amintit legătura. Dar el nu urmărise istoria familiei şi nici nu îşi dăduse seama de ce luase un alt nume. Dacă se dusese să cerceteze în Manchester, probabil că ratase motivul. La urma urmei, scandalul avusese loc la Londra.

— Va trebui să vii să lămureşti lucrurile. Stevens vorbeşte despre un mandat de arestare pentru tine.

— Pentru arestarea mea? exclamă Minnie.

— Pentru revoltă criminală. Papa te ştie de atâţia ani, nu ştiu cum s-a putut întâmpla, cum poate să creadă aşa ceva imposibil. Am auzit totul prin uşă. Minnie trebuie să vii. Poate dacă trimiţi după duce…

Tunetul făcu geamurile să zornăie aşa de tare că

Minnie tresări.

— Nu, zise ea iute. Nu el. Nu el. El nu mă poate salva.

Stevens poate că nu ştia de ce îşi schimbase Minerva Lane numele, dar urma să afle curând. De îndată ce numele va fi rostit în public, nu îşi va mai putea ascunde numele. Dacă Minnie se mărita cu Robert, dezvăluirea nu era doar o posibilitate. Era o certitudine. Nu va fi niciodată în stare să scape de ştreangul din jurul gâtului. Simţea deja cum se strânge.

Un alt bubuit al tunetului, lung şi jos, vibră prin aer. Mâinile îi tremurară, iar în cele din urmă teama luă decizia pentru ea. Avea o bătaie de inimă timp să aleagă între ruină şi trădare, între posibilitatea iubirii şi certitudinea înfrângerii. Iar când era de luat o decizie, iubirea o ajutase prea puţin.

— Trebuie să plecăm acum, insistă Lydia. Ştiu că poţi să lămureşti lucrurile. Întotdeauna o faci.

Minnie ştia ce trebuia să facă. Vedea deja o viziune de coşmar, lipsită de orice culoare.

— Pune să se înşeueze un cal, îi spuse Minnie servitoarei, care încă mai aştepta în vestibulul de la intrare.

Exista doar o singură cale de ieşire din această situaţie, şi ea avea să-i frângă inima lui Minnie.

— Haide, haide, zise Lydia şi o trase de mânecă.

— Încearcă să te usuci un pic.

Nu că ar fi avut vreun rost, având în vedere că aveau să se aventureze din nou afară.

— Am nevoie de cinci minute… cinci minute ca să îmi adun nişte hârtii.

Cinci minute ca să ucidă două părţi cu o singură trădare.

Intră în camera ei ca în transă. Încet, scoase teancul de hârtii pe care-l construise. Dovezi adunate cu mare grijă. Inclusiv scrisoarea pe care i-o scrisese ei.

Minnie privi drept înainte. Inima îi bubuia puternic, dar adună totul fără să tremure.

Fu nevoie de aproape trei sferturi de oră pentru ca Minnie să ajungă la casa familiei Charingford. Când sosi,

fustele ei erau ude leoarcă, iar părul îi era fără îndoială un haos încurcat şi ud. Dar nu era timp de pierdut cu ceva aşa de frivol precum uscatul părului. De îndată ce Lydia o conduse înăuntru, ea dădu uşile salonului de perete şi păşi înăuntru.

— Miss Pursling! exclamă domnul Charingford şi sări în picioare.

Stevens se ridică încet, încrucişându-şi braţele în dezaprobare.

Ochii lui alunecară spre Lydia, aflată în spatele ei, şi apoi şi-i îndepărtă.

— Miss Charingford, zise el rece.

Privirea îi alunecă înapoi la Minnie.

— Spune-le, zise Lydia din spatele ei. Spune-le adevărul.

Stevens se întoarse ca să se uite la Minnie.

— Dumneavoastră sunteţi, presupun, Miss Minerva Lane.

Ştiuse că asta urma să se întâmple. Stomacul i se strânse chiar şi aşa auzindu-şi numele rostit cu voce tare şi apoi văzând expresia din ochii lui Stevens. Lumina sclipi în faţa ochilor ei.

„Nu e nimic. Tu eşti nimic. Nu te poate atinge aici.”

În spatele ei, Lydia scoase o exclamaţie de uimire. Dar Minnie nu se putea uita înapoi. Nu putea suporta să vadă faţa prietenei ei acum.

— Deci, eşti o bastardă. Ce altceva mai ascunzi?

Minnie ridică o mână.

— Eu sunt multe lucruri, zise ea încet. Dar există o acuzaţie care nu va ţine. Nu sunt şi nici nu am fost vreodată autoarea acelor pamflete.

— Minciună, mârâi Stevens.

Minnie se uită în ochii domnului Charingford.

— Nu am fost niciodată implicată – iar adevărul indică spre altă persoană.

Stevens scutură din deget spre ea.

— Alte minciuni.

Dar domnul Charingford făcu un pas în faţă.

— Eşti sigură? întrebă el. Pentru că, Minnie, oricât de puţin mi-ar plăcea să gândesc în felul ăsta despre tine, ştiu ce poţi să faci.

El nu se uită la fiica lui când vorbi, dar Minnie ştia că se gândea la acea după-amiază de demult când ea explicase ce trebuia făcut ca să păstreze reputaţia Lydiei. Ea îl ignoră.

— O să o dovedesc.

Toate sentimentele ei păreau distante – o lumină ascunsă undeva sub o glugă metalică, sclipind puternic acolo unde nimeni nu o putea vedea. Ea era întunecată şi calmă. Nu avea nimic înăuntrul ei.

— Cine susţii că e vinovat? întrebă Charingford. Grantham? Peters?

Deschise săculeţul de lângă ea. Învelise conţinutul mai întâi în hârtie cerată şi apoi în pânză impermeabilă; erau doar puţin umede.

— Acestea, zise ea şi desfăcu primul teanc de foi, sunt hârtiile pe care dragul nostru prieten *De minimis* le-a produs până acum. Următoarele pot fi observate sub lentila lupei de bijutier. În primul rând că maşina care le-a produs are un e defect: are o fisură subţire. Chiar aici. Fapte, asta era tot ce era ea: o colecţie de fapte şi nimic mai mult. Arătă locul, apoi dădu pagina. Iar aici la asta. Şi la asta. E foarte distinct. Mai desfăcu o foaie de hârtie în faţa ei. Acestea sunt hârtii care pot fi achiziţionate în cantitate mare aici în Leicester.

Stevens dădu să se apropie.

Minnie ridică mâna.

— Toate sunt produse local. Veţi observa că am marcat originea în colţ; chiar dacă nu aveţi încredere în mine, veţi putea stabili adevărul a ceea ce am spus cu o investigaţie de dimineaţă. Folosiţi aceeaşi lupă de bijutier pe hârtia asta şi veţi descoperi ceva care nu o să pară deloc surprinzător. Toată hârtia care e făcută în Leicester profită de materialele locale. Cele trei mori de aici, toate încorporează deşeurile de la industria textilă în hârtia lor: cârpe bucăţi de bumbac, lână. Hârtiile din Leicester,

examinate atent, au fibre caracteristice în ele, indiferent de tip. Astea…

Ea bătu pe teancul de pamflete al lui Robert…

— Astea nu au.

— Ce încerci să spui?

Îl ignoră pe Stevens. Era o enciclopedie, un dicţionar, care spunea adevărul şi nimic mai mult.

— Aici sunt mostre de la tipografiile locale. Le-am catalogat defectele de tipar personal; încă o dată vă asigur că e nevoie de foarte puţin timp din partea dumneavoastră ca să le verificaţi. Veţi observa că nu există fracturi minuscule în niciunul care e de dimensiunea celui folosit în pamflet.

— Ajungeţi la obiect, Miss Lane, rânji Stevens. Ştim deja că oricine produce acele pamflete nu acţionează singur. Asta doar îmi spune că aţi avut ajutor din exterior. O organizaţie naţională, poate?

Nu îi permise să o tulbure.

Domnul Charingford o privea îndeaproape.

În mod deliberat, ea luă alte câteva bucăţi de hârtie.

— Acum, această hârtie a fost produsă la Londra. Veţi observa că am hârtie de mai multe nuanţe în teancul acesta. Asta… zise ea şi scoase o foaie de la fund – asta de aici, veţi descoperi că se potriveşte perfect cu hârtia pe care sunt tipărite pamfletele. Dar ţineţi cont de restul hârtiilor. Cine credeţi că este producătorul?

— Nu sunt în dispoziţia necesară pentru jocuri. Ai spus deja că e din Londra.

— E de la Graydon Mills. Ştiţi ceva despre Graydon Mills?

— Îţi spun Miss Lane că dacă nu ajungi la o concluzie…

— Las-o să termine, mârâi Charingford.

Minnie aprobă din cap.

*

— Graydon Mills a fost înfiinţată cu vreo şaizeci de ani

în urmă de domnul Hansworth Graydon, un fermier care a făcut avere cu oile şi a doua şi a treia şi a patra avere din manufactură. A avut un imperiu destul de vast. Averea lui era aşa de mare, că a putut să îşi mărite fiica foarte bine. Când domnul Hansworth Graydon a murit, a lăsat cea mai mare parte din proprietăţile sale nepotului său. Îl ştiţi drept Robert Alan Graydon Blaisdell, al nouălea dure de Clermont.

Dezvăluirea fu întâmpinată de tăcere, apoi de un pufnet dispreţuitor.

— Trebuie să fii nebună, rânji Stevens. Crezi că o să scapi de pedeapsa care ţi se cuvine pentru o coincidenţă absolut adusă de departe?

Domnul Charingford nu zise nimic, dar îi făcu semn lui Minnie să continue.

— Excelenţa Sa a folosit hârtie de la Graydon Mills pentru toată corespondenţa sa, zise Minnie. O hârtie premium, cu siguranţă.

— Nu-mi pasă dacă a făcut-o! zise Stevens cu faţa roşie. Am auzit destule zvonuri. Charingford, te-aş ruga…

Încet, Minnie scoase scrisoarea pe care el i-o dăduse în tren.

— Asta, zise el, este corespondenţă personală de la Excelenţa Sa. Vocea îi tremura de-acum. Mâinile la fel. Netezi foaia de hârtie şi o puse pe masă, apoi apucă strâns colţul mesei.

— Voi sublinia ca el foloseşte hârtie de cea mai bună calitate de la Graydon Mills şi că – are filigran. Semnătura lui, de asemenea poate fi verificată. Arătă spre ea. Dar cred că veţi găsi conţinutul mult mai interesant decât sursa.

Stevens îi smulse hârtia din mână.

— Nu ştiu de ce fac asta… bombăni el, citind.

Apoi se opri şi îşi ridică privirea spre ea.

— Eu scriu pamflete, citi el încet.

Citi iar şi iar şi apoi şi a treia oară, ochii mişcându-i-se încet peste foaia de hârtie cu fiecare citire succesivă.

Peste umărul său, Charingford citi cuvintele cu o încruntare tot mai mare. Se îndepărtă scuturând din cap.

— Nu-mi vine să cred.

Dar cuvintele nu erau cuvintele unui bărbat care se îndoia de scrisoare. Era o încercare de a nega realitatea.

— Minnie, zise Charingford, scrisoarea asta... tonul e intim. Adresarea, cuvintele pe care le foloseşte. Chiar şi felul în care e semnată scrisoarea. Cum se face că eşti în posesia acestei scrisori?

Robert ar fi putut să o ierte pe Minnie că dezvăluise adevărul, având în vedere circumstanţele. Ducesa spusese că trebuia să îl trădeze ca el să se supere pe ea.

Dacă ar fi jucat un joc, acesta ar fi fost momentul când şi-ar fi sărutat piesa de şah. Odată ce făcea mişcarea, nu mai era cale de întors.

Minnie ridică din sprâncene.

— Ducesa de Clermont m-a abordat, zise ea foarte clar. Vrea ca fiul ei să renunţe la idealurile sale. Mi-a oferit cinci mii de lire ca să-l opresc.

Adevărul. Nu tot adevărul şi spus aşa cum era spus crea o impresie complet falsă. Mâinile îi tremurau.

— Spune-i că am zis asta, zise ea cu voce surprinzător de calmă. Arată-i şi el nu îşi va nega implicarea.

Nu mai era cale de întors. Dacă ea citise relaţia corect, să îi spună ducelui − că se aliase cu mama lui −, avea să stingă orice urmă de stimă ar fi avut pentru ea.

Pe de altă parte, în momentul în care Stevens făcuse legătura dintre ea şi numele Minerva Lane, orice şansă a unui mariaj fericit cu ducele se încheiase.

— El e duce, zise Stevens amorţit. Cum poate un duce să facă asta?

— Întrebaţi-l, zise ea şi lăsă capul în jos. Nu aş şti ce face sau ce nu face un duce.

— Şi cum să îl trag la răspundere, chiar dacă a făcut-o? zise Stevens încă holbându-se la hârtie. El a adus oraşul în pragul fierberii cu pamfletele şi afirmaţiile ale. Curând o să ne trezim cu muncitorii mărşăluind, refuzând să vină la lucru. Cum să păstrez pacea în oraş dacă cetăţenii oraşului cred că legea poate fi ignorată fără pedeapsă?

Minnie se întinse după scrisoare, dar Stevens i-o

smulse. El răsfoi furios printre hârtii, uitându-se la ele.

— Cineva, zise el, trebuie să plătească.

Ea plătise o dată şi urma să plătească din nou. Dar deocamdată... Acum îşi câştigase banii. Va avea destui ca să plece, destui ca să scape pentru totdeauna de Minerva Lane. Aşa că de ce simţea că o umflă plânsul?

— Ieşi, zise Stevens. Doar... ieşi. O să mă ocup de tine mai târziu.

Minnie ieşi încet din încăpere.

Lydia aşteptase tot timpul ăsta lipită de perete. Dar când Minnie trecu pe lângă ea, o urmă în camera din faţă.

— Lydia, zise Minnie cu voce tremurată.

— Ce a fost asta? întrebă Lydia. Nu avea cum să fie adevărul. Ducesa de Clermont să te plătească? Minnie, ea abia a sosit în oraş acum câteva zile şi chestia asta cu ducele durează de mult mai mult timp să le spui că te cheamă Minerva Lane? Dacă te-ar fi chemat Minerva Lane, tu mi-ai fi spus. Ştiu că mi-ai fi spus.

Minnie tresări.

— Lydia.

— Ştiu că mi-ai fi spus, repetă Lydia. Eşti ca o soră pentru mine. Nu poţi să fii altcineva.

— Numele meu este într-adevăr Minerva Lane.

Îşi plecă privirea. Cumva această poveste ar fi trebuit să fie mai uşor de spus a doua oară, dar era chiar mai greu cu ochii prietenei ei privind-o.

— Nu, zise Lydia şi scutură din cap şi mai tare. Nu are cum. Mi-ai fi spus.

— Într-un fel, Minerva Lane nu a existat niciodată, zise Minnie. Când eram foarte mică, tatăl meu m-a îmbrăcat în băiat şi m-a purtat prin Europa lăudându-se cu mine. Îmi spunea Maximilian. Adevărul a ieşit la iveală. Înghiţi în sec. Am fost ruinată. Poţi să-ţi imaginezi ce înseamnă asta. Mi-am schimbat numele ca să scap de moştenirea asta.

— Dar... Lydia scutură din cap. Dar cum ar putea fi adevărat? Dacă ar fi fost adevărat, mi-ai fi spus.

Devenea tot mai vehementă cu fiecare repetare a frazei.

— Nu, zise Minnie, nu ţi-aş fi spus.

Lydia îşi ridică bărbia.

— Tu ai ştiut totul, absolut totul despre mine. Cum ai putut să nu-mi spui.

Răsuflarea întretăiată a Lydiei, pumnii ei strânşi, toate astea se simţeau mai rău ca acea gloată care o înconjurase, care se adunase în jurul ei…

— Lydia, nu puteam. Dacă ţi-aş fi spus…

— Nu aş fi spus nimic. Niciodată.

Minnie simţi cum i se strânge cicatricea. Tot capul o ardea. Stomacul îi era întors pe dos.

— Abia dacă reuşesc să vorbesc despre asta. Când o fac, încep să tremur din tot corpul. Nu mai pot să respir. Nu aş fi putut să o fac dacă te uitai la mine aşa. Nu aş fi putut.

— Doamne fereşte, zise Lydia, să îmi arăţi măcar o urmă de slăbiciune. Poate chiar aş fi crezut că eşti muritoare.

Minnie îşi închise ochii.

— Tot te iubesc. Lydia?

— Cum poţi? zise Lydia rece. Persoana care a fost prietena mea… ea nici nu a fost reală. A fost un construct.

— Nu. A fost… a fost reală.

Dar vocea îi era înceată acum, aşa de greu de desluşit, iar Lydia nici nu se uita la ea.

— Pleacă, zise Lydia. Nici măcar nu pot să mă uit la tine acum. Pleacă.

Minnie se poticni până la uşă. Încă mai ploua tare şi vuietul tunetului se auzea ca bubuitul de picioare, urletul unei mulţimi. Fulgerul sclipi, arzându-i vederea.

— Uite, zise Lydia şi îi puse o umbrelă în mână. Nu, proastă ce eşti, nu îmi pasă ce se întâmplă cu tine. Vreau doar să nu te mai văd. Pleacă!

Minnie nu era sigură cum coborâse treptele până pe trotuar. Abia dacă vedea printre lacrimi. Când deschise ochii, văzu trei bărbaţi pe partea cealaltă a drumului. Se uitau curioşi la ea. Poate că nu se întâmpla în fiecare zi să vadă o femeie ieşind poticnindu-se din casă. Doar trei, dar era de ajuns.

„Nu e nimic. Nu e nimic. Tu eşti nimic.”

Dar ea nu era nimic şi nu putea pretinde că evenimentele de astăzi se întâmplaseră altcuiva şi nu ei. Se aplecă din talie şi vomită violent pe trotuar.

Când i se potoli stomacul, se îndreptă de spate. Încă mai tremura, dar se simţea de parcă valul de greaţă ar fi dus totul departe. Nu doar tremurul fizic, ci şi teama şi timiditatea ei, doisprezece ani de minciuni. Tot ce o făcuse Wilhelmina Pursling, mironosiţa timidă, retrasă, care stătea prin colţuri, dispăruse.

Se uită spre casa familiei Charingford peste umăr. Wilhelmina Pursling dispăruse, şi cu ea dispăruse şi o decadă a unei prietenii.

„Bravo, Minnie. Bravo.”

Oftând, deschise umbrela şi porni spre grajdurile unde îşi lăsase calul.

Capitolul 18

Era straniu, se gândi Robert, că perspectiva i se putea schimba complet în douăzeci şi patru de ore. Cu două zile în urmă el făcuse o cerere în căsătorie. Fusese plin de speranţă, dorinţă şi dor. Iar astăzi…

— Vedeţi, Excelenţă, ne aflăm într-un impas.

Robert era aşezat în salonul său. Căpitanul Stevens stătea în faţa lui cu un teanc de hârtii întinse pe masă.

— Nu pot anunţa că dumneavoastră sunteţi autorul pamfletelor, zise Stevens. Să acord astfel de sentimente unui duce le-ar da gloatelor motive să nu se abţină deloc.

Robert abia dacă mai asculta. Mintea lui încă era axată pe acea scrisoare. Era un lucru bun că stătea jos când Stevens o scosese la iveală şi îi spusese că propria-i mamă o plătise pe Minnie ca să o obţină, altfel s-ar fi împiedicat.

„Ea ar fi putut doar să spună nu.”

— Dumneavoastră nu veţi suporta nici o consecinţă,

se încruntă Stevens. Dar dacă detectez corect sinceritatea dumneavoastră... Pentru fiecare pamflet pe care l-aţi scris voi aresta şi închide un suspect.

— Fără dovezi? Ştiind că nu sunt implicaţi? zise Robert cu voce înceată.

— E acelaşi lucru, zise Stevens. Cineva trebuie să plătească. Dacă nimeni nu o face, o vom face toţi. Eu nu pot – legea nu poate – să fie eludată în maniera asta.

În ciuda urletului din urechile lui, Robert tot îşi dădea seama ce făcea Stevens. El ştiuse că cineva era în spatele condamnărilor pentru revoltă criminală – condamnări care nu ar fi trebuit să aibă loc niciodată. Dorise să scoată la iveală persoana care pervertise legea.

Măcar reuşise asta. Făcu o notă în minte să îl îndepărteze pe Stevens din funcţie. De îndată ce va avea ocazia să îşi adune gândurile.

— Înţeleg, zise Robert. Ei bine, mulţumesc pentru timpul dumneavoastră.

— Dar...

Robert se ridicase deja în picioare, ieşind din cameră fără măcar să arunce o privire înapoi.

Se plimbă prin bibliotecă, aşteptând ca emoţiile să îl ajungă din urmă.

Dar, până la urmă, ce triumfă fu surprinzătorul sentiment de calm – de parcă ar fi trecut printr-o furtună de nisip şi asta dăduse la o parte excesul şi carnea prea puţin rezistentă a emoţiilor, lăsând la o parte doar oasele. Oasele nu tânjeau. Oasele nu aveau dorinţe. Slavă Domnului pentru asta.

Nu simţea nici cea mai mică furie atunci când ceru personalului să pregătească un cal pentru el. Drumul până la ferma strămătuşilor era lung, dar nu simţea sentimentul de enervare al minutelor care treceau. Nu simţea nimic.

Nu simţi nimic când îşi aruncă hăţurile peste stâlp ca să priponească calul. Nici o tresărire în piept când bătu la uşă. Părea că era învelit în bumbac, care îi amorţea sentimentele, de parcă întreaga lume devenise tăcută în jurul lui. Uşa se deschise fără sunet, iar el abia dacă auzi

cererea lui de a o vedea.

Salonul în care fu poftit putea fi la fel de bine lipsit de mobilă, la cât observa el ce era prin preajmă. Nu se aşeză. Nu se uită. Aşteptă doar, ştiind ce ar putea să vină.

Ea deschise uşa.

Poate că, în sinea lui, se temuse că atunci când o va vedea din nou pe Minnie, va fi aşa de copleşit de sentimentele lui că va ierta ce făcuse. Îşi construise o imagine a ei, extrapolând din ceea ce nu spusese ea, cuvinte nerostite vreodată, până când îşi imagină că era îndrăgostit de o femeie care nu exista. Dar când ea păşi înăuntru, el nu simţi nimic.

Era mică şi se ţinea foarte dreaptă. Toată magia dispăruse din ea. Nu mai simţea decât o durere amorţită acolo unde fusese ea odinioară.

Era în siguranţă, slavă Domnului. În siguranţă faţă de el însuşi.

— Excelenţă, zise ea simplu.

El îşi înclină capul spre ea.

Era pentru prima dată de când se cunoşteau că ea îl trata ca pe un duce. Şi era prima dată când voia să fie tratat ca un duce.

Ducii nu aveau nevoie să explice. Nu aveau nevoie şi implore. Ei făceau ce voiau şi nimeni nu le punea acţiunile sub semnal întrebării.

— Trebuie să ştii de ce am venit.

Ea îşi înclină capul.

De la distanţă, el observă că ea părea nefericită. Avea cearcăne negre sub ochi. Iar lumina pe care o văzuse în ei – acea lumină superbă care părea să umple o încăpere – era stinsă complet.

Lui nu-i păsa. Nu-i mai păsa de nimic.

— Excelenţă. Vă sunt datoare o explicaţie.

— Nu vreau explicaţiile tale.

Gheaţa nu asculta.

— Dar…

— Nu-mi pasă de ce ai făcut-o, zise el.

Cuvintele păreau să aibă un sunet gol ca de staccato.

— Nu-mi pasă cât te-a plătit mama. Nu-mi mai pasă deloc de tine.

Ea tresări.

— Atunci permiteţi-mi să vă asigur…

— Cu atât mai puţin îmi doresc asigurările tale.

Nu că ea i-ar fi dat vreuna, îşi dădu el seama. Fusese singurul care le furnizase. Se păcălise singur, gândindu-se că dacă ea îl cunoştea, dacă îi putea explica, ea… Ce?

Că ar putea să ţină şi ea la el. Măcar un pic. Ea ştiuse cine era e.

Ce voia. Îi spusese despre visurile sale, despre dorinţele lui secrete, îi oferise totul.

Şi nu fusese de ajuns.

Propria iluzie, din nou. Propriile vise stupide, adunate în jurul cuiva care abia dacă îl băga în seamă.

Diferenţa era că de data asta el nu era cel care priveşte cealaltă persoană îndepărtându-se. Nu era cel care aşteaptă fără speranţă scrisori care nu soseau niciodată.

Se strădui să respire regulat, până când acel sentiment de calm se întoarse. Învelit în bumbac? Nu, bumbacul era prea uşor ca să ţină tot ce era în el. Era îngropat în nisip, fiecare grăunte îl apăsa pe piept, aşa de greu încât toate celelalte senzaţii erau blocate. Nu simţea nimic, absolut nimic şi îi plăcea.

Ea trebuie să fi văzut ceva ce i se citise scurt pe faţă, pentru că îşi plecă fruntea.

— Îmi pare foarte rău, Excelenţă.

— Nu am nevoie de scuze, se răsti el.

— Atunci de ce aţi venit?

— E foarte simplu, zise el. Îşi dorea să fi fost aşezat, doar ca să se poată ridica în acel moment. Am venit să îmi iau rămas-bun.

Se duse la uşă şi apoi se întoarse. Ea se holba la el.

— Iar acum am spus-o.

Zicând asta, ieşi pe uşă.

Păru că trecură ani până când traversă holul spre intrare şi încă nişte ani până când îşi luă pălăria şi mantaua. Îşi auzea inima bubuind în piept.

De data asta Minnie va alerga după el. Se va arunca la picioarele lui şi va cere îndurare şi el – el va simţi o mare satisfacţie să nu se uite nici măcar în jos. Ar da-o jos de pe pantofii lui ca pe nişte praf sau nici măcar.

Nu o va ierta. Să o ierte însemna că îi pasă. Şi ca să îi pese trebuia să-şi permită să simtă.

Dar ea nu veni şi el nu trebui să decidă ce să facă.

*

Micul dejun cu mama lui a doua zi de dimineaţă se potrivea cu dispoziţia întunecată a lui Robert foarte bine. Clinchetul linguriţei ei de ceai în timp ce amesteca zahărul întrerupse tăcerea care părea să apese ca o sută de conversaţii pe care nu le purtaseră. Astăzi, el era în dispoziţia de a se simţi iritat.

Ducesa puse ceaşca jos cu finalitatea unui constructor care trosnea cărămizile în mortar şi se uită la el.

— Presupun, zise ea şi-şi ridică bărbia în aer, că ai fost de acord să mă vezi pentru că eşti furios pe ce am făcut.

El îşi încrucişă pur şi simplu braţele şi se uită la ea.

— Nu i-am spus ce să facă, să ştii, zise ea. Asta, Miss Pursling a ta a decis singură. Dar da, recunosc cinstit. I-am plătit lui Miss Pursling cinci mii de lire ca să îţi refuze oferta cât mai urât posibil.

Mintea lui se goli. Avu nevoie de toată voinţa ca să îşi ţină braţele încrucişate şi să se uite în continuare la ea. Dar, de data asta, tăcerea nu produse niciun comentariu. Ea pur şi simplu mai sorbi din ceai, lăsându-l într-o stare de confuzie pe care să o lămurească singur.

— Ai plătit-o ca să mă refuze, zise el.

Ea aprobă din cap.

Stevens spusese – spusese foarte clar – că Miss Pursling fusese plătită ca să îi afle secretele. Se gândi că ea intenţiona să îl prindă în capcană.

Se gândise că atracţia fusese doar din partea lui. Îşi aminti cu tristeţe felul în care ea pretinsese să fie retrasă şi timidă şi se întrebă cum de nu observase acest element de

nedemnă de încredere.

— Ei, mamă, zise el pe un ton tărăgănat în cele din urmă. Nu credeam că îţi pasă.

Pentru tot sarcasmul din cuvinte, ele conţineau şi foarte mult adevăr.

Ea nu făcuse niciodată ceva ce ar putea fi considerat măcar de departe matern. Faptul că se amestecase în prospectele lui matrimoniale echivala cu un sărut pe obraz din partea ei.

Era… înduioşător. Şi enervant. Greşit. Plin de fumuri. Dar… înduioşător.

Ea pufni şi se uită în altă parte.

— Sunt doar bani. Nu citi mai mult în asta decât e.

— Dimpotrivă. Sunt deosebit de recunoscător. Dacă poate fi cumpărată aşa de ieftin, e mai bine să ştiu de acum.

Îl privi preţ de câteva secunde, de parcă nu ar fi crezut că el poate fi aşa de calm, de netulburat. Părea să nu se bucure de victoria ei. Nu zâmbi. Nu exista nici urmă de triumf în glasul ei.

— Eşti prea iertător, zise ea, până când nu mai ierţi deloc. Aşa că spune-mi. În ce moment ai renunţat în sfârşit la mine.

El trase aer în piept.

— Ce presupunere odioasă. Nu am avut niciodată speranţe pentru tine.

Nu se uită la ea când vorbi, totuşi. Ea avea prea multe scrisori de la el ca să creadă asta.

— Ai fost la înmormântarea tatălui tău, nu-i aşa?

Nu-şi permise nici măcar să clipească.

— Mi-ai scris dinainte şi m-ai rugat să vin. Acum că el nu mai era, ai zis…

Bătu cu pumnul în masă şi ceaiul se vărsă peste tot.

— Te-am rugat să vii?

Acum el se uită urât la ea. Ea nu se dădu înapoi din faţa lui şi nici nu se uită urât spre el. Îl privi pur şi simplu calm, netulburată aşa cum era ea. Ar fi putut fi şi o păpuşă de porţelan la cât răspuns avea în privire.

— Nu te-am rugat să vii, zise el încet. Te-am implorat. Ştii că am crezut cu adevărat că mă vei lua apoi cu tine? Că mă convinsesem că singurul motiv pentru care ai amânat să mă cunoşti mai bine a fost pentru că nu suportai prezenţa tatălui meu. Că după ce el nu mai era, am putea avea o şansă. Când am văzut că nu ai venit la slujbă, mi-am spus că vei veni după ce se termină. Când nu ai venit atunci, m-am convins că vei aştepta să plece toată lumea. În cele din urmă, mi-am zis că după ce va fi întuneric şi nu va şti nimeni, vei veni să mă iei. Până în ziua aceea am crezut – nu ştiu cum, pentru că nu existau dovezi în sensul ăsta – că doar tata ne-a ţinut departe unul de celălalt. Dar nu a fost asta. Pur şi simplu nu ţi-a păsat.

— Nu, zise ea încet. Nu mi-a păsat.

— Ţi-a păsat vreodată? Sau mă urăşti la fel de mult cum l-ai urât pe el?

— La fel de mult? Ea se încruntă. Aş zice că te uram într-un fel diferit.

El îşi dori să găsească acel calm imperturbabil pe care-l afişase mai devreme. Deşi ştia că trebuia să fie adevărat că mama lui nu-l plăcea – să audă asta rostit cu voce tare făcea să fie real. Chiar şi după aceşti ani, după tot acest timp în care se străduise să nu îi pese de ea, tot îl deranja.

— În acele prime luni, zise ea, când tatăl tău mi te-a luat – am crezut că nu voi mai putea respira niciodată. Dar nu puteam să îi arăt cât de important erai. Dacă aş fi făcut-o, Dumnezeu ştie cu ce te-ar fi ameninţat. Aşa că mă trezeam în fiecare dimineaţă şi mă îmbrăcam şi mă duceam în societate. Râdeam când lucrurile erau amuzante şi exprimam simpatie când nu erau, în tot acest timp simţind de parcă pieptul meu s-ar fi transformat în cavernă.

Nu arăta de parcă ar fi avut ceva în piept, aşa de relaxat vorbea.

— Când ai ajuns la trei ani, erai o capcană pentru inima mea. Fiecare cuvânt care ajungea de la tine la mine, fiecare vizită scurtă pe care tatăl tău o permitea cu greu era ca un zid care se închidea în jurul meu. Cu cât deveneai

mai adorabil, cu atât mai sigur era tatăl tău de întoarcerea mea – şi cu atât mai mult mă ameninţa. Trebuia să pretind că nu îmi pasă. După o vreme am devenit prea bună la a pretinde… şi poate că a încetat cu adevărat să îmi mai pese. Şi da, eram supărată pe tine de fiecare dată când mă făceai să simt ceva. Ridică nonşalant din umeri. Dar ce puteam să fac? Să stau cu el? Am încercat. Dar deja devenise imposibil. După ultima dată, când aveai nouă ani… mi-am petrecut seara baricadată în camera mea, cu el urlând şi bubuind în uşă, ameninţând să… îi oferi o privire piezişă.

— Cred că dacă nu ar fi fost aşa de beat, lucrurile ar fi putut să ia o turnură foarte urâtă. Nu puteam rămâne. Iar legal erai al lui. Ce puteam să fac în afară de a înceta să-mi mai pese?

Robert scutură din cap.

— De fiecare dată când plecai, el obişnuia să-mi spună că era vina mea. Că eu nu reuşisem să te captivez. Că ar fi trebuit să fiu mai…

Mai uşor de iubit, deşi tatăl lui nu folosise niciodată cuvintele. Ea se uită la el.

— Când a murit tatăl tău, am presupus că te-a făcut după chipul şi asemănarea sa. Până când mi-am dat seama că nu era aşa… Ridică din nou din umeri.

— Era deja prea târziu ca să mai salvez ceva din relaţia mamă şi fiu. Din fericire, până atunci ajunsese să nu-mi mai pese. Nu simţeam absolut nimic. Aşa că acum, ştiind că e mult prea târziu să fac ceva, acum…

Se uită în sus spre el.

— Acum, zise ea, constat că tot nu-mi pasă.

Ochii ei sclipiră pentru o clipă şi îşi feri privirea, încordându-şi maxilarul în timp ce strângea din buze.

— Înţeleg, zise el nedumerit.

— Chiar nu-mi pasă. Nu pot. Nu mai ştiu cum.

Zicând asta, ea scoase o batistă cu margine din dantelă şi îşi tamponă ochii.

— Plâ…

— Nu, eu nu plâng niciodată, zise ea cu o privire

feroce.

— Înţeleg, repetă el.

Şi de fapt se gândi că înţelegea într-adevăr. Călătoria asta – vizita asta a ei aici, declaraţiile ei nepricepute, intervenţiile ei stupide – poate că nu-i păsa. Poate că după toţi aceşti ani, ea uitase cum să ţină la el. Dar încerca. Ea îl făcea să se gândească la un mânz nou-născut, luptându-se să stea pe picioare subţirele, încercând să se ridice doar ca să cadă iarăşi.

Îşi trase din nou nasul.

— Până când mi-am dat seama, zise ea, tu ai renunţat complet la mine. Mi se pare o pedeapsă potrivită.

Îşi puse jos batista şi se încruntă la el, provocându-l să o contrazică.

O dată, când era mic, ea venise în vizită. Ieşise să o întâmpine la trăsură. Nu ştia câţi ani să fi avut, dar îşi amintea cum o strânsese de genunchi, pentru că doar acolo ajungea.

Ea nu îl atinsese ca răspuns, nici măcar nu-l mângâiase pe cap. Se uitase pur şi simplu la el şi îi spusese să se poarte civilizat şi continuase să meargă.

Aşa că nu se mişcă nici acum să o atingă. Nu credea că ei i-ar plăcea şi se simţea prea rănit ca să rişte o respingere.

— Ei bine, zise el, îţi mulţumesc că ţi-ai luat timp din indiferenţa ta ca să te amesteci în planurile mele de căsătorie. Am crezut că era mai rezistentă de atât. Aparent.

— O, nu, zise ducesa, dar îmi place de ea. Găseşte altă fată fix ca ea, dar de data asta să fie fiică de marchiz.

— Ştii, zise el, eu nu am idee cine e familia ei, de fapt. Pursling nu e nici măcar numele ei adevărat.

— Nu?

— S-a născut Minerva Lane.

La asta mama lui scoase o exclamaţie de surpriză.

— Minerva Lane?

— Ştii cine e? zise el şi se uită surprins la ea. Mi-a spus că ar fi un scandal.

— Scandal? Ea? Nu.

Scutură violent din cap.

— Scandal e ce se întâmplă cu fetele care sunt prea generoase cu favorurile lor – o chestiune uşor de depăşit, care poate fi rezolvată, dacă nu uitată, printr-un mariaj bun şi destui bani. Miss Lane nu a fost ruinată, Robert, ea a fost distrusă. Complet distrusă.

Capitolul 19

Minnie nu reuşise să vorbească cu mătuşile ei în seara de dinainte.

Dar nu mai putea amâna conversaţia când ducesa de Clermont trimise un cec de la banca ei. Le aduse în camera din faţă şi le puse să se aşeze.

— Trebuie să ştiţi amândouă ceva, zise ea. Ieri, când Lydia a venit să mă ia, a fost pentru că Stevens s-a dus la Manchester. Ştie că nu există o Miss Wilhelmina Pursling. Că sunt o impostoare. Ştie că m-am născut Minerva Lane.

Cele două femei scoaseră exclamaţii şocate şi se uitară una la cealaltă.

— Ştiu de ce…

Minnie scutură din cap.

— Nu ştiu totul.

— Nu mă mai speria aşa, zise Caro, ducând mâna la inimă. Dar ce putem să facem? Cum Gardley iese din discuţie…

Minnie îşi feri privirea.

— După cum se întâmplă, am primit nişte bani. Cinci mii de lire.

Strămătuşile ei se holbară la ea. Femeile arătau aşa de diferit, dar expresiile şocate de pe feţele lor erau identice.

— Draga mea, zise Eliza în cele din urmă. Ştim că e o perioadă dificilă. Dar cinci mii de lire e o sumă foarte mare şi n-am vrea ca…

Chiar credeau că obţinuse banii pe căi ilicite. Dacă

asta credeau, s-ar putea întreba…

— Nu, zise Minnie. Pe ăştia i-am câştigat. Cinstit.

Ei bine, poate că nu fusese chiar cinstit. Şi poate că nu fusese chiar corect. Cu toate astea, îi câştigase legal. Asta trebuia să fie de ajuns.

— Cum?

— Am primit o ofertă de căsătorie. Mama lui nu a vrut să accept.

Minnie îşi feri privirea.

— Şi am respins-o.

Două cuvinte care tot îi frângeau inima.

Renunţase de mult la orice dorinţă ca lucrurile să fie diferite. Dorinţele erau stupide, prosteşti.

— O ofertă de căsătorie? răsună vocea lui Caro. Dar de la cine? Nu-mi pot imagina…

Ea se întrerupse când intră servitoarea de la parter.

— Miss, zise ea şi făcu un semn din cap spre Minnie. Domnişoarelor. A venit cineva care vrea să vorbească cu Miss Pursling.

— Cine e? întrebă Eliza.

Lydia. Venise Lydia. Minnie putea să îi explice totul, să repare totul…

Dar servitoarea îşi plecă fruntea, dintr-odată jenată, şi Minnie ştiu cu un sentiment de groază cine era.

— Excelenţa Sa, zise ea. Ducele de Clermont.

Simţi cum i se strânge stomacul, mâinile parcă i se încinseseră. Nu ştia dacă să râdă sau să plângă, dacă să alerge în braţele lui sau să se caţăre pe geam şi să fugă. Pur şi simplu se uită în gol, la cecul de cinci mii de lire împăturit în buzunarul ei ca o acuzaţie tăcută.

— O, făcu Eliza.

— Auzisem zvonuri, zise Caro şi îşi frecă fruntea. Dar părea aşa de improbabil. Ne-ai fi spus dacă ar fi fost ceva. Nu-i aşa?

Minnie nu reuşi să se uite în ochii lor.

— Eu… poate că ar trebui să discutăm asta mai târziu. Mai târziu.

Caro aprobă din cap. Eliza se ridică în picioare şi se

sprijini din greu pe baston.

— Minnie, zise ea încetişor. Dacă nu vrei să te măriţi cu el, nu trebuie să o faci. Nu o să te obligăm niciodată. Indiferent ce s-a întâmplat… ce ai spus sau ce ai făcut. Indiferent ce alegi. Noi te iubim.

Când Robert fu condus în cameră, câteva minute mai târziu, Minnie se lupta cu lacrimile. Nu putea nici măcar să se întoarcă să se uite la el. Auzea doar paşii lui pe podea, apropiindu-se, oprindu-se la câţiva paşi în spatele ei.

Stătea acolo, poate aşteptând ca ea să îl bage în seamă. Dar ea nu putea. Dacă se întorcea acum spre el…

— M-am gândit să mă caţăr la fereastra ta, zise el cu voce gravă, dar ar fi trebuit să-mi dau jos cizmele ca să mă caţăr pe cărămidă şi, în afară de asta, fereastra despre care bănuiam că e a ta părea destul de îngustă. Acum ştiu de ce avea Julieta un balcon. Aşa că m-am decis să aleg calea mult mai puţin romantică şi să bat la uşă.

Ea izbucni într-un râs tremurat.

— Romeo avea doar şaisprezece ani. Mai trase o dată aer în piept, afişă o expresie calmă şi apoi se întoarse spre el. Am crezut că ţi-ai luat deja rămas-bun. Ce faci aici?

Drept răspuns, el se întinse după mâna ei. Cât stătuse ea cu spatele, îşi dăduse mănuşile jos şi le pusese pe masă. Ea ar fi trebuit să şi-o tragă înapoi, dar era încă prea rănită ca să reziste. Degetele lui se împletiră cu ale ei. Mâinile lui erau moi şi puternice lângă ale ei.

— Foarte bine, zise el. O să vorbesc direct despre asta. Am distrus totul.

— Ai distrus totul, repetă Minnie. Tu ai distrus totul?

Ea se holbă la el, întrebându-se dacă nu şi-a pierdut cumva minţile peste noapte.

El aprobă din cap ca răspuns la asta şi ea făcu semn să se aşeze. O luase ameţeala.

— Mi-ai spus, zise el şi se aşeză, că nu poţi să fii ducesă. Eu nu am ţinut cont de îngrijorările tale.

Ea clipi şi apoi se aşeză pe scaunul din faţa lui.

— Nu am reuşit să pun lucrurile cap la cap până când mama nu mi-a spus că te-a plătit să mă refuzi, nu să mă

trădezi. Şi asta nu avea sens, oricât aş fi întors lucrurile pe faţă şi pe dos. Venitul meu e de minimum zece mii de lire pe an – ceva ce ştie toată lumea. Dacă e să alegi între cinci mii de lire şi căsătoria cu mine, orice persoană raţională m-ar alege pe mine. Dacă ai fi aşa de rece şi de calculată cum am crezut, acum am fi căsătoriţi, nu să ne uităm unul la altul de la mică distanţă.

Ea scutură din cap.

— În afară de asta, dacă mama te-ar fi plătit ca să mă opreşti, ai fi folosit pe dată scrisoarea de la mine. Nu ai fi aşteptat. Şi cum ar fi putut ea să ştie ce făceam eu? Că tu eşti singura persoană care ar putea să afle despre asta? Povestea nu ţine, Minnie. El se uită spre ea. Niciodată nu am fost mai recunoscător că mi-am dat seama că am fost minţit.

Ea simţea că o doare gâtul. Toate eforturile astea de a încerca să îl respingă – şi el tot nu voia să plece.

— Nu am ascultat ce îmi spuneai, zise el şi o privi. Nu am ascultat ce nu-mi spuneai. Tot ce am auzit era despre mine. Am auzit că nu mă voiai. Că nu puteai să ţii la mine. Am auzit că erai îngrijorată despre atenţie, dar nu am ascultat. El îşi împleti degetele. Aşa că lasă-mă să-ţi spun ce ar fi trebuit să aud. Tatăl tău a fost unul dintre cei mai mari jucători de şah…

Minnie sări de pe scaun.

— Ştii!

Inima îi bubuia puternic. Respiraţia îi ieşea sacadată şi scurtă.

Aerul din jurul ei părea să sclipească. Dar sigur că ştia. Îi spusese numele ei. De acolo nu mai era decât o chestiune de investigare. Făcu un pas sălbatic în spate şi se poticni de scaun.

Dar înainte să cadă şi să se lovească de bibliotecă, Robert făcu un pas în faţă şi o prinse. Braţele lui erau solide şi calde în jurul ei.

— Şşş, făcu el. Sunt doar eu. Nu o să-ţi fac rău. Nu o să-ţi fac rău niciodată.

Ea se uită în ochii lui. Pulsul îi gonea, dar în jurul ei nu

era o mulţime, nu se auzeau strigăte.

Era doar el.

De data asta, când se aşeză, o trase în braţele lui. Se potriveau unul cu celălalt ca nişte piese de puzzle, capul ei având automat loc pe umărul lui, mâna lui dezmierdându-i părul. Nu ar trebui să stea aşa la el în braţe. Asta nu trebuia să se întâmple. Îi frânsese inima să îl respingă o dată; cum putea să o facă şi a doua oară?

— Hai să mai încercăm o dată, zise el blând şi o cuprinse cu braţele. Am aflat doar câteva detalii. Tatăl tău a fost unul din marii şahişti ai lumii. Ce s-a întâmplat apoi?

Minnie simţi cum i se revoltă stomacul. Dar braţele lui erau în jurul ei... iar el ştia. Ştia şi nu arunca cu lucruri în ea. Aştepta răbdător ca ea să fie pregătită.

Siguranţa era ultimul lucru la care se gândea cu privire la acea perioadă întunecată – dar măcar preţ de un moment ea nu simţi că avea să vomite.

Trase adânc aer în piept.

— Tata era al cincilea fiu al unui baronet. De viţă nobilă – deşi nu după standardele tale –, dar complet scăpătat. Şi-a croit drum în viaţă prin priceperea la şah. Era vivace, deschis, toată lumea îl plăcea. Averea sa personală era inexistentă aproape, dar era aşa de plăcut că nu conta niciodată. Avea mereu o invitaţie de a locui undeva. Uneori fuseseră invitaţii în Anglia, alteori oferte de a vizita Europa, de a petrece luni întregi cu bărbaţi care voiau să studieze şahul cu un tânăr sclipitor.

O dată, într-unul dintre voiajele acelea pe mare, pe care ea le făcuse cu el, un marinar îi spusese să se uite spre coastă când simţea că i se face rău, iar greaţa va trece. Acum, ea se uita la bibliotecă şi fu surprinsă să constate că lumea nu se mai învârtea.

— Părinţii mei au fost căsătoriţi doar câţiva ani înainte ca mama să moară la naştere. Nu-mi amintesc prea multe înainte de vârsta de cinci ani, în afară de vizitele tatălui meu. Primele mele amintiri sunt cu el cum mă învăţa să joc şah. Ştiam cum se mişcă piesele înainte să ştiu alfabetul. Îi aşteptam vizitele mai presus de orice. Şi într-o bună zi,

când eram foarte, foarte mică, el m-a întrebat dacă aş vrea să merg cu el data viitoare când va pleca în străinătate.

Minnie scoase un oftat tremurat. Robert nu zise nimic, ci o trase mai aproape.

— Sigur că o fată tânără nu putea călători pe continent doar cu tatăl ei – şi nici să stea cu genul de oameni cu care stătea el. Eu aş fi avut nevoie de o dădacă, de o guvernantă, şi în momentul acela finanţele erau prea puţine ca să îşi permită aşa ceva. Era foarte simplu, mi-a spus tata. El mă va prezenta drept Maximilian Lane, fiul său. M-a întrebat dacă aş avea ceva împotrivă. Ea închise ochii. Aveam cinci ani. Nu ştiam ce să cred. A zis că va fi distractiv şi eu am fost de acord. Nu cred că înţelegeam pe atunci ce curiozitate eram. Îmi amintesc cum oamenii îmi dădeau probleme de şah. Uneori le rezolvam. Uneori nu. Ridică din umeri. Pe măsură ce creşteam, rezolvam tot mai multe.

— Am citit o relatare despre Maximilian Lane, zise Robert, care spunea că era tăcut, solemn şi absolut sclipitor. Jucai cu adulţi care aveau ani de experienţă şi îi băteai rapid – iar apoi, când te lăudau despre asta, tu puneai tabla înapoi cu cincisprezece mutări şi explicai, la fel de serios, ce ar fi trebuit să facă pentru a câştiga.

— Da, şopti Minnie, îmi amintesc de asta. Să câştig tot timpul avea cel mai ciudat efect asupra mea. Credeam că voi câştig mereu. Nu înţelegeam conceptul de risc.

Nu înţelesese nici conceptul de înfrângere.

— Restul a trebuit să ghicesc în funcţie de fapte. Când aveam doisprezece ani, tata era adâncit în datorii. Făcuse promisiuni unor oameni, susţinuse că făcuse investiţii fabuloase în industria rusă. Ca să susţină acele afirmaţii şi să atragă alţi investitori, plătea rezultatele din propriile fonduri limitate. Apoi plătea următoarea rundă de investitori cu fonduri pe care le obţinuse de la ultimii pe care-i înşelase. Nu existau investiţii, iar dacă nu dădea repede de nişte bani, ar fi fost descoperit.

Minnie se uită în jos. Ea ştia pe atunci că el devenise tot mai eratic – sălbatic de fericit într-o clipă, înfuriat în

cealaltă.

— Nu am fost invitată la primul turneu internaţional de şah de la Londra. Tata a fost. Cu câteva zile înainte de începerea turneului, a pretins că s-a îmbolnăvit grav şi m-a oferit pe mine în locul lui. Nu a obiectat nimeni. Minnie nu se mai putu abţine. Corpul îi fu scuturat de mici fiori. Avea nevoie de foarte mulţi bani şi şansa era în favoarea mea. Aşa că puse pe unul dintre prietenii lui să parieze toţi banii pe care îi mai avea împotriva mea. Apoi mi-a poruncit să pierd partida.

Nu îi spusese de ce. Strigaseră unul la celălalt în ziua aceea.

Un Lane poate să facă orice, îi aruncase ea în faţă.

El se uitase foarte ciudat la ea când spusese asta. Abia mai târziu îşi dăduse Minnie seama că el nu se aşteptase ca ea să-i folosească vorbele ca să îl sfideze.

Braţele lui Robert erau calde lângă coastele ei, pieptul lui mişcându-se sincron cu respiraţia ei. Tăcerea din încăpere îi înconjură. Nu era nimic în jur, nimic în apropiere. Doar ea şi amintirile ei.

— Când eşti copil, ai o stranie ignoranţă faţă de păcatele părinţilor tăi. Tatăl meu era cel mai drag prieten al meu. Eram mereu împreună. El m-a învăţat tot ce ştiu. Nu a avut niciodată o vorbă aspră pentru mine. Îl adoram pur şi simplu. Obişnuia să spună că dacă doar credeam suficient de tare, totul avea să fie bine. Că dacă doar stai şi te gândeşti, găseşti mereu o cale. Când am refuzat să cedez partida, a găsit calea lui. Trase aer în piept. A spus ziarelor de scandal că sunt fată. În mijlocul turneului.

Încă mai vedea tabla de la ultima partidă. Îşi sărutase tura şi o pusese pe tablă. Se afla la patru mutări de mat.

— Oficialii m-au întrerupt. M-au descalificat. M-au dat afară de urechi şi a doua zi toate ziarele scriau despre asta. Tot ce fusesem, totul – toţi oamenii pe care îi credeam prieteni, toate lucrurile pe care le realizasem – fuseseră şterse cu buretele. Mă dădusem drept băiat şi scandalizasem pe toată lumea.

— Uimitor că a durat aşa de mult, zise el.

— Aveam doisprezece ani. Dacă ar mai fi durat un an… atunci mi-ar fi crescut pieptul şi nu aş mai fi putut ascunde adevărul.

Ea scutură din cap.

— Nu ştiu ce s-ar fi întâmplat dacă lucrurile îşi urmau cursul. Dar acum adevărul se aflase şi oamenii începuseră să pună întrebări despre tatăl meu. Erau mii de lire în joc în afacerile lui – iar poveştile lui nu rezistau la investigaţii. Procesul lui a fost o chestiune foarte publică. Eu am participat – la doisprezece ani, purtând fuste prima dată în ani de zile, jenată şi nesigură. Acolo am auzit prima oară cum se apăra tatăl meu. El a susţinut că eu îl îndemnasem la asta. Eu. Că eu îi spusesem să mă îmbrace ca băiat şi să mă ia cu el. Că eu inventasem schema cu falsa industrie rusă. Că eu îi provocasem ruina. Eu făcusem toate astea.

Robert îşi puse un braţ în jurul ei.

— Aveai cinci ani când a început totul.

— Am fost un copil neobişnuit. Asta a spus – iar şi iar. Eu eram un copil nefiresc. Şi cine putea să îl contrazică. Eram în mod clar ciudată. Puteam să bat la şah bărbaţi în toată firea, pe unii dintre cei mai buni din lume. Eram aşa de tăcută, mereu privind. Nu ajuta că toată lumea mă vedea la proces, putea vedea cât eram de ciudată. Nu aveam idee cum să mă mişc ca fată. Aveam şi părul scurt. Petrecusem ani din copilărie cu bărbaţi libertini. El mi-a spus odrasla diavolului în faţa întregii Londre.

Se gândise că lucrurile nu puteau să fie mai rele decât acea oroare îngheţată în sala de judecată – să-l vadă pe bărbatul pe care-l iubea, bărbatul care nu avusese niciodată o vorbă aspră pentru ea, să o arate cu degetul şi să o denunţe. Văzând sclipirea înspăimântătoare din ochii lui care îi spunea că el credea asta. El fusese tot ce avea pe lume – şi o părăsise dintr-odată, foarte public.

— Era un bărbat charismatic şi convingător. L-au condamnat, nu pentru furt, ci pentru mică înşelătorie – cât să-i dea doi ani de muncă silnică, dar nu mai mult. Dar oamenii care fuseseră acolo erau convinşi că i se făcuse o nedreptate. Când am plecat din sala de judecată, absolut

singură, am fost înconjurată de o gloată. Strigau. Scuipau. Nu ştiu cine a aruncat prima piatră. Nu ştiu câte altele au aruncat. Se uită la el. Am leşinat înainte să apuce să mă elibereze de acolo, dar nu am uitat niciodată ce s-a întâmplat. De atunci nu mai suport mulţimile. Mă gândesc la ele şi încep să tremur. Intru complet în panică.

— Nu ai avut pe nimeni care să te susţină? întrebă el cu voce joasă şi răguşită.

— Strămătuşile mele, Lydia, până când…

Aproape că se înecă rostind acele cuvinte.

Dar chiar şi atunci, nu putea să aibă încredere în ele. Strămătuşile ei se vor stinge. Ştiuse mereu asta, la fel cum ştiuse că, într-o bună zi, Lydia va afla adevărul şi va fi dezgustată de ea.

— Până la final nu aş fi putut ghici că tata va face asta. Îmi place să cred că era bolnav. Că nu ştia ce face când m-a trădat.

Ochii ei se umeziră.

— A murit în închisoare, deci poate că e adevărat. Trebuie să cred asta, pentru că indiferent cât de tare mă străduiesc, nu pot să încetez să îl iubesc. El m-a învăţat tot ce ştiu. El a fost toată viaţa mea. Şi nu ştiu cum să-l urăsc aşa de tare cum merită. Aşa că, vezi, nu mă pot căsători cu tine, Excelenţă. Nu pot nici măcar să mă gândesc la asta fără să tremur. Societatea londoneză m-ar face bucăţi.

— Nu, zise el tăcut, nu o va face.

Se întoarse spre el.

— Cum poţi să spui asta?

— Nu o va face, îi promise el, pentru că nu voi lăsa să se întâmple. Îi ridică bărbia spre el ca să o privească în ochi. Odată mi-ai spus că sunt norocos pentru că pot să mă uit unde vreau fără teamă. Nu cred că am înţeles exact sensul cuvintelor tale până nu am aflat…

Braţele lui se strânseră mai tare în jurul ei.

— Ştiam că eşti supărată. Mi-ai spus că eşti speriată. Că din fericire pentru mine nu puteam să înţeleg ce voiai să spui – cât de îngrozită erai.

Ea tremura.

— Îţi dau cuvântul meu că dacă te măriţi cu mine, te voi proteja. Voi sta alături de tine şi nu îţi voi face niciodată rău. Am vorbit deja cu Stevens şi Charingford, şi ei îşi vor ţine gura. Îţi promit pe ce am mai scump că voi ţine trecutul tău secret şi că dacă nu voi reuşi asta, voi face tot ce îmi stă în putinţă să te ţin în siguranţă. Nu va trebui să mai trăieşti cu teamă dacă te măriţi cu mine.

— Şi ce va trebui să îţi ofer în schimb?

— Loialitatea ta, zise el şi o ţinu aproape. Pentru cât timp vom putea suporta prezenţa celuilalt şi corpul tău ar fi drăguţ. Nu mă aştept la dragoste. Nu mă aştept că mă vei dori pentru totdeauna. Dar cred că am putea să facem să funcţioneze lucrurile.

— Nu te aştepţi la dragoste.

Ea scutură nedumerită din cap.

— Asta e a doua oară când spui asta. O să fie ca unul dintre acele romane îngrozitoare în care mă avertizezi să nu mă îndrăgostesc de tine, pentru că dacă o fac te transformi în Barbă Albastră şi încerci să-mi tai capul? Eşti chipeş. Ai toţi dinţii.

Se uită în ochii lui şi îi atinse obrazul uşor cu mâna. El rămase nemişcat.

— Nu pot să-ţi ofer nici o promisiune. Dacă eşti bun în pat, aş putea să mă îndrăgostesc de tine. Dacă asta o să fie o anatemă…

— Nu, zise el iute. Îşi feri privirea şi când vorbi, cuvintele ieşiră uşor răguşite. Nu. Asta ar fi perfect… de neobiectat.

Din cuvintele lui, ea ar fi putut deduce că nu-i păsa. Dar acea răguşeală din glas şi felul în care îşi înclinase capul din nou spre ea îi dezvăluiau minciuna. El se uita la ea ca un om însetat spre o oază, încercând să decidă dacă era o iluzie provocată de călduri.

Totul avea dintr-odată un sens imposibil. „El nu vrea o căsătorie fără dragoste. S-a resemnat doar să aibă una.”

Mama lui spusese că Robert avea inima unui romantic. Minnie fusese copleşită de griji în momentul acela, dar poate că ducesa avusese dreptate. El îşi făcea

auzit glasul pentru cei care nu aveau drepturi. Şi din cine ştie ce motiv, se convinsese singur deja de multă vreme că nu va fi iubit niciodată.

Ea era aşa de aproape să se îndrăgostească de el că aproape deschise gura să îi spună asta.

Dar lumina aceea din ochii ei – felul în care se uitase la ea când spusese că ar fi de neobiectat – ar fi fost o cruzime să o spună înainte să fie adevărat.

„Va fi adevărat cât de curând”, se gândi ea.

De la trădarea tatălui ei încoace, se certase pe sine mereu spunând că atrăsese ce se întâmplase singură asupra ei pentru că îşi dorise prea mult. Pentru că îndrăznise să creadă la doisprezece ani – ca fată – că putea provoca bărbaţi în toată firea şi să nu păţească nimic.

Dar poate că greşeala ei fusese că nu încercase destul de tare.

— Sunt multe lucruri, zise el, pe care o ducesă le poate face şi o lady nemăritată nu. Haide, vino să fii norocoasă cu mine, Minnie.

Momentul de a-şi deschide aripile era când cădea spre pământ. Dacă nu încerca, nu era o surpriză că pământul se înălţa spre ea şi o lovea.

Aşa de multă vreme îşi spusese că era o prostie să spere. Dar poate că nu era. Nu putea să-şi dea seama cum s-ar rezolva viitorul ei. Dar putea să spere la dragoste şi siguranţă şi poate, poate că nu va fi trasă în jos pentru că se întinsese după el cu mâini tremurătoare.

— O, Doamne, zise ea cu vocea tremurând. Chiar o să fac asta.

El slobozi un oftat de uşurare.

— Bine, foarte bine.

O strânse mai tare cu braţul, strivind-o de el. O ţinu foarte aproape şi îi şopti în ureche.

— Sper că sunt bun în pat.

Aproape ajunsese să admită că voia ca ea să îl iubească. Minnie zâmbi şi îl sărută. Avea gust de sare de mare. Inima îi bătea agitată în piept, ca aripile unui întreg stol de păsări.

— Sper şi eu că eşti, zise ea timid.

Şi apoi îl sărută din nou, mâinile împreunându-li-se.

Îl sărută până când soarele după-amiezii umplu camera şi ea simţi că ameţeşte de la senzaţie. Îl ţinu şi îl sărută până când strămătuşa Caro apăru în uşă şi îşi drese glasul.

Minnie se îmbujoră, dar el se ridică.

— Trebuie să fiţi una dintre mătuşile lui Minnie, zise el politicos. Eu sunt Robert Blaisdell, duce de Clermont, şi aş vrea foarte mult să mă însor cu nepoata dumneavoastră.

Capitolul 20

Robert se întoarse la el acasă, unde îşi găsi fratele şi vărul. Cei doi sortau foi de hârtie, scrise toate. Parte din lucrarea următoare a lui Sebastian, judecând după adnotările de pe ea.

Nu îl văzură intrând în încăpere.

— Uite încă un lucru, spunea Sebastian. De ce sunt pisicile *tortoiseshell* cu alb aproape mereu femele? Dacă nu te apuci să faci un program de crescut pisici…

Ridică privirea când Robert veni să stea lângă el.

— O să devii vânzător de pisici? întrebă Robert cu un zâmbet.

Sebastian gesticulă sălbatic.

— Tocmai îi spuneam lui Oliver despre colecţia mea de curiozităţi. Ştii, lucruri pe care le-am observat şi pe care nu le pot încă explica. Există o femeie de optzeci de ani în Londra, care îşi începe fiecare zi hrănind pisicile maidaneze de pe stradă. Am pus-o să facă schiţe cu pisicile – împreună cu descrieri – greutate, sex, culoarea ochilor, numărul degetelor. Toate sunt informaţii interesante. M-am gândit că s-ar putea să iasă ceva din asta.

El îşi înclină capul spre Robert.

— Arăţi diferit.

— Serios?

Se simţea diferit. Era copleşit de un nou sentiment de mirare, de încredere satisfăcută.

— Da, chiar arăţi, zise Oliver. Ca să fiu complet franc, în decursul ultimelor zile ai arătat…

— Foarte jumulit, zise Sebastian. Ca o pisică cu şase degete. Ştiai că pisicile cu şase degete au şaptesprezece la sută mai multe gheare?

Oliver ridică din umeri.

— Cineva jumulit, târât în casă de maidanezele lui Sebastian. Şi apoi mai e şi privitul în gol.

— Şi oftaturile de tristeţe.

Sebastian demonstra, oftând din greu şi apoi dezumflându-se ca o minge tristă, spartă.

— Oftaturi de tristeţe! protestă Robert. Niciodată nu am decăzut la oftaturi de tristeţe! Probabil că am scos câteva pufnete de opresiune.

El demonstră, împreunându-şi braţele ferm şi lipindu-şi buzele, scoţând un fel de mârâit.

— O? Atunci ce e asta?

Sebastian se uită în gol, cu o expresie de nefericire pe faţă. Îşi mai trase şi nasul un pic, apoi slobozi un oftat prelung.

— Aste e o exagerare. O perfidie! Moarte oricui susţine aşa ceva!

Oliver izbucni în râs.

— Te simţi mai bine, văd. Aşadar, ce a provocat această schimbare de dispoziţie? A fost de acord să se mărite cu tine până la urmă?

Robert clipi.

— Cum…? Dar eu nici măcar nu ţi-am spus că am cerut-o.

Zâmbetul lui Oliver se lăţi.

— Zece lire, domnule Malheur.

Sebastian scoase şi el ce putea fi numit un oftat disperat.

— Da, zise Robert încet. A fost de acord să se mărite cu mine. Ceremonia va fi în patru zile. Abia am obţinut licenţa şi m-am ocupat de anunţuri. Mă bucur că v-am găsit

împreună pentru că voiam să vă spun vouă mai întâi. Nu ştiu dacă veţi înţelege, dar…

Se opri. Nici unul dintre ei nu spuse nimic, iar acea tăcere tovărăşească explica lucrurile mult mai bine decât ar fi putut să o facă Robert. Sebastian putea să facă glume despre orice. Oliver era din nou dispus să îl ironizeze. Dar ştiau când să o facă şi când să se oprească.

— Dacă am o familie, zise Robert cu voce puţin aspră, sunteţi voi doi. Speram ca voi doi să staţi cu mine la nuntă. Să semnaţi ca martori. Aşa ceva.

— Desigur, zise Oliver.

Sebastian ridică din umeri.

— Sunt exact persoana pe care aş alege-o pentru o astfel de onoare în locul tău. Îţi aplaud bunul-simţ.

Robert nu se strădui să-şi dea seama ce voia Sebastian să spună cu asta. Fu un moment – un moment foarte scurt – în care Robert simţi că i-ar putea îmbrăţişa pe amândoi. Aproape că voia să o facă – să se întindă şi să-i tragă spre el, să-i ţină strâns. Fuseseră acolo pentru el prin cele mai grele momente din viaţa lui – înmormântarea tatălui său, zilele în care trecuse în revistă documentele tatălui său şi descoperise că bărbatul fusese chiar mai rău decât îşi putuse el închipui…

În locul unei îmbrăţişări, el îşi încrucişă pur şi simplu braţele.

— Ar însemna foarte mult pentru mine.

— Desigur, zise Sebastian şi se întoarse de la Robert, ştii ce înseamnă asta, Oliver. Noi doi trebuie să organizăm acum cea mai sălbatică şi destrăbălată petrecere pentru Robert în seara dinainte să-şi agate pietre de moară la picioare.

Îşi frecă mâinile de încântare. Oliver îi întoarse calm privirea.

— Sălbatică, repetă el. Destrăbălată. Sunt complet de acord. Robert simţi că se îngrijorează uşor.

— Ştiţi, făcu el, e foarte drăguţ din partea voastră, dar nu e deloc nevoie.

Ei îl ignorară complet, uitându-se unul la celălalt.

— Ei bine, ştii. Pedeapsa trebuie adaptată infractorului şi genul ăsta de chestie. Doar e vorba de Robert. Sebastian îşi trecu mâna prin păr, gânditor. Acum, de unde facem rost de femei?

— Serios, făcu Robert pe un ton mai puternic. Ştiu că nu mi-am rostit încă jurămintele de căsătorie, dar trebuie să insist ca…

Dar ei nu îi acordau atenţie.

— Ştiu exact ce trebuie, zise Oliver şi se lumină la faţă. Mary Wollstonecraft. Am un exemplar din *Răzbunarea pentru drepturile femeilor* în camera mea… o să mă asigur că îl aduc.

— Excelent, zise Sebastian şi îşi frecă palmele. Şi mai e scrisoarea pe care am primit-o de la femeia aia ciudată din Statele Unite – una Antoinette Brown. Mi-a scris lucruri extraordinare despre evoluţie şi drepturile femeilor. O să o aduc pe aia.

— Eu am un pamflet scris de Emily Davies.

Robert simţi cum îi apare un zâmbet involuntar pe buze.

— Mă gândeam că aş putea aduce un exemplar din Thomas Payne, zise Oliver, dar asta ar face deja un număr impar.

— Violet, zise Sebastian şi flutură din mână. Ea poate să fie surprinzător de folositoare într-o dispută.

— A, presupun că la nevoie e bună, zise Oliver şi se ridică punând mâna pe umărul lui Robert. Să nu spună nimeni că Fraţii Sinister nu au idee cum să fie depravaţi.

— O să fie şi coniac, spuse şi Sebastian în timp ce se ridica. Şi vom bea chiar din el, deşi Robert se va opri după două pahare pentru că aşa face mereu.

— Va fi şi mâncare, declamă Oliver, imitându-l pe Sebastian. Şi pe asta nu o vom bea, pentru că ne-am îneca.

Sebastian rânji.

— În ajunul nunţii tale, Robert, îţi vom oferi tot soiul de plăceri feminine după care ai tânjit. Tratate filosofice după tratate filosofice, toate susţinând schimbări politice care vor duce la răsturnarea actualei ordini sociale. Vom citi

eseurile lor şi apoi… Făcu o pauză pentru emfază dramatică. Apoi, prieteni, vom argumenta pe baza lor.

Robert zâmbi şi îşi feri privirea.

— Voi doi o să mă ucideţi. Nu ştiu ce m-aş face fără voi. Nu sunt chiar aşa de rău.

— Vorbind de asta, zise Oliver şi chipul lui deveni solemn pentru o clipă. Nunta ta. Tatăl tău nu mai e printre noi şi mama ta nu… ah, nu ştie mereu care îi sunt îndatoririle. M-am gândit poate să ne oferim să te ajutăm.

Lângă el, Sebastian aprobă din cap.

Şi uite cum Robert crezuse că se gândise la tot. Decisese deja care era cadoul de nuntă. Trimisese la Londra după avocaţi ca să rezolve cu contractele. Dar nu l-ar fi surprins dacă ratase ceva. Erau aşa de multe lucruri despre familie pe care nu le ştia.

— Cu ce să mă ajutaţi?

Oliver se aplecă în faţă.

— E vorba despre noaptea nunţii, zise el serios. Şi despre ce se petrece atunci. Trebuie să ştii.

El îşi coborî vocea în mod dramatic.

— Când un bărbat şi o femeie se iubesc, se împreunează într-un mod special.

Robert îl împunse pe fratele său cu cotul.

— Tu, zise el, eşti îngrozitor.

Dar zâmbea şi nu se putea opri.

*

— Aşa deci.

Minnie ridică privirea de la micul dejun a doua zi de dimineaţă la timp ca să o vadă pe ducesa de Clermont în uşă.

Strămătuşa Caro încerca cu greu să se ridice în picioare, iar Eliza sărise deja în sus. În urma femeii venea o cameristă, care îşi frângea mâinile fără folos ca să transmită scuze tăcute pentru intruziune. Dar ducesa nu se uită la celelalte femei. Privirea îi era aţintită asupra lui Minnie.

— Te măriţi cu fiul meu peste trei zile. Ştii că o să fie un dezastru complet.

Femeia asta, îşi reaminti Minnie, avea să fie soacra ei pentru decenii. Nu era bine să o aibă drept duşman.

De asemenea, nu era bine ca ducesa să creadă că îi era frică de ea. Minnie dădu uşor din cap, ca între egali.

— Aţi venit să mă convingeţi să nu o fac? Să îmi cereţi cele cinci mii de lire înapoi? Ea ridică bărbia şi îşi întoarse atenţia asupra feliei de pâine prăjită din farfurie. O să rup ordinul bancar.

Ducesa pufni şi intră maiestuos în încăpere. Îşi trase un scaun înainte ca biata cameristă să o facă şi se aşeză la masă aşteptând.

— Ei bine? ceru ea. Toarnă ceaiul.

Minnie o făcu, iar apoi, la indicaţiile ducesei, adăugă zahăr.

În timp ce o făcea, mătuşile îşi aruncau priviri furişe, de parcă s-ar fi certat în tăcere dacă să intervină sau nu. Dar ducesa nu le băgă în seamă. Luă o felie de pâine prăjită cam tare şi o puse pe farfurie.

Minnie îi întinse ceaşca cu farfuriuţă. Luă o înghiţitură şi apoi o puse jos, de parcă făcând asta, ea ar fi satisfăcut nevoia pentru bunele maniere.

— Iar eu care credeam că ai ceva minte, Miss Pursling.

— Chiar am. Aţi venit să mă intimidaţi din nou?

Ducesa scutură din cap.

— Doar cea mai plină de iluzii şi romantică femeie care s-a găsit în poziţia mea ar putea presupune că dacă fac o criză de isterie în faţa miresei fiului meu ar schimba rezultatul. Ştii care sunt riscurile. Fiul meu ştie adevărul. Eu am făcut cea mai bună ofertă şi nu a fost de ajuns. Lumii îi pasă rareori de înclinaţiile mele. Când lucrurile nu merg aşa cum vreau eu, rămâne doar un lucru de făcut.

Zicând asta, ridică felia de pâine şi muşcă delicat din ea

— Care ar fi acesta? întrebă Minnie.

Ducesa înghiţi îmbucătura cu o încruntare uşoară,

puse jos felia de pâine şi amestecă în ceai.

— Îţi plac pisicile, Miss Pursling?

Minnie clipi, surprinsă de întorsătura conversaţiei.

— Îmi plac, deşi mi-aş dori ca Pouncer să nu îmi mai lase ficaţi de şoarece pe pat.

Ducesa flutură din mână alungând discuţia despre măruntaiele de şoarece cu mâna înmănuşată în dantelă.

— Ai văzut vreodată o pisică scuzându-se sau să admită că a greşit?

— Pisicile nu vorbesc, interveni Caro, primele ei cuvinte în dimineaţa asta.

Ducesa ridică privirea şi se uită urât la ea.

— O femeie care a fost în stare să îşi ţină renumita nepoată în siguranţă timp de un deceniu poate, cu siguranţă, să înţeleagă o vorbire figurativă.

Ea se întoarse apoi spre Minnie.

— Ai văzut vreodată o pisică pregătindu-se să îşi atace prada şi să rateze?

— Desigur.

— Şi ce face pisica? Ea nu aşteptă răspunsul. Se preface că a vrut să rateze. Da, zice ea, i-am dat ăsteia drumul ca un avertisment pentru ceilalţi. Acum o să-mi ling lăbuţa pentru următoarele cinci minute exact aşa cum am plănuit.

— Asta spune? întrebă Minnie nevinovată.

— Vorbind la figurat. Ce voiam să zic – fii pisică. Toată lumea respectă o pisică.

— Ei bine, de fapt, interveni Eliza. În vremea Marii Molime…

Ducesa întinse o mână.

— Nu poluaţi o discuţie metaforică foarte acceptabilă cu informaţii irelevante! bubui ea. Nu e nevoie de ele.

Ea se concentră din nou asupra lui Minnie.

— Acum, am decis că dumneata şi fiul meu trebuie să vă petreceţi luna de miere la Paris.

Schimbarea asta bruscă de subiect o făcu pe Minnie să scuture din cap.

— Asta pare… romantic. Sunteţi sigură?

— Exact, zise ducesa. Pare romantic şi oricât de puţin aş aproba existenţa propriu-zisă a romantismului, îmi dau foarte bine seama că veţi avea nevoie foarte mare de aparenţa acestuia.

Îşi ţuguie buzele şi se uită la perete. Dacă Minnie nu ar fi ştiut mai bine, ar fi crezut că femeia părea jenată. Vorbi din nou – pentru prima dată fără să se uite direct la Minnie.

— În al doilea rând, zise ea, aş vrea să luaţi în considerare să nu consumaţi căsătoria.

— Poftim? De ce? Ca să poată fi anulată?

Ducesa îşi dădu ochii peste cap.

— Asta e un mit oribil. Nu poţi anula o căsătorie doar pentru că nu a fost consumată. Crede-mă, am consultat fiecare avocat din Londra cu privire la ce ar putea pune capăt unei căsnicii. Ştiu legea în detaliu. Cred că ar fi bine dacă primul copil nu va veni decât la zece sau unsprezece luni de la căsătorie. Să nu creadă nimeni că te-ai măritat pentru că erai însărcinată. Altfel lumea va vorbi. Timp de decenii.

— Asta e iar aşa o discuţie figurativă? interveni Caro.

— Experienţa, zise ducesa morocănos. Robert a fost un copil născut la opt luni.

Minnie se înecă şi îşi închise ochii, încercând să alunge implicaţiile din mintea ei.

— A venit mai devreme, zise ducesa calm. La primii copii se întâmplă adesea. Am zis asta în fiecare zi timp de douăzeci şi opt de ani de atunci, aşa că trebuie să fie adevărat.

Ea o ţintui pe Minnie cu privirea.

— Aşa că te vei abţine de la relaţii timp de două luni măcar.

— Nu o s-o fac, zise Minnie. Nu am nicio înclinaţie să mă abţin de la ceva ce îmi doresc doar pentru că oameni pe care nu i-am cunoscut ar putea presupune ce e mai rău despre mine. În afară de asta, având în vedere trecutul meu, e ca un criminal care se îngrijorează că ar putea ajunge în iad pentru că a spus ceva urât despre calul unui

prieten.

— Hmm, făcu ducesa încruntată şi ridică din umeri. Ei bine, te-am testat. Voiam să mă asigur că, în ciuda trecutului dumitale, eşti interesată de bărbaţi. E mai bine să afli astfel de lucruri acum.

Părea sigură. Suna sigură. Cu toate astea, Minnie avea impresia distinctă a unei pisici care îşi lingea lăbuţa, „Nu voiam cu adevărat şoarecele ăla.”

— Dacă tot veni vorba, cel mai important motiv pentru a merge la Paris, zise ducesa şi arătă spre Minnie. Ai nevoie de o nouă garderobă. Nu poţi să te mai descurci doar cu una acceptabilă. Trebuie să fii strălucitoare. Aşa că te întreb – preferi să te îmbraci ca o făzăniţă banală sau porţi aceste haine doar pentru că mătuşile sărace te obligă să o faci?

De partea cealaltă a mesei, Caro şi Eliza scoaseră exclamaţii scandalizate la unison.

Minnie tuşi.

— Absolut. Nimic nu îmi place mai mult decât să întorc pe dos pentru a patra oară o rochie! Dacă manşetele nu se destramă, nu mă simt cu adevărat bine. Se uită urât la cealaltă femeie. V-aş ruga să nu insultaţi femeile care mi-au oferit un cămin când nu erau obligate să o facă. Mă puteţi insulta cât doriţi, dar lăsaţi-le pe Caro şi pe Eliza în pace.

Ducesa nici nu clipi la asta.

— Ce părere ai despre felul în care mă îmbrac eu?

— Prea împopoţonat şi prea conservator, zise Minnie fără să clipească. Vi se potriveşte, presupun, dar pentru mine…

— Excelent. Ce ai alege pentru dumneata? Ce fel de ducesă vrei să fii?

Anii în care privise la cataloagele de modă împreună cu Lydia o loviră cu un sentiment ascuţit de pierdere, care păru ca o lovitură ameţitoare. Ar fi trebuit să îşi aleagă trusoul de nuntă împreună cu Lydia, care ar fi cârâit că are dreptate…

— Ei bine, zise Minnie, nu voi pretinde că sunt o

ducesă convenţională. Nu-mi plac straturile alea de dantelă, indiferent cât sunt de populare acum. M-aş simţi literalmente îngropată în ele. Îmi plac liniile curate, materialele luminoase.

Slobozi un oftat doar imaginându-şi.

— Suficient material, fără economie.

— Şi va trebui să înveţi să-ţi acoperi cicatricea. Fata mea va putea să…

Minnie se întoarse şi îi oferi celeilalte femei o privire represivă.

— Asta? zise ea şi îşi atinse obrazul. O, nu. Pe asta am vrut să o am. O consider o cicatrice de frumuseţe.

Ducesa slobozi un hohot de râs şi se ridică brusc.

Minnie se holbă la ea.

— Ei bine, făcu cealaltă femeie supărată. N-avem timp toată ziua. Am reviste de modă la hotel. Dacă trimitem dimensiunile dumitale la oamenii mei din Franţa, pot să facă probele finale la o oră după ce soseşti. Şi mai sunt multe care pot fi cumpărate aici.

— Aţi… aţi venit tot drumul până aici doar ca să mă duceţi la cumpărături? întrebă Minnie.

— Odată ce eşti ducesa de Clermont, zise cealaltă femeie fără să reacţioneze la întrebare, nu trebuie să laşi pe nimeni să creadă că ai putea fi altceva. Dacă nu auzi ce spun despre tine, nu are cum să fie adevărat. Până când societatea va descoperi existenţa ta, vei fi deja ducesă.

Capitolul 21

Zilele până la nunta lui Robert trecură prea repede. Ducele nu ştia dacă să fie emoţionat sau îngrijorat. Se simţea şi emoţionat, şi îngrijorat. În primul rând pentru că mama lui o luase pe Minnie sub aripa ei şi trimisese după o croitoreasă la Londra care să asigure, cum spunea ea, „esenţialele”.

Când întrebase care erau, îl alungase cu un

comentariu acru.

— Dacă tot o arunci pe biata fată în gura lupilor, e cât se poate de potrivit să îi asiguri şi o pelerină roşie, spusese ea.

Apoi mai erau momentele furate, petrecute împreună. El avusese parte de câteva sărutări care să-i stârnească apetitul – dacă puteai numi doar o sărutare faptul că o împinsese la perete şi îi descheiase rochia pe jumătate în faţă. Până în dimineaţa nunţii, apetitul lui era destul de ascuţit.

Într-un fel, era bine că ceremonia era devreme. În realitate, ora foarte matinală fusese aleasă în special ca să poată ajunge la Paris la finalul zilei. Dacă trenul de dimineaţă nu ajungea cu întârziere la Londra şi nava cu aburi traversa Canalul într-un timp bun…

Dar nu se putea gândi la toate astea în timp ce o privea în ochi, când îşi rostea jurămintele. Nu era doar dorinţa fizică din pricina căreia era aşa de încordat. Când ea promise să îl iubească şi să îl consoleze, el simţi un fel de extaz electric care îi cuprinse tot corpul. Iar când el promise acelaşi lucru, asta păru să îi lipească, să închidă distanţa dintre ei într-un fel în care nici măcar sărutul care urmă nu reuşi să o facă.

Ştiu că mulţi dintre compatrioţii lui evitau căsătoria cu orice preţ. Vedeau căsnicia ca pe un deranj, soţia ca pe o persoană care avea să-i bată la cap şi să pună întrebări. Dar când el repetă jurămintele, auzi „cât vom trăi amândoi” şi speră.

După ceremonie se despărţiră pentru scurt timp. Minnie se duse cu strămătuşile ei să îşi ia nişte lucruri, iar Robert supraveghe încărcarea bagajelor. Se întâlniră abia jumătate de oră mai târziu la gară. Nu avură şansa să vorbească atunci când urcară în tren. Robert scutură mâna fratelui şi apoi pe a vărului său. Violet îl îmbrăţişă şi mama lui… îşi înclină capul spre el. Făcură semn cu mâna de la fereastra vagonului până când gara dispăru din peisaj.

— A cui a fost ideea, şopti Robert în urechea ei, să pună o călătorie de şaisprezece ore între ceremonie şi

consumarea căsătoriei?

— A mea. Cred.

Ea se întoarse pe jumătate spre el, şi el zări un pic din chipul ei. Nu părea dornică pentru ce urma să vină, părea nefericită. Se uită înapoi pe fereastră aproape cu dor la siluetele oraşului care dispăreau la distanţă. Toate clădirile se estompară într-o singură piatră cenuşie şi o pădure de hornuri de cărămidă. Nu prea aveai de ce să-ţi fie dor.

Apoi Robert îşi aminti că ea avea două mătuşi pe care le iubea, iar el o lua de lângă ele.

— Dă-mi un moment, zise ea. O să fiu bine cât de curând. M-am gândit doar… Chiar am crezut că Lydia va veni la nunta mea.

Avu nevoie de un moment ca să-şi amintească cine trebuia să fie Lydia – Miss Charingford, prietena care fusese mereu alături de ea.

— I-am trimis o scrisoare în care i-am spus totul, absolut totul despre mine. Am rugat-o să vină. Am crezut că măcar va veni să mă conducă, zise ea. Dar nu a trimis nici măcar un bilet.

El fusese pe cale să sugereze să îşi petreacă călătoria pregătindu-se pentru patul lor de hotel de la Paris. Dar nu era rost de destrăbălare veselă aici. În schimb, o apucă uşor de mână, temându-se să spună ceva care să o deprime şi mai mult.

Dar ea nu minţise când spusese că va avea nevoie doar de puţin timp ca să-şi revină. Când ajunseră la Londra, zâmbea din nou.

— Ştii, zise ea, ultima oară când am fost la Paris aveam opt ani. Pe atunci, ca să călătoreşti până pe continent aveai nevoie de mai multe zile.

Scutură din cap.

— Zile întregi ca să ajungi undeva oricum.

— Eu nu am fost pe continent înainte de majorat, zise Robert. Aşa că nu cunosc decât zilele de când trenurile şi vapoarele ne duc peste tot.

Ajunseră la Londra la zece jumătate, la Southampton chiar după prânz şi pe pământ francez la trei după-amiaza.

Minnie se ţinuse de cuvânt, toată nefericirea ei dispăruse. Privea totul cu interes, zâmbea de parcă nu se întâmplase nimic… şi, când ajunseră în ultimul tren al zilei, ea îşi sprijini capul pe umărul lui într-o demonstraţie de afecţiune leneşă care-l făcu să-şi ţină răsuflarea şi să se gândească la gheaţă foarte, foarte rece direct pe coapsa lui.

Era bine că nu sugerase să încerce mai mult. Doar senzaţia mâinii ei, împletită cu a lui îl făcea să se întrebe dacă nu îşi va răvăşi cumva soţia pentru prima dată în timp ce goneau pe şine.

Nu. El avea să facă dragoste cu ea în camera de hotel. Pe un pat. Şi va fi incredibil.

O să fie incredibil, îşi repetă el când ajunseră la Paris.

Repetă asta iar şi iar, cu dinţii strânşi când descoperi că mama sa aranjase ca la sosire Minnie să se ducă la o probă de rochii – o întârziere de încă o oră la nouă seara, înainte de cină, în noaptea nunţii sale.

Până când se regăsiră aşezaţi la o cină intimă împreună, Minnie într-un halat de brocat greu care o acoperea din cap până în picioare, era deja unsprezece noaptea. El împungea indispus mâncarea; ea făcea acelaşi lucru. Dădură liber servitorilor după al doilea fel; Minnie susţinea că nu îi era foame şi puse jos tacâmurile.

Se ridică.

Era aproape miezul nopţii. Călătoriseră toată ziua, el fusese încordat tot timpul, gândindu-se ce va apuca să facă în seara asta. Iar acum, momentul venise.

— Minnie, zise el încet. După călătoria obositoare de azi, m-am gândit că am putea să…

Ea îşi desfăcu cordonul de la halat şi îl lăsă să cadă la pământ şi restul propoziţiei dispăru.

— Te-ai gândit că am putea să ce? întrebă ea şi îi zâmbi. Dumnezeule, vocea aceea. Dumnezeule, corpul acela. Ea purta o cămaşă din material alb transparent, brodat cu un model sugestiv care se împletea de la şolduri spre sâni. Care nu erau încorsetaţi. Mult prea vizibili prin material. La picioare era o mică despicătură. Minnie făcu un pas spre el, iar materialul se răsuci în jurul ei, oferindu-i

mici sclipiri de piele dezgolită, de picioare lungi.

Oare el chiar avusese de gând să sugereze că ar putea amâna noaptea nunţii până când se vor fi odihnit amândoi?

— M-am gândit, zise el în timp ce sângele îi gonea spre sud, că îmi voi petrece restul nopţii răvăşindu-te.

Ea îi zâmbi.

— Asta mă gândeam şi eu că vei spune.

— Uită-te numai la tine. Iar el putea să o facă acum. Se ridică de la masă şi îi dădu ocol. Uită-te numai la tine.

Materialul se mula pe vârfurile sfârcurilor ei. Visele şi închipuirile febrile păleau în faţa realităţii. Un vis conjurase semiluna perfectă a sânilor ei, dar ratase pudrarea uşoară cu pistrui de pe ei. El putea să-şi imagineze piele palidă, netedă. Dar aşa de aproape, vedea că pielea ei era înspicată cu aur. Şi era o combinaţie de culori – un strat superficial de roz, când sângele îi pulsa pe sub piele, urme de bronz şi de alb ca laptele. Putea vedea chiar linia de un alb palid de-a lungul unei coaste care ar fi putut fi o cicatrice.

Acele imperfecţiuni minore îl fascinau. Asta nu era imaginaţia unui pictor, nu era o fantezie ireală care se desfăşura în mintea lui. Asta era Minnie, iar ea era aici, reală şi plină de viaţă.

Cămaşa era susţinută de funde roşii legate pe umeri. Cea de deasupra braţului drept era desfăcută şi părea să-l tachineze, acel nod pe jumătate legat, nestrâns cum trebuie şi ameninţând să se desfacă şi să lase materialul transparent să alunece pe pielea ei în jos.

— Îţi aminteşti de acea greşeală fiziologică fundamentală? întrebă el.

— Să îmi amintesc? Speram să o exploatez.

— O? El se întinse spre ea. Bine. Atunci presupune că am spus ceva sclipitor.

Robert o apucă de umeri şi o trase spre el pentru un sărut. Nu era doar un sărut, buze peste buze. Nu era nici măcar corpul său apăsându-se de al ei. Îi simţea sânii tresăltând, eliberaţi de corset. Mâinile lui alunecară pe

corpul ei în sus. Sânii ei erau rotunzi şi fermi, sfârcurile întărite de degetele lui care se frecau de ele. Ăsta era începutul pentru tot.

— Presupune că am spus ceva sclipitor, bombăni el.

De la sânii ei mai era doar o cale scurtă până la funda pe jumătate desfăcută de pe umăr, era nevoie doar de o răsucire a degetelor ca să o desfacă şi să tragă mătasea în jos. El îi găsi sânul din nou de data asta dezvelit. Textura pielii de femeie – aşa de caldă şi de vibrantă şi totuşi fermă la dezmierdare – îl fermeca.

Dar ea era chiar mai puţin timidă ca el. Ea îşi lăsă mâinile să alunece sub haina lui, în jurul taliei. Îl sărută prelung şi lent.

— Te temi? întrebă el, trăgând-o mai aproape de pat.

— Ştiu că ar trebui să mă tem, dar… nu. Nu.

El găsise mereu că vocea ei era senzuală, dar acum găsea că era absolut erotică.

Ea se aşeză pe pat şi îndoi un deget.

— Nici eu nu mă simt deosebit de deşteaptă. Te vreau.

Orice urmă de speranţă că s-ar putea controla se evaporă la auzul acestor vorbe. El îşi dădu haina jos, în timp ce ea îi desfăcea nasturii de la vestă. Traseră amândoi de cămaşă, râzând în acelaşi timp când o mână îi rămase captivă într-un buton şi ea trebui să răsucească manşeta ca să i-o dea jos. Degetele ei îi explorară pieptul, făcându-l să tremure în timp ce îşi desfăcea pantalonii.

Când şi-i dădu jos şi la fel şi chiloţii într-un morman pe jos, ea îl trase pe pat şi îl sărută din nou. Sărutul acesta era chiar mai bun – piele peste piele, mâinile ei trecând peste coapsele lui, apoi explorându-i încet organul. El umblă la a doua panglică de pe umărul ei în timp ce limbile li se întâlniră. Erau piept lipit de piept, iar apoi el o scoase neîndemânatic din cămaşă, picioare goale peste picioare goale. O apucă de mână şi se lipi complet de ea.

Gura ei era fierbinte peste a lui. Mădularul lui era tare lângă coapsa lui. Se sărutară, el îşi frecă pelvisul de al ei, iar toate visurile sale, toate închipuirile cele mai sordide,

toate păleau în faţa realităţii. El o va avea. În sfârşit o va avea cu adevărat. Îi desfăcu picioarele şi se lăsă în genunchi dinaintea ei.

Când se găsi în faţa faldurilor rozalii ale sexului ei, îi fu imposibil să nu o atingă. Ea scoase o mică exclamaţie de şoc când el o atinse acolo – nu era şoc, era încurajare. Ea se încordă sub degetele lui. Degetele nu erau de ajuns. El veni deasupra ei, cu grijă, cu mare grijă cu greutatea lui. Ea gemu când el îşi frecă de deschizătura pasajului ei capul erecţiei.

— O, Doamne, zise Minnie cu vocea ei excitantă. Robert…

— Doamne, te vreau aşa de tare.

Se împinse un pic în ea.

Ea trase aer în piept şi îşi puse mâna pe pieptul lui – nu dezmierdare, ci o presiune uşoară, ca să-l îndepărteze, şi el se opri.

Bicepşii îl dureau uşor, aşa încremenit deasupra ei.

— Te doare? întrebă el.

— Nu… răspunse ea zâmbind slab, apoi se contrazise. Doar un pic.

Nu era mult, dar era de ajuns ca să spargă bula de dorinţă fără minte care îl cuprinsese atât de tare. El făcea lucrurile prost. Se forţa în ea fără măcar un sărut sau nişte dezmierdări care să o pregătească.

— Nu te opri, zise ea, dar când el se împinse mai mult în ea, întregul ei corp se încordă.

Plăcerea care o simţea îi sporea şi mai mult starea de nelinişte.

Se strânse în jurul ei – moale, caldă, strâmtă, aşa de strâmtă.

Îl făcea să se simtă aşa de bine. Dar simţea că muşchii ei erau încordaţi, tensionaţi şi nu cedau sub corpul lui. Degetele ei strângeau încordate cearşaful. Maxilarul îi era încordat şi ea reuşi să nu scrâşnească din dinţi doar cu mare efort.

— Îmi pare rău, zise el şi încercă să o sărute. Îmi pare rău.

Ea ridică o mână şi îi atinse obrazul.

— Încetează să te mai tot îngrijorezi, Robert. O să îţi spun când devine insuportabil.

Suportabil. Asta era suportabil pentru ea când pentru el era bine.

Doar bine.

Cumva se gândise că actul sexual cu ea va fi diferit. Că acea complexitate de sentimente pe care le avea pentru Minnie, raportul lor… îşi imaginase că toate astea vor face ca momentul să fie cumva diferit. Că într-un fel el va aluneca în ea şi lumea va lua foc.

Ştiind că era doar suportabil pentru ea, lua din actul sexual toată plăcerea fizică. Asta era noaptea nunţii lui. Trebuia să fie magică, oricât de stupid şi de naiv suna asta.

Când se împlânta în ea, trebuia să se simtă diferit. El tânjea după ceva magic care să iasă din împreunarea lor – un lucru secret care să îi transporte în altă lume. Ceva care să facă asta mai mult decât bine pentru el şi suportabil pentru ea. Aşa cum era – el încercă să alunge gândul teribil cu corpul ei aşa de încordat sub el, dar nu reuşi – prefera să îşi folosească pumnul stâng pentru asta.

Indiferent cum ar fi penetrat-o, fie că lent sau iute, indiferent dacă îşi îngropa mâinile în părul ei sau le punea lângă umerii ei, actul în sine era lipsit de magie. Când făceai dragoste cu o femeie la care ţineai, trebuia să fie un sentiment diferit.

„Dacă eşti bun în pat, aş putea să mă îndrăgostesc de tine.”

Spusese asta cu un zâmbet, dar el nu-şi dăduse seama cât de mult voia ca ea să-l iubească. Tânjea după asta şi simţea cum această posibilitate se îndepărta cu fiecare mişcare care era doar suportabilă.

Îşi închise ochii şi se gândi la Anglia, se concentră pe plăcerile mai mici ale actului – vibraţia plăcută a corpului său când alunecă în ea, arsura lentă a plăcerii lui care se aduna la baza coloanei.

— Doamne, Minnie, zise el şi se împlântă mai tare în ea.

Era bine. Doamne, ce bine era! Ea era de ajuns – corpul ei strângându-se în jurul său, şoldurile ei, sânii care se frecau de pieptul lui la fiecare mişcare. Şi apoi deveni foarte bine în acele momente finale sacadate. El se slobozi tare înăuntrul ei, orgasmul ajungându-l într-un moment care era aproape la fel de dulce precum îşi dorise el.

Când termină, el se desprinse de ea şi se întinse, lăsându-şi degetele să alunece peste coastele ei.

Deci. Încă un vis romantic, idealizat, căzut pradă realităţii. Nu avea rost să plângă din pricina asta. Şi… şi nu avea cum să fie mereu aşa pentru ea, nu-i aşa? El spera că nu. Aproape că-şi dorea să-i fi cerut sfatul lui Oliver.

Lângă el, Minnie se întoarse spre el. Încă nu putea să o privească în ochi. Ea îi puse încet mâna pe braţ.

— Nu vreau să te alarmez.

Vocea ei era un pic rece. El îşi înclină capul într-o parte şi se uită la ea cât de bine putea în lumina slabă.

— Ce este?

— Cred că o facem greşit.

Întregul lui corp se încordă. Dacă ea nu ar fi spus asta, ar fi putut pretinde că totul era în regulă. Se îndepărtă uşor de ea.

— Prima dată, din câte am auzit, e cel mai rău. Pentru femei. O să fie… mai bine.

Trebuia să fie.

— Nu, repetă ea pe un ton mai grav. Am făcut-o greşit. Ştiu cum trebuie să fie la final şi ce s-a întâmplat pentru tine? Asta nu s-a întâmplat şi la mine.

— Ştiu, se răsti el. Doamne! Nu trebuie să-mi spui asta. Abia dacă ai reuşit să suporţi actul. Nu trebuie să-mi repeţi că nu am putut să-i ofer soţiei mele un orgasm. Îmi dau foarte bine seama de adevăr.

Răbufnirea asta fu întâmpinată de tăcere şi Robert slobozi o răsuflare tremurată.

— Nu încerc să critic, zise ea în cele din urmă.

Părea surprinzător de rezonabilă având în vedere circumstanţele, şi asta îl făcu să vrea să se răstească din nou la ea.

— Doar că… felul în care am făcut-o nu avea cum să îmi provoace un orgasm. Şi… ei bine, cam speram că se va întâmpla.

— Ce vrei să spui, nu avea să se întâmple? De unde ai şti asta?

Se uită pur şi simplu la el şi el îşi dădu seama că se răstea la soţia lui pentru că nu îi provocase un orgasm. Pentru că el se simţise mai bine decât o făcuse ea.

Bună treabă, Robert.

— Îmi pare rău, zise el şi slobozi un oftat. Nu ar trebui să ţip la tine. Nu e vina ta.

Trase adânc aer în piept.

Minnie îl luă de braţ.

— Suntem inteligenţi. O să descoperim cum. Avem zece zile la Paris timp să nimerim cum trebuie lucrurile.

La naiba! Zece nopţi ca asta? El mai bine murea.

— Nouă, o corectă el. Una a trecut.

— Asta nu a trecut încă, zise Minnie şi îşi muşcă buza. Nu am experienţă cu bărbaţi, dar… vrei să îţi arăt?

— Să îmi arăţi?

Obrajii ei se îmbujorară uşor.

— Ştii tu. Să îţi arăt ce aş face de una singură.

După dezastrul pe care-l făcuse în noaptea asta, era imposibil ca el să o mai dorească încă o dată. Cu toate astea, cuvintele ei declanşară o scânteie în mintea lui, o umbră de interes. Îşi drese glasul.

— Nu am nimic altceva plănuit pentru seara asta.

Ea slobozi un mic hohot de râs.

— Presupun că nu. Începe de aici.

Mâna ei se duse între picioare.

— A început de acolo.

— Un pic mai sus. Ea făcu ceva cu mâna – ceva ce el nu văzu înainte să se ridice şi să se concentreze pe degetele ei. Acestea alunecau, nu în pasajul ei, ci mai sus, concentrându-se pe bobocul lucios dintre picioarele ei. Mişcările ei erau uşoare şi iuţi. Respiraţia ei se opri scurt şi apoi se relaxă.

La fel şi a lui.

— La ce te gândeşti?

Se uită la el.

— La tine. Îţi aminteşti când ai aruncat pasta spre mine?

— Mmm.

— În noaptea aia m-am dus acasă şi m-am gândit la tine cum îmi dai jos rochia.

Tocmai îşi vărsase sămânţa în ea. Nu ar fi trebuit să fie în stare să aibă o erecţie decât după ceva vreme. Dar sângele îi curgea deja spre mădular.

— Ciudat, zise el răguşit. Am făcut ceva similar în noaptea aia.

— Eu… m-am gândit mult la tine în noaptea aia, zise Minnie. A fost… jenant.

— A fost un moment acolo când mi s-a părut că mâna mea stângă avea numele tău înfierat pe ea. Nu făceam decât să-mi ating mădularul şi să mă gândesc la tine…

Corpul ei era întins dinaintea lui, părul ei o masă mare pe pernă. El îi desfăcu picioarele ca să vadă ce făcea ea. În timp ce făcea asta, gâtul i se uscă. Pielea ei păru să se înmoaie la atingerea ei. Era de un roz aprins între picioarele ei, labiile ei desfăcându-se ca o floare în lumina rozalie a lămpii. Trandafirul acela întunecat îl chema spre el, îl invita să îl atingă.

Mâinile ei se apăsară pe el într-o mişcare abilă, experimentată şi el văzu cum pasajul ei lucea. Putea să simtă diferenţa în aer – parfumul excitaţiei ei crescânde.

— Tot ce trebuia să fac, zise el sălbatic, era să mă gândesc la tine şi mă întăream ca piatra. Doamne, Minnie, continuă cu asta.

El nu se gândise niciodată la ea făcând asta – să-şi provoace plăcere singură –, dar era de departe mult mai excitant decât orice scenariu la care s-ar fi putut gândi el.

— Mai am nevoie de un pic, zise ea şi flutură din gene. Ai vrea să mă ajuţi.

El simţi că i se usucă gâtul.

— Mi-ar plăcea. Cum.

— Atinge-mă.

Ea îşi cuprinse un sân.

— Aici.

El se apleacă şi îi luă sânul în palmă, lăsând degetul să-i alunece peste curbura lui.

— Mai mult. Mai tare, îl îndemnă ea.

Aşa că luă sfârcul rozaliu în gură. Ea slobozi un mic geamăt când el făcu asta, întregul ei corp arcuindu-se spre el. Acel geamăt – acela îi trezi excitaţia din nou la viaţă. Mădularul lui trecu de la o erecţie uşoară la una completă.

— Da, gemu ea. Te rog. Exact aşa.

El îi linse mai întâi sfârcul, apoi îl ronţăi uşor. Gemetele ei deveniră mai puternice.

El îşi puse şi cealaltă mână peste a ei, peste sexul ei. Putea să o simtă cum se atingea, putea să simtă patul legănându-se în ritmul degetelor ei. Ea fusese uşor umedă când o penetrase el; acum era sălbatic de alunecoasă. Alunecoasă şi minunată. Degetele ei apăsau mai tare; mai tare; degetele lui se jucau împreună cu ale ei, bucurându-se de netezimea ei catifelată.

— Vrei să ştii care a fost prima dată când m-am gândit la tine? întrebă el. Prima seară în care ne-am întâlnit. Doamne, întâlnirea aia s-a petrecut diferit în mintea mea. O femeie cu o voce ca a ta, o siluetă ca a ta mă întâlneşte singur în spatele unei canapele? M-am gândit la tine în genunchi, cuprinzându-mi mădularul cu buzele alea isteţe ale tale. Şi te-am vrut.

Ea se slobozi cu un strigăt înfierbântat. Întregul ei corp se cutremură în valuri de plăcere. Preţ de o clipă i se păru că acele valuri îl cuprinseseră şi pe el. Când ea termină, el aproape că nu mai putea să gândească. Întregul lui corp ţipa după un răspuns. El nu întrebă. Nu vorbi. Pur şi simplu îi desfăcu picioarele mai tare şi se împinse în ea.

De data asta se împlântă în ea dintr-o singură mişcare solidă. De data asta simţi diferenţa din corpul ei. Acele mici cutremure de plăcere care încă mai alunecau prin ea îi prinseră mădularul. Ea era umedă de dorinţă.

El îi apăsă mâna la loc.

— Nu te opri, zise el răguşit. Continuă cu asta.

Şoldurile ei se ridicară spre ale lui. Mâna ei continuă cu mişcarea, o stimulare suplimentară la baza mădularului său. El putea să simtă cum plăcerea din jurul lui se termina şi se aduna din nou în timp ce o penetra. De parcă barajul s-ar fi spart în bucăţi cu primul ei orgasm, de data asta ea ajunse rapid la punctul culminant, sub un minut, orgasmul ei un val fierbinte de dorinţă pură care o făcu să se strângă în jurul lui.

Nu putea să se sature de ea. Se lovi în ea iar şi iar, fiecare mişcare fiind mai bună ca ultima, fiecare ducând spre un crescendo care se revărsă peste el în valuri sălbatice. Era aproape dureros, al doilea orgasm al său. Era dezordonat, şi alunecos, şi greşit, dar se simţea aşa, aşa de bine, de potrivit.

Nu avusese nicio intenţie să îşi penetreze de două ori într-o noapte soţia virgină – mai ales nu după prima dată care fusese dezastruoasă. Îşi pierduse orice urmă de control din momentul în care o privise cum se atingea între picioare. Ceva din scena respectivă, ceva atinsese o nevoie adâncă, primordială în el. Încetase complet să mai gândească.

A doua oară fusese tot ce sperase el şi chiar mai mult.

După aceea, el o sărută şi ea îi răspunse la sărutări. Ea era doar moliciune în jurul lui, se topea în el. Asta era ce îşi dorise el – această unire.

— Robert, zise ea la un moment dat. Am presupus că tu ar trebui să fii… având în vedere ce eşti, că ar trebui să fii destul de experimentat. Eşti?

— Depinde ce vrei să spui prin experienţă, răspunse el prevăzător.

Ea nu zise nimic.

— Când am fost destul de mare ca să capăt experienţă, aveam o oarecare idee despre cum era tatăl meu. Nu voiam să fiu ca el. Aşa că trebuia să fiu sigur – absolut sigur – că nu obligam pe nimeni să facă aşa ceva. El simţi cum îi ardea faţa. Şi apoi trebuia să mă asigur că nu eram ca tatăl meu, să mă las condus doar de mădular. Pasiunea mă face prost. Trebuia să mă asigur că nu mă

face şi egoist.

Ea tot nu spuse nimic.

— Au existat câteva petreceri de casă unde… chestiunea a fost foarte aproape şi ar fi dus spre acel moment, dacă aş fi permis lucrurilor să se deruleze cum se aştepta. Dar întotdeauna găseam un motiv să nu o fac. Ea era interesată de averea mea şi nu de mine. Credea că ar putea să primească o ofertă de căsătorie din asta. Niciodată nu mi se părea onest să iau o femeie care voia un duce când de fapt eram doar eu.

Se uită în sus spre tavan şi simţi mâna ei pe corpul lui. Ridică din umeri.

— Cred, zise el cu grijă, că având în vedere cât de des mi-am folosit mâna stângă, nu ar trebui să mă consider virgin. Am avut numeroase experienţe sexuale. Doar că nu cu… alţi oameni. Nu mă păstram pentru căsătorie.

„Doar pentru tine.”

Nu spuse asta. Părea prea expus, prea aproape de dogoarea partidei de sex pe care o avuseseră.

Sexul cu Minnie nu era ce îşi imaginase printr-o partidă sexuală în visurile lui romantice. Acolo fuseseră prea multe flori şi raze de lună, totul era rece, perfect, curat.

Asta… asta era dezordonat şi cald şi el voia să o facă iar şi iar cu o ferocitate pe care nu prea reuşea să o înţeleagă.

— Am făcut-o bine de data asta?

Ea se cuibări lângă el.

— O, da, făcu ea visătoare. Foarte bine.

El îşi notă în gând: dacă ea căsca în braţele lui după aceea, el făcuse treabă bună. Un scop foarte frumos de avut – să îţi osteneşti soţia. Pleoapele ei se închiseră şi el simţi cum îl cuprinde un val de mândrie feroce.

Îi spusese că el nu avea aşteptări de iubire.

Nu era ca şi cum nu ar fi crezut în dragoste. Gândul la dragoste era ca gândul la apă în deşert. Iată un clişeu stupid, unul care-l făcu să se gândească la un bărbat în straie zdrenţuite care se poticnea prin Sahara, în căutarea

unei oaze printre dunele de nisip.

Dar Antarctica era şi ea un deşert – sigur, un deşert rece, unul uscat doar pentru că apa se transforma în gheaţă de îndată ce ajungea în aer.

Aşa că el credea în dragoste. Întotdeauna crezuse în dragoste. Fusese înconjurat toată viaţa de apă, era doar îngheţată bocnă. Iubise cât de tare îndrăznise şi văzuse cum îngheţa sub ochii lui. Nu era o surpriză că acum, când îşi verifică sentimentele, descoperi că o iubea. Surpriza era de data asta că atunci când îndrăzni să bea descoperi că dăduse de apă şi nu de gheată.

Ar fi putut să plângă.

— Asta, îi spuse el lui Minnie, a fost… sincer… cel mai uimitor moment la care am participat vreodată. Şi nu vreau decât să o mai facem din nou.

— Mâine, murmură ea. La urma urmei, avem nouă zile timp.

Capitolul 22

Înainte ca soarele să găsească orizontul, Minnie se trezi simţind buzele soţului ei pe gât şi braţele în jurul ei. Adormise somnul epuizării de saţietate. Îşi dădu vag seama că era încă obosită. Dar nu conta. Dacă era obosită, era o oboseală bună, genul care o făcea să fie încântată de senzaţia corpului său lipit de al ei, de mâinile lui alunecând pe coastele ei cu intenţie posesivă. Se simţea mai degrabă ca un vis şi nu ca trezie. Ea era caldă şi atingerea lui era dulce.

Dacă noaptea trecută fusese o descoperire, dimineaţa era despre explorări – despre potrivirea palmelor în curbura spatelui său, despre a-şi trece mâinile peste pieptul său şi despre observarea punctelor sensibile. Dorinţa insistentă şi ameţitoare din noaptea nunţii fusese înlocuită de un sentiment de stranie mirare.

Era pregătită deja când el alunecă în ea. În dimineaţa

asta mişcările lui erau ca un legănat blând, ca un sărut pentru întregul corp, unul care îi smulse un orgasm în etape şi nu prin forţă.

Când termină, el îşi sprijini fruntea de a ei.

— Bună dimineaţa.

Cerul începea să se coloreze în roz. Nu dormise destul în noaptea care trecuse, dar nu voia să alunece iarăşi în vis. Voia să captureze acest moment şi să-l întindă la nesfârşit.

— Bună dimineaţa.

El nu îi dăduse drumul.

— Ştii, zise el, sunt absolut înfometat. Dacă îmi amintesc bine de la ultima mea călătorie, mai jos pe stradă e o mică brutărie-patiserie care ar trebui să aibă deja deschis.

Până se îmbrăcară, lumina dimineţii inundase străzile de sub ei. Hotelul în care stăteau, foarte elegant – noaptea trecută numele hotelului fusese ultimul lucru la care să se gândească – dădea într-un bulevard lat. Un parc, înconjurat de un gard metalic, se găsea într-o parte. Clădiri din piatră cu faţade ingenioase se întindeau în partea cealaltă. Robert o conduse pe o stradă laterală, dincolo de parc. Mica lui brutărie era de fapt o cafenea de pe malul Senei. Nu doar Sena, hotelul lor se afla în inima oraşului, la câţiva paşi de Ile de la Cité.

Cu câteva luni în urmă, ea nici nu şi-ar fi imaginat că va veni la Paris cu un soţ. Nu şi-ar fi imaginat că va sta la un hotel la doar jumătate de kilometru de catedrala Notre Dame. Asta era mai măreţ chiar şi decât cele mai sălbatice visuri ale Lydiei – dar nu. Să se gândească la prietena ei o îndurera prea tare pe Minnie.

Se concentră în schimb asupra a tot ce era vechi şi frumos şi tot ce era luminos şi nou. Copertinele colorate, clădirile elegante, micul stol de porumbei care veni lângă ei în timp ce mâncau, înclinându-şi foarte interesaţi capetele la croasanţii pe care Robert îi obţinuse de la brutar.

Patiseria era aşa de bună, caldă, plină de unt şi cu un aluat delicios, încât Minnie aproape că nu vru să o împartă cu păsările.

Dar în timp ce aruncau resturile de la micul dejun spre păsările care uguiau – încercând să lase şi vrăbiuţelor de pe margine câteva firimituri –, un băieţel cu o cârjă se apropie şchiopătând. Pe cap avea o şapcă, nu destul de mare ca să îi acopere urechile mari.

Ar fi trebuit să fie prea tânăr pentru o expresie aşa calculată în privire. Dar vârsta nu avea nimic de a face cu necesitatea vicleniei. Făcu un pas şchiopătat spre ei, sprijinindu-se puternic în cârjă. Pasul său şchiopătat era prea exagerat ca să fie real. Pentru unele lucruri nu aveai nevoie de traducere.

Degetele lui Minnie se închiseră peste brăţara de la încheietură. Ochii lui sclipiră, calculaţi, încă o dată. Dacă intenţiona să îi buzunărească în timp ce aruncau pâine la păsări, acum îşi schimbase strategia la fel de iute.

— Câteva centime, monsieur, zise băiatul într-o engleză stricată. Îşi dădu jos şapca şi o întinse spre Robert. Câteva centime pentru un olog.

Cum îi ghicise că erau englezi… Ei bine, bănuia că nu era greu de ghicit. Doar vorbeau unul cu celălalt.

Minnie se aşteptase ca Robert să îl alunge pe băiat, dar el se opri şi scoase portofelul. Fără să spună o vorbă, băgă mâna înăuntru şi luă o monedă. Ea văzu sclipirea aurului când o aruncă spre băiat.

Degetele băiatului se întinseră şi apucară moneda din aer din reflex. Dar rămase cu gura căscată când se uită să vadă ce a prins. Cârja îi căzu din mână. Se holba, nesprijinit.

Robert dădu drumul braţului lui Minnie şi făcu doi paşi în faţă. Se aplecă şi luă cârja.

— Data viitoare, zise el cu accentul lui englezesc în franceză, nu da drumul cârjei. Altcineva nu ar înţelege că te prefaci şi ar fi mai puţin iertător.

— *Monsieur.*

Băiatul se uită din nou la moneda din palmă înainte să ia cârja de la Robert şi să fugă, fără niciun semn că ar fi olog.

— Ştiai că se preface? întrebă Minnie.

Robert ridică din umeri.

— Mi se părea probabil.

— Şi i-ai dat… ce i-ai dat oricum?

— O monedă de douăzeci de franci. Mă îndoiesc că a văzut vreuna în viaţa lui.

Douăzeci de franci. Asta era aproape o liră. Pentru un băiat al străzii, aşa o pradă valora luni întregi de cerşit.

— De ce, când ştiai că minte?

Îi aruncă un mic zâmbet.

— Mincinoşii au şi ei nevoie de ajutor ca oricine altcineva. Ştiu totul despre asta. Se uită spre strada pe care dispăruse băiatul. Mai ales când se preface aşa de prost.

— Ştii despre prefăcătoriile pentru bani? întrebă Minnie şi simţi cum îi vine să zâmbească.

Ea se ridică, îşi scutură firmiturile de pe rochie şi se duse lângă el.

— Într-adevăr. Unele dintre primele mele amintiri sunt despre minciuni pentru bani.

Îi puse mâna pe braţ şi începură să se plimbe. Pe partea stângă, un gard din fier forjat separa aleea lor de Sena. Fluviul aluneca pe lângă ei. Minnie refuza să creadă că apele sale puteau fi maronii şi murdare.

— Serios? pufni ea neîncrezătoare. Ce mărunţiş voiai să cumperi?

— Niciun mărunţiş, zise el aruncându-i un zâmbet şi bătând-o pe braţ. E mai degrabă o poveste amuzantă. Vezi tu, părinţii mei s-au căsătorit în circumstanţe ciudate. Tata a convins-o pe mama că o iubeşte. Ea l-a crezut. Tatăl meu putea fi foarte convingător când îşi punea mintea. Dar tatăl ei ştia un pic mai multe despre lume şi bănuia că ducii nu se îndrăgosteau pasional şi dramatic de fete ale unui negustor de lână care aveau zestre uriaşe. Nu după doar câteva săptămâni în orice caz. Aşa că, în loc să îi predea tatălui meu o sumă uriaşă la căsătorie, a pus banii într-un fond, să fie plătiţi câtă vreme mama era fericită.

Robert mai luase o pungă în plus de la brutar. O deschise acum şi îi dădu o chiflă – rumenă şi aurie şi caldă – şi mai luă una şi pentru el. Pe asta începu să o rupă în

bucăţi şi să le arunce peste gardul de metal spre raţe.

— Asta nu sună ca începutul unei poveşti amuzante, zise Minnie cu îndoială.

— Ei bine, informaţia de context nu e foarte amuzantă, presupun. Robert se încruntă şi rupse o bucată de crustă. Dar restul este, îţi promit. În orice caz, ca să rezum, tata nu avea niciun ban al lui, iar mama controla restul. Aşa că atunci când mama venea în vizită…

— Mama ta venea în vizită? Nu locuia cu tine?

— Nu, de cele mai multe ori nu o făcea. Nu cred că am văzut-o în primii trei ani de viaţă. Se scărpină în barbă. Dacă ar fi locuit cu tata, fondul ar fi trebuit să plătească – ăştia erau termenii. Mama controla banii prin prezenţa ei. Ea nu voia ca tata să primească niciun peni, aşa că atunci când i-a spus că va trebui să locuiască împreună cu el ca să mă poată vedea, ea i-a spus să se ducă la naiba.

Minnie se gândi la conversaţiile pe care le purtase cu mama lui. Ea spusese tot felul de lucruri, dar nu asta. Deşi astfel se explicau destul de multe. De fapt, mult prea multe. Asta nu se dovedea a fi o poveste foarte amuzantă. Minnie clipi spre soţul ei, dar el avea un mic zâmbet pe faţă, de parcă era totul parte din aceeaşi glumă. Aruncă pâinea în aer şi rânji când raţele se certară pe ea.

— În orice caz…

— Stai un pic. Tatăl tău nu a lăsat-o pe mama ta să te vadă în primii trei ani din viaţa ta?

— Corect.

Se încruntă şi mai rupse un pic de crustă din chiflă.

— Nu avea control asupra banilor, dar legal avea control asupra mea. Aşa că… Ridică din umeri, de parcă ar fi fost perfect normal.

— Nu poţi să-l învinuieşti că a încercat.

Nu puteai? Ba da, Minnie putea.

Dar Robert aruncă pur şi simplu pâinea în apă şi continuă să vorbească.

— Când am împlinit patru ani, continuă el, au ajuns la un aranjament. Bunicul, tatăl mamei mele, îi ceda tatei câteva fabrici ca să ţină la distanţă pe cei mai răi creditori.

El se uită la Minnie.

— Graydon Boots era una dintre ele. În schimb, mama avea voie să mă vadă pentru câteva zile de două ori pe an. Încercam cu disperare să fiu tare cuminte când venea – aşa de cuminte ca de data asta să nu mai plece. Tata, sigur că mă susţinea în planurile mele. Când aveam şase ani, planul lui strălucit era următorul: să pretind că nu ştiu să citesc, pentru că, dificultăţile financiare pe care le avea nu îi permiteau să îmi angajeze un tutore. Era convins că asta o să o facă să cedeze.

Minnie îşi drese glasul, simţind cum gâtul i se strânge ciudat de mult.

— Şi a funcţionat?

— Aproape. M-am prefăcut a fi cel mai amărât dintre copii. Am pretins că nu cunosc literele. M-am holbat fără expresie la foi şi am dat din umeri. Am început să recit alfabetul şi am sărit literele de la L la P. Am numărat până la o sută şi am sărit peste şaizeci direct la şaptezeci. Am adunat cinci şi cu şase şi mi-a dat treisprezece.

El rânji spre ea.

— Iar tatăl meu a avut dreptate – aproape că a funcţionat. După câteva zile, ea a trimis iute o scrisoare tatălui ei, cerând să i se mai trimită un cufăr cu lucruri. A comandat un abecedar de la un magazin local. În fiecare după-amiază mă lua în salonul ei şi mă aşeza ca să parcurgem alfabetul. Era foarte severă – aproape milităros de severă. Eram pe un program foarte strict.

— Dar tu… Ea nici nu îşi putea imagina cum un fiu de duce să nu ştie să citească la vârsta aia, dar nici nu-şi putea imagina cum era să crească un fiu de duce fără să-şi vadă mama niciodată. Dar tu ştiai deja literele, nu-i aşa?

Ridică nonşalant din umeri.

— Evident. Nici nu prea aveam altceva de făcut în afară de a citi. După trei zile în care m-am prefăcut ignorant, eram deja nerăbdător, întrebându-mă când mă voi putea apuca să citesc mai departe Robinson Crusoe. Dar funcţiona – ea nu plecase încă. Când am ajuns la M e pentru marmotă am schimbat în M e pentru mama. Ea mi-a

aruncat o privire de-a ei – privirea aia severă cu buzele strânse – şi a vrut să ştie de ce am spus asta. I-am spus că era pentru că nu voiam marmote prin preajmă, dar că îmi plăcea că era aici.

Cum putea el să zâmbească când Minnie simţea că i se frânge inima, ea nu ştia.

Dar el scutură din cap cu a expresie care părea uşor amuzată.

— Se pare că asta a fost o încercare prea evidentă, pentru că ea a scuturat din cap şi a spus că în ziua aceea nu vom mai învăţa alfabetul; avea de scris scrisori foarte importante, private, şi că eu va trebui şi mă joc cuminte de unul singur. Mi-a dat hârtie şi creion şi mi-a spus şi mă distrez desenând.

— Nu-mi vine să cred că asta nu i-a topit inima.

— O, nu. Dar la vremea aceea, mama era un suflet împietrit. Şi ştia cum să mă joace pe degete. Scrisori foarte importante, private ‒ a repetat asta de două ori. Evident că nu am rezistat tentaţiei de a mă uita la ele. Le-a scris stând lângă mine, în timp ce eu mă prefăceam că desenez păsări. Scrisoarea ei foarte importantă, privată, era să scrie iar şi iar acelaşi lucru: „Clermont poate să se ducă la naiba”.

El rânji amintindu-şi asta – mama lui scriind insulte la adresa tatălui său.

— Sigur că a trebuit să întreb ce e naiba? Prin urmare mi-am deconspirat tentativa de fraudă. Tocmai îi dovedisem că ştiu să citesc. Nu scosese niciun cuvânt. Se ridicase pur şi simplu şi ieşise din cameră. Ea şi tata s-au certat îngrozitor după aceea. Cred că ea chiar a aruncat cu lucruri după el de data asta. Şi nu am văzut-o apoi din nou decât după vreo optsprezece luni.

Minnie nu ştia ce să spună. El stătea acolo, zâmbind, de parcă tocmai i-ar fi spus o poveste amuzantă – ca anecdota pe care ar fi putut s-o povestească ea despre cum se pierduse o dată când avea şapte ani şi pusese mâna în buzunarul altui bărbat, crezând că e tatăl ei.

— Doamne, zise el, nu-mi vine să cred ce nemernic nevrednic eram.

Cum putea să zâmbească despre tatăl său care-l folosise ca armă împotriva mamei sale la vârsta de şase ani? Cum putea să râdă despre cum l-a părăsit mama sa? Cum putea să pretindă că era ceva amuzant în faptul că tatăl său a luat un copil sugar de la mama sa doar ca să obţină mai mulţi bani de la ea?

— Ştii Robert, zise ea, înecându-se cu cuvintele, nu e nimic amuzant la povestea asta. Nimic.

Încet, zâmbetul de pe faţa lui dispăru.

— Nu crezi asta? Dar…

El se încruntă şi-şi frecă bărbia.

— Nu prima parte, înţeleg asta. Şi… presupun că nu e tocmai o poveste care se termină cu bine. Nu m-am gândit la asta, dar sunt aşa de obişnuit cu finalul, că nu mă mai gândesc la el. Dar partea din mijloc… cu siguranţă asta a fost amuzant. Nu-i aşa?

— Când ai schimbat alfabetul ca să spui că M e pentru mama, ai vorbit serios?

Preţ de o secundă nu mai fu nici urmă de amuzament în privirea lui. Părea aşa de bătrân, liniile mici din colţurile gurii adunându-se când îşi strânse buzele. Şi arăta totuşi şi aşa de tânăr… imposibil de tânăr, de parcă el, cel de şase ani, ar fi privit încă la cum se îndepărta mama lui.

— Poate.

Îşi feri privirea, apoi se uită din nou la ea.

Pe chipul lui reapăruse acea expresie de amuzament sofisticat, dar părea uşor strâmb, de parcă ar fi încercat să poarte o pălărie care nu i se prea potrivea.

— De asta nu e amuzant.

— Dar sunt elemente amuzante în poveste, protestă el. Să aduni cinci cu şase şi să-ţi dea treisprezece.

Mâna lui se strânse mai tare în jurul cotului ei. Nu aruncă următoarea bucată de pâine raţelor, ci mai degrabă o azvârli aşa de tare că unele răţuşte măcăiră surprinse şi fugiră înainte să-şi dea seama că fugeau de mâncare. Şi poate că atunci îşi dădu seama cât de mult însemna pentru el. Pentru el trebuia să fie o poveste amuzantă. Această mică poveste despre cum spusese minciuni la îndemnul

tatălui său şi cum îşi dorise cu disperare ca mama lui să rămână cu el – asta era o poveste despre cum să frângi inima unui copil.

Acesta era bărbatul care înţelegea că o căsnicie cu aşteptata fiică de nobil se va sfârşi în regret şi recriminări dacă se afla că el intenţiona să abolească nobilimea. Ştia în sinea lui ce însemna să aibă o soţie care să plece de lângă el şi respingea această posibilitate – o respingea, deşi ar însemna scandal şi bârfă, deşi ar însemna că şi cei mai cu nasul pe sus din societatea bună nu i-ar accepta niciodată familia.

El nici nu se uită la ea.

— Partea asta despre cum am sărit porţiuni din alfabet? Cu siguranţă că e măcar un pic amuzantă?

Acesta era bărbatul care îşi dorea ca soţia să îl iubească, dar nu îndrăznea să spere că se va întâmpla. Atunci îşi dădu Minnie seama că ea avusese ceva ce el nu avusese niciodată. Ea fusese iubită. Tatăl ei o adorase până în momentul în care condamnarea iminentă îi frânsese spiritul. Avea amintiri fericite, de ani întregi, cu el. După ce el dispăruse, apăruseră strămătuşile ei. Ea nu era poate de acord cu tot ce îi spuseseră ele, dar ele o iubeau. O trataseră de parcă ar fi contat. Ea considerase iubirea de la sine înţeleasă.

Ce norocoasă fusese!

El trebuia să râdă de ce se întâmplase. Dacă nu ar fi râs, ar fi plâns. Ea nu ar fi putut să înţeleagă până în acest moment – pentru că în acest moment trebuia şi ea să râdă sau să izbucnească în lacrimi pentru el. El se uită la ea cu o asemenea intensitate că nu suportă să mai forţeze chestiunea.

— Da, zise ea încet şi-şi împleti degetele cu ale lui. Chiar îmi dau seama acum. E chiar amuzant.

*

Acele prime zile la Paris i se părură lui Robert ca nişte bijuterii. De parcă ar fi trăit toată viaţa lui în spatele norilor

şi soarele ieşise dintr-odată cu o forţă orbitoare.

Se trezeau. Se plimbau. Vizitau muzee şi locuri interesante, îşi găseau calea înapoi spre apartamentul lor după-amiaza ca să facă dragoste. Loja de la operă rămase nefolosită în favoarea timpului petrecut în pat.

— Ai spus că te-ai gândit la mine în genunchi, zise ea într-o după-amiază. Cum ar funcţiona asta?

Aşa că el îi explică. Şi apoi ea insistă să încerce, iar după câteva instrucţiuni, încercările se transformaseră în mădularul lui tare în gura ei, mâinile pe umerii ei. El scoase o exclamaţie de surpriză, când ea îl dezmierdă până ajunse la orgasm.

După asta, era firesc să îi întoarcă favoarea. Avu nevoie de un pic mai mult timp ca să priceapă esenţa, dar merită efortul.

„Dacă eşti bun în pat, aş putea să mă îndrăgostesc de tine."

Era hotărât să devină foarte bun şi avea ani întregi de fantezii care trebuiau explorate.

Uneori, lucrurile pe care şi le imaginau se dovedeau anatomic imposibile şi sfârşeau grămadă pe podea. Uneori – ca atunci când el o aplecă peste birou – lucrurile se dovedeau foarte, foarte bune.

În a patra noapte a lor la Paris, el îi puse rubinele la gât – doar rubine – după ce dăduse tot restul jos şi făcu dragoste aşa cu ea.

După aceea, ea pipăi giuvaierele de la gât.

— Astea se presupune că sunt mită? întrebă ea. Ar fi trebuit să-ţi fi dat seama de-acum că nu trebuie să îmi oferi nimic ca să mă atragi în patul tău.

— Mi-am dat seama de asta, zise el vesel, dar, din fericire pentru tine, dorinţa mă prosteşte. Aşa că primeşti rubine.

Ea zâmbi doar.

Dar avusese dreptate. Fusese o mită. Nu pentru favorurile ei, lui nu îi plăcea ideea de a plăti pentru sex ca bărbat însurat aşa cum nu îi plăcuse nici când era burlac. Dar de-acum el voia ca ea să facă dragoste cu el. Voia asta

cu o dorinţă profundă pe care nu ar fi putut să o explice. Dar mai aveau aproape o săptămână la dispoziţie. Era timp pentru asta. Nu trebuiau să se grăbească.

Adormi cu braţul în jurul ei şi se trezi a doua zi de dimineaţă în aceeaşi poziţie.

Rubinele de la gâtul ei sclipeau în lumina dimineţii, o prevestire roşie ca sângele a ce avea să urmeze.

El se uită la ele şi scutură din cap la un asemenea gând straniu şi tulburător.

Atunci se auzi o bubuitură în uşă.

*

Minnie se trezi de la un curent rece şi de amintirea unui zgomot. Deschise ochii. Dormitorul lor era gol. Clipi şi se uită în jur. Abia atunci auzi murmurul vocilor din salonul principal. Se dădu jos din pat, găsi un halat şi se duse la uşa dintre cele două camere.

Acolo stătea un *garçon.* Îi întinse lui Robert, care era şi el în halat, un plic maro, simplu. Robert îi dădu o monedă.

— Aşteaptă afară în caz că e nevoie de răspunsul meu imediat. Închise uşa.

— O telegramă? întrebă Minnie. Sper că nu sunt veşti proaste. Rubinele pe care el i le pusese la gât noaptea trecută i se păreau grele, deplasate acum că era îmbrăcată doar cu halatul brodat. Robert băgă degetul arătător sub capacul plicului şi rupse sigiliul.

— Bănuiesc că e de la Carter, managerul afacerilor mele. Poate să aştepte până după…

El vorbi nepăsător, deschise plicul şi se uită la hârtia dinăuntru. Minnie privi cum se albeşte la faţă. Se holba la mesaj cu buzele mişcându-i-se uşor. În cele din urmă ridică privirea.

— E de la Sebastian.

— Domnul Malheur? Vărul tău, omul de ştiinţă?

Şuieră aproape ca un şarpe.

— Chiar el.

— Robert, ce s-a întâmplat?

Încă se mai uita la foaia de hârtie. Chipul îi părea sculptat în marmură – dur şi alb.

— Spune-i lui Rogers să îmi împacheteze lucrurile. Vorbi pe un ton dur, tăios. Poate să le ducă la primul tren.

El scoase un ceas din buzunar, se încruntă la el şi apoi deschise uşa spre băiatul care aştepta.

— Trimite răspuns: Voi sosi pe dată. Îi aruncă încă o monedă şi băiatul dispăru.

Robert încă nu se uitase direct la Minnie, însă se întoarse.

— Trebuie să prind trenul expres de nouă şi jumătate. Asta îmi dă timp aproape o oră. Nu am timp...

— Ce s-a întâmplat?

Ea trebui să îl urmeze în garderobă, grăbindu-se să ţină ritmul cu paşii lui lungi.

Rânjetul nervos de pe faţa lui se îmblânzi când se uită la ea.

— Tu rămâi, zise el mai blând. Ai de făcut cumpărături şi nu e nevoie...

Ea îi puse mâna pe piept.

— Nu e nevoie în afară de faptul că tocmai ţi-am jurat credinţă cu câteva zile în urmă. La bine şi la rău, Robert. Să nu crezi că vei reuşi să fugi de mine, lăsându-mă aici să ghicesc ce s-a întâmplat. Dacă pleci, vin şi eu.

Ea se gândi că el va încerca să protesteze, dar el scutură doar din cap şi sună după valet.

— Ce este? întrebă ea din nou.

— Se pare că au acuzat un suspect de revoltă criminală pentru distribuirea pamfletelor, zise Robert. L-au arestat şi acuzat.

— Ce? Te-au acuzat în lipsă?

— Nu, nu pe mine, zise el şi buzele i se strânseră şi mai mult. Bărbatul pe care îl au e nevinovat, dar asta nu îi va opri să insiste cu acest caz. Cred că mă vor putea umili, fără să se gândească că distrug viaţa unui bărbat care mi-a fost mereu superior.

— Cine? Cine e?

Chipul lui se contorsionă şi el îi apucă mâinile strâns.

— Oliver Marshall, zise el. Fratele meu.

Capitolul 23

În tronul expres de la Paris la Boulougne, Robert cumpără un întreg compartiment de clasa întâi. Nu pentru lux, nici măcar n-ar fi observat în momentul ăsta. Era pentru autoconservare. Dacă trebuia să facă conversaţie politicoasă despre călătorie nu ar supravieţui niciodată. În schimb, se uită la peisajele care se derulau la fereastră în timp ce soarele urca pe cer. Orele treceau.

Nu stătea în niciunul dintre scaunele confortabile, nu gustă din acele minunate patiserii cu cremă şi fructe pe care Minnie trebuie să le fi comandat pentru el. Încercă la îndemnul ei un biscuit, dar avea gust de cenuşă în gură şi îl puse deoparte după o singură îmbucătură.

Stătea în partea din faţă a compartimentului cu o mână pe perete şi cealaltă ţinând ţigara afară pe geamul deschis.

Îşi dăduse seama de mult că folosea ţigările ca o scuză ca să evite compania. Acum, o dâră mică de fum scăpase în compartiment şi formase o altă barieră, un perete ceţos între el şi soţia sa. El mai trase totuşi un fum, iar acesta era acru şi aspru în plămânii lui, o pedeapsă mult mai potrivită pentru ceea ce permitea decât propria vinovăţie.

El ştiuse că Stevens voia un vinovat. Ştiuse şi în graba – şi pasiunea – nunţii sale, amânase chestiunea până la întoarcerea lui. Se gândise că va avea destul timp să se ocupe de asta.

Kilometri treceau în zăngănitul roţilor de tren, marcate doar de ceasul său şi de satele pe lângă care treceau. Orele lungi alunecau una după alta, punctate de scrâşnetul frânelor şi de fluierul trenului pentru opririle puţine pe care le făcea expresul. Mai întâi Beauvais, apoi

Amiens rămase în urmă. Abia când trenul ocoli mestecenii cu scoarţă argintie din pădurea de la Crécy, soţia lui înfruntă privirile încruntate pe care i le arunca şi se duse lângă el.

— Ştii, zise ea, venind să stea lângă el la peretele din spate, dacă îl împingi, tot nu merge mai repede.

— Nu? făcu el şi scutură capătul ţigării pe fereastră, privind scânteile cum zboară, pulsând scurt în vânt. Dar nici nu-l încetineşte, din ce-mi dau seama.

Ea se uită în altă parte. Degetele îi bătură darabana pe fereastră; maxilarul i se încordă.

O a treia pedeapsă, uşoara îndepărtare, una care ardea mai mult decât fumul pe care-l inhalase.

„Dar în felul acesta o pedepseşti şi pe ea."

Strânse pumnul şi scutură din cap.

Ea nu spuse nimic. Trenul luă o curbă, ea îşi puse o mână pe perete ca să se stabilizeze. Protestul legăturilor din metal care se îndoiau îi înconjură. Sunetul trenului, clic-clacul roţilor de tren la circa 50 de kilometri pe oră înghiţi orice răspuns ar fi putut da ea.

Nici măcar de o săptămână căsătoriţi, şi el strica deja total. El voia… aşa de multe. Nu doar o soţie cu numele, ci o familie adevărată. Cineva care să îl aleagă pe el.

Ce vis prostesc! În acest anume moment, nici el nu s-ar fi ales pe sine. Mai scutură o dată scrumul ţigării şi privi scânteile portocalii zburând.

Şi atunci simţi cum braţul ei îl cuprinde din spate.

Ea nu spuse nimic, se lipi doar de el şi îl ţinu strâns.

Strânse până când fu limpede că nu avea să-i dea drumul, indiferent cât de proastă era dispoziţia lui. Simţi cum i se agaţă respiraţia în piept şi de data asta nu de la fum.

— O, Minnie, se auzi spunând. Ce o să mă fac?

— Tot ce poţi să faci. Când e procesul?

El scutură din cap.

— Nu ştiu.

— Eşti duce. Trebuie să fie ceva ce poţi să faci. Făcu o pauză. Chestiuni legale, nu ştiu aproape nimic despre ele.

Dar procesele nu pot fi casate?

— Acesta intenţionează să mă umilească pe mine, zise Robert. Cred că e răzbunare.

Chipul lui afişă o expresie încruntată.

— Era ceva foarte în neregulă în Leicester. Am început să cercetez pentru că am descoperit ce făcuse tatăl meu cu Graydon Boots. Acele acuzaţii de revoltă criminală apăreau mereu când existau neînţelegeri între muncitori şi patroni. Sunt răzbunări, nu aplicarea corectă a legii.

— Cu atât mai uşor să le casezi atunci, zise Minnie.

— Nu e aşa de simplu. Robert bătu din nou ţigara de cadrul ferestrei. Sebastian a zis că au venit deja câţiva reporteri de la Londra ca să relateze despre asta. Se spune că un bărbat din casa mea a comis infracţiunea. Stevens crede, fără îndoială, că va fi o condamnare uşoară, că eu fiind plecat din ţară nu voi putea reacţiona. Crede că răul va fi fost făcut până la întoarcerea mea. Eu voi fi umilit, iar Oliver – un oaspete în casa mea şi un asociat cunoscut – va fi marcat drept infractor.

— Dar asta nu se va întâmpla, zise Minnie.

Robert mai tăcu o vreme.

— Aş putea să declanşez suficientă presiune pentru ca să fie închis cazul.

Braţele ei se strânseră în jurul lui.

— Dar nu pot opri bârfele care vor rezulta dacă voi obţine închiderea anchetei. Fratele meu… el a muncit aşa de al naibii de tare ca să obţină respect pentru sine. Începe să aibă reputaţia unui bărbat inteligent şi onest. Dacă aş obţine închiderea anchetei – chiar dacă am câştiga, la un moment dat, pe motiv că pamfletele nu erau nici măcar de revoltă –, ideea că el ar fi scris asemenea pamflete radicale sub un nume asumat ar distruge tot ce a muncit. Aşa că da, aş putea opri un proces juridic. Dar fratele meu nu are nevoie de un verdict favorabil. Are nevoie să fie exonerat public de acuzaţie.

— Iar tu vei face să se întâmple.

O spuse pe un ton aşa de încrezător, de dulce, că pentru moment el aproape că o crezu.

— O să fac orice, zise el şi vocea i se frânse. Fratele meu mi-a spus odată că familia era o chestiune de alegere. Dacă i-aş întoarce acum spatele, ce fel de frate aş fi?

Lăsă ţigara să cadă pe fereastră care se răsuci într-un vârtej pe lângă tren şi dispăru după curbă înainte să o vadă aterizând.

Pădurea trecu pe lângă ei, dispărând la distanţă. Acum nu se mai vedeau decât păşuni.

Numără trei garduri înainte să vorbească din nou.

— Tatăl meu a violat-o pe mama lui.

Ea trase tare aer în piept.

— Asta e legătura pe care o am cu el – că o femeie a fost supusă, fără vrerea ei, voinţei tatălui meu. Că familia mea era aşa de puternică încât justiţia a fost subminată.

— Nu ai fost tu.

— A fost ducele de Clermont. Îi port numele. Strânse mâinile în pumni. Responsabilitatea lui. Presupun că într-un anume fel a fost un maximum de egoism ca eu să îl revendic ca frate. Dar nu pot să îl las. Dacă familia e o chestiune de alegere, atunci îl aleg pe el. Şi o voi face iar şi iar până când…

Gândul era ca o greutate zdrobitoare pe pieptul lui. Aproape că se clătină sub greutatea ei. Chiar se clătină când trenul schimbă din nou direcţia. Dar Minnie se sprijini de umărul lui, susţinându-l şi apoi îl conduse să se aşeze pe una dintre banchetele tapiţate.

— Îl alegi pe el până când…

— Până când o să cadă stelele din cer, zise el. Pentru că el m-a ales mai întâi.

Era aşa un lucru condamnabil de admis, acea vulnerabilitate. Se simţea ca o ţestoasă scoasă din carapace, pregătită pentru supă.

Dar ea nu ridică din sprâncene la asta. În schimb, stătu în faţa lui cu fustele lângă genunchii lui. Degetele ei îi trasară sprâncenele, apăsând pe tâmple înainte să se întoarcă să netezească încruntarea frunţii lui. Era o senzaţie minunată. De parcă ar fi putut să alunge vinovăţia încordată din trăsăturile lui.

— Strămătuşile mele obişnuiau să-şi facă asta una alteia, zise ea. Când lucrurile nu mergeau bine.

El îi dădu mâinile la o parte.

— Nu am nevoie de consolare.

Nu o merita.

Dar, înainte ca el să se poată ridica şi să plece, ea îl apucă de mâini. Strânsoarea ei nu era puternică, dar sigură.

— Dacă familia e o chestiune de alegere, zise ea blând, atunci te-am ales pe tine.

El slobozi o răsuflare prelungă.

Ochii ei erau mari şi cenuşii şi sinceri, iar ea spunea cuvintele pe care el tânjise ani întregi să le audă.

Se ridică iute şi se întinse după ea. Mâinile îi cuprinseră şoldurile, iar câteva minute mai târziu, gura lui o captură pe a ei. Nu exista nici gând şi nici calcul în acel sărut. Ea era pur şi simplu dureros de prezentă.

— Minnie, murmură el sub căldura buzelor ei şi apoi din nou: Minnie.

Seara aceasta avea să fie a cincea din căsnicia lor. El o posedase în timp ce ea râdea. O posedase în timp ce ea gemea după el. Nu o posedase niciodată când se simţise aşa ca acum – întunecat şi nesigur.

Nu mai întrebă de data asta, nici nu îi şopti ce voia să încerce. Nu o pregăti cu sărutări. O împinse la peretele trenului şi înainte ca ea să aibă o şansă să se zbată sau să strige, îi prinse fustele în pumni, adunând jupe şi crinolină. Trebui doar să îşi elibereze erecţia. O mişcare în sus şi în ea şi ar face la fel de rău ca tatăl lui, luând o femeie pentru că era acolo şi pentru că voia să o simtă. O mişcare, şi el s-ar pedepsi mai mult ca niciodată.

Capul ei era lăsat, plecat dinaintea lui. El era mult mai înalt decât ea. Nu era nimeni în jur, ea nu avea cum să cheme pe cineva în ajutor. Probabil că s-ar speria de moarte. Îi lăsă fustele să cadă şi se dădu înapoi.

— Îmi pare rău, zise el. Sunt într-o dispoziţie foarte, foarte urâtă. Ai face bine să pleci de lângă mine cât încă mai poţi.

Ea se uită atunci în sus la el. Ochii îi erau de un gri palid şi absolut minunaţi. Dar nu tresări niciun pic.

Umbrele de la copacii de lângă tren trecură peste ei, pictându-le feţele într-o paletă de lumini şi umbre. Corpul lui tremură de dorinţă.

— Vorbesc serios, Minnie, zise el încet. Pleacă. Dacă ai putea vedea ce gândesc acum, te-ai speria de moarte. Ştii ce ţi-aş putea face?

— Nu, zise ea cu glas aproape placid. Spune-mi.

— Te-aş împinge la perete, zise el şi-şi puse mâinile de-o parte şi de alta a capului ei. Şi te-aş poseda.

— M-ai poseda, rosti ea gânditoare. În ce fel vrei să spui?

— Ştii ce vreau să spun, făcu el cu ochii mijiţi.

— Mă tem că nu am habar.

El făcu un pas în faţă şi o ţintui de perete.

— Chiar trebuie să explic totul?

— Te rog.

— Aş putea să-mi împlânt mădularul în tine, zise el şi îşi frecă şoldurile de ale ei. Fără preambul. Fără nimic.

Ea făcu ochii mari şi un colţ al gurii i se înclină.

— O, nu, spuse ea şi pe obraz îi apăru o gropiţă. Nu mădularul tău. Orice, dar nu mădularul tău.

El se trezi că zâmbeşte, în ciuda situaţiei.

— Fir-ar să fie, Minnie, nu poţi să-mi iei în serios dispoziţia proastă?

Ea îl ignoră.

— Şi uite cum eram eu aici şi mă simţeam aşa de... goală. Dacă ai fi înăuntrul meu, asta ar putea să-mi trezească nişte senzaţii ciudate. În timp ce vorbea, ea îi desfăcu pantalonii. Degetele ei se jucară pe toată lungimea lui, dezmierdându-i erecţia. Dar nu trebuie să mă îngrijorez de asta, zise ea. Eşti aşa de mare încât cred că nu ai încăpea.

Ea îi strânse capul penisului în timp ce vorbea şi el slobozi un geamăt.

— Doamne, Minnie, nici nu mai văd limpede.

— E un lucru bun că trebuie să-ţi temperezi dorinţa,

zise ea şi mai încet, pentru că sunt aşa de umedă acum şi ar fi îngrozitor de jenant dacă ai…

O ridică pe perete, îi puse picioarele în jurul lui şi alunecă în ea. Era umedă, aşa de umedă şi de fierbinte. Plăcerea corpului ei se strânse în jurul lui şi era aşa de intensă că aproape că durea. Mişcarea uşor legănată a vagonului de tren îl făcea să se mişte în ea.

El îi sprijini pe amândoi de perete şi muşchii i se încordară.

— Da, chiar aşa, Robert, zise ea şi îl cuprinse cu braţele. Chiar aşa. Fix aşa.

Se mişcă în ea, alunecând, încordându-se până când pe frunte îi apărură broboane de sudoare.

Lăsă dorinţa să îl conducă, se lăsă pradă instinctului până când nu mai era nimic altceva în afară de el şi de ea în jurul lui, sânii ei sub mâinile lui, pulsul ei bătând cu fiecare implantare.

Minnie avu orgasm, strângându-se în valuri de căldură pulsândă în jurul mădularului său. Iar el se izbi în ea, tare la început, apoi şi mai tare, până când îşi atinse şi el climaxul. În momentul în care îşi vărsă sămânţa, îşi imagină că erau conectaţi de mult mai mult în afară de atingerea dinţilor lui pe maxilarul ei, mâinile lor împletite, picioarele ei încă înfăşurate în jurul lui. Era mai mult decât actul fizic de a se îngropa în corpul ei.

În acel moment, pentru prima dată în viaţă, Robert crezu că exista cineva şi pentru el. Cineva care să fie alături de el în cele mai grele momente. Mai mult decât o iubită, o prietenă, un aliat. O soţie – la bine şi la rău, în sărăcie sau bogăţie. În boală şi în sănătate, în veselie şi în lacrimi.

Se îndreptă, respirând cu greutate, impresionat de darul care i se făcuse. Nu putu decât să îi dezmierde obrazul uluit.

— Minerva mea, şopti el.

Se simţea de parcă o descoperea din nou. De parcă, în mijlocul întregii agitaţii a zilei, lui îi fusese oferită dorinţa inimii. Iar acum că o avea, nu voia să îi mai dea drumul.

Minnie îşi puse capul pe umărul lui.

— Aşa e mai bine, zise ea.

Era aşa de nou, sentimentul ăsta între ei. Nou şi nefamiliar şi aşa de bine-venit încât aproape că se temea să-l recunoască, pentru ca să nu dispară. Însă dacă nu spunea nimic…

— Undeva, zise el, cineva spune că am făcut o mare greşeală să mă însor cu tine.

Ea îşi ridică fruntea de pe umărul lui şi se uită în sus spre el cu ochii mari.

— Se înşală, zise el şi îşi puse braţele în jurul ei. Toţi se înşală, oricine ar fi ei. Eşti cea mai bună alegere pe care am făcut-o vreodată.

În ochii ei sclipea o lumină când se uită la el, care-l făcu să se simtă ca un uriaş. Ar fi putut să cucerească o armată întreagă cu ea lângă el. Orice mersese prost acum se îndreptase.

Era aproape prea mult să creadă aşa ceva.

Aşa că, în schimb, îşi lăsă capul în jos spre ea şi o sărută din nou.

*

Când Robert ajunse în Leicester, călătorea deja de o bună parte din zi. Noaptea nunţii, amintirea lentă, nepreţuită de a se trezi a doua zi de dimineaţă lângă Minnie, urmată de zile de amor languros cu ea… toate acele lucruri fuseseră alungate de zgomotul sacadat, dur şi ritmic al trenurilor exprese, vibraţia vapoarelor cu aburi.

Nu îşi luă timp să mănânce sau să se spele când trenul lor ajunse în sfârşit în Leicester, seara târziu. Era întuneric şi luna era deja deasupra capetelor lor. O sui pe Minnie în trăsură şi purcese pe dată, pe jos, spre centrul oraşului.

Seara era întunecată şi vântoasă, dar nu foarte friguroasă. Sebastian îi spusese în telegramă unde îl ţineau pe Oliver – chiar în Guildhall, exact sub biblioteca unde o întâlnise prima dată pe soţia sa, la doar câţiva paşi de sala de audienţă unde fuseseră prezentaţi oficial unul altuia.

Şi, într-adevăr, când ajunse la clădire în întunericul nopţii, aceasta părea să fie ca în seara în care se întâlniseră. Se întâmpla vreun eveniment în sala mare. El bătu la uşa laterală, aşteptă, apoi bătu mai tare până când bărbatul care era considerat temnicer apăru la uşă.

— Fără vizitatori, se încruntă el la Robert. Nu la ora asta.

Robert îi întinse bărbatului o monedă.

— Nu sunt vizitator.

Bărbatul nici măcar nu clipi.

— Imediat, domnule, zise el.

Parisul şi croasanţii păreau foarte departe. Amintirea aparţinea altui bărbat, unul fericit, căsătorit, temător, încântat de viitorul care i se dezvăluia încet. Toată fericirea fusese înlocuită de o senzaţie de vid în timp ce era condus în sala de detenţie. Temnicerul scoase la iveală un felinar care arăta pereţi mizeri şi uşi din lemn. Descuie uşile principale, apoi urcă la una dintre celule. Se auzi sunet de lemn care zgâria pe lemn.

Robert îndreptă lumina în faţă. Bărbatul nu deschisese uşa celulei. În schimb mutase un panou care acoperea o ferestruică de câţiva centimetri.

Temnicerul făcu câţiva paşi în spate şi îi făcu semn lui Robert să se apropie.

Robert păşi mai aproape şi ridică lanterna când făcu asta. Razele nu ajungeau în întunericul negru ca noaptea din celulă.

— Oliver? zise el cu voce joasă.

— Robert?

Auzi un foşnet.

— Doamne ce puternică e lumina. Nu văd nimic.

Lumina lanternei era anemică în cel mai bun caz şi nici măcar nu arăta dimensiunile celulei în care era ţinut fratele său.

Pentru ca Oliver să creadă că e puternică lumina… trebuie să fi fost în întunericul ăsta de ore întregi. Tot timpul în care Robert şi-l petrecuse în compartimentul de clasa întâi, fratele său fusese aici. El se cutremură.

— Ai pături, întrebă Robert. Mâncare?

— Ce faci aici? întrebă Oliver pe un ton nefiresc de vesel. Eşti în luna de miere acum. Ar trebui să fii la Paris.

— E vina mea, zise Robert cu voce joasă, punând lanterna jos şi făcând un pas în faţă. Eu am scris afurisitele alea de pamflete. Nu voim şi te implic deloc. E vina mea că eşti în împuţita asta de celulă.

Nu era o metaforă. Ajunsese destul de aproape ca să simtă aerul care ieşea pe mica deschizătură. Împuţită era o exprimare blândă.

— Ei bine, am ghicit că tu eşti autorul, zise Oliver după o scurtă pauză. Sunau a tine, dacă ştii ce vreau să spun. Au fost o lectură fascinantă. De ce nu mi-ai spus?

— Ştiam că cineva obţinea condamnări false pentru revoltă criminală, pufni Robert.

Răsuflarea lui era albă în frigul din încăpere.

— Voiam să aflu cine era. Eu sunt singura persoană pe care nu puteau să o acuze. Dacă ţi-aş fi spus, ai fi putut fi considerat complice.

— Ah. Deştept.

— Se pare că nu, evident. Sunt şocat că am ajuns la timp în oraş. Îmi imaginez că se grăbesc să te condamne.

— Aparent nu, oftă Oliver. Aşteaptă să sosească un martor. Îţi aminteşti de Lord Green din anii de la Cambridge?

— Lord Green? Da, îmi amintesc de el – dar ce naiba poate să spună? L-ai văzut mai recent decât mine?

— Nu, nu de pe vremea când am pariat ultima oară pe un joc de şah cu trei ani în urmă. Dar l-au chemat să depună mărturie şi nu am idee ce naiba poate să spună.

Iarăşi şahul. Nu putea fi o coincidenţă. Ce însemna totul însă… Robert scutură din cap.

— Ei bine, ai şi tu un martor. Mi-ar plăcea să văd un juriu care să te condamne după ce ducele de Clermont declară că el a scris pamfletele. Că tu nu ştiai nimic despre asta.

Duse mâna la fereastră. Dar în loc să poată să apuce mâna fratelui său ori să îl bată pe umăr, degetele lui

întâlniră bare de metal puse aşa de apropiate încât nu putea strecura decât degetul mic Reuşi doar să atingă vârfurile degetelor fratelui său.

— Haideţi, strigă temnicerul. Nu mai faceţi d-astea. Nu e voie să strecuraţi cuţite şi alte d-astea unde nu pot să le văd.

Robert îşi lăsă frustrat mâna jos.

— O să mă întorc de dimineaţă, îi promise Robert. O să lămurim totul atunci. O să comand o sticlă de şampanie anticipând eliberarea ta.

— Mai bine un galon de ulei de carbon.

— Ulei de carbon?

— Sunt păduchi aici în celulă.

Robert gemu. Întunecată, împuţită, plină de păduchi – el îi făcuse asta fratelui său. Dar dacă Oliver reuşea să fie optimist…

— Atunci e bine că nu am reuşit să te bat pe umăr, zise el.

— Ha!

Se întoarse să plece.

— Îţi dau cuvântul meu că nu o să-i las să te condamne.

Dar când se întoarse îşi dădu seama că o a doua figură li se alăturase în întuneric – cineva mai scund şi mai lat decât Robert. În întuneric zări doar umbra unei mustăţi şi o forţă impozantă.

— Nu, zise bărbatul, uitându-se la Robert. Nu o să îi lăsaţi. O să ţin minte asta, Excelenţă.

Bărbatul mai făcu încă un pas înainte şi lumina de la lanternă îi dezvălui chipul.

— Vă dau cuvântul meu, domnule Marshall, repetă Robert.

Tatăl lui Oliver se uită la el. Se uită pur şi simplu, dar cu o expresie ameninţătoare, fără să scoată un cuvânt.

— Tată, zise Oliver din spatele lor. Nu te mai uita urât. Mă faci de râs.

— Hmm, zise domnul Marshall şi făcu un pas în faţă. Am venit de cum am aflat. Mama ta caută un loc unde să

stăm. Ar trebui să fie aici în câteva minute, după ce trece de soţia temnicerului.

Asta e, decise Robert, era momentul ca el să dispară. Trebuia să fie plecat până apărea restul familiei lui Oliver.

— Ne vedem mâine, promise el şi ieşi afară înainte să o împovăreze pe doamna Marshall mai mult decât o făcuse deja.

Era o staţie de trăsuri în piaţa din apropiere. Se îndrepta într-acolo când paşi uşori alergară după el.

— Aşteptaţi, zise o voce de femeie. Excelenţă.

Robert clipi uimit şi se întoarse. O siluetă ascunsă sub o mantie se grăbi spre el şi îşi dădu gluga jos.

— Miss Charingford, zise Robert surprins.

— Ascultaţi-mă, zise femeia pe un ton grăbit. Şi ascultaţi-mă bine. Stevens l-a aruncat pe domnul Marshall în temniţă ca să vă umilească.

— A reuşit. În asta şi în altele.

— Crede că veţi fi la Paris pe parcursul procesului. Că va reuşi să-l condamne pe omul dumneavoastră de afaceri…

— Nu e omul meu de afaceri, zise Robert.

— Orice ar fi. Stevens crede că poate să dovedească faptul că bărbatul era implicat şi că poate sugera că a lucrat la ordinul dumneavoastră.

Robert se uită la ea.

— Nu poate să dovedească asta, zise el în cele din urmă. Nu e adevărat, şi eu ar trebui să ştiu. Nu poate dovedi decât dacă obţine mărturie plătită de la cineva.

Miss Charingford scutură din cap.

— Poate să dovedească faptul că domnul Marshall a fost implicat. Măcar va încerca.

— Nu are cum să facă asta, repetă Robert.

Miss Charingford clipi.

— Ştiu, zise ea mult mai încet. Dar trebui să ştiţi… trebuie să ştiţi cum încearcă să dovedească. E o frază într-unul din pamflete, un citat dintr-o carte obscură despre strategia în şah. E bine-cunoscut faptul că nu vă interesează jocul. Dar există un martor care va veni să

depună mărturie că a discutat strategie cu Marshall şi i-a împrumutat volumul în chestiune.

— O, zise Robert şi răsuflă adânc, amintindu-şi furia lui Minnie din ziua aceea. Ştiu… Ştiu exact la care frază vă referiţi. Ştiu şi cum am aflat-o.

Teroarea îl cuprinse. Îşi aminti ce furioasă fusese Minnie când el folosise cuvintele ei, cât de sigură fusese că ele vor arunca vina asupra ei. Simţi că i se face rău.

— Exact, zise Miss Charingford. Minnie mi-a trimis o scrisoare în care mi-a explicat totul. Trebuia să vă spun. Stevens nu ştie despre trecutul ei. Doar care îi e numele. Ea scutură din cap. El crede că nu e nimic altceva decât numele ei. Nu i-a trecut prin cap să întrebe ce ar fi putut să facă.

— De unde aţi aflat ce au de gând să faci?

Lydia rămase tăcută o clipă, apoi oftă.

— Tata mi-a spus. El e magistratul care a aprobat mandatul de arestare al lui Marshall. Nu a avut de ales, să ştiţi.

— Chiar nu? întrebă Robert pe un ton periculos.

— Nu, răspunse ea. Stevens se pricepe să spargă greve. E cel mai bun. Dar îi ajută pe cei care-l ajută, şi cum eu l-am refuzat, a insistat că tata trebuie să facă mai mult.

— Înţeleg, zise Robert încet.

Şi chiar o făcea. Indiferent ce se întâmpla cu Oliver, Stevens nu va continua să servească în miliţie.

— Credeţi că tatăl dumneavoastră va vorbi cu mine dacă vin să-l vad?

Ea aprobă uşor din cap şi se întoarse să plece.

— Staţi, Miss Charingford. Mai e un ultim lucru.

Ea nu venise la nunta lor. Îşi aminti de cele câteva ore în trenul de la Leicester la Londra, când Minnie jelise parcă pierderea prieteniei lor.

Se uită în ochii ei.

— Lui Minnie îi e dor de dumneavoastră.

De parcă ar fi putut auzi acuzaţia din cuvintele lui, Miss Charingford se făcu mai mică.

— Şi mie, şopti ea. Nu, ba nu. Nu ştiu. Sunt încă

furioasă pe ea. Nu înseamnă însă că vreau să fie rănită. Scutură din cap. Aş face bine să plec înainte să-şi dea seama cineva că am ieşit. Eu doar… trebuia să spun cuiva, dar nu pot să o înfrunt încă. Vă rog să nu-i spuneţi că am fost eu. Nu până nu sunt pregătită.

Zicând asta, se întoarse şi plecă.

Vor prezenta dovezi că Oliver fusese implicat. Robert porni din nou, dar de data asta trecu de piaţa unde un vizitiu de cabrioletă moţăia cu hăţurile în mâini.

Putea să se străduiască să obţină închiderea investigaţiei – şi să îl lase pe fratele lui sub un nor de suspiciuni. Sau ar putea vorbi. Dar când fusese vorba iniţial să ia întreg scandalul în spinarea să nu se punea problema de altceva. Dar acum trebuia să explice cum de Excelenţa Sa, ducele de Clermont, ajunsese să citeze dintr-un obscur volum de strategie a şahului.

El îi promisese lui Minnie că îi va păzi secretele. Îi promisese fratelui său că îl va vedea liber şi exonerat. Nu putea să facă ambele lucruri.

Un diavol în el îl făcu să-şi imagineze exact cum va reacţiona Minnie când va auzi că el va accepta adevărul. Era chiar mai rău decât orice îşi putea imagina că ar putea să-i facă – să o ducă în sala de judecată unde să privească felul în care cineva la care ţinea o trăda fără ezitare. Nu putea să-i facă asta. Nu putea.

Dar Oliver… Oliver era fratele lui. Bărbatul care îl acceptase fără ezitare, în ciuda faptului că tatăl său nu făcuse decât rău familiei lui. El era fratele său. Fratele său, singurul care fusese familia lui timp de ani întregi.

Imaginea aceea cu sala de judecată – cu Minnie albindu-se când auzea cum o trăda – i se derula iar şi iar în minte. Era cu atât mai rău pentru ea cu cât sporea convingerea publică cu privire la faptul că el spunea adevărul. Îl făcea pe Robert să se simtă rău. Avea să îi distrugă căsnicia. Ea chiar urma să-l părăsească – şi el nu putea nici măcar protesta.

Pentru că ea ar avea dreptate. El ar merita asta.

Robert se plimbă multă vreme pe străzi, până când

picioarele începură să-l doară, mâinile îi îngheţară şi abia de mai putea gândi de la furtuna din capul său. Umblă şi umblă şi apoi decise.

Capitolul 24

Când ajunse în sfârşit acasă, era sigur că Minnie va vedea ce intenţiona să facă. Văzuse tot restul despre el cu atâta uşurinţă. Dar ea îl aştepta cu ceai şi o cină târzie şi orice văzu în expresia lui probabil că atribuise nefericirii generate de situaţia fratelui său.

— Nu cred că vor putea să îl condamne, îi spuse Robert peste o cană de ceai cald.

— Astea sunt veşti foarte bune.

El îşi întinse mâna şi o lăsă să se legene dintr-o parte în cealaltă.

— Nu sunt cele mai rele veşti. Nu există destule dovezi ca să-l condamne, dar ar… ar putea să nu fie destule ca să îi restabilească reputaţia. Nu dacă nu explic implicarea mea.

— Şi o vei face?

El se opri şi se uită în ochii ei.

— Asta nu mă mai implică doar pe mine.

Ea se uită în sus la el. Când începuse să aibă încredere în el? De ce o lăsase?

— Pe cine mai implică? întrebă ea.

— Pe mama o dată. Închise ochii fără să se poată uita la ea în timp ce spunea prima minciună. Dacă explic totul, trebuie să dezvălui şi ce relaţie de rudenie e între mine şi Oliver. Adevărul ar umili-o pe mama – el a fost conceput câteva luni după căsătoria ei – şi i-ar umili şi pe părinţii lui Oliver. Oliver însuşi… ei bine, nu i-ar strica să se ştie că e fiul unui duce.

— Înţeleg, zise ea încet.

— E mai grav decât crezi. Vezi tu, nu mai e doar despre proces în sine, ci despre relatările publice despre el. Dacă aş afirma doar că e fratele meu, unii ar crede că am spus asta doar ca să îl salvez de condamnare, de dragul

prieteniei. Nu ar fi exonerat. Dar… imaginează-ţi, de dragul veridicităţii, că aş anunţa adevărul despre paternitatea lui cu mama în sală. Cum crezi că ar reacţiona?

— Eu… ei bine. Ducesa… ducesa văduvă, vreau să spun – e o femeie puternică, ca o cremene, dar la fel de fragilă.

— Probabil că s-ar albi. S-ar ridica să plece. Iar reacţia asta, mai mult ca orice, ar da afirmaţiei girul veridicităţii. El se uită la ea. Ar umili-o pe ea, dar ar putea să îmi salveze fratele.

— Poate dacă ar şti ce urmează…

— Dacă ştie ce urmează, se poate pregăti, întări pentru asta ca să nu reacţioneze. Dacă ştie ce urmează, probabil nici nu ar veni la proces.

Se uită din nou la ea.

— Sunt sigur că pot să prezint în mod convingător nevinovăţia lui Oliver. Dar ca să fac asta s-ar putea să fiu nevoit să sacrific – pentru totdeauna – orice fel de pace aş putea încheia cu mama. Spune-mi, Minnie? Merită?

Ea tăcu multă vreme, privindu-l în ochi. El îngropă adevărul adânc, adânc, ca să nu poate să audă ce nu spusese el.

— Şi ai face asta? întrebă ea în cele din urmă. Să-ţi pierzi orice fel de speranţă cu privire la mama ta, de dragul fratelui tău?

— Tatăl meu… rosti el răguşit şi închise ochii.

Era singura şansă să îi explice, chiar dacă ea nu ştia încă ce auzea.

— Nu, zise ea. Nu trebuie să răspunzi. În dimensiunea lucrurilor cântăreşti umilinţa mamei tale faţă de viitorul fratelui tău. Fratele tău trebuie să aibă prioritate.

Îl cuprinse cu braţele. Atingerea ei ardea. Nu o merita. Nu o merita pe ea. Se ridică în picioare şi se duse să stea câţiva paşi mai încolo.

— E mai mult de atât, zise el uşor. Nu e doar faptul că tatăl meu a violat-o pe mama lui. Nu e doar că a încercat să scape de ea, că a refuzat să recunoască copilul, că nu oferit decât un minimum de ajutor. Nu e doar că acţiunile mele l-

au adus în seara asta într-o celulă. Strânse din pumni. Am încercat să fiu tot ce nu a fost tatăl meu. Şi prin urmare nu pot. Nu pot să îl las pe fratele meu singur cu asta. Nu pot să risc să fie condamnat şi nu voi sta deoparte câtă vreme pot să îl salvez.

— Nu, Robert, zise ea. Sigur că nu o vei face. Îl mângâie pe obraz. Ai prea multe de făcut ca să-ţi iroseşti energia pe regrete. Fă ce trebuie făcut.

Nu avea cum să fugă de regrete aşa cum se uita în jos la ea. Nu făcea lucrurile să fie mai bune, deşi primise aprobarea ei tacită

Într-un fel, făcea ca încordarea din abdomen să fie şi mai rea.

Îi zâmbi.

— Acum, spune-mi cum pot să ajut?

Inima lui aproape că se frânse când se uită în jos la ea.

— Poţi să te asiguri că mama e în sală în ziua procesului, zise el încet. Stai cu ea şi asigură-te că e acolo când vorbesc.

Pentru că dacă Minnie o aducea pe ducesă... atunci era şi ea acolo.

Acum nu era timp de regrete. Cu toate astea, le simţea străpungându-i pielea ca mici aşchii tăcute în timp ce ea continua să îi zâmbească.

— Poţi să te bazezi pe mine, îi promise ea.

Iar el o făcuse. Îşi prostise soţia.

*

Robert se întoarse la celula fratelui său a doua zi de dimineaţă la zece. Banii pe care îi dăduse temnicerului avuseseră deja efect. Partea de sus a uşii celulei era deschisă, dezvăluind gratii grele de fier în spate. Celula în sine fusese curăţată, iar Oliver primise apă cu care să se spele. Camera încă mai puţea, dar măcar acum nu mai era aşa de rău ca să-ţi declanşeze reacţie de vomă.

— Am avut o discuţie bună cu avocaţii în dimineaţa

asta, îi spuse Oliver vesel. Părinţii mei s-au dus să mănânce un mic dejun, dar se vor întoarce curând.

— Atunci n-o să stau mult, zise Robert.

O umbră de confuzie alunecă peste faţa fratelui său, dar Robert îi dădu înainte şi îi spuse ce aflase cu o seară înainte – despre conţinutul depoziţiei lordului Green cu privire la citatul dintr-un volum de strategie de şah.

Oliver se sprijini de peretele celulei.

— Dacă stau să mă gândesc, e un punct bun. Nu am recunoscut citatul. De unde ai auzit de „atacul descoperit”? Tu nu joci niciodată şah.

Robert trase adânc aer în piept.

— Ştii cine e Minerva Lane? Sau Maximilian Lane, presupun.

Oliver scoase un mic pufnet de uimire şi se aplecă în faţă.

— Maximilian Lane? Sigur că ştiu cine e el… ea. E faimoasă în analele de şah. I-am studiat partidele, să ştii. Au fost înregistrate în timpul… Oliver se întrerupse şi îl privi pe Robert în ochi. Glumeşti, zise el. Nu-mi spune că Minnie a ta e Minerva Lane.

— A… ridică Robert din umeri. După cum se întâmplă… da.

— Aşadar, ai ştiut.

Robert aprobă din cap.

— Stevens îi ştia numele adevărat, dar nu i-a descoperit trecutul.

— Înţeleg. Oliver făcu doi paşi spre marginea celulei şi se întoarse. Sigur că ascunde cine e. Ar fi distrusă dacă ar şti toată lumea.

El nu spuse nimic, nu-l întrebă pe Robert dacă ar vrea să dezvăluie trecutul soţiei sale.

Oliver nu ar cere niciodată aşa ceva. Dar apucă barele de fier şi le strânse până i se albiră pumnii.

— Ce haos!

— Nu e haos! zise Robert şi se apropie. Dintre noi doi, eu am totul. Titlul, averea. Am încercat să compensez diferenţa cât de bine am putut. Măcar pot să mă asigur că

ai un pic de libertate.

Oliver îşi înclină capul şi se uită la el. Îşi încreţi din nou nasul, de data asta de nedumerire.

— Asta crezi? Crezi că, dintre noi doi, tu ai primit totul şi eu am rămas fără nimic?

Nu era o părere. Era un fapt. El îi dăduse fratelui său cât de mult dorise el să primească, dar Oliver încă se mai lupta să îşi asigure poziţia în societate.

— Nu contează, zise Robert.

— Nu, nu trec peste cu un nu contează. Tu chiar crezi că te-ai născut cu mai multe decât mine?

— Ştiu că da.

Oliver se întoarse cu spatele, cu umerii încordaţi.

— Mai gândeşte-te, Robert. Mai gândeşte-te. Nu aş da ce am – celulă, păduchi şi toate astea – pentru toată averea ta.

— Şi ce ai tu de e aşa de valoros?

— Am o familie care mă iubeşte.

Cuvintele îl loviră pe Robert foarte tare. Abia începuse să spere că ar avea posibilitatea de a fi fericit, doar ca să îi fie smulsă din nou. Părea să nu poată trage aer în piept. Se simţea de parcă ar fi fost lovit în burtă, suficient de tare cât să îi provoace spasme la plămâni.

Se uită la fratele său stând dinaintea lui cu faţa din profil. Lumina puţină care pătrundea prin geamuri îi ilumina părul blond.

Nu îl vedea doar pe Oliver stând în spatele gratiilor, ci pe toată lumea care ţinea la el – morocănosul şi ameninţătorul domn Marshall, impozanta doamnă Marshall, trei surori, o mătuşă, doi nepoţi… şi reflectat în lumina ochelarilor săi, un frate.

Un frate pe care îl găsise când avea doisprezece ani şi care îl adoptase cu o voioşie fericită care îl şocase pe Robert. Oliver îl învăţase tot ce ştia despre cum să fii parte a unei familii.

— Da, zise Robert cu voce cam răguşită. Ei bine, după cum se arată, am şi eu o familie care mă iubeşte. Şi nu am de gând să o abandonez.

El puse mâna prin barele de fier.

— Am păduchi, îi reaminti Oliver.

— Taci din gură şi ia-mi mâna.

Împărţiră o strângere de mână uşor jenată cu o bară de fier între palmele lor, dar Robert nu ar fi dat asta pentru nimic în lume.

— Lasă-mă să fac asta pentru tine, zise el. Pentru că, atunci când ne-am întâlnit la Eton, ai fi putut să mă dobori şi să mă loveşti în coaste, dar în schimb ai ales să fii fratele meu.

— De asemenea, zise Oliver vesel, cea mai nouă sursă a ta de contaminare.

Robert râse.

— Am deja două galoane de ulei de carbon care te aşteaptă. Cred că pot să folosesc un pic ca să-mi dezinfectez degetele.

În spatele lui se auzi cineva dregându-şi glasul şi Robert se întoarse. Oricât umor ar mai fi avut, acesta se făcu scrum.

Nu ştia de când stătea femeia acolo. O văzuse o dată, cu mai bine de un deceniu în urmă, dar asta fusese de ajuns. Ea i se întipărise pe retină.

Doamna Marshall era mult mai scundă decât fiul ei. Părul ei castaniu avea un pic mai mult alb decât ultima oară când o văzuse, dar asta o făcea să pară şi mai regală. Se priviră unul pe celălalt, ca două gazele care se miros pe o pajişte – privind, privind, privind, sperând că nu le va vâna nimeni.

— Îmi pare rău, zise Robert, o să plec acum.

Se strecură pe lângă ea, ocolind-o cât de departe putea fără ca să se lipească de perete. Ieşi pe uşa care dădea în curte. Lemnul şi tencuiala se înălţau alte două etaje deasupra lui, protejându-l de soarele de toamnă târzie. Era rece. Îşi puse mănuşile şi îşi trase pălăria peste urechi.

Tocmai când se pregătea să plece, se auziră din nou paşi, iar doamna Marshall ieşi din celulă. Privirile li se întâlniră de la un capăt la celălalt al curţii. Robert şi-o feri

pe a lui.

Foarte încet, ea traversă pe pietrele din pavaj spre el.

— Doamnă Marshall, zise el abia respirând. Îmi pare aşa de rău.

— Excelenţă.

Ea se uită la el şi apoi îşi mută iute privirea.

— Fără titluri, vă rog.

Se aşeză pe o bancă de la marginea curţii. Era udă de la ploaia de noaptea trecută; simţea umezeala cum îi pătrunde prin pantaloni. Dar nu voia să stea în picioare să o privească de foarte sus. Era de ajuns că o întâlnise în tot acest timp şi îi stârnise acele amintiri.

— Dumneavoastră mai ales nu ar trebui să vă adresaţi mie aşa.

Ea se întoarse spre el. El studie pietrele din pavajul de sub picioarele lui.

— După ce v-au făcut ducii de Clermont, zise el încet, nu merităm respectul dumneavoastră. Pot doar să spun că îmi pare rău. Îmi pare foarte rău că Oliver…

— Nu e vina ta.

— Ba cu siguranţă este. Fratele meu aşteaptă să fie judecat pentru un act pe care l-am comis eu, din simplul motiv că nu pot ajunge la mine. Dacă asta nu e vina mea, atunci nu ştiu ce e. El se uită la pereţi. Dar vă promit că nu voi lăsa să i se întâmple nimic. Promit.

Ea rămase în faţa lui încă un pic mai mult. El îşi ţinu capul plecat, conştient de fiecare respiraţie.

Iar apoi încet, foarte încet, ea îşi dădu fustele la o parte şi se aşeză cu grijă pe bancă lângă el.

— I-ai fost un prieten bun fiului meu.

— I-am fost frate.

El tot nu se uită la ea.

— Vorbea despre tine mereu când venea acasă de la şcoală. Despre tine şi despre Sebastian Malheur – dar mai ales despre tine. Nu e nevoie să spun, eu şi domnul Marshall găseam asta alarmant. Dar el nu vorbea despre un băiat care părea o versiune mai tânără a tatălui tău. Păreai aşa de gânditor şi de tăcut, două feluri în care ducele de

Clermont nu a reuşit să fie. Întotdeauna mi-am dorit să fi fost mai bine pregătită cu ani în urmă. Când Oliver vorbea despre tine, păreai aşa de drăguţ, încât mi-am imaginat un băiat complet diferit. Să intru în cameră şi să te văd privindu-mă − cu ochii, nasul, gura lui – nu ştiu ce m-a apucat. Nici măcar nu mi-am revenit decât după ce ajunsesem la mai bine de jumătate de kilometru distanţă.

— Nu e nevoie să explicaţi. Ştiu ce a făcut tatăl meu. Dacă aş fi fost în locul dumneavoastră, nici eu nu m-aş fi putut privi.

— Oliver a zis după aceea că el crede că ţi-am jignit sentimentele.

Robert scutură din cap.

— Nu e loc de sentimente în treaba asta. Vi s-a făcut o nedreptate. Nu e responsabilitatea dumneavoastră să întindeţi o ramură de măslin, ci a mea să nu vă stau în cale. Să vă ofer puţina consolare pe care o pot oferi.

— Poate, zise ea încet. Poate. Dar nu pot să nu mă gândesc la următorul lucru.

Deasupra lor cerul era albastru, fără niciun nor pe cer. Părea imposibil în perioada asta a anului, dar iată că era. Robert îşi înclină capul pe spate şi închise ochii.

— Noi i-am spus lui Oliver adevărul despre naşterea sa când era încă destul de mic. Sau, ar trebui să spun, Hugo i-a spus. Nu totul, înţelegi, dar versiunea pentru copii. A existat un om rău care m-a rănit. Unii oameni ar zice că era tatăl său, dar noi îl iubeam şi nu era adevărat. Nu voiam să spun nimic, dar Hugo m-a convins.

Oftă.

Robert încercă să-şi imagineze cum ar fi să aibă părinţi care să se gândească ce să le spună copiilor lor, cărora să le pese de aceste detalii. Care să-l asigure că îl iubeau.

„Vreau să fiu genul ăsta de părinte.” Strânse pumnii.

— Hugo a fost foarte realist în privinţa asta, aşa că Oliver a acceptat totul fără probleme. Până când a aflat despre tine. Atunci a avut coşmaruri.

— Despre mine? întrebă Robert.

— Da. Se trezea noaptea plângând şi nu se mai oprea. Când l-am întrebat ce s-a întâmplat, a zis că bărbatul rău îl avea pe fratele lui şi că trebuia să mergem să-l salvăm.

Robert simţi cum i se pune un nod în gât.

— Ah, reuşi el să spună cu grijă.

— Am crezut că era drăguţ şi faza asta a trecut. Dar… Se întoarse să se uite direct la el. Dar acum, au trecut aproape treizeci de ani de când l-am văzut pe tatăl tău. Ce mi-a făcut mie a durat doar zece minute şi eu tot îmi mai amintesc.

Se opri şi apoi se întinse şi îl bătu pe genunchi.

El se uită în ochii ei. De data asta ea nu îşi abătu privirea.

— Tu, zise ea încet, tu ai crescut cu el. Asta trebuie să fi fost îngrozitor.

Preţ de o secundă, Robert îl văzu pe tatăl său stând ameninţător deasupra sa, mult mai înalt atunci, aşa de mult mai înalt.

„Ce fel de fiu mai eşti şi tu?” zisese el şi îşi ridicase mâinile enervat. „Oricare alt băiat, şi lucrurile ar fi stat mult mai bine. Nici măcar mama ta nu te vrea destul ca să rămână.”

— O, zise Robert încet. N-a fost aşa de rău. De cele mai multe ori tata nici măcar nu-şi amintea că eram acolo.

Şi poate că doamna Marshall auzi acel ton ascuns din glasul lui, pentru că încet de tot îl cuprinse cu braţul.

— Bietul meu băiat, zise ea.

Datoria lui Robert pentru după-amiază nu promitea să fie la fel de iluminatoare ca de dimineaţă.

— Nu am idee ce să cred despre dumneavoastră!

*

Robert stătea la intrarea în casa familiei Charingford. Părea să fie un loc destul de confortabil, tapetat cu bej şi albastru, holul în sine vesel şi luminos.

Dar domnul Charingford, care stătea în faţa lui, nu părea nici vesel şi nici luminos.

Părul îi era cenuşiu şi subţire şi îşi încrucişase braţele peste piept.

— Am fost de acord cu asta, zise celălalt bărbat, pentru că aţi dat dovadă de bun-simţ într-o singură ocazie.

— O ocazie? Robert ridică din sprâncene. Când a fost asta?

— Când v-aţi căsătorit cu Miss Pur… presupun că nu mai pot să-i spun aşa acum? Charingford îşi înclină capul şi aproape că zâmbi. Când v-aţi căsătorit cu soţia dumneavoastră. Am încercat să îmi conving fiul să se uite la ea, dar el nu a putut trece de acea cicatrice. Prietenia ei cu fiica mea… Am petrecut patru luni împreună în Cornwall într-o călătorie şi cred că o cunosc cel mai bine din oraş în afară de strămătuşile ei. A fost o alegere bună.

Aşa fusese. Robert nu voia să se gândească ce va fi după ziua următoare.

— Sper doar că ceva din mintea ei înţeleaptă a început să se transfere şi în conştiinţa dumneavoastră. Nu pot să-mi imaginez ce v-a venit să scrieţi acele pamflete. Să veniţi aici şi să încercaţi să convingeţi oameni ca mine să susţină o reformă a votului.

Charingford îi aruncă o privire pe sub sprâncene.

— Dacă ştiţi că eu am scris acele pamflete, întrebă Robert, de ce l-aţi acuzat pe domnul Marshall?

Charingford îşi plecă privirea.

— Erau destule dovezi ca să susţină implicarea sa. Iar…

— Iar Stevens v-a cerut-o, completă Robert.

Charingford îşi muşcă buza.

— Ştiţi despre asta?

— Să nu-mi ţineţi predici despre minte, zise Robert. Am cerut să vă vizitez fabrica şi aţi fost de acord să mi-o arătaţi. Hai să trecem la asta.

Charingford făcu un gest şi un lacheu deschise uşa din faţă. Când făcu asta, vibraţia surdă care venea de la fabrica de vizavi acceleră la un urlet.

— Dacă vreţi să poftiţi, Excelenţă, zise el morocănos.

Zornăitul maşinăriilor era aproape copleşitor când

traversară peste piatra din pavaj.

Zgomotul îi înconjura, o cacofonie de ţipete şi tremurături. Domnul Charingford îl pofti înăuntru cu o serie de gesturi, iar apoi, când ajunseră sus pe o scară mică pentru a sta pe o platformă de metal de unde se vedea toată operaţiunea, se întoarse spre el.

— Asta e încăperea principală, strigă el străduindu-se să se facă auzit peste zdrăngănitul maşinilor de dedesubt. Aici aţa e ţesută în ciorapi.

Arătă spre fabrica de dedesubt. O femeie, cu părul încărunţit legat la spate într-un coc neglijent lucra la o maşinărie care răsucea sfoara pe bobine metalice într-o parte a încăperii. Câţiva bărbaţi se plimbau de la o ramă circulară la alta, mişcând piese dacă era necesar şi înlocuind bobine, dând produsele unor băieţi care se grăbeau cu ele în încăperea alăturată. Se mişcau cu economie de gesturi, care părea să rezulte mai mult din prevedere decât din pricepere.

— Fiecare maşină poate produce două perechi de şosete în nouă minute, strigă Charingford. Iar bărbaţii sunt necesari doar ca să dea cârligele jos la final şi să repună cilindrul care dirijează forma şosetei. Uitaţi-vă la ei, Excelenţă. Nici măcar nu trebuie şi ia decizii în munca lor zilnică. Cum aş putea să am încredere ca ei să decidă viitorul ţării noastre? Să înţeleagă cum funcţionează industria?

Robert îşi înclină capul şi ascultă doar peste zgomotul maşinăriilor.

— Cântă, zise el. Ce cântă?

Domnul Charingford făcu o pauză cu mâna la ureche, ascultând.

— Sunt fericiţi să fie la muncă, Excelenţă. Cântă un imn – ca să îl slăvească pe Domnul.

Robert privi în jos spre parterul fabricii. Tot ce trebuia să facă era să privească, în vreme ce muncitorii de dedesubt răsuceau şi învârteau şi tăiau.

„Norocul tău, putea el să o audă pe Minnie zicând, este că te poţi gândi la viitor fără teroare.”

Nu credea că ar putea măcar să înţeleagă ce însemna să stai acolo jos, să rezişti în acel zgomot fără sfârşit zi după zi. Ştia doar că asta nu erau doar simplă gratitudine şi imnuri.

În decursul scurtului său mariaj, nu mai fusese niciodată mai departe de Minnie decât în acel moment. O minţise, iar ziua următoare avea să îşi încalce promisiunea faţă de ea şi să o rănească. Cu toate astea, putea să o audă acum peste bubuiturile maşinăriilor.

— Nu pretind a şti ce înseamnă să fii muncitor, domnule Charingford, dar sunt proprietar de fabrici. Am moştenit destule de la bunicul meu. Iar când mă uit la fabrica dumneavoastră, nu văd oameni care să se bucure că sunt la muncă.

O femeie de jos se uită în sus la ei când vorbi. Nu exista ură în ochii ei şi nici dispreţ. Doar o expresie blândă în jurul ochilor – ca un dor tăcut.

Poate că fusese odinioară o tânără lady din familie bună, care nu reuşise să se mărite. Poate că ea nu avusese de ales decât să muncească până când părul îi încărunţise înainte de vreme şi pielea i se stafidise. Cu toate astea, privea în sus. Ca şi la ceilalţi, buzele se mişcau în cântec.

— Ei bine, zise domnul Charingford. Ce vedeţi în schimb?

— O văd pe Minnie, zise el cu voce emoţionată. Văd ce ar fi putut deveni în zece ani, după ce sănătatea mătuşilor ei s-ar fi deteriorat.

Domnul Charingford trase puternic aer în piept.

— O văd pe fiica dumneavoastră dacă piaţa pentru ciorapi şi şosete ar dispărea.

— Nu Lydia, zise domnul Charingford pe un ton şocat. Cu siguranţă nu…

El se opri cu o expresie nefericită.

— Văd cine ar fi putut fi fratele meu, dacă un alt bărbat nu ar fi intervenit şi nu l-ar fi crescut. Îmi văd bucătăreasa din copilărie dacă nu aş fi pensionat-o. Singura persoană pe care nu o văd sunt eu însumi. Îşi lăsă mâna să alunece peste balustradă. Nu am fost acolo şi nu voi fi

niciodată. Singurul lucru pe care îl înţeleg acum este că nu pot pricepe ce înseamnă să stai într-o fabrică, să te uiţi în sus şi să cânţi.

Domnul Charingford îşi înclină capul şi se uită la el, chiar ascultând acum.

— Am destule defecte. Mă năpustesc acolo unde ar trebui să păşesc cu grijă. Vorbesc când ar trebui să ascult. Dar când îi aud cântând, nu aud doar un imn. Ei cântă spre Domnul pentru că nu au găsit pe nimeni altcineva care să asculte.

Charingford vorbi prevăzător.

— Stevens susţine că dacă ascultăm odată, nu vom face decât să îi agităm pe muncitori să fie şi mai nerezonabili.

— Nu găsiţi că Stevens devine din ce în ce mai nerezonabil în solicitările lui?

Charingford îşi feri privirea.

— Cât de mult v-a cerut, Charingford? Sunteţi magistrat. A zis că nu vă va ajuta dacă nu faceţi aşa cum spune? V-a cerut bani? Sau pur şi simplu a cerut să fie răsplătit cu mâna frumoasei dumneavoastră fiice la schimb pentru eforturile sale?

Charingford strânse palmele pe balustrada din metal din faţa lui. Îşi închise ochii.

— Astea, zise el, a făcut toate astea.

— Am descoperit, zise Robert, că pe termen lung să îmi plătesc muncitorii suficient ca ei să nu fie nevoiţi să se gândească îngroziţi la viitor costă mult mai puţin decât să angajez oameni care să îi terorizeze.

— Vorbiţi ca Minnie, bombăni Charingford.

Suna parcă a plângere.

Robert pur şi simplu zâmbi şi scutură din cap. Era poate cel mai drăguţ compliment pe care îl primise vreodată.

Un băiat tânăr alergă pe podeaua de dedesubt, predând o bobină întreagă unui bărbat care întorsese două dintre maşini.

— Dacă nu vă uitaţi cu atenţie, zise Robert, bărbaţii şi

femeile de la parter se vor contopi în nuanţe de maro şi gri greu de detectat. Nu trebuie să îi vedeţi decât ca nişte braţe muncitoare ale maşinilor, carne şi sânge în loc de oţel şi fier. Care îşi trag un salariu în loc să fie cumpărate direct. Dar maşinăriile nu cântă. Maşinăriile nu speră. Şi, Charingford, nu cred că îi putem opri, nici măcar cu o mie de copii ale căpitanului Stevens. Nu intenţionez să încerc.

— Sunteţi un radical.

Nu exista înfierbântare în această acuzaţie.

Charingford privi peste fabrica sa. Dar acum privirea i se opri colo şi dincolo – asupra unor femei care legau ciorapii în hârtie, asupra unor bărbaţi care operau maşinile.

— Ştiu, zise Robert.

— Dacă aţi fi vorbit aşa prima dată când aţi sosit în loc să scrieţi pamflete…

— Mă maturizez. Iar soţia mea, se pare, are un anume efect asupra mea, ridică Robert din umeri. Nu se ştie. Până împlinesc treizeci de ani, aş putea chiar să încep să fac o diferenţă cu atitudinea mea.

Capitolul 25

Era târziu când soţul lui Minnie se întoarse acasă – aşa de târziu că toţi servitorii cu excepţia unui lacheu solitar se duseseră la culcare. Minnie auzi uşa din faţă deschizându-se şi închizându-se în urma lui Robert. Şi-l putea imagina dându-şi jos hainele – mantaua, haina – şi întinzându-i-le lacheului. Ea aşteptă să îi audă paşii pe scări, dar pe măsură ce minutele treceau, el nu venea.

Minnie se ridică încet şi ieşi pe vârfuri din camera lor. Casa era întunecată în partea de jos. Singurul motiv pentru care vedea pe unde să calce pe scara mare care ducea la intrare era o urmă de lumină care venea dintr-o încăpere din spate. Urmă calea luminii aurii în jos spre hol.

Uşa din capăt era deschisă. Robert şedea la masă cu o farfurie în faţă cu resturi reci de la cină. Nu mânca, ţinea

pur şi simplu furculiţa într-o mână, holbându-se înaintea lui fără să vadă nimic. Capul îi era uşor înclinat, de parcă ar fi implorat vita din faţa lui să facă cine ştie ce lucru măreţ. În timp ce îl privea, mâna lui se duse spre coada ochiului şi îl atinse – aproape de parcă ar fi şters o lacrimă.

Nu plângea. Nu duse mâna după batistă. Dar mâna rămase lângă ochi, de parcă să alunge orice emoţie.

Ea îşi ţinu răsuflarea.

Se retrase în hol, blestemând papucii moi de mătase. El nici măcar nu o auzise venind. Deschise uşa de la hol tare şi luă pachetul pe care îl obţinuse mai devreme în ziua aceea. Ba chiar mai şi trânti uşa când o închise. Când ajunse din nou la uşa încăperii în care se afla el, Robert îşi lăsase mâna jos. Acea privire intens întunecată dispăruse, şi el chiar reuşi să îi prezinte un mic zâmbet.

— Minnie, zise el, nu credeam că mai eşti trează.

De parcă ea ar fi putut să doarmă gândindu-se la el şi îngrijorându-se pentru fratele lui. Procesul era programat pentru a doua zi.

Ea vedea ce obosit era şi cât se stresase. Avea cearcăne negre sub ochi şi avea riduri de îngrijorare.

— Nu am putut să adorm fără tine, îi răspunse ea.

Puse pachetul pe masă lângă el.

Ducele luă o bucată de carne în furculiţă.

— N-am avut timp de cină, zise el aproape scuzându-se, înainte a o duce la gură. Şi constat că sunt leşinat de foame.

Ea se aşeză lângă el.

— Mi-e şi mie un pic foame.

Minţeau probabil amândoi. Probabil că ştiau asta amândoi.

Cu toate astea, Minnie luă o chiflă ca să îi ţină companie şi în timp ce el mânca, ea o fărâmiţă pe farfurie. Dacă nu era altceva, măcar prezenţa ei îl îndemna să mănânce mâncarea din faţa lui. Mânca mecanic – mazăre, şi napi, şi morcovi ca şi vita dintr-un sos care se închegase. Îi întorcea stomacul pe dos când se gândea, dar el nu părea să simtă niciun gust din ce mânca. Păru surprins când

furculiţa nu mai găsi nimic pe farfurie.

— Zi lungă, zise el. Cred… Cred că mă voi duce direct în pat.

Dar nu se ridică.

Minnie luă asta ca pe o invitaţie de a se duce la bufet ca să îi toarne un pahar de sherry. I-l aduse, iar degetele lor se atinseră.

— O să fie totul în regulă? întrebă ea.

Ca răspuns, el îşi puse capul în mâini.

Minnie îşi puse degetele peste ale lui. Pielea lui era caldă la atingere; aproape că îi putea simţi tâmplele pulsând. Încet, ea îi frecă fruntea, iar el scoase un mic sunet şi se împinse pentru presiune mai mare.

— Nu ştiu, zise el încet. Nu sunt…

Îşi întoarse capul într-o parte ca să se uite la ea şi apoi îşi feri iute privirea.

— Nu sunt sigur.

Bătu cu degetele în masă.

— Dar voi face tot ce pot ca să fie bine. Fratele meu… Trase adânc aer în piept. Tatălui meu nu i-a păsat. Nu a ajutat. Oliver a crescut fără niciunul dintre avantajele pe care le-am avut eu şi să ia aşa de public vina asupra sa pentru ceva ce am făcut eu – Minnie nu pot să suport. Simt că înnebunesc doar gândindu-mă la asta. Trebuie să ştii asta.

— Ştiu, zise ea şi îi frecă fruntea. Dar faci tot ce poţi.

— Da. Vocea lui era sumbră. Aşa de sumbră. Cu toate astea, nu văd nici o cale prin care să se termine cu bine.

— Poate că nu. Dar orice s-ar întâmpla, vom înfrunta asta împreună.

El trase aer în piept.

— Minnie… Mâine o să fie aglomeraţie la tribunal. Cineva a dat de veste ziarelor din Londra că voi depune mărturie şi acum nu vor fi doar doi reporteri, ci douăzeci.

— Mă întrebi dacă mă descurc în mulţime? Pot să fiu în mulţime. Mă face să mă simt inconfortabil, dar câtă vreme nu se uită nimeni la mine, pot să mă descurc.

Dacă era posibil, asta intensifică expresia sumbră din

privirea lui. El părea să se dezumfle chiar acolo la masă.

— Eu… Minnie, nu ştiu cum să spun asta.

Ea scutură din cap.

— Trebuie să fiu acolo, zise ea. Nu există altă cale. Aşa că voi fi.

Ea avea să stabilească detaliile mai târziu.

El scutură din cap.

— Măcar un lucru bun a ieşit din asta. Am venit la Leicester ca să opresc abuzul de acuzaţii de revoltă criminală ca unelte pentru a opri grevele. Acum ştiu cine e în spatele lor. Îi aruncă un zâmbet tăios. Am avut cea mai interesantă conversaţie cu… cu un magistrat despre ce a cerut Stevens ca să-l ajute să menţină pacea. Se va face dreptate.

— Foarte bine, zise Minnie. Excelent. Mai am ceva pentru tine şi sper că e ceva bun. Ţi-am luat ceva.

Ea indică spre obiectul învelit în hârtie maro pe care-l adusese cu ea.

— Ce este?

— Un cadou.

— Dar nu e ziua mea, zise el şi se uită la ea. Iar Crăciunul nu e decât peste o lună.

— Nu e un cadou pentru o ocazie anume. Ea simţi cum îi bate inima în piept. E doar ceva ce am văzut şi am vrut să fie al tău.

Ca acele rubine pe care i le dăruise el, acum puse într-o cutie pentru o ocazie mai fericită.

— E greu, zise el şi pipăi marginile. O carte? Un atlas?

— Nu o să-ţi spun, zise ea. Va trebui să deschizi şi să afli.

Trase de sfoară şi când funda aspră se desfăcu, dădu drumul sforii pe jos. Hârtia se şifona în timp ce despacheta cadoul.

Volumul era legat în piele moale, bej, ştanţată cu un model subtil. Nu exista niciun titlu pe copertă şi nici pe cotor. Ea îşi ţinu răsuflarea în timp ce el deschise coperta şi răsfoi primele pagini netede.

Cartea asta nu ieşise din nici o tipografie. Fusese

ilustrată cu multă pasiune, de mână. Ea se gândise că ilustraţiile erau acuarelă, dar dacă erau, erau surprinzător de vibrante – stratul şi straturi de vopsea stivuite una peste cealaltă până când nuanţele de roşu erau la fel de profunde ca ale frunzelor muribunde toamna şi cele de albastru la fel de reale ca un cer de vară. Prima ilustraţie – o literă A uriaşă – stătea în vârful unui deal. Litera însăşi se compunea dintr-o sumedenie de alte imagini. Un pom – alun, aplecat de vânt forma o latură a literei. Chiar în vârful ramurilor stătea un albatros, care îşi întindea aripile spre cer. O alpaca se întindea pentru a mânca o alună, gâtul său formând cealaltă latură. Un aligator se încolăcise la picioarele sale, dar, în loc să ameninţe oricare dintre celelalte creaturi, părea să molfăie agrişe. Întreaga ilustraţie era compusă din lucruri care începeau cu A.

El se uită la ea înainte să dea pagina la litera B – berze, baloane şi brebenei.

— Mi-ai luat un abecedar?

El părea nedumerit.

— Am crezut… Ea înghiţi. Ai spus că îţi doreşti mulţi copii. M-am gândit să-ţi iau un abecedar care nu are litere tipărite în el. În felul acesta ai putea inventa orice îţi doreşti pentru fiecare literă. Şi nu ai greşi.

El se uită la pagini. Atinse marginea uneia şi se întrebă dacă se gândea la M – care avea şi figura unei mame care ţine un copil de mână, împletit cu molii şi coţofene (*magpies*) care zboară în jurul unui mur la miezul nopţii.

Dar el nu dădu pagina la litera aceea. În schimb, se întoarse să se uite la ea.

— Ai luat asta pentru mine, zise el.

Ea aprobă din cap.

— Pentru că…

— Pentru că mă gândeam la tine.

El se ridică. Ea nu îi putea citi deloc expresia.

Dar apoi el îi puse mâinile pe umeri şi când ea ridică privirea, o sărută. O sărută fără fineţe, fără blândeţe. O sărută cu toată emoţia pe care nu i-o arătase când intrase

pe uşă – sălbatic, feroce, de parcă s-ar fi întors după o absenţă de zece ani şi avea nevoie să-i reamintească de tot ce se întâmplase. O cuprinse cu braţele, strângând-o tare ca în lanţuri. Dogorea de căldură lângă ea. Luă sărutare după sărutare, fără să-i permită aproape să răsufle înainte de a o cuprinde în alt sărut. O trase spre el aşa de strâns că abia dacă observă când o ridică şi o puse pe masă lângă el. Îi părăsi gura suficient de mult ca să sugă pe gât şi pe bărbie. În urmă rămâneau mici pete de plăcere după sărutările lui şi el tot cobora – până când îi desfăcu nasturii de la cămaşa de noapte, suficient cât să îi dezvelească sânii.

Gura lui se închise peste sfârcul ei şi ea i se dărui. Nu exista pentru ea nimic altceva decât dogoarea limbii lui asupra ei, sălbăticia mâinilor lui pe şoldurile ei. Spatele ei se întâlni cu lemnul tare al mesei.

— Doamne, Minnie, şopti ei. Ce m-aş face fără tine?

— De ce ar trebui să ştii asta? Nu plec nicăieri.

Nu păru să o audă. Îi dădu drumul doar cât să îşi desfacă pantalonii şi apoi îi prinse încheieturile cu mâinile şi le ţinu în laterale. Dar nu se uită în ochii ei.

— Sunt aici, zise ea. Nu trebuie să mă ţii. Nu plec nicăieri.

Nu îi dădu drumul. În schimb scoase un mârâit profund şi se împinse în ea. Corpul ei era alunecos, pregătit să-l primească. El nici măcar nu se ostenise să îşi dea jos pantalonii de tot, iar când se împlântă în ea, îi simţi stofa pantalonilor pe coapse. Cumva faptul că fusese aşa de disperat după ea încât nici măcar nu se mai dezbrăcase, că o împinsese direct pe masă, îi spori dorinţa şi mai mult. Alunecarea minunată a corpului lui într-al ei i se păru şi mai delicioasă şi mai interzisă.

Nu exista nimic curat şi normal la felul ăsta de amor. Era ceva mult mai letal, o forţă primordială pe care ea nu o mai trăise până atunci. Mişcările lui erau tari şi regulate, iar părul i se încreţise pe frunte şi era ud de năduşeală.

— Doamne, gemu el.

Ea îl strânse tare, iar el mârâi din nou.

— Te vreau, zise el sălbatic. Doamne, te vreau. De ce nu te pot avea?

— Dar poţi. Mă ai.

Dar el nu răspunse. În schimb, începu să se mişte şi mai tare, părea aproape frenetic. Mârâi încă o dată şi apoi îşi dădu drumul. Îi eliberă şi încheieturile în timp ce se slobozea – dar doar ca să îi poată apuca faţa şi să o sărute.

În timp ce orgasmul lui trecea, sărutul lui se transforma de la sălbatic la dulce. Se retrase încet, trase aer tremurat în piept şi se uită în jur ca să verifice parcă dacă tocmai se culcase cu ea pe mijlocul mesei.

Masă bine construită, altminteri. Aproape că nu se mişcase, indiferent de cât de tare o posedase el.

Se desprinse de ea şi alunecă să stea pe podea. Ea se ridică atentă.

— Minnie, şopti el.

— Dacă spui un singur cuvânt în afară de ce minunat a fost, o să te muşc, zise ea.

El izbucni în râs.

— Doamne, făcu el şi îi cuprinse obrazul. Eşti magnifică.

Dar pe chipul lui tot mai era o umbră, o cortină trasă peste expresia lui. El se îndepărtă de ea şi ea îl simţi cum se retrage în sine.

Iar Minnie ştiu. Vedea asta în înclinarea capului său, în felul în care nu reuşea să o privească în ochi.

Era ceva ce nu îi spunea.

Îi zâmbi slab şi îl bătu pe încheietură.

— Nu vreau să îţi concepi toţi copiii pe o masă de lemn, dar de data asta… n-a fost aşa de rău.

— Trebuia doar… Trebuia să ştiu că mai eşti a mea. Mâna lui poposi lângă umărul ei şi apoi o lăsă să cadă pe lângă corp. Nu ştiu ce m-a apucat.

Ea se întinse şi îl luă de mână şi îşi împleti degetele cu ale lui.

— Ştii, întotdeauna a fost unul dintre cele mai dragi visuri ale mele să înnebunesc un bărbat. A fost absolut minunat să o fac. Îi atinse buzele cu un deget.

— Cât de dificil trebuie să fi fost pentru tine – cât de grele trebuie să fi fost ultimele zile. Mi-ai spus când m-am măritat cu tine că voiai un aliat, cineva care să te vadă mereu pe tine şi nu doar un duce. Ea îl trase aproape de ea. Şi iată-mă.

— Iată-te, şopti el cu voce răguşită, punându-i mâinile pe păr. Iată-te.

La trei dimineaţa, mintea din vis a lui Robert preluă controlul. Se văzu pe el în boxa martorilor şi Minnie – o versiune mai tânără şi mai vulnerabilă a ei înseşi – în public.

— E un copil nenatural, se auzi spunând. Odrasla diavolului însuşi. Ea m-a determinat să o fac.

*

Ea îl privea cu ochii mari şi expresie rănită – iar apoi se sparse într-o ploaie de sticlă cenuşie. Se întinse după ea, dar cioburile doar îi tăiară mâinile fâşii.

Se trezi încercând să tragă aer în piept, întinzându-se după ea, dându-şi seama din nou ce avea să se întâmple. O, Doamne. El avea să îi facă asta – să o trădeze în boxa martorilor, de faţă cu toată lumea, exact aşa cum o făcuse tatăl ei.

Minnie era ghemuită pe o parte lângă el. În somn, mâna ei se odihnea pe şoldul lui, capul îi era pe umărul lui. Chiar şi în somn avea încredere în el.

El nu putea să o facă. Nu putea să îi facă asta.

Se târî jos din pat. La lumina tremurândă a lumânării îi scrise o scrisoare în care îi spuse tot – ce avea de gând şi de ce voia să o facă.

„Trebuie să spun adevărul despre tine, scrise el la final. Nu văd altă soluţie. Dar să nu vii azi la proces. Îmi pare rău despre ce va trebui să spun – dar să nu vii la proces. Te iubesc.” Mâna lui rămase agăţată în aer, vrând cu disperare să mai scrie o ultimă propoziţie. „Te rog să mă ierţi.”

Dar nu ştia cum ar putea ea să facă asta. Nu era nici

măcar sigur dacă se putea convinge să o roage.

Înainte să plece să se întâlnească cu avocaţii lui Oliver, îi trezi camerista şi îi puse scrisoarea în mâini.

— Uite, zise el făcând semn spre un scaun chiar lângă dormitorul lor. Stai aici. Asigură-te că orice faci, ea va citi scrisoarea de îndată ce se trezeşte şi niciun minut mai târziu. E urgent.

Restul dimineţii trecu într-o nebuloasă. Păru să aştepte o eternitate ca să înceapă procesul, dar când începu, dovezile acuzării se contopiră într-un fluviu fără sens de mărturii şi examinări. Sentimentul de nelinişte al lui Robert crescu. Peste tot în jurul lor, reporterii stenografiau de zor. Apărarea îşi începu partea ei. Acesta era momentul în care Minnie ar fi apărut în sală cu mama lui după ea. Dar ea nu veni. Slavă Domnului!

Robert fu chemat în sfârşit să dea mărturie şi tot restul păru să dispară – sala de judecată, membrii juriului, reporterii care priveau cu avid interes. Nu mai era nimeni în afară de el şi avocatul care conducea interogatoriul.

Întrebările erau simple la început – nume, titlu, vârstă, ultima oară când stătuse în parlament. Şi apoi…

— Ştiţi cine a scris aceste pamflete care sunt în centrul cazului acuzării? întrebă avocatul.

— Da, zise Robert. Eu le-am scris.

Un murmur surprins se înălţa din mulţime.

— V-a asistat cineva?

— Am dat instrucţiuni să fie distribuite de un bărbat care nu ştie să citească şi le-am tipărit la mai bine de o sută cincizeci de kilometri distanţă. Nimeni din casa pe care am închiriat-o în Leicester nu a ştiut nimic despre ele. M-am asigurat de asta.

— Nimeni? Dar cum e cu domnul Marshall?

— Mai ales domnul Marshall nu a ştiut, sublinie Robert. Vedeţi, le-am scris pentru că mi s-a adus la cunoştinţă că a existat o explozie e condamnărilor pentru revolte criminale în oraş – unele care nu păreau să fi fost corect judecate conform legii. Voiam să îi scot la iveală pe cei care erau implicaţi în schema asta. Am scris pamfletele

pentru că nu puteam fi judecat, dar nu aş fi implicat altă persoană din jurisdicţia oraşului Leicester. Nu voiam să expun pe nimeni riscului.

— De ce v-ar păsa de domnul Marshall? întrebă avocatul. El era doar un angajat plătit, nu-i aşa?

— Nici vorbă, zise Robert foarte apăsat. Nu l-am plătit niciodată – am lămurit financiar lucrurile cu el. Şi chiar dacă nu mi-ar fi păsat de bunăstarea angajaţilor mei, el e fratele meu.

Se auziră exclamaţii surprinse şi alt murmur uluit.

Robert era aşa de concentrat pe întrebări că nu se uitase prin sală. O făcu acum. Preţ de o clipă, reporterii din rândul din faţă se uitară şocaţi la el. Apoi rânjiră încântaţi pentru că îşi dăduseră seama că povestea era şi mai interesantă decât bănuiau ei. Ca la un semn, creioanele lor începură să se mişte frenetic. El zâmbi, trecând cu privirea de ei – până când ochii îi căzură pe un loc din spatele încăperii.

Acolo, aşezată în ultimul rând, era Minnie. Trebuie să fi intrat în timp ce el vorbea. Alături de ea şedea mama lui.

Oare nu primise mesajul lui? Ce făcea oare aici?

— Excelenţă, se auzi vocea avocatului.

Era aşa de înceată, de lentă, dar Robert nu părea să poată scăpa de ea. Nu putea nici măcar să se mişte de pe locul lui.

— Jucaţi şah?

Ochii lui Minnie îl sfredeleau.

— Nu.

Nu putea nici să se întoarcă de la ea.

— Nu aţi jucat niciodată şah?

— De câteva ori în tinereţe. Suficient cât să ştiu regulile jocului. Dar ştiu foarte puţine.

— Puteţi explica modul cum aţi ajuns să scrieţi despre „atacul descoperit” în pamfletele dumneavoastră – şi cum aţi făcut asta în termeni aşa de apropiaţi de unii dintr-o obscură carte despre strategii de şah.

— Da, zise Robert. Pot.

Întreaga sală deveni tăcută.

— După cum se face, când am scris acel pamflet vorbeam cu cineva care e un expert într-ale şahului. Nu domnul Marshall.

— Şi cine este acea persoană?

Minnie deja îşi dăduse seama probabil ce se petrecea. Probabil că înţelesese de ce îi ceruse să vină la proces. Ştia că el o prinsese în capcană, o trădase în public, făcuse tot ce promisese să nu facă. Ar fi trebuit să o trezească de dimineaţă şi să îi spună chiar el.

Îl privea cu o expresie ciudată pe faţă. Şi apoi, în mod straniu, îşi duse două degete la buze şi apoi i le arătă.

„Îmi pare rău, Minnie.”

— În 1851, se auzi Robert vorbind, o fată de doisprezece ani pe nume Minerva Lane a câştigat primul turneu de şah internaţional.

În 1851, Minerva Lane fusese trădată şi distrusă de tatăl ei. Iar acum Robert era pe cale să o facă din nou.

— O cunoaşteţi pe Minerva Lane?

El se forţă să se uite la Minnie când împlântă cuţitul.

Chipul ei era cenuşiu, iar ochii mari. Încet, foarte încet ea lăsă în jos cele două degete pe care le sărutase.

Cuvintele se simţeau în gura lui ca cioburi de sticlă, dar le rosti oricum.

— Sunt căsătorit cu ea.

Capitolul 26

Faptul că ştia ce avea să se petreacă nu ajuta. Minnie nici măcar nu-şi putea simţi inima bătând, aşa de densă era anxietatea. În timp ce Robert vorbea, întregul ei corp se transformă în gheaţă. Iar când toată lumea se întoarse să vadă la cine se uita, când ochii lor poposiră asupra ei întunecaţi şi plini de acuzare – fu cuprinsă de o panică sălbatică, nebună. Murmurele se umflară într-o revărsare de cascadă.

— Ea e, spuse cineva.

Nu-şi amintea cum să respire. Plămânii i se poticniră în spasme fără aer. Se ridică în picioare, dar mulţimea era peste tot în jurul ei. Strigând. Urlând. Vederea i se acoperi de puncte întunecate care se făceau tot mai mari. Ultimul lucru pe care-l văzu era Robert în standul martorilor, sărind peste margine. Apoi totul se întunecă.

Nu era sigură când îşi recăpătă cunoştinţa. Se întoarse treptat, încet ca o bucată dintr-un vis care se transforma în realitate. Simţea legănarea blândă a trăsurii, braţele soţului ei care o ţinea, respiraţia lui pe ceafă. Mâinile lui. El îi şoptea vorbe de încurajare, dar ea nu-şi putea deschide ochii.

Realizarea a ce se întâmplase venea în valuri. Cum fusese dusă în sus pe scări. Moliciune în jurul ei. Şi vocea lui, vocea lui Robert era acolo, chiar în mijlocul viselor neliniştite. Se auzea ca un murmur înfundat în urechile ei până când neliniştea dispăru şi ea aţipi.

Când se trezi era după-amiază. Era întinsă în pat. Nu, îşi dădu ea seama, în patul lor. Ăsta era patul ei, patul care fusese instalat în apartamentele ducesei. Era pentru prima dată când stătea întinsă pe salteaua asta şi nu-i plăcea.

Cineva îi dăduse jos rochia albastră de mătase şi corsetul, jupele şi pantalonaşii şi o lăsase doar în lenjeria intimă. Nu era înconjurată de o mulţime – dar da, leşinase din nou. În public. Alte amintiri urmară rapid acestora. Sala de judecată. Robert stând în faţă. Robert uitându-se direct la Minnie în timp ce dezvăluia toate secretele ei tuturor.

Nu era furioasă cât mai degrabă straniu de goală. Minnie oftă şi se ridică. Îşi amintea cum căzuse. Dar cel mai straniu lucru – nu-şi amintea când se lovise de pământ. Încet, prevăzător, scoase un deget de la picior din pat. Picioarele ei găsiră podeaua; le testă să vadă dacă o susţineau şi constată că o ţineau.

Şi atunci ochii îi căzură pe o figură pe un scaun în partea cealaltă a camerei – o femeie.

— Lydia, exclamă ea. Ce faci aici?

Lydia se ridică în picioare.

— Soţul tău a trimis după mine. Chipul ei părea uşor

umbrit. Am auzit ce s-a întâmplat. A spus că ai nevoie de mine, aşa că… am… am venit.

— Dar…

— Îmi pare aşa de rău, exclamă Lydia grăbită şi veni lângă ea. Mult timp nu m-am putut gândi decât că mă minţiseşi, că nu puteam avea încredere în tine. Că nu aveai încredere în mine. Lydia se aşeză lângă ea. Am zis că nu mi-ai spus nimic, dar ştiam că ai aceste accese, că urai mulţimile. Asta nu e prima dată când te văd leşinând în faţa tuturor. Dacă m-aş fi gândit puţin, mi-aş fi dat seama. Am fost aşa de plină de ură.

Minnie se uită la prietena ei.

— Să nu spui aşa ceva.

— Cum să nu spun? Nu a fost o minciună când ai descoperit că sunt însărcinată şi mi-ai spus că totul va fi bine. Nu a fost o minciună când am pierdut sarcina şi tu mi-ai citit ore întregi în timp ce eu zăceam în pat, temându-mă că voi muri şi eu. Aş fi vrut să-mi fi spus, dar… Ea tăcu. Nimic dintre noi nu a fost vreodată o minciună. Şi ar fi trebuit să fiu aici pentru tine, aşa cum ai fost şi tu pentru mine, cu mult înainte de asta.

Lydia o strânse tare la piept, aşa de tare că Minnie se temu că nu-i va mai da drumul. Ea nu voia să îi dea drumul.

— Îmi pare rău şi pentru că înseamnă că nu o să mai pot spune că ţi-am zis eu, făcu Lydia pe un ton mult mai prozaic.

Se uitară una la cealaltă şi izbucniră în râs.

— Ba mi-ai zis. Şi ai avut dreptate. A fost…

Minnie se opri încruntându-se.

— Ce e gălăgia asta?

Lydia se întoarse.

— Asta? E doar soţul tău care vorbeşte cu oameni în camera lui.

Camera lui? Aia era camera lor. Nu folosiseră camere separate până acum. Chiar şi în timpul celor mai întunecate momente ale soţului ei, tot împărţiseră acelaşi pat. Camera asta nu fusese folosită deloc.

Îl auzea vorbind – nu suficient de tare ca să distingă

cuvintele dar la un volum la care putea auzi cadenţa vorbelor, ritmul ordinelor scurte pe care le dădea.

— Lydia, întrebă ea, unde e soţul meu?

Ar fi putut jura că el o adusese acasă. Trimisese după Lydia. Ultima oară când leşinase, fusese acolo când se trezise, ştiind că lovitura dată reputaţiei ei însemna că trebuia să îi ofere căsătoria. De ce nu era aici? Lydia scutură din cap.

— În camera cealaltă.

— Ar trebui să fie aici. A fost aici.

Scoase un halat din dulapul ei. Apoi se duse câţiva paşi spre uşa care îi despărţea. Mânerul se răsuci sub greutatea ei şi uşa se deschise.

În încăpere erau trei servitori – valetul său şi doi lachei plus mai multe cufere. Robert şedea cu spatele la ea, privindu-i cum se agită. Un servitor tocmai ieşise din garderobă cu braţe de veste colorate de mătase. El le puse într-un cufăr, iar lumea lui Minnie încremeni.

— Robert, ce Dumnezeu faci? întrebă Minnie.

El încremeni, cu spatele întors spre ea. Servitorii îşi feriră privirile şi începură să împacheteze mai iute şi mai tăcut. Doar privirile lor piezişe le trădau interesul.

— Te-ai recuperat destul de iute, zise el încă stând cu spatele la ea. Am crezut că voi reuşi să plec înainte să te trezeşti.

— Să pleci? Dar unde te duci?

În cele din urmă, el se ridică şi se întoarse.

Dar chiar dacă se întorsese spre direcţia în care se afla ea, el nu se uită direct la ea.

— Plec.

Ea se panică pentru că el vorbise în faţa tuturor acelor oameni. Ei se uitaseră la ea, iar vechea teroare se redeşteptase. Dar oricât de îngrozitor fusese leşinul, fusese uşor. Odată ce o făceai, nu trebuia să te mai confrunţi cu situaţia. De asta însă nu putea scăpa. Asta… asta doar durea.

— Unde pleci? Pentru cât timp?

— Ţi-am promis ceva, zise el în cele din urmă. Şi am

încălcat această promisiune de mai multe ori decât aş fi crezut posibil. Pot doar să-mi imaginez cât de furioasă eşti pe mine. Îşi încordă maxilarul. Nu o să mă agăţ de tine. Nu o să implor. Îi aruncă un zâmbet rece. Fac lucrurile mai uşoare pentru tine.

Ei îi vuia capul.

— Aşa, pur şi simplu?

— Fără scene. Fără ceartă. Fără nevoia de a arunca cu ceva. El se uită în sfârşit la ea şi îi oferi un zâmbet obosit. Vei avea tot ce îţi doreşti, trebuie doar să ceri.

Dacă era posibil, servitorii începuseră să împacheteze şi mai repede, parcă pentru a dovedi că urechile lor nu auzeau ce se spunea. Minnie păşi încet prin cameră şi se opri în faţa lui.

— Nu înţeleg. Vrei să spui…

— Ştiu ce s-a întâmplat acolo. Te-ai căsătorit cu mine doar pentru că eu ţi-am spus că te voi proteja. Şi eu doar…

— O clipă, Robert.

Minnie flutură din mână către servitori.

— Cred că ar fi bine să plecaţi acum. De fapt, cred că ar fi bine să eliberaţi aripa asta pentru următoarea oră.

O pauză. Unul dintre servitori se uită la cravatele pe care le ducea. Un altul se uită la duce, care îşi încordă maxilarul, dar nu spuse nimic.

Minnie bătu din palme.

— Lăsaţi totul şi plecaţi.

Ei se împrăştiară.

Minnie se întoarse.

Lydia încă mai stătea în cadrul uşii care făcea legătura dintre cele două încăperi, privindu-i cu ochi mari. Ea ridică mâinile.

— Am plecat deja, zise ea. Vino mai târziu să mă vezi, Minnie. Îi aruncă lui Robert o privire dură şi apoi dispăru şi ea.

Iar apoi Minnie îşi puse mâinile pe pieptul lui şi îl împinse zdravăn.

— Robert, idiotule, ce naiba e în capul tău?

— Trebuia să o fac, zise el. Trebuia. El era fratele meu

şi eu trebuia…

— O, bărbat prost! Ea îl împinse încă o dată şi el se poticni în spate, lovindu-se cu picioarele de pat. Nu despre asta vorbeam.

— Am lăsat un bilet, zise el. În dimineaţa asta. Ar fi trebuit să vorbesc cu tine mai repede despre asta. Ar fi trebuit să te trezesc. Mi-a trebuit mult timp ca să îmi revin. Mi-e rău când mă gândesc că ai fost expusă la asta doar pentru că…

— Am găsit biletul tău, zise Minnie. L-am citit. Am decis că aveai dreptate.

— Ai… ce ai făcut?

El clipi prosteşte spre ea.

— Am găsit biletul tău, repetă Minnie. L-am citit şi am decis că impulsul tău iniţial era corect. Nu puteam să ascundem adevărul despre identitatea mea. Avea să se afle indiferent ce făceam. Asta însemna că singurul lucru care mă aştepta era un pic de umilinţă. Comparat cu viaţa fratelui tău, ce ar însemna asta?

— Minnie! exclamă el pe un ton îngrozit. Dar tu…

Ea îşi puse mâna pe umărul lui.

— Tu a trebuit să spui tuturor adevărul despre trecutul meu ca să îl salvezi pe fratele tău de la a fi ostracizat. Îţi imaginezi cumva că aş fi insistat pe tăcerea ta cu aşa ceva în joc? Da, scena a fost îngrozitoare. Da, nu vreau să mai trec vreodată prin aşa ceva. Nu îmi place când se uită lumea la mine. Nu pot să respir, nu mai văd bine. Ea se uită la el. A fost groaznic, dar nu a fost sfârşitul lumii. Şi tu crezi că înseamnă sfârşitul căsătoriei noastre?

El clipi.

— Nu e aşa?

În sfârşit o privi în ochi. El părea surprins, uluit chiar.

— Dar eşti furioasă pe mine, văd asta.

— Sigur că sunt furioasă.

El scutură din cap.

— Atunci… Nu o să pleci?

— Sigur că sunt furioasă, repetă ea. Pentru că am crezut că reprezentam ceva pentru tine. Şi tu eşti pur şi

simplu dispus să pleci pentru că nu poţi să te osteneşti să repari lucrurile.

— Nu pot să mă ostenesc… repetă el cu voce uluită.

Se uită la ea. Se întoarse şi se uită la cuferele pe jumătate împachetate, la teancurile de cravate pe care servitorul le abandonase pe o comodă cu sertare.

— Eu doar… Vocea îi era moale şi obosită. Nu înţeleg. Ţi-am făcut rău. Ştiam că o să o fac şi tot am făcut-o. Cum pot să îndrept asta? Nu pot să-ţi spun să nu fii furioasă. Ar trebui să fii furioasă. Meriţi să fii furioasă.

Acesta era bărbatul a cărui mamă îl părăsise în copilărie. Acesta era bărbatul al cărui tată nu văzuse în el nimic altceva decât o unealtă care să scoată bani din buzunarele altora. Robert o iertase pe Minnie pentru înşelătoria de dinainte. Dar avea aşa de puţine aşteptări de iertare pentru sine însuşi că nici măcar nu încerca să o ceară.

Minnie îl apucă de mână.

— Ştii de ce sunt furioasă? Pentru că mai degrabă ai pleca decât să încerci să faci mariajul nostru să funcţioneze.

El îi cercetă privirea.

— Eu…

— Ştiu. Ştiu că nu vrei să te cerţi. Dar certurile nu distrug o căsnicie. Să nu te împaci, asta o distruge.

El înghiţi în sec.

— Vrei să te cerţi?

— Da. Şi vreau să spui că ai greşit teribil, cu disperare şi îngrozitor.

El tresări.

— Ştii că aşa e. Ştiu că aşa e.

— Vreau să te cred când îţi ceri scuze. Vreau să ştiu în sufletul meu că nu ai face niciodată ceva care să mă rănească. Vreau să-mi promiţi că data viitoare când se va întâmpla aşa ceva, vei veni să vorbeşti mai întâi cu mine şi vom decide împreună ce să facem.

Se uită la ea cu capul înclinat.

— Iar apoi, după ce vei fi făcut toate astea, vreau să

te iert. Ochii ei se umplură de lacrimi.

— Dar de ce vrei să faci toate astea?

— Pentru că te iubesc, zise ea. Te iubesc. Te iubesc.

El răsuflă din rărunchi.

— Eşti sigură? zise el încet.

Ea aprobă din cap.

— Înţeleg, făcu el.

Apoi, fără să mai zică ceva, ieşi din cameră.

Capitolul 27

Minnie se holba la uşa prin care ieşise Robert cu mintea absolut confuză. De ce plecase? Unde se ducea? Ce trebuia să facă ea?

Se duse la fereastră să vadă dacă el pleca de tot din casă, aruncă o privire afară şi făcu un pas în spate cu o exclamaţie şocată. În pragul casei lor se afla o mică mulţime, o înghesuială de pălării în nuanţe de maro şi negru care forma un semicerc adânc de vreun metru. Un bărbat ridică privirea, o văzu şi arătă spre ea…

Minnie sări înapoi cu inima bubuindu-i.

Dacă el ieşise, ea nici nu va putea să îl urmeze.

Se întoarse în camera lui. Pe o comodă cu sertare zăcea un ziar. Îl despături curioasă şi descoperi că fusese tipărit în după-amiaza aceea. Nu putea să fie mai vechi de o jumătate de oră.

„Ducele de Clermont este autorul pamfletelor”, proclama titlul. Cu litere mai mici dedesubt: „Ducesa e fostă campioană de şah”.

Citi iar şi iar textul, scuturând din cap la cât de nesărat i se părea.

— Ei bine, murmură ea. Presupun că „ducesa e fostă escroacă ce s-a îmbrăcat ca băiat şi a înşelat sute de oameni” nu ar încăpea. De trei ori ura pentru dimensiunile restrictive ale ziarului.

Articolul în sine era surprinzător de echilibrat. Cele

mai rele acuzaţii le suportase în trecut – monstru, escroacă, copilul diavolului – astea lipseau. Trecutul ei era rezumat într-un paragraf scurt, faptic. Era şocant, fără îndoială, dar timpul amortizase charisma cuvintelor tatălui ei.

„Domnul Lane a pretins că întreaga înşelătorie a fost ideea fiicei sale, dar nu a fost găsită niciodată o dovadă pentru afirmaţia că un copil de doisprezece ani a fost implicat într-o asemenea întreprindere frauduloasă."

Se simţea de parcă ar fi deschis o uşă spre ceea ce credea că e un monstru uriaş, doar ca să descopere că avea doar câţiva centimetri înălţime. Erau lucruri pe care le puteai spune despre copilul unui infractor. Dar nu spuneai lucrurile astea despre soţia unui duce. Relatarea de la procesul de azi părea la fel de stranie.

Să citească despre propriul leşin era în mod hotărât o experienţă stranie. Se simţea de parcă şi-ar fi observat emoţiile de la distanţă. Putea auzi exclamaţiile şocate ale celor din sala de judecată, dar acum înţelegea că era surpriză, nu condamnare. Se putea vedea cum se albea, fără ca pielea să i se umezească, respiraţia accelerându-se iute.

Îi permisese să vadă ce se întâmplase şi după aceea. Căzuse într-un leşin adânc. Un bărbat de lângă ea o scuipase – iar când o făcuse, ducesa văduvă îl pocnise cu umbrela. Se uitase urât la oricine ameninţa să se apropie, ţinându-i la distanţă.

Robert sărise peste trei bănci – cu siguranţă asta trebuia să fie o exagerare – ca să ajungă la ea.

„Când ducele o scoase pe soţia sa din sala de judecată, el a binevoit să răspundă la câteva întrebări. A afirmat că era informat despre identitatea soţiei sale în momentul căsătoriei – o afirmaţie susţinută de registrul de căsătorie unde numele soţiei sale era trecut Minerva Lane. Excelenţa Sa a explicat după cum urmează alegerea sa: De ce aş vrea să îmi iau o soţie convenţională, când puteam avea una excepţională?"

Minnie puse ziarul jos şi îşi închise ochii. Aceştia o ardeau de la lacrimile care stăteau să se rostogolească. Îl

putea auzi în citatul acela – şi-l putea imagina cum îşi dădea ochii peste cap, aruncând o privire deranjată spre public. Corpul ei avea amintirea de a fi ţinută, chiar dacă mintea nu o avea. Nu era sigură de ce însemna, dar era sigură de un lucru. El se întorcea.

Continuă să citească ziarul. Articolul era lung de câteva coloane. O notă informativă amintea că, după proces, căpitanul George Stevens fusese arestat şi acuzat că primise mită în schimbul efectuării datoriei sale oficiale. Minnie zâmbi mândră. Foarte bine.

Uşa se deschise. Robert stătea în hol cu o carte strânsă la piept. Îi întâlni privirea cu o expresie îngrijorată.

— Va trebui să mă scuzi dacă rasolesc asta, zise el încet. Dar nu am mai făcut până acum.

— Dar ce faci?

Drept răspuns, el intră în încăpere şi puse volumul legat în piele pe comoda cu sertare de lângă ea.

Era abecedarul pe care ea i-l cumpărase în prima zi.

— Eu… El se uită în jos şi apoi se uită din nou la ea. Am decis pentru ce sunt literele astea, îi spuse. M-am gândit să-ţi spun şi ţie.

Ea avu nevoie de o clipă ca să-şi dea seama că el era emoţionat. Se uită la ea pieziş şi deschise cartea la prima pagină.

— A, zise el este pentru atâtea feluri în care te iubesc.

Arsura aceea sălbatică a lacrimilor porni din nou cu forţă reînnoită. Clipi, nevrând ca ele să îi întunece vederea. Voia să-l vadă pe el, să îi distingă detaliile părului blond şi ciufulit şi felul în care îşi muşca buzele.

El îşi feri privirea.

— E o prostie, murmură el, ducând mâna la colţul foii.

Aproape că o închise înainte ca Minnie să-şi dea seama ce făcea şi să-şi pună mâna peste paginile deschise.

— Nu! protestă ea. Nu e.

Mâna lui o acoperi pe a ei şi el înghiţi în sec.

— Nu e o prostie să-mi spui că mă iubeşti. Niciodată.

— O, zise el încet.

Păru să aibă nevoie de câteva minute ca să absoarbă

totul, înainte să deschidă iar abecedarul.

— A este pentru atâtea feluri în care te iubesc. Mai sunt alte douăzeci şi şase, dar cum acesta este alfabetul pe care îl avem, va trebui să mă restrâng un pic. Cel puţin deocamdată.

El dădu pagina spre un B strălucitor şi stacojiu, iluminat în felul în care puteai vedea în manuscrisele medievale. Pe o parte a literei erau desenaţi brazi şi pe curbura literei era cocoţat un brebenel.

— B este pentru „ba o să fac şi greşeli”. Ceva ce sunt sigur că nu te va surprinde.

El se uită la ea şi întoarse pagina.

— C este pentru „confesiuni”. Nu ştiu cum să fac asta. Nu ştiu cum să fiu un soţ. Nu ştiu cum să fiu tată. Tot ce am învăţat de la tatăl meu este ce să nu fac – iar asta nu e decât arareori un ghid. Dar…

Mai dădu o pagină.

— D e pentru Determinare.

Altă pagină.

— E e pentru Eternitate, pentru că de atât timp va fi nevoie ca să renunţ iar la tine..

— F este pentru Foarte multă iertare. Pentru că cred că voi avea nevoie de asta înainte să încep să repar lucrurile.

— Le repari deja în clipa asta, zise Minnie cu un zâmbet. Dă-i înainte.

El mai dădu o pagină.

— G e pentru… G e pentru… Doamne sfinte, ar fi trebuit să îmi notez astea. Am uitat.

Minnie simţi cum îi tresaltă buzele.

El se încruntă perplex.

— Serios, nu am idee ce urmează. Le sortasem pe toate în cap şi aveau să fie absolut sclipitoare, iar când terminam, tu îmi săreai în braţe şi totul avea să fie bine.

Minnie se aplecă şi dădu câteva pagini până ajunse la litera M. Asta era pagina expusă în vitrina librăriei când cumpărase cartea. Litera M era în nuanţe de negru şi albastru cu urme de auriu şi siluete de tufe de muri pe

forma întunecată a literei sub cerul luminat de lună. Acest M probabil că evoca miezul nopţii.

— Aceasta este cea mai importantă, zise ea. M e pentru mine, al meu. Eu sunt a ta şi când faci greşeli.

Ea bătu pe literă.

El făcu un pas înainte şi încet-încet o trase în braţele lui.

— Minnie, zise el, Minerva mea. Ce m-aş face oare fără tine?

— Există doar o altă literă despre către trebuie să vorbim.

Ea dădu câteva pagini înapoi.

— I este pentru Iubire. Pentru că te iubesc, Robert. Te iubesc pentru bunătatea sufletului tău. Te iubesc pentru onestitatea ta. Te iubesc pentru că vrei să aboleşti aristocraţia. Te iubesc, Robert. Îl trase aproape de ea. Nu o să te arunc afară pentru o greşeală.

— Dar eu…

Scutură din cap.

— O să discutăm asta mai târziu. Deocamdată, Robert… există alte lucruri care ne solicită atenţia.

— Da, zise el încet.

— E o mulţime întreagă de reporteri afară, zise ea. Şi noi tocmai am spus tuturor cine sunt.

— O să scap de ei, zise el şi se ridică.

Ea ridică o mână.

— Nu, zise ea încet. Nu cred că va fi necesar.

*

— Te aştepţi să o prezinţi pe ducesă în societate?

— Ce crede ducesa văduvă de Clermont despre asta?

— De ce aţi scris acele pamflete? E parte dintr-un plan parlamentar?

Când Robert păşi în holul principal, câteva ore mai târziu, întrebările strigate îl copleşiră, ridicându-se una peste cealaltă şi contribuind la cacofonia greu de desluşit. Soarele apusese de-acum, iar lămpile cu ulei ardeau

strălucitor şi trupurile din încăpere ridicaseră temperatura dincolo de nivelul de confort.

Ziariştii fuseseră invitaţi cu cincisprezece minute mai devreme şi se pare că se instalaseră suficient de confortabil ca să ţipe în reşedinţa lui privată.

El aşteptă ca Oliver să intre în încăpere în spatele lui înainte să îşi ridice mâna. Întrebările ţipate continuară, dar Robert nu dădu niciun răspuns – îi ţintui pe bărbaţi cu privirea – şi la un moment dat agitaţia se domoli.

— Domnilor, zise el când toată lumea tăcu. Lăsaţi-mă să vă explic ce se va întâmpla. V-am invitat în casa mea. V-am oferit ceai şi biscuiţi dulci.

Mai mult de o mână scutură firmituri de pe haină la acel comentariu.

— Dacă respectaţi regulile pe care le stabilesc, toate întrebările dumneavoastră îşi vor găsi răspuns şi chiar mai multe. Dar bărbatul care îşi va ridica vocea peste un ton plăcut, de conversaţie – acela va fi aruncat afară de urechi. Cel care vorbeşte în afara rândului va fi poftit afară. Dacă vă purtaţi ca o gloată, veţi fi trataţi ca atare. Dacă vă purtaţi însă ca oameni civilizaţi, vom răspunde la toate întrebările.

— Excelenţă, strigă un bărbat din spate. De ce aceste reguli? Vă temeţi de ceva anume?

Robert scutură serios din cap.

— Oliver! făcu el cu un gest în spatele său. Te rog să îi arăţi uşa domnului care strigă.

— Staţi! N-am…

Robert ignoră protestele omului şi îi lăsă pe ceilalţi să vadă cum era escortat din cameră. Când uşa se închise peste explicaţia lui bolborosită, se întoarse spre restul mulţimii. Mai erau poate douăzeci dintre ei, cocoţaţi pe scaune aduse din alte camere. Toţi îşi scoseră caietele. Patruzeci de ochi îl priveau cu grijă.

— Vedeţi, nu există o a doua şansă, zise Robert.

Auzi uşa deschizându-se din nou în spatele lui.

— Oliver, dacă nu te superi, poţi să arăţi care e felul corect în care se pune o întrebare?

Fratele lui se duse să stea lângă cel mai apropiat ziarist şi ridică mâna tăcut.

Robert îi făcu semn.

— Recunosc pe domnul din lateral.

— Excelenţă, rosti Oliver pe un ton normal, de ce aţi stabilit aceste reguli? Vă temeţi de ceva?

— O întrebare excelentă, făcu Robert. Am stabilit aceste reguli pentru că, în câteva minute, ducesa ni se va alătura şi nu intenţionez să o expun unei mulţimi care urlă.

Bărbaţii se aşezară mai bine şi se aplecară atenţi.

— Vedeţi, zise Robert, maniera în care sunt puse întrebările este cea care mă interesează. Toate întrebările vor fi luate în considerare – deşi la cele care sunt prea personale vom refuza să răspundem. Ar vrea cineva să întrebe?

Bărbaţii schimbară priviri între ei, de parcă s-ar fi temut să nu greşească. După câteva minute, un bărbat din spate ridică mâna modest. Robert dădu din cap spre el.

— Excelenţă, întrebă bărbatul, de ce v-aţi căsătorit cu Minerva Lane?

— Voiam o ducesă care să fie frumoasă, deşteaptă şi curajoasă mai mult decât îmi doream una de viţă nobilă. Nu am nevoie de bani. Faptul că eram şi îndrăgostit de ea era un bonus bine-venit. Robert făcu semn spre alt bărbat.

— Sunteţi următorul.

— Poartă ea pantalonii în căsnicia dumneavoastră?

Era o întrebare pe care Robert bănuia că o va mai auzi iar şi iar când va răspunde spre mulţumirea tuturor.

— Vreţi să ştiţi care a fost primul lucru pe care l-a făcut cu banii mei? întrebă Robert. A vizitat o casă de modă la Paris.

Asta declanşă un chicotit.

— Credeţi-mă, zise Robert. Oricine arată aşa de bine ca soţia mea în rochii şi corset nu are nici o intenţie de a purta pantaloni.

Capetele plecate, notându-şi cuvintele.

Minnie avusese dreptate.

„Au un model în minte despre cum ar trebui să fie o

femeie, zise ea. Pe de o parte, e o grămadă de minciuni. Dar poţi să foloseşti acele minciuni împotriva lor. Arată-le că mă conformez modelului într-o privinţă şi nu vor mai întreba dacă sunt diferită în altele.”

Ea zâmbise.

„În orice caz e foarte simplu. Îmi plac hainele frumoase. Dacă îi putem face să vadă asta, nu vor mai întreba despre altceva.”

— Asta e foarte frumos, zise alt bărbat când Robert îi dădu cuvântul, dar credeţi că tânăra Minerva Lane l-a convins pe tatăl ei să îi înşele pe alţii, că ea a fost cauza condamnării şi a morţii lui timpurii? Şi dacă da, îi pare rău?

Robert scrâşni din dinţi, simţi cum începe să se înfurie, dar se forţă să fie calm.

— Nu, zise el. Tatăl ei a deschis conturi false. Tatăl ei a spus minciuni compatrioţilor când ea nu era de faţă. Bunul-simţ sugerează că atunci când a fost prins a fost dispus să spună altă minciună ca să se salveze, indiferent cui făcea rău. Ducesa de Clermont a suferit destul pentru minciunile tatălui ei, zise el. În chestiunea asta trebuie să îmi revendic dreptul de soţ. Zâmbi încordat. O să bat măr pe oricine sugerează altceva.

Declaraţia lui fu întâmpinată de o duzină de stilouri scrâşnind pe hârtie.

„Dacă spui asta, îi zisese Minnie, ştii că va trebui să o faci. Cel puţin o dată.”

El abia aştepta.

— Şi dacă tot vorbim de ea, zise Robert, cred că e timpul să o aduc.

Se întoarse, conştient de şoaptele care creşteau în spatele lui.

Deschise uşa laterală şi păşi prin ea.

Minnie aştepta în camera de alături, cu mâinile strânse, plimbându-se de colo colo. Se opri la vederea ei. Purta o rochie pe care el nu o mai văzuse niciodată – una care, fără îndoială, fusese comandată la Paris, printre partide de amor. Era de o culoare stacojie strălucitoare, genul de rochie care ar fi atras toţi ochii. Era strânsă pe

talie ca să îi pună rotunjimile în valoare. Şi purta rubinele pe care i le dăruise.

Avea un şal negru de dantelă pe braţele altfel goale şi flori în păr. Dar peste toate astea ea adăugase ceva ce el nu văzuse decât în picturile secolului trecut. Îşi pusese o aluniţă neagră de frumuseţe în colţul gurii. Atrăgea atenţia spre cicatricea ei, compusă din acea pânză de păianjen albă peste obraz. Care acum părea o decoraţiune şi nu o amintire a unui act de violenţă inutil. Modernitatea rochiei, combinată cu acel machiaj de modă veche, o făceau să pară o creatură din nici un secol.

El îşi dădu seama de asta şi încremeni uitându-se la ea.

— Ştii, Minnie, zise el uşor răguşit, că eşti fermecătoare?

— Aşa sunt? Mama ta urăşte aluniţa, zise ea. Sunt mulţi acolo în sală?

Se duse spre ea.

— Aproape douăzeci. Dar am făcut tot ce mi-a stat în putinţă să îi sperii ca să fie civilizaţi. Eşti sigură că vrei să faci asta?

Ea trase aer în piept. Diamantul se cutremură pe pieptul ei.

— Foarte sigură.

O luă de mână.

— Pentru că sunt dispus să îi trimit la naiba…

Palma ei era rece şi umedă şi ea respira cam repede.

— …şi o să fiu lângă tine tot timpul, zise el. Nimeni nu o să se apropie de tine.

— Ştiu.

Îl strânse de mână şi împreună păşiră înapoi în holul principal. Ea făcu o pauză la intrare. El nici măcar nu era sigur că se oprise de emoţie sau pentru că voia să facă impresie.

În orice caz, era limpede că făcuse impresie. Bărbaţii scoaseră mici exclamaţii de uimire – de parcă s-ar fi aşteptat cumva ca ea să apară în uşă îmbrăcată în haină şi pantaloni. Şi apoi se ridicară toţi în picioare.

Minnie zâmbi. Robert, care o ţinea de mână, îi simţea pulsul accelerat la încheietură, degetele care se înfipseseră în palmă când toţi ochii aceia se aţintiră asupra ei. Ştia foarte bine ce o costa zâmbetul acela. Mai ştia şi că dacă ţipau în clipa aceea, dacă scoteau vreun sunet ca de mulţime furioasă, ea ar putea să leşine chiar acolo. În schimb, bărbaţii rămaseră tăcuţi ca moartea, nevrând să fie daţi afară.

O conduse la divanul din capul încăperii, o aşeză şi luă apoi şi el loc.

Divanul era pus pe o platformă mică, înălţată. Minnie se uită în jur şi îi studie pe toţi.

— Ei bine, zise ea, presupun că asta e cât de aproape voi ajunge de un tron.

Asta smulse mulţimii un râset surprins.

— Va trebui să mă scuzaţi, domnilor, zise ea cu voce înceată, aşa de înceată că toată lumea se încordă să o asculte. Am cerut tăcere. Vocea mea nu e puternică atunci când sunt emoţionată.

Se ridică o mână.

— Vă temeţi de ce adevăruri am putea descoperi?

O întrebare îndrăzneaţă de a-i fi pusă direct în faţă.

Dar Minnie nici nu tresări.

— Nu, răspunse ea simplu. Teama mea are origini primordiale. Când aveam doisprezece ani…

Făcu o pauză, trase încet aer în piept şi continuă:

— Ei bine, bănuiesc că ştiţi cu toţii ce s-a petrecut când aveam doisprezece ani, de la declaraţia tatălui meu în sala de judecată şi mulţimea furioasă care m-a înconjurat după aceea. Mi-au lăsat această cicatrice. Îşi atinse obrazul. De atunci, grupurile mari de oameni mă lasă fără suflu. Nu suport să am atâţia ochi aţintiţi asupra mea pentru că îmi aminteşte de acel moment. De fapt, sunt recunoscătoare că vă luaţi toţi notiţe. E mai bine decât să mă priviţi toţi odată.

Zise asta cu un zâmbet dezaprobator, dar degetele ei erau încă strânse în jurul degetelor lui Robert.

Peniţele scârţâiră la asta. Nu vor observa ce Robert vedea aşa de limpede – paloarea obrajilor, buzele uşor rozii

care erau de regulă roşii.

— Chiar şi acum, zise Minnie, după toţi aceşti ani, doar să mă gândesc la acel moment îmi face mâinile să tremure. Iar dacă aţi striga, s-ar putea chiar să leşin. Le mai oferi un zâmbet. Asta s-a întâmplat astăzi în sala de judecată.

— Cum veţi putea participa la baluri, petreceri – genul acesta de adunări unde ducesele sunt obligate să îşi facă apariţia?

— Sunt sigură, zise Minnie, că voi primi multe invitaţii amabile de la nobili exact pentru astfel de evenimente.

Discutaseră exact această întrebare, iar şi iar până când fiecare cuvânt era perfect.

— Mai sunt, de asemenea sigură, că toată lumea va înţelege că voi refuza acele invitaţii fără rea-voinţă. În decursul viitorilor ani, însă, eu şi soţul meu vom găzdui o serie de evenimente cu mai puţini participanţi. Voi avea grijă de mai multe dintre întreprinderile caritabile ale soţului meu şi sunt încrezătoare că voi ajunge să cunosc multă lume bună în felul acesta.

— Şi nu vă temeţi că vă vor respinge din pricina poveştii dumneavoastră de viaţă?

— Sunt sigură că vor fi unii care nu vor dori să mă cunoască. Dar situaţia mea nu înseamnă în niciun caz că cercul meu de cunoştinţe va fi, din necesitate, exclusiv. Dacă o femeie doreşte să se retragă din disputa pentru un loc acolo, este bine-venită să facă acest lucru.

În timp ce vorbea, ei transcriau cuvintele ei stenografiind. Vor apărea *ad verbatim* în jumătate dintre ziarele naţiunii. Dar în timp ce scriau, unii bărbaţi îşi ridicau privirea să se uite la ea.

Arăta fără îndoială foarte feminină. Le arătase slăbiciunea şi îi făcuse să se simtă în largul lor. Dar reporterul cărunt din lateral – Parret credea Robert că e – se uita foarte interesat la Minnie. Scria despre politică şi bârfele Londrei de mai multă vreme decât oricare dintre ei şi probabil că îşi dăduse seama de ceva ce Robert deja ştia.

Ducesa de Clermont tocmai lansase o provocare

pentru doamnele din Londra. Prietenia ei era o onoare singulară, originală şi avea s-o dăruiască cu mare grijă.

Parret ridică mâna.

— Excelenţă, zise el, talentul dumneavoastră pentru şah a fost o toană de copilărie? O înşelătorie?

Pe buzele ei apăru un zâmbet autentic de data asta.

— Nu, zise ea simplu, nu a fost.

El ridică o sprânceană şi contemplă.

— Aţi spus că sunteţi emoţionată. Nu păreţi emoţionată.

— Când simţeam că încep să mă simt emoţionată, îmi spuneam pe dată să nu simt nimic. Ajuta un pic, până puteam să plec şi să fiu singură.

Mâna ei se strânse peste a lui Robert.

— Acum ştiu că nu sunt singură. Iar asta ajută şi mai mult.

Nu era singură.

Nu era doar mâna ei într-a lui şi corpurile lor alături pe divan. Era un sentiment care le arăta că nu înfruntau doar această încercare împreună, ci şi o viaţă. Nu avea să fie uşor. Nu avea să fie mereu distractiv. Dar chiar şi în cele mai rele momente, va fi mai bine pentru ea lângă el.

Nu era singură.

Îl umplea această certitudine.

Lângă ei, Oliver zâmbea uşor. Minnie puse mâna peste a lui Robert şi pentru o secundă el se uită în ochii ei.

Când asta se va termina – când vor trimite aceşti bărbaţi în lume să povestească ce forţă erau ducele şi ducesa de Clermont – el îi va arăta cât de puţin singură era.

Va lăsa colierul pe ea, decise el. Tot restul…

— Excelenţă, întrebă cineva întrerupându-i reveria, dacă am putea să vorbim de acele pamflete? Ce intenţionaţi cu ele?

— A, da, zise Robert. E foarte simplu. Eu sunt duce. Ca atare, mă consider răspunzător nu doar pentru bunăstarea mea, ci şi de cea a întregii ţări.

Zâmbi, se uită în ochii fratelui său şi se aplecă în faţă.

— Dacă îi reducem la tăcere pe cei care vor să

vorbească, cum pot să îmi mai fac datoria? Arestarea căpitanului Stevens a fost doar începutul.

Acum mâna lui Minnie se strânse peste a lui.

— Nu ştiu cât voi putea realiza în viaţa mea, zise el, dar este doar începutul.

Epilog

Patru ani mai târziu

Ar fi putut părea o zi ca oricare alta pentru oricine altcineva, dar Robert ştia că nu era aşa. Tensiunea din aer era densă; un domn de lângă el strânse pumnul şi se aplecă în faţă. Alături de el, Oliver şi tatăl său stăteau privind. Lydia şi soţul ei erau cocoţaţi pe scaune în partea cealaltă a camerei. Lydia ştia prea puţin şah, dar tot privea cu mâna la gură. Alţi trei ridicau numărul celor prezenţi la opt, fără să ţinem cont de cei doi oameni din mijlocul încăperii.

Dar opt nu mai erau suficienţi ca să o facă pe Minnie să se simtă agitată. Într-adevăr, arăta de parcă ar fi uitat totul. Stătea la masa care fusese instalată în mijlocul încăperii şi părea să fie singura de acolo care nu dădea semne de emoţie.

Cucerise Londra ca o furtună – ceea ce însemna că, aşa cum se întâmpla la orice furtună, oamenii rămâneau în case când o vedeau venind. Dar oamenii care contau nu o respinseseră. Fusese mai degrabă o oarecare curiozitate cu privire la ducesa de Clermont şi nu sentimente negative. Ea invitase la evenimente speciale, exclusive, limitate ca număr, iar oamenii veniseră. Oameni importanţi.

Treptat, se relaxase în rolul ei. Tot nu mergea la petreceri mari; încă mai încerca să evite oamenii care o priveau pe stradă. Dar în astfel de locuri… în astfel de locuri, toată lumea putea vedea cine era ea cu adevărat. Era îmbrăcată într-o rochie superbă din mătase albastră şi

nu părea deloc deranjată, nici măcar atunci când bărbatul din faţa ei începuse să asude.

În cele din urmă, el luă piesa în mână. O ţinu aşa şi apoi o puse jos. Gustav Hernst, care câştigase cu vreo cincisprezece ani în urmă primul Turneu Internaţional de Şah de la Londra, îşi juca mutarea.

Minnie studie relaxată tabla. Luă o piesă şi după un moment de contemplare, cu toată lumea privind, o sărută.

Hernst scutură din cap şi răsturnă regele pe tablă. Se lăsă pe spate în scaun.

— Eşti în continuare foarte bună, zise el. Prea bună. Ar fi trebuit să câştigi ultima oară când am jucat.

Accentul lui german abia dacă putea fi detectat.

— Dar n-am putut rezista.

Minnie se ridică şi îi întinse mâna.

— O partidă bună, zise ea.

— O partidă excelentă. Mă bucur că soţul tău m-a invitat. Ce s-a întâmplat cu ani în urmă… nu ar fi trebuit să se întâmple. Jocul nu ar fi trebuit oprit, mai ales nu când erai pe cale să câştigi. A durut mereu. A fost plăcerea mea să îndrept lucrurile.

Minnie se uită la Robert. După toţi aceşti ani, căldura pe care el o simţea când se uita în ochii ei nu dispăruse. Devenise mai adâncă, familiaritatea conferindu-i cunoştinţele despre stările ei. Îi zâmbi şi îi întinse mâna.

— Haide, zise ea. În salon au adus gustări şi răcoritoare.

Dar când toată lumea ieşi din cameră, ei îl lăsară pe Oliver să servească drept ghid.

Minnie şi Robert rămaseră în urmă şi după ce toată lumea dispăru, deschiseră uşa din partea cealaltă.

Ducesa văduvă de Clermont refuzase să asiste la spectacol, susţinând că era nepotrivit şi prostesc. Dar Robert bănuia că avea un alt motiv pentru care făcuse asta.

Şi, într-adevăr, tânărul Evan, care nu avea nici trei ani, stătea în poala ei şi se uita la abecedar.

— Barză! proclamă el fericit.

— Şi ce mai începe cu B?

— Bunică, zise Evan.
Femeia pufni.
— Linguşitorule. Alege altă literă, te rog.
— C, zise el în cele din urmă. Cărunt. Ai păr cărunt. Ştiai asta?
— Ei, asta e o calomnie de cea mai joasă speţă, zise mama lui calmă.
Dar braţele i se strânseră în jurul nepotului ei şi ea se aplecă pentru a-i inhala mirosul.
— Mama, zise Robert, au pregătit gustări în salon.
Ducesa văduvă ridică privirea.
— O, zise un pic încruntată, sunt ocupată. Îşi lăsă din nou capul în jos şi pe buze îi apăru un mic zâmbet. Sunt foarte ocupată.

Nota autoarei

Le dau tuturor cărţilor mele nume de cod, pe care de regulă le dezvălui pe site. Asta se cheamă „Campioana de şah" şi deoarece numele trădează conţinutul, nu am vrut să îl includ aici. Dar acum îl ştiţi.
Fiecare roman istoric modifică istoria măcar într-o anumită privinţă. Pentru cartea asta a trebuit să schimb istoria de mai multe ori şi am vrut să anunţ acele momente în mod deschis.
În primul rând şi cel mai evident – primul turneu internaţional de şah – care a avut loc la Londra în 1851 – a fost câştigat de Adolf Anderssen şi nu de Gustav Hernst şi nu au existat înşelăciuni la turneu şi nici nu au fost implicaţi copii de doisprezece ani.
Descrierea a ce i s-a întâmplat lui Minnie când oamenii au aflat că e fată – şi că tatăl ei o trădase – a fost luată dintr-un articol de ziar pe care l-am citit cu ani în urmă. Descria un bărbat despre care se descoperise că era femeie. S-a format o mulţime şi femeia a fost bătută.

Rolurile fiecărui gen erau foarte stricte pe atunci.

Cea mai mare deviere de la adevărul istoric şi una care va schimba lumea care a urmat sunt descoperirile ştiinţifice despre care vorbeşte Sebastian aici. Am vrut ca Sebastian să fie un om de ştiinţă controversat şi un adept al lui Darwin, dar am vrut şi să aibă descoperiri ale sale care erau la fel de revoluţionare. Cei care urmăresc istoria ştiinţei ştiu că în lumea noastră ştiinţa geneticii a fost descoperită prima dată de Gregor Mendel şi a fost prezentată într-o lucrare din 1866, care nu a dus nicăieri. Nimeni nu a făcut legătura dintre descoperirea lui Mendel şi teoria evoluţiei, deşi ce scria Mendel era în esenţă o teorie despre transferul genelor de la o generaţie la alta. Abia în secolul XX opera lui Mendel a fost redescoperită şi i s-a acordat meritul care trebuia.

În lumea mea, am preluat munca lui Mendel pentru Sebastian. Acestea sunt descoperiri pe care ar fi putut să le facă la vremea respectivă. Dar descoperirea geneticii de către cineva care era în contact direct cu Charles Darwin ar fi schimbat radical ritmul probelor ştiinţifice. În orice caz, lumea pe care am creat-o trebuia să difere de lumea în care trăim după timpul acestor cărţi.

(De fapt, opera lui Sebastian a început prin culoarea gurii-leului care, spre deosebire de mazărea lui Mendel, nu sunt incomplet dominante una faţă de cealaltă.)

A patra deviere – Leicester de la 1863 nu avea nevoie de un duce care să scrie pamflete pe fluturaşi şi să radicalizeze populaţia. De pildă, la 1863, muncitorii din Leicester înfiinţaseră o cooperativă alimentară. Astăzi, ideea unei cooperative alimentare pare mai obişnuită. La momentul respectiv fusese un mare pas înainte. Muncitorii erau plătiţi de proprietarii de fabrici care deţineau şi magazinele din apropiere.

O cooperativă alimentară – unde toţi muncitorii puneau bani şi îi foloseau ca să aducă fructe şi legume la preţuri rezonabile – era de fapt un mare progres în oraşele muncitoreşti. Le permitea muncitorilor să plătească mai puţin şi să primească mai mult, iar cooperativa alimentară

din Leicester a fost una dintre primele – şi cea mai de succes – care au fost înfiinţate. Stevens se referă la ele ca „radicale” şi aşa şi trebuie să fi părut unor proprietari de fabrici. Orice reducea dependenţa pe care lucrătorii o aveau faţă de stăpâni era considerat radical.

Un alt subiect sunt revoltele sociale cu privire la chestiunea vaccinării.

Vaccinarea a devenit obligatorie în Anglia în 1853 şi mulţi oameni urau asta pur şi simplu. Era subiectul unor mari nesupuneri civice. Motivele date la momentul respectiv erau foarte diferite, de cei cărora le displac vaccinurile în ziua de azi. (În primul rând, vaccinarea oamenilor înainte de teoria microbilor bolii se credea că ducea la tot soiul de complicaţii cu care nu ne confruntăm azi. Gândiţi-vă la bolile care sunt răspândite azi prin ace refolosite). Iar includerea unei mici părţi din dezbaterea istorică e menită să reprezinte doar vremurile, nu să spună ceva despre chestiunea modernă.

Dacă un duce la 1863 putea lucra pentru abolirea aristocraţiei nu e ceva ce aş putea să ştiu. În orice caz, nu ştiu dacă Robert ar fi fost fericit cu ritmul modernizărilor din Anglia. Astăzi, aristocraţii britanici nu mai sunt judecaţi de Camera Lorzilor; nu mai au drept de veto cu privire la legile votate în Camera Comunelor. Şi, hei, a fost nevoie de doar câteva secole ca să ajungem în acest punct.

Oliver întreabă de „ulei de carbon” când e închis. Să se refere la substanţa pe care o dorea drept „ulei de carbon” e o mică exagerare din partea mea. În Statele Unite i-am spune kerosen. În Regatul Unit i se spune parafină. Să folosesc acest ultim termen ar fi fost dificil pentru cititorii mai tineri care asociază parafina cu chestia ceroasă care se foloseşte la manichiură în ziua de azi.

La începutul anilor 1860, parafina/kerosenul/uleiul de carbon era mai nou, iar folosirea nu era ceva obişnuit. Substanţa era descrisă ca „ulei de carbon”. În cazul ăsta am decis să îmi iau o mică libertate şi să folosesc această denumire care s-ar fi putut să fie folosită în acele vremuri, aşadar, una care să nu nedumerească pe nimeni.